

Datum van inontvangstneming : 24/12/2024

Zaak C-663/24

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

9 oktober 2024

Verwijzende rechter:

Grondwettelijk Hof (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

26 september 2024

Verzoekende partij:

Google LLC en Google Ireland Ltd

Spotify Belgium SA en Spotify AB

Meta Platforms Ireland Limited

Streamz SRL

Sony Music Entertainment Belgium SA en anderen

Interveniëntes:

cv Belgische Vereniging der Auteurs, Componisten en Uitgevers (SABAM)

cv Journalisten Auteursmaatschappij

vzw Flemish Games Association (FLEGA) en anderen

Deezer

cv PlayRight en anderen

cv Vlaamse Nieuwsmedia en anderen

Société des auteurs et compositeurs dramatiques (SADC) en anderen

cv Multimedia Maatschappij van de Auteurs van de Visuele Kunsten

Verwerende partij:

Ministerraad

Arrest nr. 98/2024

van 26 september 2024

Rolnummers: 7922, 7924, 7925, 7926 en 7927

In zake: de beroepen tot gedeeltelijke vernietiging van de wet van 19 juni 2022 „tot omzetting van richtlijn (EU) 2019/790 van het Europees Parlement en de Raad van 17 april 2019 inzake auteursrechten en naburige rechten in de digitale eengemaakte markt en tot wijziging van richtlijnen 96/9/EG en 2001/29/EG”, ingesteld door de vennootschap naar Amerikaans recht „Google LLC” en de vennootschap naar Iers recht „Google Ireland Ltd.”, door de nv „Spotify Belgium” en de vennootschap naar Zweeds recht „Spotify AB”, door de vennootschap naar Iers recht „Meta Platforms Ireland Ltd.”, door de bv „Streamz” en door de nv „Sony Music Entertainment Belgium” en anderen.

Het Grondwettelijk Hof,

wijst na beraad het volgende arrest:

I. Onderwerp van de beroepen en rechtspleging

- a. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 30 januari 2023 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 31 januari 2023, is beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 39 en 54 van de wet van 19 juni 2022 „tot omzetting van richtlijn (EU) 2019/790 van het Europees Parlement en de Raad van 17 april 2019 inzake auteursrechten en naburige rechten in de digitale eengemaakte markt en tot wijziging van richtlijnen 96/9/EG en 2001/29/EG” (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 1 augustus 2022) door de vennootschap naar Amerikaans recht „Google LLC” en de vennootschap naar Iers recht „Google Ireland Ltd.”, bijgestaan en vertegenwoordigd door [REDACTED]
- b. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 31 januari 2023 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 1 februari 2023, is beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 60, 61 en 62 van dezelfde wet door de nv „Spotify Belgium” en de vennootschap naar Zweeds recht „Spotify AB”, bijgestaan en vertegenwoordigd door [REDACTED]
- c. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 31 januari 2023 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 1 februari 2023, heeft de vennootschap naar Iers recht „Meta Platforms Ireland Ltd.”, bijgestaan en vertegenwoordigd door [REDACTED] beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 38, 39 en 40 van dezelfde wet.

- d. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 31 januari 2023 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 1 februari 2023, heeft de bv „Streamz”, bijgestaan en vertegenwoordigd door [REDACTED] beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 61 en 62 van dezelfde wet.
- e. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 31 januari 2023 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 1 februari 2023, is beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 54 en 60 tot 62 van dezelfde wet door de nv „Sony Music Entertainment Belgium”, de nv „Universal Music”, de nv „Warner Music Benelux ”, de bv „Play It Again, Sam”, de nv „North East West South”, de nv „CNR Records” en de vzw „Belgian Recorded Music Association”, bijgestaan en vertegenwoordigd door [REDACTED]

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 7922, 7924, 7925, 7926 en 7927 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

Memories zijn ingediend door:

- de vennootschap naar Amerikaans recht „Google LLC” en de vennootschap naar Iers recht „Google Ireland Ltd.”, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. [REDACTED] (tussenkommende partijen in de zaken nrs. 7924, 7925 en 7927);
- de cv „Belgische Vereniging der Auteurs, Componisten en Uitgevers” (SABAM), bijgestaan en vertegenwoordigd door [REDACTED] (tussenkommende partij in alle zaken);
- de cv „Journalisten Auteursmaatschappij”, bijgestaan en vertegenwoordigd door [REDACTED], advocaten bij de balie te Brussel (tussenkommende partij in de zaken nrs. 7922 en 7925);
- de vzw „Flemish Games Association”, de vzw „Wallonia Games Association”, de vzw „Games.brussels”, de vzw „Video Games Federation Belgium”, de ivzw „Video Games Europe” en de vzw naar Zweeds recht „European Games Developer Federation Ekonomisk Förening”, bijgestaan en vertegenwoordigd door [REDACTED] (tussenkommende partijen in de zaken nrs. 7922, 7924, 7926 en 7927);
- de bv „Streamz”, bijgestaan en vertegenwoordigd door [REDACTED] (tussenkommende partij in de zaken nrs. 7924 en 7927);
- de vennootschap naar Frans recht „Deezer”, bijgestaan en vertegenwoordigd door [REDACTED] (tussenkommende partij in de zaken nrs. 7924, 7926 en 7927);
- de nv „Spotify Belgium” en de vennootschap naar Zweeds recht „Spotify AB”, bijgestaan en vertegenwoordigd door [REDACTED]

- de vennootschap naar Frans recht „Société des auteurs et compositeurs dramatiques” en anderen;
- de cv „Multimedia Maatschappij van de Auteurs van de Visuele Kunsten”;
- de nv „Sony Music Entertainment Belgium” en anderen;
- de Ministerraad.

Bij beschikking van 29 mei 2024 heeft het Hof, [REDACTED] [REDACTED] beslist dat de zaken in staat van wijzen waren en de dag van de terechtzitting bepaald op 26 juni 2024.

Op de openbare terechtzitting van 26 juni 2024:

- zijn verschenen:

- [REDACTED], advocaat bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partijen in de zaak nr. 7922;

- [REDACTED], voor de verzoekende partijen in de zaak nr. 7924 en voor de vennootschap naar Frans recht „Deezer”;

- [REDACTED] advocaten bij de balie te Brussel, tevens *loco* Mr. Marc Martens, voor de verzoekende partij in de zaak nr. 7925;

- [REDACTED], voor de verzoekende partij in de zaak nr. 7926;

- [REDACTED], advocaat bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partijen in de zaak nr. 7927;

- [REDACTED] voor de cv „Belgische Vereniging der Auteurs, Componisten en Uitgevers” (SABAM);

- [REDACTED] voor de cv „Journalisten Auteursmaatschappij”;

- [REDACTED], voor de vzw „Flemish Games Association” en anderen;

- [REDACTED] voor de cv „PlayRight” en anderen;

- [REDACTED], voor de cv „Vlaamse Nieuwsmedia” en anderen;

- [REDACTED] voor de vennootschap naar Frans recht „Société des auteurs et compositeurs dramatiques” en anderen;

- ██████████, voor de cv „Multimedia Maatschappij van de Auteurs van de Visuele Kunsten”;
 - ██████████, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers ██████████ verslag uitgebracht;
 - zijn de voornoemde advocaten gehoord;
 - zijn de zaken in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. In rechte

- A -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Wat betreft het standpunt van de verzoekende partijen

Zaak nr. 7922

A.1.1. De vennootschap naar Amerikaans recht „Google LLC” (hierna: Google LLC) en de vennootschap naar Iers recht „Google Ireland Ltd.” (hierna: Google Ireland Ltd.) menen dat zij belang erbij hebben de vernietiging te vorderen van de wet van 19 juni 2022 „ tot omzetting van richtlijn (EU) 2019/790 van het Europees Parlement en de Raad van 17 april 2019 inzake auteursrechten en naburige rechten in de digitale eengemaakte markt en tot wijziging van richtlijnen 96/9/EG en 2001/29/EG ” (hierna: wet van 19 juni 2022). Allereerst geeft Google LLC aan dat zij verantwoordelijk is voor het verkrijgen van licenties voor het gebruik van content die wordt beschermd bij artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 van het Europees Parlement en de Raad van 17 april 2019 „inzake auteursrechten en naburige rechten in de digitale eengemaakte markt en tot wijziging van richtlijnen 96/9/EG en 2001/29/EG” (hierna: richtlijn (EU) 2019/790), omgezet bij de wet van 19 juni 2022. Vervolgens preciseert Google Ireland Ltd. dat zij de diensten van Google aanbiedt in de Europese Economische Ruimte en in Zwitserland, in het kader waarvan fragmenten van perspublicaties die krachtens artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 kunnen worden beschermd, online worden weergegeven ter attentie van de gebruikers. Daarnaast wijzen zij erop dat Google LLC de technische infrastructuur die de werking van YouTube mogelijk maakt, in haar bezit heeft en er controle op uitoefent, en dat Google Ireland Ltd. die dienst in de Europese Economische Ruimte en in Zwitserland aanbiedt.

A.1.2. De verzoekende partijen voeren aan dat de bestreden bepalingen hun juridische en economische situatie rechtstreeks en ongunstig raken. In de eerste plaats merken zij op dat die bepalingen het Belgisch Instituut voor postdiensten en telecommunicatie (hierna: BIPT) de zorg toevertrouwen om bindende beslissingen te nemen wanneer de partijen het binnen vier maanden na de start van de onderhandelingen niet eens worden, waardoor de verzoekende partijen hun contractuele vrijheid wordt ontnomen. In de tweede plaats legt de wet van 19 juni 2022 aan de voormelde partijen aanzienlijke verplichtingen op in termen van

informatie-uitwisseling, verplichtingen waarvan de draagwijdte niet duidelijk is en die moeten worden nageleefd binnen een termijn van één maand, wat kort is. Die verplichtingen houden een omvangrijke investering in en daarbij wordt geen rekening gehouden met de juridische en contractuele beperkingen waaraan de verzoekende partijen kunnen worden onderworpen. Die situatie wordt erger gemaakt door het ontbreken van passende waarborgen die een kader verschaffen voor de openbaarmaking van de informatie. In de derde plaats voorziet de wet van 19 juni 2022 in een onvervreemdbaar en onoverdraagbaar recht op een vergoeding dat aan een verplicht collectief beheer is onderworpen, vergoeding die moet worden betaald door de verleners van een onlinedienst voor het delen van content, wanneer de auteurs en uitvoerende kunstenaars hun recht op mededeling aan het publiek aan een derde hebben overgedragen. Het recht op mededeling aan het publiek bestaat uit een toestemmingsrecht en een vergoedingsrecht, zodat de verleners van een onlinedienst voor het delen van content twee onderscheiden overeenkomsten moeten sluiten voor dezelfde content. Bovendien verplicht artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 de voormelde dienstverleners ertoe om na te gaan of de auteurs en de uitvoerende kunstenaars aan de voorwaarden voldoen om het recht op een vergoeding te genieten, maar ook om de betaling te waarborgen van die personen, wier vergoeding reeds is vastgelegd in de licentieovereenkomsten die de verleners van een onlinedienst voor het delen van content gewoonlijk ondertekenen met de houders van afgeleide rechten. Bijgevolg bestaat er een hoog risico dat twee keer moet worden betaald voor dezelfde mededeling of beschikbaarstelling voor het publiek van auteursrechtelijk beschermde materialen. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat het nieuwe onoverdraagbare vergoedingsrecht, bepaald bij artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, een extra verplichting oplegt ten opzichte van de regeling bepaald bij artikel 17, lid 4, van richtlijn (EU) 2019/790. Tot slot beperkt artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 het vrij verrichten van diensten, zoals bepaald bij artikel 56 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), daar dat artikel het grensoverschrijdend verrichten van diensten door de verleners van een onlinedienst voor het delen van content minder aantrekkelijk maakt doordat het juridische drempels en transactiekosten creëert die specifiek zijn voor het Belgische grondgebied.

A.1.3. Wat de procesbevoegdheid betreft, beklemtonen de verzoekende partijen dat Google LLC rechtspersoonlijkheid heeft en een vennootschap is die naar behoren is opgericht krachtens de wetten van de staat Delaware in de Verenigde Staten van Amerika en dat Google Ireland Ltd. eveneens rechtspersoonlijkheid heeft en een vennootschap is die naar behoren is opgericht krachtens de wetten van de Republiek Ierland. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat het krachtens artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: bijzondere wet van 6 januari 1989) niet vereist is om in het verzoekschrift het bewijs te leveren van de beslissing om het beroep in te stellen, maar dat het volstaat dat de verzoekende partij dat bewijs op het eerste verzoek kan leveren. In dat verband leggen de verzoekende partijen naar aanleiding van hun memorie van antwoord verschillende stukken voor waaruit de geldigheid blijkt van de beslissing om het beroep in te stellen.

Zaak nr. 7924

A.2.1. De nv „Spotify Belgium” (hierna: Spotify Belgium) en de vennootschap naar Zweeds recht „Spotify AB” (hierna: Spotify AB) menen dat zij een belang erbij hebben om de vernietiging van de artikelen 60, 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 te vorderen, aangezien die bepalingen een regeling invoeren waarbij recht wordt gegeven op een individuele vergoeding, regeling die bedrijven als Spotify rechtstreeks raakt. Die nv is

immers een dienstverlener van de informatiemaatschappij in de zin van artikel XI.228/10 van het Wetboek van economisch recht en wordt uitdrukkelijk beoogd in de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022.

A.2.2. De verzoekende partijen preciseren dat de belangen van Spotify ongunstig worden geraakt door de wet van 19 juni 2022, omdat die vennootschap thans verantwoordelijk is voor de betalingen aan de beheersvennootschappen of aan de collectieve beheersorganisaties, wat voordien niet het geval was, en dat ondanks het feit dat Spotify licenties verleent en een vergoeding betaalt aan de houders van auteursrechten en naburige rechten (hierna: rechthebbenden) voor de rechten van de uitvoerende kunstenaars. Het nieuwe vergoedingssysteem heeft een rechtstreekse invloed op de contractuele vrijheid van Spotify, haar handelsverrichtingen en haar vermogen om diensten in België aan te bieden.

A.2.3. In hun memorie van antwoord verduidelijken de verzoekende partijen dat de beslissingen om het beroep in te stellen, werden genomen door hun raad van bestuur voordat het verzoekschrift werd ingediend.

Zaak nr. 7925

A.3.1. De vennootschap naar Iers recht „Meta Platforms Ireland” voert aan dat zij op juridisch en economisch vlak rechtstreeks en ongunstig wordt geraakt door de wet van 19 juni 2022, zodat zij over het vereiste belang beschikt om de vernietiging van de artikelen 38 en 39 van die wet te vorderen. Zij preciseert dat zij in België de dienst Facebook ter beschikking stelt, waardoor de gebruikers, met inbegrip van de persuitgevers, perspublicaties, alsook hyperlinks naar die publicaties kunnen delen. Volgens haar blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) met betrekking tot de artikelen 2 en 3 van richtlijn 2001/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 „betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij” (hierna: richtlijn 2001/29/EG) dat de in die bepalingen bedoelde rechten exclusieve rechten zijn die de houders ervan in staat stellen om de reproductie en de beschikbaarstelling voor het publiek van hun rechten toe te staan of te verbieden. Die rechten zijn eveneens van preventieve aard, in die zin dat voor elke handeling van reproductie of beschikbaarstelling voor het publiek van werken of prestaties van de houder van auteursrechten of naburige rechten diens voorafgaande toestemming is vereist.

De verzoekende partij verduidelijkt dat de Europese wetgever heeft gewild dat de persuitgevers ook de voormelde rechten konden genieten. Artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 bepaalt aldus dat, binnen de in de overwegingen nrs. 54, 55 en 57 bepaalde grenzen, de lidstaten aan de in de Europese Unie gevestigde persuitgevers de in artikel 2 en in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2001/29/EG bedoelde naburige rechten moeten verlenen voor het onlinegebruik van hun perspublicaties.

A.3.2. Volgens de verzoekende partij kan de wet van 19 juni 2022 zo worden geïnterpreteerd dat zij van de dienstverleners van de informatiemaatschappij en van de persuitgevers vereist dat zij onderhandelen over het gebruik van de perspublicaties onder de bij de wet gestelde voorwaarden, ongeacht het soort gebruik en de specifieke kenmerken van de door de betrokken dienstverlener van de informatiemaatschappij verrichte dienst. Bovendien lijken bepaalde passages in de parlementaire voorbereiding van die wet te suggereren dat er in de praktijk dan ook een vergoeding is verschuldigd aan de persuitgevers voor het onlinegebruik

van hun perspublicaties. De wet van 19 juni 2022 legt overigens aan de dienstverleners van de informatiemaatschappij informatieplichten ten aanzien van de persuitgevers op. Die dienstverleners moeten op schriftelijk verzoek van de persuitgevers actuele, relevante en volledige informatie verstrekken betreffende de exploitatie van hun perspublicaties opdat de laatstgenoemden de waarde van hun naburige rechten kunnen inschatten.

In het geval waarin de wet van 19 juni 2022 op de voormelde wijze zou moeten worden geïnterpreteerd, zou zij nadelig zijn voor de verzoekende partij, aangezien zij die partij ertoe zou verplichten aanzienlijke human resources in te zetten om aan die onevenredige vereisten te voldoen en mogelijk ingrijpende investeringen te doen op haar kosten, teneinde informatie te verzamelen die mogelijk niet gemakkelijk beschikbaar is, zonder noodzakelijkerwijze in ruil hiervoor in voldoende waarborgen te voorzien om de vertrouwelijke aard van de betrokken informatie, die onder het bedrijfsgeheim valt, te beschermen.

A.3.3.1. De verzoekende partij preciseert dat uit artikel 7 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 blijkt dat, wanneer een beroep tot vernietiging wordt ingesteld door een rechtspersoon, die niet meer het bewijs dient voor te leggen van de beslissing om het beroep tot vernietiging in te stellen. Dat bewijs moet op het eerste verzoek van het Hof worden voorgelegd. Tenzij de statuten van de vennootschap moeten worden bekendgemaakt in de bijlagen bij het *Belgisch Staatsblad*, is het bovendien niet vereist een kopie daarvan bij het verzoekschrift te voegen. Volgens de verzoekende partij wordt in artikel 7 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 het geheel van de regels die van toepassing zijn op de hoedanigheid en rechtsbekwaamheid van de rechtspersonen op volledige en nauwkeurige wijze vastgesteld, los van de geografische locatie van hun maatschappelijke zetel of hun rechtsvorm. Uit geen enkele bepaling van de voormelde bijzondere wet, noch uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de rechtspersonen naar buitenlands recht moeten worden vertegenwoordigd door hun Belgische bijkantoor.

A.3.3.2. De verzoekende partij voegt eraan toe dat de voorwaarden waaraan het recht op toegang tot een rechter kan worden onderworpen, niet ertoe mogen leiden dat dat recht op zodanige wijze wordt beperkt dat de kern ervan wordt aangetast. Het recht op toegang tot de rechter wordt geschonden indien de regeling ervan niet langer de rechtszekerheid en de goede rechtsbedeling dient en een soort barrière vormt die verhindert dat de rechtsonderhorige zijn geschil ten gronde beslecht ziet door de bevoegde rechter. Het feit dat wordt vereist dat een niet in België gevestigde vennootschap uitsluitend via een in België gevestigd bijkantoor in rechte treedt voor het Hof, zou een barrière vormen voor het recht op toegang tot de rechter die de goede rechtsbedeling geenszins zou dienen.

Tot slot preciseert de verzoekende partij dat zij te dezen wordt vertegenwoordigd door Belgische advocaten en dat geen enkel feitelijk of juridisch element het bestaan van de beslissing om het beroep tot vernietiging in te stellen tegen de wet van 19 juni 2022, in het geding brengt, noch het feit dat die beslissing krachtens de statuten van de verzoekende partij werd genomen door het bevoegde orgaan.

Zaak nr. 7926

A.4.1. De bv „Streamz” meent te beschikken over een belang om de vernietiging van de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 te vorderen in het licht van haar maatschappelijk doel op basis waarvan zij een streamingplatform aanbiedt via hetwelk

Belgische, Europese en internationale audiovisuele content wordt aangeboden aan de consument.

A.4.2. De verzoekende partij preciseert dat zij met toepassing van de bestreden bepalingen voortaan wordt onderworpen aan een vergoedingsplicht die een bijkomende, mogelijk zwaarwegende financiële last en een substantiële hertekening van de lokale audiovisuele waardeketen creëert. Volgens de verzoekende partij heeft die situatie een grote rechtsonzekerheid tot gevolg waardoor de concurrentiepositie van het platform Streamz in ieder geval nog meer wordt verzwakt ten aanzien van de voornaamste internationale streamingplatformen. Bijgevolg wordt de verzoekende partij rechtstreeks en ongunstig geraakt door de bestreden bepalingen. Volgens de vaste rechtspraak van het Hof moet de verzoekende partij, aangezien het belang bij het beroep vaststaat, bovendien niet doen blijken van een belang bij elk van de door haar aangewende middelen.

A.4.3. Wat de excepties van niet-ontvankelijkheid betreft, merkt de verzoekende partij allereerst op dat, overeenkomstig de vaste rechtspraak van het Hof, een advocaat die namens een partij handelt, wordt verondersteld gemandateerd te zijn door de persoon die hij beweert te vertegenwoordigen. Krachtens artikel 440 van het Gerechtelijk Wetboek dient de advocaat geen volmacht voor te leggen, behalve indien de wet een bijzondere lastgeving vereist, hetgeen niet het geval is voor de bijzondere wet van 6 januari 1989. Krachtens artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 behoudt het Hof de mogelijkheid om aan een rechtspersoon te vragen het bewijs voor te leggen van de beslissing van de bevoegde organen om het beroep in te stellen. De partij die de exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt, moet evenwel op aannemelijke wijze aantonen dat de beslissing om in rechte te treden niet werd genomen door de bevoegde organen, hetgeen te dezen niet het geval is. In elk geval heeft het bevoegde orgaan van de verzoekende partij, namelijk haar raad van bestuur, wel degelijk tijdig beslist om het beroep in te stellen.

Zaak nr. 7927

A.5.1. De verzoekende partijen zijn verschillende rechtspersonen die actief zijn in de muzieksector. Het betreft allereerst de nv „Sony Music Entertainment Belgium”, de nv „Universal Music”, de nv „Warner Music Benelux”, de bv „Play It Again, Sam”, de nv „North East West South” en de nv „CNR Records”, die zich voorstellen als labels die geluidsoptnames van muziekclips produceren, verspreiden en verhandelen, met name door de rechten van reproductie en beschikbaarstelling voor het publiek op die opnames en video’s in licentie te geven aan de aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content en aan de streamingdiensten. Zij voeren aan dat zij een belang erbij hebben de vernietiging van de artikelen 54 en 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 te vorderen, omdat die bepalingen op wezenlijke en onverantwoorde wijze interfereren met hun vrijheid van ondernemen, met inbegrip van hun vermogen om licentieovereenkomsten te sluiten die overeenstemmen met hun eigen commerciële belangen en met die van de uitvoerders die zij vertegenwoordigen.

A.5.2. De laatste verzoekende partij is de vzw „Belgian Recorded Music Association”, die de verdelers en de producenten van in België opgenomen muziek vertegenwoordigt. Haar opdracht bestaat erin de belangen van de Belgische muziekindustrie te vertegenwoordigen, aan te bevelen en te bevorderen, en de waarden ervan te beschermen. Zij preciseert dat de bestreden bepalingen op onverantwoorde wijze interfereren met het complexe en delicate evenwicht van de contractuele relaties in de muzieksector.

Wat het standpunt van de tussenkomenende partijen betreft

Zaak nr. 7922

A.6. De cv „Vlaamse Nieuwsmedia”, de cv „La Presse.be – Alliance des médias d’information” en de vzw „WE MEDIA” (hierna: tussenkomenende partijen) betogen dat zij belang erbij hebben tussen te komen in de zaak nr. 7922, aangezien, zoals in hun respectieve statuten wordt beklemtoond, het arrest van het Hof een invloed kan hebben op de situatie waarin zij zich bevinden in termen van nadere regels voor de tenuitvoerlegging van het naburige recht dat aan de in België gevestigde persuitgevers is toegekend, persuitgevers die bij hen zijn aangesloten en van wie zij de belangen verdedigen.

Zaak nr. 7924

A.7.1. Google LLC en Google Ireland Ltd. (hierna: eerste tussenkomenende partijen), die de verzoekende partijen in de zaak nr. 7922 zijn, menen dat zij een belang erbij hebben om tussen te komen in de procedure, daar zij ook een beroep hebben ingesteld tot vernietiging van meerdere bepalingen van de wet van 19 juni 2022, waaronder met name artikel 54 ervan. Zij voeren aan dat die bepaling op wezenlijke en onverantwoorde wijze interfereert met hun vrijheid van ondernemen, met inbegrip van hun contractvrijheid, en het complexe en delicate evenwicht tussen de verschillende actoren van de betrokken sector in het gedrang brengt. Bijgevolg raakt artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 de juridische en economische situatie van de eerste tussenkomenende partijen, met name in zoverre het een weerslag heeft op hun contractvrijheid, hun handelsverrichtingen en hun vermogen om diensten in België aan te bieden.

A.7.2. Wat de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 betreft, voeren de eerste tussenkomenende partijen aan dat het lot daarvan nauw verbonden is met dat van artikel 54 van die wet, dat situaties dekt die *a priori* verschillend zijn. Al die bepalingen verankeren immers voor de auteurs en uitvoerende kunstenaars een onoverdraagbaar recht op een vergoeding ten laste van de dienstverleners van de informatiemaatschappij, recht waarvan geen afstand kan worden gedaan en dat aan een verplicht collectief beheer is onderworpen, als tegenprestatie voor de mededeling aan het publiek of voor de prestatie. In werkelijkheid is het vergoedingsrecht bedoeld in, enerzijds, artikel 54 en, anderzijds, de artikelen 60 tot 62 in wezen hetzelfde.

A.8. De vennootschap naar Frans recht „Deezer” (hierna: tweede tussenkomenende partij) stelt zich voor als een van de voornaamste aanbieders van muziekstreamingdiensten, met name in België, via een website en applicaties. De tweede tussenkomenende partij voert aan dat zij een belang erbij heeft om tussen te komen in zaak nr. 7924, omdat het recht op een vergoeding dat door de in die zaak bestreden bepalingen wordt ingevoerd, haar rechtstreeks kan raken. Met toepassing van die bepalingen is zij immers voortaan verantwoordelijk voor de betalingen aan de beheersvennootschappen en aan de collectieve beheersorganisaties, wat voordien niet het geval was, en zulks ondanks het feit dat zij reeds licentieovereenkomsten sluit en aan de rechthebbenden een vergoeding betaalt voor de rechten van de uitvoerders. Bijgevolg heeft het nieuwe vergoedingssysteem een rechtstreekse en ongunstige weerslag op haar contractuele vrijheid, haar handelsverrichtingen en op haar vermogen om diensten in België aan te bieden. Tot slot preciseert de tweede tussenkomenende partij dat de vereiste beslissingen van de raad van bestuur om in de zaak nr. 7924 tussen te komen, tijdig zijn genomen.

Zaak nr. 7925

A.9. Google LLC en Google Ireland Ltd. (hierna: eerste tussenkomende partijen), die de verzoekende partijen in de zaak nr. 7922 zijn, menen dat zij een belang erbij hebben om tussen te komen in de procedure, aangezien zij ook een beroep tot vernietiging hebben ingesteld tegen verschillende bepalingen van de wet van 19 juni 2022, meer bepaald artikel 39 ervan. De eerste tussenkomende partijen voegen eraan toe dat de artikelen 38 en 40 van die wet, die eveneens worden bestreden in zaak nr. 7925, rechtstreeks en intrinsiek verband houden met artikel 39, zodat zij een belang erbij hebben om deel te nemen aan de debatten met betrekking tot die bepalingen. Voor het overige vestigen de eerste tussenkomende partijen de aandacht op het feit dat de artikelen 38, 39 en 40 van de wet van 19 juni 2022 hun juridische en economische situatie als dienstverleners van de informatiemaatschappij rechtstreeks en ongunstig raken.

A.10. De cv „Vlaamse Nieuwsmedia”, de cv „La Presse.be – Alliance des médias d’information” en de vzw „WE MEDIA” (hierna: tweede tussenkomende partijen) doen gelden dat zij een belang erbij hebben om tussen te komen in zaak nr. 7925 om dezelfde redenen als die welke zijn uiteengezet in de zaak nr. 7922, waarin zij ook tussenkomende partijen zijn.

Zaak nr. 7926

A.11. Spotify Belgium en Spotify AB, die de verzoekende partijen in zaak nr. 7924 zijn, en de vennootschap naar Frans recht „Deezer” (hierna: tussenkomende partijen) doen blijken van hun belang om tussen te komen in zaak nr. 7926 door middel van uiteenzettingen die in wezen identiek zijn aan die waarbij getracht wordt aan te tonen dat de vennootschap naar Frans recht „Deezer” een belang heeft om tussen te komen in de zaak nr. 7924, waarin zij eveneens tussenkomende partij is. De tussenkomende partijen preciseren dat de beslissingen om tussen te komen in zaak nr. 7926 tijdig werden genomen door de bevoegde organen.

Zaak nr. 7927

A.12.1. Google LLC en Google Ireland Ltd. (hierna: eerste tussenkomende partijen), die de verzoekende partijen in de zaak nr. 7922 zijn, menen dat zij een belang erbij hebben in de procedure tussen te komen, aangezien zij eveneens een beroep tot vernietiging hebben ingesteld tegen verschillende bepalingen van de wet van 19 juni 2022, waaronder artikel 54 ervan. Zij voeren aan dat die bepaling op wezenlijke en onverantwoorde wijze interfereert met hun vrijheid van ondernemen, met inbegrip van hun contractvrijheid, en het complexe en delicate evenwicht tussen de verschillende actoren van de betrokken sector in het gedrang brengt. Bijgevolg raakt artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 de juridische en economische situatie van de eerste tussenkomende partijen, met name in zoverre dat artikel een weerslag heeft op hun contractuele vrijheid, hun handelsverrichtingen en hun vermogen om diensten in België aan te bieden.

A.12.2. Wat de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 betreft, betogen de eerste tussenkomende partijen dat het lot daarvan nauw is verbonden met dat van artikel 54 van die wet, dat situaties dekt die *a priori* verschillen. Al die bepalingen verankeren immers voor de auteurs en uitvoerende kunstenaars een onoverdraagbaar vergoedingsrecht ten laste van de dienstverleners van de informatiemaatschappij, recht waarvan geen afstand kan worden gedaan en dat aan een verplicht collectief beheer is onderworpen, als tegenprestatie voor de

mededeling aan het publiek of voor de prestatie. In werkelijkheid is het recht op een vergoeding bedoeld in, enerzijds, artikel 54 en, anderzijds, de artikelen 60 tot 62 in wezen hetzelfde.

A.13. De vennootschap naar Frans recht „Deezer” (hierna: tweede tussenkomende partij) doet blijken van haar belang om tussen te komen in zaak nr. 7927 door middel van uiteenzettingen die in wezen identiek zijn aan die welke ertoe strekken haar belang aan te tonen om tussen te komen in zaak nr. 7924, waarin zij eveneens tussenkomende partij is. Zij preciseert ook dat de vereiste beslissingen van de raad van bestuur om tussen te komen in zaak nr. 7927 tijdig werden genomen.

Zaken nrs. 7922 en 7925

A.14. De cv „Journalisten Auteursmaatschappij” (hierna: tussenkomende partij), waarvan de leden journalisten zijn, voert aan dat zij een belang erbij heeft om tussen te komen in zaken nrs. 7922 en 7925. Zij preciseert dat haar doel erin bestaat de auteursrechten van journalisten te beheren, rechten waarvan de exploitatie in haar voordeel werd overgedragen. De artikelen 37 tot 40 van de wet van 19 juni 2022 voeren echter een nieuwe wettelijke regeling in die ertoe strekt de uitgevers van perspublicaties en de auteurs van werken die zijn verwerkt in perspublicaties te beschermen. De auteurs krijgen in het bijzonder „een passend deel van de vergoeding” toegekend die de persuitgevers ontvangen van de dienstverleners van de informatiemaatschappij voor het gebruik van hun perspublicaties, en hebben recht op „actuele, relevante en volledige informatie” in verband met die vergoeding. In de parlementaire voorbereiding van die wet wordt verduidelijkt dat journalisten kunnen worden beschouwd als auteurs van werken die in perspublicaties zijn verwerkt. Bijgevolg hebben de tussenkomende partij en haar leden rechtstreeks te maken met de nieuwe wettelijke regeling, zodat het belang om tussen te komen in zaken nrs. 7922 en 7925 vaststaat.

Zaken nrs. 7924 en 7927

A.15. De bv „Streamz” (hierna: tussenkomende partij), die de verzoekende partij in zaak nr. 7926 is, meent dat zij een belang erbij heeft om tussen te komen in zaken nrs. 7924 en 7927. De tussenkomende partij verduidelijkt dat haar leden Belgische mediagroepen zijn die actief zijn in de sectoren van de printmedia, televisie, radio, telecommunicatie en contentproductie. Zij voegt eraan toe dat zij in september 2020 een Vlaams streamingplatform heeft gelanceerd. De tussenkomende partij stelt dat de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 een aantal bijkomende verplichtingen invoeren ten opzichte van de omgezette richtlijn (EU) 2019/790, verplichtingen die juist in strijd zijn met die richtlijn. Dat is meer bepaald het geval voor het nieuwe recht op een vergoeding die de streamingplatformen verschuldigd zijn, en zulks zelfs wanneer die platformen alle rechten op die audiovisuele werken contractueel hebben verworven.

De tussenkomende partij betoogt dat de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 haar voortaan onderwerpen aan een bijkomende betalingsverplichting, ook al heeft zij op rechtmatige en contractuele wijze reeds alle relevante rechten verworven op de audiovisuele werken die zij wenst te streamen. Die bepalingen treffen haar eveneens op onevenredige wijze in vergelijking met de grote internationale streamingplatformen en plaatsen haar voortaan in een situatie van rechtsonzekerheid. Gelet op de ernstige en zwaarwegende economische gevolgen van het voormelde vergoedingsrecht bestaat er overigens een risico

dat zij de concurrentie ten aanzien van internationale streamingdiensten niet langer op gelijke voet kan aangaan. Dat risico wordt des te meer in de hand gewerkt door het feit dat de overige lidstaten geen soortgelijk vergoedingsrecht hebben ingevoerd naar aanleiding van de omzetting van richtlijn (EU) 2019/790. Anders gezegd, het bestreden vergoedingsrecht creëert geen harmonisatie, maar zal integendeel een marktverstoring effect tot gevolg hebben, alsook een zwakkere concurrentiepositie van de Belgische streamingplatformen en audiovisuele producties.

Zaken nrs. 7922, 7924 en 7926

A.16. De nv „Sony Music Entertainment Belgium”, de nv „Universal Music”, de nv „Warner Music Benelux”, de bv „Play It Again, Sam”, de nv „North East West South”, de nv „CNR Records” en de vzw „Belgian Recorded Music Association” (hierna: tussenkommende partijen) betogen dat zij een belang erbij hebben om tussen te komen in zaken nrs. 7922, 7924 en 7926 om soortgelijke redenen als die welke zij aanvoeren ter staving van hun belang om in rechte te treden in het kader van zaak nr. 7927, waarin zij de verzoekende partijen zijn.

Zaken nrs. 7922, 7924, 7926 en 7927

A.17.1. In het geval waarin de videogames die door hun respectieve leden worden gemaakt, ontwikkeld en uitgegeven, onder het toepassingsgebied van de wet van 19 juni 2022 vallen, met name indien het gaat om auteursrechtelijk beschermde audiovisuele werken, menen de vzw’s „Flemish Games Association”, „Wallonia Games Association”, „Games.brussels”, „Video Games Federation Belgium”, de ivzw „Video Games Europe” en de vzw naar Zweeds recht „European Games Developer Federation Ekonomisk Förening” (hierna: tussenkommende partijen) dat zij een belang erbij hebben om tussen te komen in zaken nrs. 7922, 7924, 7926 en 7927. Zoals in hun verschillende statuten wordt beklemtoond, vertegenwoordigen zij immers de belangen van het volledige spectrum van actoren in de videogame-industrie, waaronder een zeer significant deel van de *development studio*’s, uitgeverij en platformen in de Europese Unie en vrijwel alle *development studio*’s in België.

A.17.2. De tussenkommende partijen preciseren dat de bestreden bepalingen ernstig afbreuk doen aan de economische en morele belangen van hun leden, aangezien de nieuw ingevoerde vergoedingsrechten bijkomende financiële lasten doen ontstaan, de contractvrijheid en de vrijheid van vereniging aanzienlijk beperken en een grote rechtsonzekerheid teweegbrengen. Die potentiële gevolgen gaan in tegen de door de tussenkommende partijen nagestreefde doelstellingen, waaronder het ontwikkelen van de videogame-industrie en het opheffen van belemmeringen die de gratis reclame tegenhouden.

Zaken nrs. 7922, 7924, 7925, 7926 en 7927

Eerste tussenkommende partij

A.18. De cv „Belgische Vereniging der Auteurs, Componisten en Uitgevers (SABAM) (hierna: eerste tussenkommende partij) meent dat zij een belang erbij heeft om tussen te komen in zaken nrs. 7922, 7924, 7925, 7926 en 7927. Zij stelt zich voor als een collectieve beheersorganisatie die ertoe gemachtigd is haar activiteiten bij ministerieel besluit uit te oefenen, met name ten voordele van de auteurs in de zin van de artikelen 54 en 62 van de wet van 19 juni 2022. In zoverre de artikelen 54 en 60 tot 62 van die wet met name

betrekking hebben op mechanismen van verplicht collectief beheer op het gebied van auteursrechten, kan de situatie van de eerste tussenkomende partij rechtstreeks worden geraakt door het arrest dat het Hof zal wijzen met betrekking tot de tegen die artikelen gerichte beroepen tot vernietiging.

Tweede tussenkomende partijen

Ontvankelijkheid van de tussenkomst

A.19. Een aantal natuurlijke en rechtspersonen (hierna: tweede tussenkomende partijen) voeren aan dat zij belang erbij hebben om tussen te komen in zaken nrs. 7922, 7924, 7925, 7926 en 7927.

Allereerst gaat het om de cv „PlayRight” (hierna: PlayRight) die overeenkomstig haar statuten belast is met de inning, het beheer en de verdeling van de naburige rechten van de uitvoerende kunstenaars in België en in het buitenland. Zij is krachtens een ministerieel besluit ertoe gemachtigd om haar werkzaamheden uit te oefenen. Zij preciseert dat zij met de uitvoerende kunstenaars overeenkomsten sluit waarbij de rechten op mededeling aan het publiek aan haar worden overgedragen met het oog op het collectieve beheer ervan, met name de in de artikelen 54 en 62 van de wet van 19 juni 2022 bedoelde rechten op een vergoeding. Overigens vertegenwoordigt PlayRight uitvoerende kunstenaars die zijn aangesloten bij buitenlandse beheersvennootschappen waarmee wederkerigheidsovereenkomsten werden gesloten. Aangezien zij ertoe gemachtigd is een rechtsvordering in te stellen om de belangen van de uitvoerende kunstenaars te behartigen, is haar belang om tussen te komen, aangetoond.

Op uitnodiging van PlayRight wensen bovendien vier vzw's die de belangen van de uitvoerende kunstenaars vertegenwoordigen en de voorzitters ervan eveneens tussen te komen in de voormelde zaken. Het gaat om de vzw „De Acteursgilde” die de uitvoerende kunstenaars in de audiovisuele sector voornamelijk in Vlaanderen vertegenwoordigt, de vzw „Fédération des auteurs, compositeurs et interprètes réunis” die de uitvoerende kunstenaars in de muzieksector voornamelijk in Franstalig België vertegenwoordigt, de vzw „De Muziekgilde” die de uitvoerende kunstenaars in de muzikale sector voornamelijk in Vlaanderen vertegenwoordigt en de stichting van openbaar nut „Fondation de l'Union des Artistes du Spectacle”, die de uitvoerende kunstenaars in de audiovisuele sector voornamelijk in Franstalig België vertegenwoordigt. Die tussenkomende partijen wensen tussen te komen in de voormelde zaken om duidelijk het signaal te geven dat de hele sector van de uitvoerende kunstenaars in de muzikale en audiovisuele sector dezelfde bezorgdheden deelt. Bovendien is het niet uitgesloten dat die groeperingen een actieve rol zullen spelen, al dan niet samen met PlayRight, bij het bepalen van de vergoedingen waarop de uitvoerende kunstenaars krachtens de bestreden bepalingen recht hebben. Het belang van de voormelde vzw's om tussen te komen, is dus aangetoond, net zoals dat van de natuurlijke personen die de respectieve voorzitters ervan zijn en zelf uitvoerende kunstenaars zijn.

Ontvankelijkheid van de beroepen

A.20. De tweede tussenkomende partijen voeren aan dat de beroepen in zaken nrs. 7922, 7924 en 7926 niet-ontvankelijk zijn bij ontstentenis van elke bewezen beslissing van het bevoegde orgaan om die beroepen in te stellen.

Derde tussenkomende partijen

A.21. De vennootschappen naar Frans recht „Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques” en de „Société Civile des Auteurs Multimédias”, de cvba „deAUTEURS”, de vzw „Les Professionnels de la Production et de la Création Audiovisuelle, de vzw „Scenaristengilde” en de vzw „Unie van Regisseurs” (hierna: derde tussenkomende partijen) stellen dat zij doen blijken van een belang om tussen te komen in de zaken nrs. 7922, 7924, 7925, 7926 en 7927, aangezien zij tot doel hebben de belangen van de auteurs te behartigen, of vennootschappen of organisaties voor het collectieve beheer van auteursrechten zijn en dus rechtstreeks betrokken zijn bij de handhaving van de artikelen 39, 54 en 62 van de wet van 19 juni 2022, waarin niet alleen de vergoedingsrechten voor auteurs worden verankerd, maar die eveneens bestemd zijn om het innen van de aan de auteurs verschuldigde vergoeding te vereenvoudigen en te centraliseren.

De derde tussenkomende partijen voegen eraan toe dat een aantal onder hen reeds zijn tussengekomen in de zaak die ten grondslag ligt aan het arrest nr. 128/2016 van 13 oktober 2016 (ECLI:BE:GHCC:2016:ARR.128). Die zaak had betrekking op artikel XI.225 van het Wetboek van economisch recht dat, net zoals de artikelen 39, 54 en 62 van de wet van 19 juni 2022, voorziet in een onoverdraagbaar vergoedingsrecht voor de auteurs en uitvoerende kunstenaars voor de doorgifte via de kabel, wanneer zij hun exclusieve recht om die doorgifte via de kabel toe te staan of te verbieden, hebben overgedragen aan een producent van audiovisuele werken. Zij voegen eraan toe dat artikel XI.225 van het Wetboek van economisch recht eveneens bepaalt dat het beheer van dat recht op een vergoeding voor de auteurs en uitvoerende kunstenaars uitsluitend mag worden uitgeoefend door beheersvennootschappen die auteurs vertegenwoordigen.

Vierde tussenkomende partij

Ontvankelijkheid van de tussenkomst

A.22.1. De cv „Multimedia Maatschappij van de Auteurs van de Visuele Kunsten” (hierna: vierde tussenkomende partij) is een collectieve beheersorganisatie die zowel in België als in het buitenland instaat voor de exploitatie, de administratie en het beheer van alle auteursrechten die voortvloeien uit de intellectuele activiteit en de creatieve expressie van auteurs door middel van het geschreven woord, het gesproken woord en visuele of audiovisuele uitvoeringen in grafische, plastische, stilstaande of bewegende fotografische vorm, en van alle naburige rechten. Ze vertegenwoordigt aldus een repertoire dat auteurs van verschillende categorieën van visuele werken omvat. In dat kader staat zij in voor de uitoefening en het beheer van alle rechten met betrekking tot de reproductie en de mededeling van de werken van haar leden aan het publiek, en int en verdeelt zij de vergoedingen die voortvloeien uit zowel die individuele als collectieve rechten. De vierde tussenkomende partij voegt eraan toe dat zij bij een ministerieel besluit is erkend als collectieve beheersvennootschap en dat zij eveneens belast is met de inning en de verdeling van het volgrecht krachtens een koninklijk besluit. Zij onderhandelt dan ook over de overeenkomsten houdende licentie en overdracht met de gebruikers van de werken van de rechthebbenden die zij vertegenwoordigt.

A.22.2. Aangezien de wet van 19 juni 2022 rechtstreeks de collectieve beheersorganisaties in de hoedanigheid van rechtstreekse begunstigden van het in de artikelen 54, 60, 61 en 62 van die wet bedoelde resterende vergoeding beoogt, meent de vierde tussenkomende partij dat zij doet blijken van een belang om tussen te komen in zaken nrs. 7922, 7924, 7925, 7926 en 7927.

Ontvankelijkheid van de beroepen

A.23.1. De vierde tussenkomende partij voert aan dat het beroep in zaak nr. 7922 niet-ontvankelijk is, daar de verzoekende partijen noch kopieën van hun statuten, noch enig stuk voorleggen dat kan aantonen dat zij worden vertegenwoordigd door hun organen die bevoegd zijn om het beroep in te stellen.

A.23.2. Zij beklemtoont dat de vordering van Google LLC niet-ontvankelijk is met toepassing van artikel 2:148, tweede lid, van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen, behalve als zij kan aantonen dat zij haar oprichtingsakte heeft neergelegd overeenkomstig artikel 2:24, § 2, 1°, van dat Wetboek. Overigens legt die verzoekende partij geenszins het bewijs van de identiteit of de vertegenwoordigingsbevoegdheid van haar *managing member* voor, noch het bewijs van de aan haar adjunct-secretaris toegekende delegatie van bevoegdheid of van handtekening. De vierde tussenkomende partij vraagt dat de voormelde identiteit haar wordt megedeeld overeenkomstig artikel 703, § 1, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek. In haar memorie van wederantwoord betoogt zij dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de natuurlijke persoon die heeft beslist om het beroep in te stellen, daadwerkelijk daartoe gemachtigd was.

Wat Google Ireland Ltd. betreft, stelt de vierde tussenkomende partij dat niet wordt aangetoond dat de bevoegdheden van de personen die hebben beslist om het beroep in te stellen, werden toegekend en bekendgemaakt overeenkomstig het Ierse recht en het afgeleide recht van de Europese Unie, noch dat in die eventuele publiciteitsmaatregelen wordt gepreciseerd of die personen bevoegd zijn om de vennootschap alleen of samen met anderen te verbinden. In haar memorie van wederantwoord voert de vierde tussenkomende partij aan dat Google Ireland Ltd. niet het bewijs levert dat zij een aan derden tegenstelbare rechtspersoonlijkheid heeft, dat zij handelt door middel van natuurlijke personen die regelmatig zijn aangesteld en van wie de bevoegdheden tegenstelbaar aan derden zijn, en dat de beslissing om het beroep in te stellen regelmatig is genomen door haar organen. De namen van de natuurlijke personen die hebben beslist om het beroep in te stellen, zijn overigens niet in de statuten van Google Ireland Ltd opgenomen. Bijgevolg moet het bewijs worden gevraagd van de beslissing om het beroep in te stellen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989.

A.23.3. De vierde tussenkomende partij werpt een soortgelijke exceptie van niet-ontvankelijkheid op wat zaken nrs. 7924 en 7925 betreft. Met betrekking tot zaak nr. 7924 voegt zij eraan toe dat Spotify AB geen redenen aanvoert waarom haar maatschappelijke doel zou worden geraakt door de wet van 19 juni 2022 en dat Spotify Belgium geen kopie heeft neergelegd van de bekendmaking van haar statuten in de bijlagen bij het *Belgisch Staatsblad*.

A.23.4. Wat het beroep in zaak nr. 7926 betreft, betoogt de vierde tussenkomende partij vervolgens dat de verzoekende partij de beslissing om in rechte te treden niet heeft voorgelegd en dat, in de veronderstelling dat die beslissing dateert van vóór 12 december 2022, die laatste onregelmatig is krachtens de artikelen 2:18, 2:14, 1° en 5°, en 2:8, § 1, 5°, van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen. De vierde tussenkomende partij verzoekt dat de verzoekende partij de identiteit van haar organen voorlegt overeenkomstig artikel 703, § 1, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek en dat het Hof het bewijs om het beroep in te stellen, vraagt overeenkomstig artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989.

A.23.5. De vierde tussenkomende partij betwist overigens dat de tussenkomst van bepaalde tussenkomende partijen in zaken nrs. 7922, 7924, 7926 en 7927 ontvankelijk is, aangezien zij niet het bewijs leveren dat de beslissing om in de voorliggende zaken tussen te komen, werd genomen door het bevoegde orgaan. Zij werpt tevens een exceptie van niet-ontvankelijkheid op met betrekking tot de tussenkomst van de tweede tussenkomende partij in zaak nr. 7927, in zoverre die partij niet preciseert wat de identiteit is van haar vertegenwoordigers en haar statuten niet neerlegt. Bijgevolg verzoekt de vierde tussenkomende partij dat die tussenkomende partij de identiteit voorlegt van haar organen overeenkomstig artikel 703, § 1, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek. Bovendien toont de tweede tussenkomende partij in zaak nr. 7927 niet aan in welk opzicht haar maatschappelijke doel zou worden geraakt door de wet van 19 juni 2022, noch dat de bevoegdheden van de personen die hebben beslist om het beroep in te stellen, werden toegekend en bekendgemaakt.

A.23.6. Volgens de vierde tussenkomende partij is de tussenkomst van de eerste tussenkomende partijen in zaak nr. 7924, van de eerste tussenkomende partijen in zaak nr. 7925 en van de eerste tussenkomende partijen in zaak nr. 7927 niet-ontvankelijk om dezelfde redenen als die welke ertoe leiden dat het door die tussenkomende partijen ingestelde beroep in zaak nr. 7922, waarin zij de verzoekende partijen zijn, niet-ontvankelijk moet worden geacht. Overigens proberen die tussenkomende partijen door middel van hun uiteenzettingen de draagwijdte uit te breiden van de oorspronkelijke verzoekschriften in de zaken waarin zij tussenkomen.

De vierde tussenkomende partij betoogt bovendien dat de tussenkomst van de tussenkomende partijen in zaken nrs. 7922, 7924, 7926 en 7927 niet-ontvankelijk is, in zoverre zij de draagwijdte van de oorspronkelijke verzoekschriften in die zaken probeert uit te breiden.

Tot slot voert de vierde tussenkomende partij aan dat de tussenkomsten van de tussenkomende partij in zaken nrs. 7924 en 7927, van de tweede tussenkomende partij in zaak nr. 7924, van de tussenkomende partijen in zaak nr. 7926, van de tweede tussenkomende partij in zaak nr. 7927 en van de tussenkomende partijen in zaken nrs. 7922, 7924 en 7926 niet-ontvankelijk zijn om dezelfde redenen als die op grond waarvan de verzoekschriften die ten grondslag liggen aan de zaken waarin sommige tussenkomende partijen verzoekende partijen zijn, niet-ontvankelijk moeten worden geacht, maar ook omdat de beroepen waarin die tussenkomende partijen wensen tussen te komen, zelf niet-ontvankelijk zijn, en ten slotte omdat die tussenkomende partijen de draagwijdte van de oorspronkelijke verzoekschriften proberen uit te breiden.

Wat het standpunt van de Ministerraad betreft

A.24. De Ministerraad voert aan dat het verzoekschrift in zaak nr. 7924 niet-ontvankelijk is, aangezien het rechtstreekse en werkelijke doel van de verzoekende partijen erin bestaat aan het Hof van Justitie vijf prejudiciële vragen te stellen over de overeenstemming van de artikelen 60, 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 met artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790, met de artikelen 3 en 5, lid 3, van richtlijn 2001/29/EG, met artikel 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), met artikel 56 VWEU en met artikel 1, lid 1, onder f), van richtlijn (EU) 2015/1535 van het Europees Parlement en de Raad van 9 september 2015 „betreffende een informatieprocedure op het gebied van technische voorschriften en regels betreffende de diensten van de informatiemaatschappij (codificatie)” (hierna: richtlijn (EU) 2015/1535). De verzoekende

partijen beogen met andere woorden niet rechtstreeks de vernietiging van de artikelen 60, 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022. Aldus maken zij misbruik van de vernietigingsprocedure voor het Hof teneinde een rechtstreeks beroep bij het Hof van Justitie in te stellen. In werkelijkheid komt het de rechtzoekenden toe hun zaak aan de gewone rechter voor te leggen in het kader van een betwisting die betrekking heeft op het in de bestreden bepalingen bedoelde subjectieve recht op een vergoeding, en vervolgens aan die rechter te vragen een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

Ten gronde

Wat het standpunt van de verzoekende partijen betreft

Zaak nr. 7922

Eerste middel

A.25.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending, door artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 56 VWEU en met de artikelen 16, 20, 21 en 52, lid 1, van het Handvest.

De verzoekende partijen voeren aan dat het middel ontvankelijk is, aangezien daarin de te vergelijken categorieën van personen worden geïdentificeerd, namelijk, enerzijds, diegenen die zonder onderscheid de toepassing genieten van de vrijheid van handel en nijverheid en, anderzijds, diegenen die ze niet genieten, namelijk de dienstverleners van de informatiemaatschappij. Dienaangaande vestigen de verzoekende partijen de aandacht op het feit dat de rechtspraak van het Hof het middel waarin een verschil in behandeling wordt aangeklaagd tussen, enerzijds, de personen die zijn onderworpen aan een wet waarin een Europese richtlijn op niet-conforme wijze wordt omgezet en, anderzijds, de andere rechtssubjecten die zijn onderworpen aan wetten die in overeenstemming zijn met de erdoor omgezette richtlijnen, als ontvankelijk beschouwt. In dat geval vergelijkt het Hof automatisch de categorie van de personen die aan een niet correct omgezette richtlijn zijn onderworpen met de categorie van de personen die aan een correct omgezette richtlijn zijn onderworpen.

Bovendien toont het eerste middel aan in welk opzicht artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de artikelen 20, 21 en 52, lid 1, van het Handvest schendt.

Voorts beklemtonen de verzoekende partijen dat het Hof volgens de vaste rechtspraak van oordeel is dat het bevoegd is om de inachtneming van de vrijheid van handel, van nijverheid en van ondernemen te toetsen in samenhang met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Indien de bestreden norm tot gevolg heeft dat er op discriminerende wijze afbreuk wordt gedaan aan die vrijheden, schendt die norm die vrijheden en moet hij worden vernietigd.

A.26.1. In een eerste onderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, in zoverre het artikel XI.216/2, § 2, van het Wetboek van economisch recht invoert, afbreuk doet aan de vrijheid van ondernemen door een dwingende procedure tot vaststelling van de tarieven voor het BIPT in te stellen. Zij betogen dat die bepaling ertoe strekt een mechanisme in te voeren in het geval waarin de onderhandelingen binnen een termijn van vier maanden mislukken, naar aanleiding waarvan elke partij een procedure tot vaststelling van de tarieven kan opstarten en een zaak aanhangig kan maken bij het BIPT,

dat een bindende beslissing neemt waarin het bedrag van de voor een bepaald gebruik verschuldigde vergoeding wordt opgelegd. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022 blijkt dat de wetgever aan de dienstverleners van de informatiemaatschappij een verplichting beoogt op te leggen om de persuitgevers te vergoeden voor het onlinegebruik van hun content.

A.26.2.1. In een eerste subonderdeel, dat in hoofdorde wordt aangevoerd, stellen de verzoekende partijen dat artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 aan de wezenlijke aspecten van de vrijheid van ondernemen raakt door te bepalen dat een van de partijen bij de onderhandelingen aan het BIPT kan vragen om een bindende prijs vast te stellen voor de online-exploitatie van perspublicaties, indien de onderhandelingen binnen vier maanden na de start ervan mislukken. Indien een van de partijen bij de lopende onderhandelingen meent dat de voorgestelde voorwaarden bijvoorbeeld niet evenwichtig zijn, kan zij bijgevolg niet vrij erover beslissen om zich uit de onderhandelingen terug te trekken en heeft zij niet langer de vrijheid om af te zien van het sluiten van een overeenkomst. De betrokken partij kan immers eenzijdig beslissen om een beroep te doen op het BIPT na het verstrijken van de periode van vier maanden en aldus de weigering van de andere partij om een contract te sluiten, omzeilen via de dwingende beslissing van het BIPT. In dat kader kan het BIPT inderdaad aan de beide partijen de voorwaarden opleggen voor onlinegebruik van de perspublicaties en zulks zelfs wanneer een van de partijen niet heeft overwogen de in het geding zijnde publicaties te gebruiken. Een dergelijke situatie kan ertoe leiden dat de dienstverleners van de informatiemaatschappij ertoe verplicht zijn om perspublicaties op hun platformen te gebruiken, en in ieder geval voor het gebruik te betalen, terwijl zij aanvankelijk niet een dergelijk gebruik hadden overwogen. De vrijheid van ondernemen omvat echter eveneens de vrijheid om te kiezen met wie men zaken doet. Volgens de verzoekende partijen verzet de rechtspraak van het Hof van Justitie zich precies tegen het invoeren van een dergelijke verplichting tot contracteren. Tot slot bepaalt artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 dat elke partij bij de onderhandelingen aan het BIPT kan vragen om een bindende prijs vast te stellen voor de online-exploitatie van de perspublicaties in het geval waarin de onderhandelingen mislukken. Bijgevolg kunnen de dienstverleners van de informatiemaatschappij en de persuitgevers niet langer vrij de prijs bepalen voor het verrichten van hun diensten, hetgeen nochtans ontegenzeggelijk deel uitmaakt van de essentie van de vrijheid van ondernemen.

A.26.2.2. In antwoord op de door de tussenkomende partijen en door de Ministerraad uiteengezette argumenten beklemtonen de verzoekende partijen dat de Belgische wetgever zelf heeft erkend dat de bestreden procedure voor het BIPT problematisch is ten aanzien van de contractuele vrijheid. Bovendien is het duidelijk dat artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 op de premisse berust dat de dienstverleners van de informatiemaatschappij noodzakelijkerwijs de perspublicaties gebruiken van de persuitgevers die het nieuwe naburige recht genieten en dat zij dus voor het bedoelde gebruik moeten betalen. Bij die bepaling wordt geen rekening gehouden met de mogelijkheid dat de dienstverleners van de informatiemaatschappij het niet opportuun of nodig kunnen achten om bepaalde publicaties van sommige uitgevers te gebruiken en bijgevolg mogelijk niet willen onderhandelen, laat staan contracteren, zoals duidelijk blijkt uit de parlementaire voorbereiding. Het is overigens duidelijk dat de door de wetgever nagestreefde doelstelling niet ertoe beperkt is om de partijen ertoe aan te moedigen te onderhandelen of een overeenkomst te sluiten, maar ook erin bestaat te vermijden dat een perspublicatie logischerwijs niet wordt gebruikt bij ontstentenis van een overeenkomst, door een mechanisme in te voeren dat de partijen, in het bijzonder de dienstverleners van de informatiemaatschappij, ertoe verplicht te onderhandelen

en een overeenkomst te sluiten met de uitgevers, en ze *in fine* te betalen, en zulks zelfs wanneer zij niet wensen te contracteren met bepaalde uitgevers, bijvoorbeeld omdat zij hun perspublicaties niet willen gebruiken.

A.26.2.3. Dienaangaande stellen de verzoekende partijen dat artikel XI.216/2, § 2, van het Wetboek van Economisch Recht, ingevoegd bij artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 uitdrukkelijk voorziet in een eenzijdige verplichting om te onderhandelen over de content die de dienstverleners van de informatiemaatschappij niet wensen te gebruiken en dat de bewoordingen van artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 tot gevolg hebben dat de verplichting om te onderhandelen vooral en zelfs uitsluitend tot de voormelde dienstverleners is gericht. Bovendien is artikel 39 niet beperkt tot het opleggen van een verplichting om te onderhandelen, maar voorziet het in een wettelijke mogelijkheid om de eventuele weigering tot onderhandelen van een dienstverlener van de informatiemaatschappij, te bestraffen en te omzeilen door die dienstverlener te dwingen een contract te sluiten en een vergoeding te betalen door middel van het instellen van een procedure voor het BIPT. In dat verband neemt het feit dat de procedure voor het BIPT uitsluitend kan worden ingesteld door een van de partijen en nooit ambtshalve door dat instituut, niet weg dat die procedure een nutteloos en onevenredig drukmiddel is om de dienstverleners van de informatiemaatschappij te dwingen om te contracteren. De verzoekende partijen stellen overigens dat het feit dat andere vormen van geschillenbeslechting niet uitdrukkelijk worden uitgesloten door de invoering van de procedure voor het BIPT, niet pertinent is, aangezien artikel 39 een mechanisme vormt dat de toevlucht tot dergelijke andere vormen zonder twijfel ontmoedigt.

A.26.2.4. De verzoekende partijen voeren dus aan dat artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 de essentie van de vrijheid van ondernemen, meer bepaald de contractuele vrijheid van de dienstverleners van de informatiemaatschappij, schendt. Die bepaling is overigens discriminerend, in zoverre zij een onverantwoord verschil in behandeling doet ontstaan tussen, enerzijds, de uitgevers en, anderzijds, de dienstverleners van de informatiemaatschappij, maar ook tussen, enerzijds, de voormelde dienstverleners en, anderzijds, andere gebruikers van beschermde werken in andere sectoren die niet zijn onderworpen aan een dermate ingrijpende dwingende procedure en die gebruik kunnen maken van minder vergaande mechanismen van geschillenbeslechting, zoals bijvoorbeeld de omroeporganisaties en de kabelmaatschappijen voor de geschillen met betrekking tot de kabeldoorgifte van televisie-uitzendingen, die een beroep kunnen doen op bemiddeling bij ontstentenis van een overeenkomst tussen partijen krachtens artikel XI.228 van het Wetboek van economisch recht.

A.26.3.1. Indien het Hof zou oordelen dat de wet van 19 juni 2022 de wezenlijke aspecten van de vrijheid van ondernemen niet schendt, zetten de verzoekende partijen een tweede subonderdeel uiteen waarin zij stellen dat artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 een onevenredige inperking met zich meebrengt van de vrijheid van ondernemen die de dienstverleners van de informatiemaatschappij hebben. Volgens hen blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022 dat artikel 39 ertoe strekt de licentiepraktijken tussen de persuitgevers en de dienstverleners van de informatiemaatschappij voor het onlinegebruik van perspublicaties te vergemakkelijken. De wet van 19 juni 2022 voert daartoe een dwingende procedure in tot vaststelling van de tarieven voor het BIPT, door verder te gaan dan de richtlijn, en stelt een betalingsverplichting voor ten laste van de dienstverleners van de informatiemaatschappij. De verzoekende partijen betogen dat die maatregelen niet geschikt en niet nodig zijn om de nagestreefde doelstelling te bereiken.

A.26.3.2. Allereerst zijn de voorwaarden van de toepasselijke procedure voor het BIPT, meer bepaald de termijnen, te strikt, hetgeen de efficiëntie van de onderhandelingen tussen partijen in de weg staat. Die procedure kan worden ingesteld indien de partijen na een periode van amper vier maanden onderhandelen nog geen akkoord hebben bereikt, terwijl het naburige recht van de persuitgevers een nieuw mechanisme zonder enig precedent is. Dat naburige recht van de persuitgevers bevat tal van nieuwe concepten en nieuwe implicaties en verplichtingen voor de twee partijen, die alle vatbaar zijn voor een latere interpretatie door de rechter. Bovendien neemt het onderhandelen over licentieovereenkomsten met betrekking tot intellectuele eigendomsrechten doorgaans veel tijd in beslag, vooral wanneer ze meerdere grondgebieden bestrijken. Overigens moet er rekening worden gehouden met de realiteit van de huidige persmarkt in België, in zoverre er enkele grote uitgevergroepen bestaan die tal van websites bezitten die mogelijk als perspublicaties kunnen worden aangemerkt. Elk van die websites moet worden geverifieerd en gecontroleerd om te bepalen of hij voldoet aan de definitie van een perspublicatie, gegevens daarvoor moeten worden verstrekt en onderhandelingen worden gevoerd over de gebruiksvoorwaarden door de dienstverleners van de informatiemaatschappij.

Bijgevolg lijkt een termijn van vier maanden buitengewoon kort en onredelijk, aangezien de partijen doorgaans veel meer tijd nodig hebben om over licentieovereenkomsten te onderhandelen. Daaruit volgt dat één partij druk kan uitoefenen op de andere tijdens de onderhandelingen om die laatste ertoe aan te zetten de voorgestelde overeenkomst te ondertekenen, omdat de eerste anders een zaak voorlegt aan het BIPT zodat dat instituut een bindende beslissing neemt over de vergoeding. De partijen wordt dus *de facto* hun contractuele vrijheid ontnomen.

A.26.3.3. Vervolgens klagen de verzoekende partijen de ontstentenis van toereikende procedurele waarborgen aan voor de partijen ten aanzien van wie bindende beslissingen worden genomen met betrekking tot de tarieven die van toepassing zijn op de licenties die krachtens artikel XI.216/2 van het Wetboek van economisch recht moeten worden afgesloten. De organieke wetgeving van het BIPT voorziet immers niet in waarborgen met betrekking tot de onpartijdigheid van de leden van dat Instituut, die nochtans een bindende administratieve beslissing nemen ten aanzien van de dienstverleners van de informatiemaatschappij en de persuitgevers op wie de voor het onlinegebruik van perspublicaties verschuldigde vergoeding betrekking heeft.

A.26.3.4. De verzoekende partijen voeren overigens aan dat de bindende beslissingen van het BIPT de mogelijkheden voor licentieverlening op het niveau van de Europese Unie verstoren, zowel voor de dienstverleners van de informatiemaatschappij als voor de persuitgevers. Volgens hen heeft richtlijn (EU) 2019/790 tot doel de eengemaakte markt te versterken en in de hele Europese Unie de toekenning te bevorderen van licenties voor content van rechthebbenden aan dienstverleners van de informatiemaatschappij. De bij artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 ingevoerde verplichte procedure tot vaststelling van de tarieven voor het BIPT verplicht de partijen ertoe het Belgische grondgebied te isoleren wat betreft hun strategie voor licentieverlening, zodat de komst van een in België eenzijdig aangesteld territoriaal orgaan tot vaststelling van de tarieven een onevenredige inmenging doet ontstaan in de licentiemarkt op het niveau van de Europese Unie.

A.26.3.5. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat de partijen met toepassing van artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 worden beperkt in hun vermogen om het eens te worden over andere voorwaarden dan een vergoeding als tegenprestatie voor de toestemming tot onlinegebruik van perspublicaties. Bij die bepaling wordt immers

verondersteld dat de uitgevers in elk geval een vergoeding moeten ontvangen. Die vaststelling wordt kracht bijgezet door het feit dat het BIPT een bindend tarief kan opleggen aan de partijen. Krachtens de contractvrijheid moeten de partijen evenwel vrij kunnen onderhandelen over het feit of zij al dan niet een gebruik en een prijs kunnen vaststellen die wederzijds voordelig is. Indien de partijen tot een akkoord komen over de toestemming tot gebruik van de content, kunnen zij afspreken wat zij als tegenprestatie voor die toestemming krijgen, zoals een onderling overeengekomen prijs die niet noodzakelijkerwijs bestaat in een betaling aan de uitgever, noch noodzakelijkerwijs in een geldelijke vergoeding. Tal van andere opties zijn mogelijk, zoals een kosteloze licentie, een vergoeding in natura of nog een visibiliteits- of sponsoringovereenkomst. Indien de partijen het niet eens worden over het gebruik van de content of de voorwaarden ervan, kunnen zij op grond van de contractuele vrijheid overigens een einde maken aan de onderhandelingen, zonder dat hun enige vorm van betaling of vergoeding wordt opgelegd. Met toepassing van artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 is die optie echter niet langer mogelijk.

A.26.3.6. Tot slot merken de verzoekende partijen op dat de exclusieve rechten van de rechthebbenden worden ingeperkt door de beslissing van het BIPT. Volgens hen vloeit uit artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 voort dat de tarieven die aan de basis liggen van de vergoeding die de persuitgevers van de dienstverleners van de informatiemaatschappij ontvangen, worden bepaald bij een administratieve beslissing van het BIPT. De auteurs van de werken die in de perspublicaties zijn verwerkt, zijn geen partijen in de procedure voor het BIPT. Bijgevolg is die procedure eveneens zeer onevenredig ten aanzien van de auteurs van de werken die in de perspublicaties zijn verwerkt, aangezien zij geen enkele controle kunnen uitoefenen op de vergoeding voor hun auteursrechtelijk beschermde werken en hun exclusieve recht om het gebruik van hun werken die in perspublicaties zijn opgenomen, toe te staan of te verbieden, niet daadwerkelijk kunnen uitoefenen, hetgeen in strijd is met het recht van de Europese Unie.

A.26.3.7. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat het Hof van Justitie eist dat de bewijslast voor de noodzaak en de evenredigheid van een maatregel die een fundamentele vrijheid beperkt, berust bij degene die zich erop beroept, namelijk te dezen bij de Ministerraad en de tussenkommende partijen, eis waaraan te dezen niet wordt voldaan. Overigens brengen zij in herinnering dat de procedurele voorwaarden, en met name de termijnen die van toepassing zijn voor het BIPT, onevenredig zijn, hetgeen nadelig is voor de doeltreffendheid van de onderhandelingen tussen de partijen. Dienaangaande beklemtonen zij dat de procedure voor het BIPT uniek is op het gebied van het auteursrecht en de naburige rechten, en dat de mechanismen in andere sectoren aantonen dat de wetgever perfect voor een ander, minder strikt mechanisme had kunnen kiezen, alsook voor een langere onderhandelingstermijn of zelfs geen termijn.

De verzoekende partijen preciseren verder nog dat de procedure voor het BIPT niet in toereikende procedurele waarborgen voorziet en dat die ontstentenis wel degelijk kan worden toegeschreven aan de wet van 19 juni 2022 zelf. Zij beklemtonen in dat verband dat het gebrek aan onpartijdigheid van het BIPT reeds herhaaldelijk werd bevestigd, met name door de afdeling wetgeving van de Raad van State. Overigens is het gegeven dat het BIPT zich kan laten bijstaan door externe deskundigen, niet pertinent aangezien dat mechanisme het niet mogelijk maakt om het gebrek aan intrinsieke deskundigheid van het BIPT zelf, dat *in fine* de enige is die een bindende beslissing kan nemen, te verhelpen. Wat de mogelijkheid van een beroep bij het Marktenhof betreft, voeren de verzoekende partijen aan dat die mogelijkheid het gebrek aan deskundigheid en aan ervaring van het BIPT zelf niet kan

compenseren, en dat het Marktenhof als beroepsinstantie optreedt, terwijl het niet de meest geschikte instantie daarvoor is, aangezien de zaken met betrekking tot het auteursrecht en de naburige rechten gewoonlijk worden behandeld door een andere kamer van het Hof van Beroep te Brussel.

A.27.1. In een tweede onderdeel betogen de verzoekende partijen dat, in zoverre artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 artikel XI.216/2, § 3, in het Wetboek van economisch recht invoert, het interfereert met de contractuele vrijheid door een uitgebreide en eenzijdige verplichting tot het delen van gegevens in te voeren voor de dienstverleners van de informatiemaatschappij. Die bepaling verplicht hen immers ertoe om met de persuitgevers veel mogelijk zeer gevoelige commerciële informatie te delen over de wijze waarop de content van de persuitgevers op hun platform wordt geëxploiteerd. Uit de tekst en uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022 blijkt dat die verplichting wordt opgelegd om de onderhandelingen tussen de partijen te bevorderen en om de persuitgevers de mogelijkheid te bieden de waarde van hun recht in te schatten. De dienstverleners van de informatiemaatschappij moeten in het bijzonder een volledig overzicht geven van de wijze waarop de perspublicaties worden geëxploiteerd en geraadpleegd op hun platform, en vermelden welke rechtstreekse inkomsten zij genereren door het gebruik van de perspublicatie. Door die verplichting om informatie te delen, kunnen de persuitgevers een diepgaande kennis verwerven over de wijze waarop de dienstverleners van de informatiemaatschappij hun activiteiten verrichten en hun strategie bepalen, hetgeen van nature gevoelige en zeer vertrouwelijke commerciële informatie is. Overigens valt de informatie die de dienstverleners van de informatiemaatschappij moeten meedelen in veel gevallen zelfs onder de bescherming van bedrijfsgeheimen.

Die verplichting tot het delen van informatie vereist een aanzienlijke investering en brengt hoge risico's met zich mee. Hoewel de wet van 19 juni 2022 vermeldt dat de informatie strikt vertrouwelijk wordt behandeld, wordt er in geen enkele specifieke wettelijke waarborg, zoals een bijzondere straf, voorzien om zich ervan te vergewissen dat de persuitgevers daadwerkelijk een vertrouwelijkheidsverplichting zullen nakomen. Bijgevolg voorziet de wet van 19 juni 2022 niet in specifieke of geschikte maatregelen om de bescherming van vertrouwelijke informatie te waarborgen. Bovendien wordt er bij de verplichting tot het delen van informatie geen rekening gehouden met de juridisch en contractuele beperkingen waarmee de dienstverleners kunnen worden geconfronteerd teneinde zich aan die verplichting te conformeren. De verzoekende partijen merken eveneens op dat de verplichting tot het delen van informatie enkel aan één partij wordt opgelegd, namelijk de dienstverleners van de informatiemaatschappij, en niet aan de persuitgevers wordt opgelegd. Het eenzijdige karakter van de verplichting tot het delen van informatie druist dus in tegen de algemene beginselen van licentieverlening voor auteursrechten en naburige rechten, volgens welke elke onderhandeling die te goeder trouw worden gevoerd over de licentieverlening van rechten, aan de beide partijen de verplichting oplegt om de nodige informatie onderling te delen. In dezelfde lijn zouden de dienstverleners van de informatiemaatschappij, in het licht van het doel dat wordt beoogd met het aan de persuitgevers verleende nieuwe naburige recht, namelijk de afschrijving van hun investeringen in perspublicaties, op zijn minst toegang moeten hebben tot de informatie die de persuitgevers in hun bezit hebben over de winsten uit het onlinegebruik van hun perspublicaties door de dienstverleners van de informatiemaatschappij, bijvoorbeeld het bedrag van de reclame-inkomsten uit het door de dienstverleners van de informatiemaatschappij gegenereerde internetverkeer.

A.27.2.1. De verzoekende partijen preciseren dat de bij artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 teweeggebrachte aantasting van de vrijheid van ondernemen niet verantwoord is, aangezien het een kennelijk onevenredige maatregel betreft.

A.27.2.2. Allereerst merken de verzoekende partijen op dat de dienstverleners van de informatiemaatschappij ertoe gemachtigd zijn om maatregelen, procedures en rechtsmiddelen te vragen om te beletten dat hun bedrijfsgeheimen op onrechtmatige wijze worden verkregen, gebruikt of openbaar gemaakt, of in voorkomend geval een schadevergoeding daarvoor te krijgen. De vaste rechtspraak van het Hof van Justitie erkent bovendien het algemene beginsel dat bedrijven recht hebben op de bescherming van hun bedrijfsgeheimen en vertrouwelijke informatie.

A.27.2.3. Vervolgens betogen de verzoekende partijen dat de dienstverleners van de informatiemaatschappij ertoe verplicht zijn om aanzienlijke investeringen te doen, teneinde binnen een zeer korte termijn, namelijk een maand vanaf het verzoek daartoe van de persuitgevers, de verplichting tot het delen van informatie na te komen. Volgens de verzoekende partijen omvat de vrijheid van ondernemen, krachtens de rechtspraak van het Hof van Justitie, met name het recht voor elke onderneming om, binnen de grenzen van de aansprakelijkheid voor eigen handelingen, vrij gebruik te kunnen maken van de economische, technische en financiële middelen waarover zij beschikt. Een uitgebreide en eenzijdige verplichting om informatie te delen waaraan binnen een termijn van slechts één maand moet worden voldaan, zoals die waarin de wet van 19 juni 2022 voorziet, druist echter in tegen dat beginsel. Bovendien moeten de dienstverleners van de informatiemaatschappij krachtens die wet alle kosten die worden gemaakt door die verplichting tot het delen van informatie, alleen dragen ten behoeve van private belangen, namelijk die van de persuitgevers, veeleer dan om een algemeen belang te dienen.

A.27.2.4. Tot slot merken de verzoekende partijen op dat krachtens artikel XI.216/2, § 4, van het Wetboek van economisch recht, ingevoerd bij artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, verscheidene uitsluitingen van het nieuwe recht van de persuitgevers worden vastgesteld. De door artikel XI.216/2, § 1, van het Wetboek van economisch recht verleende bescherming is immers niet van toepassing op handelingen op het gebied van hyperlinking, het gebruik van losse woorden of zeer korte fragmenten van een perspublicatie en op het gebruik van werken of prestaties waarvan de bescherming verstreken is. In overweging 57 van richtlijn (EU) 2019/790 en in de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022 wordt overigens gepreciseerd dat de zuivere feiten waarover in de perspublicaties wordt bericht, zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van het recht van de persuitgevers. Die laatste uitsluiting is gebaseerd op het basisbeginsel van het auteursrecht, namelijk de dichotomie tussen het idee en de uitdrukking ervan, volgens welke de bescherming wordt geboden aan de concrete uitdrukkingvorm van ideeën, en niet aan ideeën, procedures, werkwijzen of wiskundige concepten als zodanig. Bijgevolg moet en kan de uitsluiting van de zuivere feiten van het recht waarover de persuitgevers beschikken, niet in het geding worden gebracht. In zoverre de dienstverleners van de informatiemaatschappij niet ertoe zijn gehouden de toestemming van de persuitgevers te verkrijgen voor de handelingen die onder het toepassingsgebied van de voormelde uitsluitingen vallen, moeten zij geen vergoeding toekennen voor die handelingen. In de praktijk is het voor de dienstverleners van de informatiemaatschappij echter onmogelijk om na te gaan in hoeverre een bepaalde perspublicatie onder de uitzonderingen valt. De dienstverleners van de informatiemaatschappij moeten van de persuitgevers dus informatie krijgen op grond waarvan zij kunnen beoordelen welke publicaties buiten het toepassingsgebied van het recht

van de persuitgevers vallen, aangezien zulks een onmiddellijke weerslag heeft op het vergoedingsvoorstel dat aan de uitgevers kan worden gedaan. Bovendien zijn er tal van situaties waarin het onlinegebruik van perspublicaties ervoor zorgt dat de uitgevers investeringen beter en sneller terugverdienen, feit waarmee rekening zou moeten worden gehouden wanneer de dienstverleners een vergoedingsvoorstel formuleren.

A.27.3.1. De verzoekende partijen voeren aan dat noch de Ministerraad, noch de tussenkommende partijen erin slagen duidelijkheid te scheppen over de informatie die moet worden verstrekt ter uitvoering van de aan de dienstverleners van de informatiemaatschappij opgelegde eenzijdige verplichting, zodat die laatstgenoemden in een onmogelijke situatie worden geplaatst, aangezien zij niet de omvang van hun verplichting kennen en dus niet de nodige maatregelen kunnen treffen om het risico te vermijden dat zij de wetgeving schenden, waardoor het volkomen onevenredige karakter van de maatregel wordt aangetoond. Overigens worden de dienstverleners van de informatiemaatschappij door de voormelde verplichting in een ongunstige contractuele situatie geplaatst, doordat zij niet met volledige kennis van zaken aan de onderhandelingen kunnen deelnemen. In tegenstelling tot hetgeen de Ministerraad aanvoert, is de loutere precisering dat de uitgevers de verstrekte informatie niet voor een ander doeleinde mogen gebruiken dan om een inschatting te maken van hun recht, bovendien ontoereikend om de bescherming van het vertrouwelijke karakter ervan te waarborgen.

De verzoekende partijen voegen eraan toe dat de informatieplicht niet kan worden verantwoord ten aanzien van artikel 19 van richtlijn (EU) 2019/790, aangezien de in die bepaling bedoelde transparantieplicht uitsluitend van toepassing is op de contractuele relatie tussen de auteurs en de uitvoerende kunstenaars en hun rechtstreekse medecontractanten in het kader van exploitatiecontracten, en niet is opgevat met de bedoeling te worden toegepast op de handelsovereenkomsten tussen twee private ondernemingen. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022 blijkt overigens duidelijk dat artikel 39 van die wet niet ertoe strekt artikel 19 van richtlijn (EU) 2019/790 om te zetten. Zelfs indien de Belgische wetgever zich zou hebben geïnspireerd op artikel 19 van richtlijn (EU) 2019/790, dient te worden opgemerkt dat die bepaling uitdrukkelijk voorziet in maatregelen die ertoe strekken de transparantieplichting te matigen en te waarborgen dat die laatste evenredig blijft, maatregelen die niet zijn opgenomen in artikel 39 van de wet van 19 juni 2022.

A.27.3.2. Voor het overige betogen de verzoekende partijen dat artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 in zijn geheel moet worden vernietigd, aangezien dat artikel door de wetgever werd opgevat als een onlosmakelijk geheel, in tegenstelling tot hetgeen de vierde tussenkommende partij in de zaken nrs. 7922, 7924, 7925, 7926 en 7927 vordert.

Tweede middel

A.28.1. De verzoekende partijen leiden een tweede middel af uit de schending, door artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 33, 40 en 144 van de Grondwet.

A.28.2. De verzoekende partijen stellen dat het middel ontvankelijk is aangezien het niet rechtstreeks betrekking heeft op de verenigbaarheid van de bestreden bepaling met de artikelen 33, 40 en 144 van de Grondwet. Die laatste bepalingen worden aangevoerd in samenhang met de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, die wel degelijk onder de bevoegdheid van het Hof vallen. De verzoekende partijen merken overigens op dat uit hun

uiteenzettingen duidelijk blijkt in welk opzicht de voormelde referentienormen worden geschonden. Wat ten slotte het vermeende gebrek aan duidelijkheid van het middel betreft, merken de verzoekende partijen op dat de Ministerraad de draagwijdte ervan perfect heeft begrepen en probleemloos erop kan antwoorden.

A.29.1. In een eerste onderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat de rechten bedoeld in de wet van 19 juni 2022 burgerlijke subjectieve rechten zijn, zodat de wetgever niet het recht heeft om de betwistingen met betrekking daarop voor te behouden aan andere instanties dan de gewone rechtbanken. Bijgevolg is het niet toelaatbaar dat het BIPT bindende administratieve beslissingen kan nemen in die aangelegenheden. De in de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022 vermelde omstandigheid dat een beroep bij het Marktenhof mogelijk is, is in dat kader niet pertinent.

A.29.2. In een in ondergeschikte orde aangevoerd tweede onderdeel stellen de verzoekende partijen dat, wanneer de wetgever het recht zou hebben om gespecialiseerde organen op te richten om geschillen met betrekking tot de burgerlijke subjectieve rechten in eerste aanleg te behandelen, moet worden aangenomen dat dat procedé enkel is toegestaan indien die organen om specifieke redenen, bijvoorbeeld om hun specifieke deskundigheid of ervaring, worden gekozen, en in zoverre de procedure voor die organen waarborgen biedt die vergelijkbaar zijn met die welke door een rechtbank worden geboden, bijvoorbeeld inzake vertrouwelijkheid. Die voorwaarden worden te dezen echter niet vervuld. Allereerst heeft het BIPT geen specifieke deskundigheid of ervaring inzake intellectuele eigendom, pers, licentierechten en andere. Het zijn de gewone rechtbanken, in het bijzonder de ondernemingsrechtbanken, die een expertise hebben in die kwesties. Er is voor de wetgever geen enkele reden om die kwesties aan de rechtbanken te ontnemen, noch om voorrang te geven aan een geschillenregeling door het BIPT. De procedure voor het BIPT voorziet overigens niet in dezelfde procedurele waarborgen als de procedure voor de gewone rechtbanken, met name in termen van bescherming van bedrijfsgeheimen.

A.29.3.1. In antwoord op de argumenten van de Ministerraad en van verschillende tussenkomende partijen voegen de verzoekende partijen eraan toe dat het niet toelaatbaar is dat geschillen met betrekking tot burgerlijke subjectieve rechten worden beslecht door een beslissing van administratieve aard. Dat een dergelijk systeem wordt toegestaan waarin een administratieve overheid geschillen met betrekking tot de burgerlijke subjectieve rechten beslecht, voor zover een beroep met volle rechtsmacht openstaat voor een rechtbank van de rechterlijke orde, zou aan de wetgever de mogelijkheid bieden om, zonder enige beperking, elk geschil aan de rechterlijke macht te onttrekken. Door het BIPT aan te stellen als het voornaamste gezag in het kader van de geschillen, ontnemt artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 de rechtszoekenden de jarenlange praktijkervaring van de gewone rechtbanken met betrekking tot auteursrechten en naburige rechten, en hun veel verregaandere deskundigheid dan die van het BIPT. In elk geval is het feit dat het BIPT werkzaam is in sectoren die enige gelijkenissen kunnen vertonen met de sector van de auteursrechten en de naburige rechten, ontoereikend als verantwoording om zijn bevoegdheid te vestigen.

Bovendien preciseren de verzoekende partijen dat het beroep voor het Marktenhof de leemten en het gebrek aan waarborgen van de procedure voor het BIPT niet zal verhelpen. Dienaangaande verduidelijken zij dat de partij die in het ongelijk wordt gesteld voor het BIPT, niet alleen argumenten zal moeten aanvoeren ter verdediging van haar subjectieve rechten, maar eveneens met betrekking tot de wettigheid van de administratieve beslissing voor het Marktenhof, waardoor in hoger beroep een hybride geschil ontstaat waarbij het

oorspronkelijke debat met betrekking tot de vrijwaring van de subjectieve rechten zou kunnen worden verlegd naar een debat over de wettigheid van de door het BIPT genomen beslissing. Overigens dient te worden opgemerkt dat het BIPT de tegenpartij is voor het Marktenhof, zodat dat instituut zowel als rechter en als partij optreedt in een geschil met betrekking tot burgerlijke subjectieve rechten tussen een uitgever en een dienstverlener van de informatiemaatschappij, met als gevolg dat de verliezende partij tijdens de procedure in hoger beroep zonder enige twijfel tegenover twee tegenpartijen komt te staan, terwijl in het oorspronkelijke geschil slechts twee partijen tegenover elkaar stonden. Vervolgens voeren de verzoekende partijen aan dat het door artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 ingestelde systeem een verschil in behandeling invoert, aangezien de andere rechtssubjecten zowel in eerste aanleg als in hoger beroep een door een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege gewezen beslissing kunnen genieten, wat niet het geval zal zijn voor de dienstverleners van de informatiemaatschappij, terwijl de dubbele aanleg normaal vaststaat in België, zelfs in de veronderstelling dat die geen algemeen rechtsbeginsel vormt.

A.29.3.2. Volgens de verzoekende partijen moet de bewering van de Ministerraad dat het beroep bij het BIPT facultatief is, sterk worden gerelativeerd, aangezien die procedure kan worden ingesteld op initiatief van één partij, de beslissing van het BIPT bindend is voor de beide partijen en de voormelde procedure voorrang heeft indien er eveneens een gerechtelijke procedure wordt ingesteld. De enige manier waarop de procedure voor het BIPT als facultatief kan worden beschouwd, bestaat erin de bestreden bepaling in die zin te interpreteren dat, zelfs indien de procedure voor het BIPT werd aangevat, zij van rechtswege moet eindigen zodra minstens een van de betrokken partijen het geschil voor de rechtbanken van de rechterlijke orde brengt.

Derde middel

A.30.1. De verzoekende partijen leiden een derde middel af uit de schending, door artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 en met de artikelen 2 en 3 van richtlijn 2001/29/EG.

A.30.2. Volgens de verzoekende partijen is het derde middel ontvankelijk. Volgens vaste rechtspraak acht het Hof zich immers bevoegd om na te gaan of een wetsbepaling een Europese richtlijn, in samenhang gelezen met de grondwetsbepalingen ten aanzien waaraan het Hof kan toetsen, met name de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, schendt. Bovendien menen de verzoekende partijen dat zij wel degelijk aantonen in welk opzicht de bestreden maatregelen niet verantwoord en evenredig zijn ten aanzien van de nagestreefde doelstelling, en de in het middel aangehaalde referentie bepalingen schenden. Zij stellen overigens dat de bewoordingen van het middel voldoende duidelijk zijn.

A.31.1. In een eerste onderdeel klagen de verzoekende partijen de bij artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 bepaalde procedure tot vaststelling van de tarieven voor het BIPT aan.

A.31.2.1. In een eerste subonderdeel stellen de verzoekende partijen dat artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 een maatregel vormt die gericht is op maximale harmonisatie, zodat de lidstaten het toepassingsgebied van die bepaling dus niet naar eigen wens kunnen wijzigen. Noch in de bewoordingen van artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790, noch in enig ander element van die richtlijn wordt echter gerefereerd aan een reglementaire procedure tot vaststelling van de tarieven. Richtlijn (EU) 2019/790 bevat dienaangaande geen enkele specifieke bepaling met betrekking tot de vergoeding voor de rechten van de persuitgevers.

In artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 worden enkel de rechten uiteengezet die de persuitgevers genieten, zonder dat wordt verwezen naar een vergoeding, noch naar een dwingende procedure tot vaststelling van de tarieven voor een administratief orgaan dat het recht zou hebben om de vergoeding in de plaats van de partijen te bepalen. De Belgische wetgever heeft dus bij de omzetting van artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 een zware extra verplichting ingevoerd. In dat kader kan volgens de verzoekende partijen uit andere Europese richtlijnen op het gebied van het auteursrecht en de naburige rechten worden afgeleid dat, wanneer de Europese wetgever de onderhandelingen beoogt te regelen, of de regeling ervan wil toestaan, daartoe een uitdrukkelijke formulering in de betrokken richtlijn wordt opgenomen.

De verzoekende partijen voegen eraan toe dat artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 in ieder geval verder gaat dan de speelruimte waarop de lidstaten zich hadden kunnen beroepen, speelruimte die noodzakelijkerwijs zeer beperkt zou zijn, terwijl er duidelijk andere, minder radicale oplossingen bestaan om de nagestreefde doelstelling te bereiken, en de procedure voor het BIPT discriminerend is.

A.31.2.2. In een tweede subonderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 de artikelen 2 en 3 van richtlijn 2001/29/EG schendt en *a fortiori* artikel 15, lid 1, van richtlijn (EU) 2019/790, aangezien dat laatste uitdrukkelijk verwijst naar richtlijn 2001/29/EG. Volgens de verzoekende partijen perkt artikel XI.216/2, § 2, van het Wetboek van economisch recht, ingevoegd bij artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, de exclusieve rechten van de rechthebbenden in, in zoverre het BIPT een bindende beslissing kan opleggen aan die rechthebbenden met betrekking tot de vergoeding voor het onlinegebruik van de perspublicaties. Met dat mechanisme regelt het BIPT immers in werkelijkheid de modaliteiten en de uitvoering van het recht van reproductie en van beschikbaarstelling voor het publiek van de persuitgevers. Een bindende beslissing over de vergoeding belet met name de rechthebbenden om te kiezen of zij een vergoeding wensen te krijgen voor het gebruik van hun werken, of een ander soort compensatie, en te beslissen over het commerciële gedeelte van de licentieovereenkomst, namelijk de prijs, samen met de andere voorwaarden van de licentie. Doordat de Belgische wetgever een administratief orgaan aanwijst om de voor een bepaalde exploitatie verschuldigde vergoeding te bepalen, hetgeen *a priori* een betalingsverplichting met zich meebrengt, omzeilt hij het preventieve karakter van het recht van reproductie en van beschikbaarstelling voor het publiek van de persuitgevers, en creëert hij op onverantwoorde wijze een bijkomende uitzondering op de exclusieve rechten van de rechthebbenden. Bijgevolg ontnemt dat mechanisme de rechthebbenden aldus hun exclusieve recht en vormt het hun preventieve recht *de facto* om tot een vergoedingsrecht, hetgeen door het Hof van Justitie reeds in strijd werd geacht met het Unierecht. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat de bestreden bepaling een onderhandelingsverplichting invoert voor alle partijen, ongeacht of zij al dan niet geïnteresseerd zijn in een licentieovereenkomst. De verplichting om te onderhandelen en het mogelijke beroep bij het BIPT zijn echter contraproductief en beperken de doeltreffendheid van de door het Unierecht gecreëerde rechten.

A.32.1. In een tweede onderdeel klagen de verzoekende partijen de aan de dienstverleners van de informatiemaatschappij opgelegde verplichting tot het delen van informatie aan. Zij betogen dat artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 schendt, aangezien die richtlijn in geen enkele verplichting voorziet voor de dienstverleners van de informatiemaatschappij om informatie te delen met de persuitgevers of de auteurs. In feite is die informatie vertrouwelijk en valt zij zelfs onder de bescherming van

bedrijfsgeheimen. De verzoekende partijen verwijzen naar overweging 68 van richtlijn (EU) 2019/790, waarin wordt bepaald dat de transparantieplichting ten laste van de verleners van een onlinedienst voor het delen van content in het kader van artikel 17 van die richtlijn geen afbreuk mag doen aan de bedrijfsgeheimen van de verleners van een onlinedienst voor het delen van content. Evenmin mag afbreuk worden gedaan aan de bedrijfsgeheimen van de dienstverleners van de informatiemaatschappij door een bij een omzetting in nationaal recht ingevoerde verplichting tot het delen van informatie, die niet in de richtlijn is opgenomen.

A.32.2. De verzoekende partijen brengen in herinnering dat de wet van 19 juni 2022 enkel ten laste van de dienstverleners van de informatiemaatschappij een verplichting tot het delen van informatie invoert. Hierdoor kunnen de persuitgevers een diepgaande kennis verwerven over de wijze waarop die dienstverleners hun activiteiten verrichten en hun strategie bepalen, hetgeen in wezen zeer vertrouwelijke informatie is. Vervolgens moeten de persuitgevers die informatie doorgeven aan de auteurs zonder enige waarborg met betrekking tot het vertrouwelijke karakter van de beoogde informatie. Dat betekent dus dat de vertrouwelijke en gevoelige bedrijfsinformatie van de voormelde dienstverleners openbaar kan worden gemaakt aan tal van derden zonder enige controle. Door een eenzijdige verplichting tot het delen van informatie in te voeren die enkel ten laste is van de dienstverleners van de informatiemaatschappij, gaat de wet van 19 juni 2022 dan ook verder dan het doel en de doelstellingen die met richtlijn (EU) 2019/790 worden nagestreefd, en schendt ze artikel 15 ervan.

A.32.3. Ten slotte moet artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, in tegenstelling tot hetgeen de vierde tussenkomenende partij in de zaken nrs. 7922, 7924, 7925, 7926 en 7927 aanvoert, in zijn geheel worden vernietigd.

Vierde middel

A.33.1. De verzoekende partijen leiden een vierde middel af uit de schending, door artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 5 van richtlijn (EU) 2015/1535.

Volgens de verzoekende partijen is het middel ontvankelijk, aangezien het Hof bevoegd is om de inachtneming van een Europese richtlijn, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, te toetsen. Voor het overige heeft het Hof zich reeds bevoegd geacht om uitspraak te doen over de mogelijke schending van de in artikel 5 van richtlijn (EU) 2015/1535 bedoelde kennisgevingsplicht, via het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie. Zij voegen eraan toe dat het middel voldoende duidelijk is en dat daarin helder wordt uiteengezet in welk opzicht de bestreden bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 5 van richtlijn (EU) 2015/1535, schendt.

A.33.2. De verzoekende partijen merken op dat in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 niet wordt verwezen naar een product, namelijk een audio- of audiovisueel werk, maar naar het verbod voor de verleners van een onlinedienst voor het delen van content om overeenkomsten met betrekking tot de vergoeding voor de auteurs te sluiten. Met andere woorden, krachtens artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 zijn de verleners van een onlinedienst voor het delen van content ertoe verplicht om niet alleen met de rechthebbenden te onderhandelen over de toestemming voor de mededeling aan en de beschikbaarstelling voor het publiek van hun werken, maar ook met de collectieve beheersorganisaties over de rechtstreekse vergoeding voor de auteurs en uitvoerende kunstenaars, met het risico dat die

vergoeding reeds onder de eerste overeenkomst valt die rechtstreeks met de rechthebbenden wordt gesloten. Artikel 54 verstoort aldus de bestaande licentiepraktijken, in zoverre het met name aan de verleners van een onlinedienst voor het delen van content een complex systeem van licentieverlening en onderhandeling oplegt dat het grensoverschrijdend verrichten van diensten door die verleners beperkt.

A.33.3. De verzoekende partijen voeren aan dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 een regel is betreffende diensten in de zin van artikel 1 van richtlijn (EU) 2015/1535 en zulks om reden van de definitie van de „verlener van een onlinedienst voor het delen van content” in de zin van de richtlijn. Zij merken op dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 in werking is getreden op 1 augustus 2022, maar dat de Belgische regering de Europese Commissie geen kennis heeft gegeven van het ontwerp van die bepaling vóór die inwerkingtreding. Bijgevolg werd de in artikel 5 van richtlijn (EU) 2015/1535 bedoelde kennisgevingsplicht niet nageleefd, waardoor de maatregel niet van toepassing is tussen particulieren. Overigens is de uitzondering op de kennisgevingsplicht bedoeld in artikel 7, lid 1, onder *a*), van richtlijn (EU) 2015/1535 volgens de verzoekende partijen te dezen niet van toepassing, aangezien artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 niet omzet en verder gaat dan het bij artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 ingestelde kader van maximale harmonisatie, zodat de bestreden maatregel niet strekt tot naleving van een bindende handeling van de Unie. Bovendien doet artikel 54 op onevenredige wijze afbreuk aan de vrijheid van ondernemen en aan de contractvrijheid. Voor het overige betekent de omstandigheid dat ten aanzien van de Belgisch Staat nog geen inbreukprocedure werd ingesteld, niet dat de bestreden bepaling in overeenstemming is met richtlijn (EU) 2015/1535.

A.33.4. In ondergeschikte orde vragen de verzoekende partijen dat het Hof een prejudiciële vraag stelt aan het Hof van Justitie, teneinde te bepalen of artikel 1, onder *f*), van richtlijn (EU) 2015/1535 in die zin moet worden geïnterpreteerd dat een bepaling van nationaal recht, zoals die welke is bedoeld in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 – waarbij een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars wanneer zij hun recht om toe te staan of te weigeren dat hun werken of andere beschermde materialen worden meegedeeld aan het publiek door een aanbieder van een onlinedienst van content, hebben overgedragen, vergoedingsrecht dat enkel kan worden uitgeoefend via een verplicht collectief beheer van rechten – een „technisch voorschrift” vormt, namelijk een „regel betreffende diensten” waarvan het ontwerp aan een voorafgaande kennisgeving aan de Europese Commissie is onderworpen overeenkomstig artikel 5, lid 1, eerste alinea, van richtlijn (EU) 2015/1535.

Volgens de verzoekende partijen moet de prejudiciële vraag verplicht worden gesteld wanneer het Hof ook maar de minste twijfel zou hebben over het feit of de niet-kennisgeving van artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 verenigbaar is met artikel 5 van richtlijn (EU) 2015/1535. Die vraag is overigens in het bijzonder pertinent ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat de vraag wel degelijk betrekking heeft op de interpretatie van richtlijn (EU) 2015/1535 en niet op de geldigheid ervan.

Vijfde middel

A.34. De verzoekende partijen leiden een vijfde middel af uit de schending, door artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 17, lid 1, van richtlijn (EU) 2019/790 en met de artikelen 3

en 5 van richtlijn 2001/29/EG. Volgens hen is het middel ontvankelijk, aangezien het Hof bevoegd is om de inachtneming van een Europese richtlijn, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, te toetsen. Zij voegen eraan toe dat in het middel duidelijk wordt uiteengezet in welk opzicht de bestreden bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de in het middel aangehaalde andere bepalingen, schendt.

A.35.1.1. In een eerste onderdeel betogen de verzoekende partijen dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 artikel 17, lid 1, van richtlijn (EU) 2019/790 schendt, in zoverre het een splitsing van het recht op mededeling aan en beschikbaarstelling voor het publiek tot stand brengt. Zij herinneren eraan dat artikel 17 van die richtlijn een maatregel van maximale harmonisatie vormt die de lidstaten niet naar believen mogen wijzigen. Die maximale harmonisatie betreft artikel 17 van die richtlijn in zijn geheel en niet enkel sommige onderdelen ervan. Overigens wordt te dezen noch in de bewoordingen van artikel 17, noch in enig ander element van de richtlijn verwezen naar een onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht, zoals datgene dat is bedoeld in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022. De Belgische wetgever lijkt duidelijk een verregaande verplichting te hebben ingevoerd die niet is opgenomen in de tekst van de richtlijn en die de in artikel 17 ervan vervatte afweging van de belangen in het gedrang kan brengen.

De verzoekende partijen wijzen erop dat het auteursrecht en de naburige rechten op een audio- of een audiovisueel werk aan de rechthebbende niet alleen het exclusieve recht verlenen om het werk mee te delen aan of beschikbaar te stellen voor het publiek, maar ook het recht om aan een derde toe te staan om een dergelijke handeling te verrichten – zoals bijvoorbeeld de beschikbaarstelling van muziek op een platform – en bijgevolg te beslissen over de voorwaarden waaronder die toestemming wordt verleend, ook over wat de rechthebbende krijgt als tegenprestatie voor zijn toestemming. Door een onvervreemdbaar vergoedingsrecht in te voeren, creëert de wet van 19 juni 2022 echter een splitsing van het recht op mededeling aan het publiek in, enerzijds, een recht om de mededeling toe te staan en, anderzijds, een recht om een vergoeding te ontvangen, recht dat in dit geval onoverdraagbaar is. Dat betekent dat de auteurs en uitvoerende kunstenaars altijd het recht behouden om een vergoeding te krijgen voor de bedoelde exploitatie, zelfs indien zij het recht om hun werk daadwerkelijk te exploiteren aan een derde hebben overgedragen en zelfs indien die derde eveneens een vergoeding ontvangt voor de exploitatie van dat recht. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat richtlijn (EU) 2019/790 geen onderscheid maakt tussen het toestemmingsrecht en het vergoedingsrecht voor de mededeling aan het publiek of de beschikbaarstelling van beschermde content. Integendeel, het gaat om de onderdelen van een en hetzelfde recht. Door de economische en juridische prerogatieven die voortvloeien uit het recht op mededeling aan of beschikbaarstelling voor het publiek van elkaar los te maken of op te delen, doet artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 aldus afbreuk aan de draagwijdte en de omvang van de in artikel 17, lid 1, van richtlijn (EU) 2019/790 bedoelde rechten.

A.35.1.2. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 niet kan dienen als grondslag voor artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, zoals duidelijk blijkt uit het wetgevingsproces van die wet, met name uit de parlementaire voorbereiding en de briefwisseling tussen de Belgische Staat en de Europese Commissie, waarmee rekening moet worden gehouden, in tegenstelling tot wat de Ministerraad betoogt. Het toepassingsgebied van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 is overigens strikt beperkt tot de contractuele relaties tussen de auteurs en de uitvoerende kunstenaars en hun rechtstreekse medecontractanten, en kan niet gelden voor de relaties tussen de aanbieders

van een onlinedienst voor het delen van content en de houders van rechten die betrekking hebben op content die op hun diensten wordt gedownload. Bovendien heeft de Europese Commissie uitdrukkelijk aangegeven dat het vergoedingsmechanisme, zoals opgenomen in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, niet alleen in strijd was met artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790, maar dat het evenmin kon berusten op artikel 18 daarvan.

A.35.1.3. Indien wordt aangenomen dat artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 geen maatregel van maximale harmonisatie is of dat artikel 18 ervan als grondslag dient voor de bestreden bepaling, moet volgens de verzoekende partijen in elk geval worden opgemerkt dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 noch het Europese recht met betrekking tot de intellectuele eigendom, noch de harmonisatie van de exclusieve rechten onder richtlijn 2001/29/EG in acht neemt. Zij verduidelijken dat het bestreden recht op een vergoeding het beschermingsgebied van de in artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG bedoelde exclusieve rechten van mededeling aan en beschikbaarstelling voor het publiek ten onrechte uitbreidt. Dat mechanisme creëert immers een splitsing van het exclusieve recht in, enerzijds, een recht op toestaan en, daarmee samenhangend, op verbieden, en anderzijds, een recht op een vergoeding. Die twee rechten houden echter intrinsiek met elkaar verband en kunnen niet van elkaar worden losgemaakt. Het recht op een vergoeding, dat oorspronkelijk samenhang met het exclusieve recht op toestaan, reikt van nu af aan verder dan het contractuele toepassingsgebied, aangezien dat recht voortaan tegenstelbaar is aan derden met wie de auteurs en de uitvoerende kunstenaars geen enkele contractuele band hebben, en dat terwijl zij reeds een eerste keer werden betaald door hun rechtstreekse medecontractant als tegenprestatie voor de overeengekomen overdracht.

De verzoekende partijen voegen eraan toe dat het bij artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 ingevoerde vergoedingsmechanisme zich fundamenteel onderscheidt van de in andere lidstaten ingestelde mechanismen, waarop de Ministerraad en een aantal tussenkomende partijen de aandacht vestigen om de bestreden maatregel te verantwoorden, waardoor die voorbeelden uit het buitenland in feite niet pertinent zijn. Door de verscheidenheid van de verschillende regelingen voor het recht op een resterende vergoeding wat betreft de oorsprong en het toepassingsgebied ervan is het onmogelijk de verschillende mechanismen in kwestie op nuttige wijze met elkaar te vergelijken. In elk geval is het feit dat andere landen regelingen voor een resterende vergoeding hebben aangenomen, niet van dien aard dat het de bestreden bepaling verantwoordt. Bovendien voeren de verzoekende partijen aan dat het bij artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 ingevoerde mechanisme ook onderscheiden is van de door de Ministerraad en een aantal tussenkomende partijen vooropgestelde rechten op een resterende vergoeding die op andere vlakken zijn aangenomen, die evenmin pertinent lijken te zijn.

A.35.2.1. In een tweede onderdeel stellen de verzoekende partijen dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG schendt en *a fortiori* artikel 17, lid 1, van richtlijn (EU) 2019/790, in zoverre sommige aspecten van de exclusieve rechten waarover de auteurs en de uitvoerende kunstenaars beschikken, worden beperkt of zelfs opgeheven. Allereerst voeren zij aan dat de auteurs en uitvoerende kunstenaars met toepassing van de bestreden bepaling niet langer vrij over hun exclusieve rechten kunnen beschikken, aangezien zij niet kunnen beslissen om het vergoedingsrecht aan een derde over te dragen, noch kunnen toestaan dat hun werken onder een gratis licentie worden gebruikt. De auteurs en uitvoerende kunstenaars moeten dienaangaande de mogelijkheid hebben om het gebruik van de werken kosteloos toe te staan. Dat beginsel wordt onder meer bevestigd door

overweging 82 van richtlijn (EU) 2019/790 waaruit voortvloeit dat het verlenen van gratis licenties mogelijk moet zijn.

Vervolgens merken de verzoekende partijen op dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 bepaalt dat het recht op een vergoeding uitsluitend kan worden uitgeoefend door de collectieve beheersorganisaties die auteurs en uitvoerende kunstenaars vertegenwoordigen. Dat verplichte collectieve beheer van de rechten verhindert dat de exclusieve rechten met betrekking tot het auteursrecht of de naburige rechten individueel worden uitgeoefend, wat ingaat tegen de exclusieve aard van het recht op mededeling aan het publiek, aangezien de auteurs en de uitvoerende kunstenaars naar eigen goeddunken zouden moeten kunnen beschikken over hun rechten om het gebruik ervan onder hun eigen voorwaarden toe te staan, ook zonder een beroep te doen op een collectieve beheersorganisatie.

A.35.2.2. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat de beperking van de uitoefening van de voormelde exclusieve rechten blijkt uit het feit dat het verplichte collectieve beheer de auteurs en de uitvoerende kunstenaars verhindert te kiezen of zij een beroep willen doen op een collectieve beheersorganisatie, te kiezen door welke organisatie zij zich willen laten vertegenwoordigen in het geval er meerdere zijn, te onderhandelen over een prijs voor een overdracht van rechten individueel of via een gekozen entiteit en tot slot tegelijk met de andere voorwaarden van de licentie of met andere naburige rechten van verwante entiteiten te onderhandelen over het commerciële gedeelte van de licentieovereenkomst.

A.35.2.3. In antwoord op de uiteenzettingen van de Ministerraad en de verschillende tussenkommende partijen betogen de verzoekende partijen dat de bestreden bepaling verhindert om afstand te doen van een vergoeding, waardoor het vermogen om vrij te kunnen beschikken over de in artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG verankerde exclusieve rechten aanzienlijk wordt beperkt. Zij wijzen erop dat, wanneer een recht wordt overgedragen, de overdrager in beginsel elk economisch prerogatief verliest. De bestreden bepaling creëert evenwel een uitzondering op dat beginsel door een onoverdraagbaar en onvervreemdbaar vergoedingsrecht te handhaven ten voordele van de overdragende auteur en de overdragende uitvoerende kunstenaar. Een dergelijke situatie is klaarblijkelijk strijdig met de voorschriften van richtlijn (EU) 2019/790. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 zo moet worden geïnterpreteerd dat het aan de rechthebbenden de mogelijkheid biedt om de mededeling aan het publiek van werken of prestaties via onlinediensten voor het delen van content toe te staan of te verbieden, de genoemde rechten in licentie te geven of ze weer kosteloos over te dragen, in welk geval er geen enkele resterende vergoeding verschuldigd zou zijn door de dienstverlener van de informatiemaatschappij, zo niet zou het begrip kosteloosheid volledig worden uitgehold. Alleen met een dergelijke interpretatie kan immers het recht van de rechthebbenden worden gewaarborgd om vrij te beschikken over hun exclusieve rechten en ze kosteloos over te dragen, zoals uitdrukkelijk wordt bepaald in richtlijn (EU) 2019/790.

De verzoekende partijen verduidelijken dat de bestreden bepaling, door een regeling van verplicht collectief beheer op te leggen, tot gevolg heeft dat de auteur of de uitvoerende kunstenaar slechts weinig tot geen invloed heeft op de vaststelling van de resterende vergoeding waarover met de collectieve beheersorganisaties wordt onderhandeld. Hij verliest dus de vrije beschikking over zijn exclusieve recht ten opzichte van dat aspect van de vergoeding. De verzoekende partijen voeren overigens aan dat het in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 bedoelde vergoedingsmechanisme een risico op dubbele betaling doet ontstaan, hetgeen eveneens aantoont dat die bepaling niet verenigbaar is met artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790.

A.35.3. In ondergeschikte orde vragen de verzoekende partijen om een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen, teneinde te bepalen of artikel 17, lid 1, van richtlijn (EU) 2019/790, in samenhang gelezen met artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG, zich verzet tegen een nationale wetgeving, zoals die bepaald bij artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, waarbij een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars wanneer zij hun recht om de mededeling aan het publiek van hun werken of andere beschermde materialen door een aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content toe te staan of te weigeren, hebben overgedragen, en waarbij wordt bepaald dat dat vergoedingsrecht enkel kan worden uitgeoefend via een verplicht collectief beheer van de rechten. De verzoekende partijen betogen dat, in tegenstelling tot hetgeen de Ministerraad en sommige tussenkomende partijen aanvoeren, het antwoord op die vraag niet evident is en bijgevolg nodig is voor de oplossing van het geschil.

Zesde middel

A.36. De verzoekende partijen leiden een zesde middel af uit de schending, door artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 17, lid 4, van de richtlijn (EU) 2019/790.

Volgens hen is het middel ontvankelijk, aangezien het Hof bevoegd is om de inachtneming van een in samenhang met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet gelezen Europese richtlijn te toetsen. Zij voegen eraan toe dat het Hof krachtens het beginsel van voorrang van het recht van de Europese Unie de nationaalrechtelijke bepaling buiten toepassing moet laten die het Hof belet uitspraak te doen over een middel dat is gegrond op de schending van het Unierecht, indien die schending niet wordt aangevoerd in samenhang met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en indien de verzoekende partij geen verschil in behandeling uiteenzet dat een discriminatie vormt. In ondergeschikte orde betogen zij dat in het middel duidelijk wordt uiteengezet in welk opzicht de bestreden bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 17, lid 4, van richtlijn (EU) 2019/790, schendt. Voor het overige zijn zij van mening dat het middel voldoende duidelijk is.

A.37.1. Krachtens artikels 17, lid 4, van richtlijn (EU) 2019/790 kunnen de verleners van een onlinedienst voor het delen van content zich enkel aan hun verantwoordelijkheid onttrekken voor het beschikbaar stellen van content waarvoor zij geen toestemming hebben gekregen krachtens artikel 17, lid 1, indien zij aan drie cumulatieve voorwaarden voldoen. Door via artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 een extra verplichting op te leggen aan de verleners van een onlinedienst voor het delen van content, wijzigt de Belgische wetgever die nieuwe regeling dus op eenzijdige wijze. Zelfs indien de drie voorwaarden van artikel 17, lid 4, lijken te zijn vervuld, is het immers niet mogelijk zich te onttrekken aan de verantwoordelijkheid voor de vordering tot rechtstreekse vergoeding die de auteurs en de uitvoerende kunstenaars kunnen instellen.

In dat kader beklemtonen de verzoekende partijen dat de Europese Commissie heeft opgemerkt dat de toevoeging van dat soort verplichting tot extra vergoeding, niet verenigbaar is met de tekst van artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 en indruist tegen de nagestreefde doelstelling van harmonisatie. Te dezen is de wetgever voorbijgegaan aan de opmerkingen van de Europese Commissie.

A.37.2. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat, wanneer zou worden geacht dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 verenigbaar is met de in het middel aangehaalde

referentiebepalingen, zou moeten worden verduidelijkt dat het geen verplichting oplegt tot het betalen van een vergoeding aan de auteurs en de uitvoerende kunstenaars, wanneer de aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content aantoont dat hij van de houder van de afgeleide rechten toestemming heeft gekregen voor de mededeling aan of beschikbaarstelling voor het publiek, waardoor hij reeds – op zijn minst indirect – een tegenprestatie heeft gegeven aan de auteur of de uitvoerende kunstenaar die zijn rechten heeft overgedragen aan de bedoelde houder van de afgeleide rechten, of dat hij heeft voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 17, lid 4, onder *a*) tot *c*), van richtlijn (EU) 2019/790.

A.37.3. In ondergeschikte orde vorderen de verzoekende partijen dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie, teneinde te bepalen of artikel 17, lid 4, van richtlijn (EU) 2019/790 zich verzet tegen een nationale wetgeving, zoals die welke is bedoeld in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, waarbij een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en de uitvoerende kunstenaars wanneer zij hun recht om de mededeling aan het publiek van hun werken of andere beschermde materialen door een aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content toe te staan of te weigeren, hebben overgedragen, en waarbij wordt bepaald dat dat vergoedingsrecht enkel kan worden uitgeoefend via een verplicht collectief beheer van de rechten.

Zevende middel

A.38. De verzoekende partijen lijden een zevende middel af uit de schending, door artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790. Volgens hen is het middel ontvankelijk, aangezien het Hof bevoegd is om de inachtneming van een in samenhang met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet gelezen Europese richtlijn te toetsen. Zij voegen eraan toe dat het middel voldoende duidelijk is en dat daarin helder wordt uiteengezet in welk opzicht de bestreden bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790, schendt.

A.39.1. Allereerst merken de verzoekende partijen op dat, in tegenstelling tot het in artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 bedoelde mechanisme, artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 voorziet in een vergoeding voor de auteurs en de uitvoerende kunstenaars die verschuldigd is door de verleners van een onlinedienst voor het delen van content boven op de vorderingen die voortvloeien uit hun bestaande contractuele overeenkomsten. Zelfs indien artikel 18, lid 2, van richtlijn (EU) 2019/790 voor de lidstaten in de mogelijkheid voorziet om „verschillende mechanismen” te gebruiken om de in artikel 18, lid 1, van die richtlijn bedoelde doelstelling van een passende vergoeding te bereiken, wordt er evenwel uitdrukkelijk gepreciseerd dat de lidstaten, ongeacht het daadwerkelijk ingestelde mechanisme, het beginsel van contractuele vrijheid en het toepasselijke Unierecht moeten naleven, zoals met name blijkt uit de overweging 73 van de richtlijn. Te dezen wordt met artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 de contractuele vrijheid niet nageleefd, in zoverre dat artikel onmiskenbaar de mogelijkheid beperkt voor de auteurs en de uitvoerende kunstenaars om hun rechten over te dragen en in licentie te geven aan derden, en overigens een invloed kan hebben op de bestaande contracten. Die bepaling beperkt overigens de contractuele vrijheid van de houders van afgeleide rechten in hun relaties met de auteurs en uitvoerende kunstenaars, maar ook de contractuele vrijheid van de verleners van een onlinedienst voor het delen van content, in zoverre zij overeenkomsten dienen te sluiten met collectieve

beheersorganisaties en zij ertoe zouden kunnen worden gebracht om de licentieovereenkomsten aan te passen, teneinde dubbele betalingen te vermijden.

A.39.2. De verzoekende partijen merken op dat de omzettingen in nationale wetgeving van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 in overeenstemming moeten zijn met het toepasselijke Unierecht. Te dezen lijkt artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 echter in strijd te zijn met artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG, in zoverre het de aan de auteurs en de uitvoerende kunstenaars verleende exclusieve rechten beperkt, zoals in het tweede onderdeel van het vijfde middel wordt beklemtoond. Het feit dat een collectief beheer van de rechten en een onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht verplicht wordt opgelegd, beperkt overduidelijk het vrije genot en de daadwerkelijke uitoefening van het recht op mededeling aan en beschikbaarstelling voor het publiek waarover de auteurs en de uitvoerende kunstenaars beschikken.

A.39.3. De verzoekende partijen voeren overigens aan dat het niet nodig was om artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 aan te nemen, aangezien de wetgever artikel 18, lid 1, van de richtlijn (EU) 2019/790 reeds had omgezet door de bij de artikelen 5 en 30 van de wet van 19 juni 2022 ingevoegde artikelen XI.167/1 en XI.205/1 van het Wetboek van economisch recht aan te nemen. Bovendien wordt in de parlementaire voorbereiding van artikel XI.167/1 van het Wetboek van economisch recht duidelijk vermeld dat artikel 18, lid 2, van richtlijn (EU) 2019/790 niet werd omgezet in het Wetboek van economisch recht, teneinde ruimte te laten aan de contractuele vrijheid van de partijen. Tot slot vestigen de verzoekende partijen de aandacht op het feit dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 betrekking heeft op de vergoeding die door de houders van afgeleide rechten verschuldigd is aan de auteurs en de uitvoerende kunstenaars krachtens hun respectieve overeenkomsten, en niet op de vergoeding die verschuldigd is door de verleners van een onlinedienst voor het delen van content.

A.39.4. In antwoord op de argumenten van de Ministerraad en van de verschillende tussenkommende partijen voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 uitsluitend betrekking heeft op de contractuele relaties tussen de auteurs en de uitvoerende kunstenaars en hun rechtstreekse medecontractanten, zoals blijkt uit een contextuele en teleologische interpretatie van die bepaling. Omgekeerd voert artikel 18 voor de auteurs en de uitvoerende kunstenaars geen algemeen beginsel van een passende en evenredige vergoeding in dat kan worden toegepast ten laste van om het even welke persoon, zoals een derde zonder contractuele relatie met die laatstgenoemden.

A.39.5. In ondergeschikte orde vorderen de verzoekende partijen dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie, teneinde te bepalen of artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 zich verzet tegen een nationale wetgeving, zoals die bedoeld in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, waarbij een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars wanneer zij hun recht om de mededeling aan het publiek van hun werken of andere beschermde materialen door een aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content toe te staan of te weigeren, hebben overgedragen, en waarbij wordt bepaald dat dit vergoedingsrecht enkel kan worden uitgeoefend via een verplicht collectief beheer van de rechten.

Achtste middel

A.40. De verzoekende partijen leiden een achtste middel af uit de schending, door artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in

samenhang gelezen met de artikelen 10 en 56 VWEU en met de artikelen 16, 20, 21 en 52, lid 1, van het Handvest. Volgens hen is het middel ontvankelijk, aangezien het Hof bevoegd is om de inachtneming van de voormelde bepalingen van het primaire recht van de Europese Unie, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, te toetsen. Zij voegen eraan toe dat het Hof, krachtens het beginsel van de voorrang van het recht van de Europese Unie, de nationaalrechtelijke bepaling die het Hof verhindert uitspraak te doen over een middel dat is gegrond op de schending van het Unierecht, buiten toepassing moet laten, indien die schending niet wordt aangevoerd in samenhang met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en indien de verzoekende partij geen verschil in behandeling uiteenzet dat een discriminatie vormt. In ondergeschikte orde betogen zij dat in het middel duidelijk wordt uiteengezet in welk opzicht de bestreden bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de voormelde bepalingen van het primaire recht van de Europese Unie, schendt. Voor het overige zijn zij van mening dat het middel voldoende duidelijk is.

A.41.1. In een eerste onderdeel, dat in hoofdorde wordt uiteengezet, voeren de verzoekende partijen aan dat het in de bestreden bepaling verankerde onvervreembare vergoedingsrecht raakt aan de wezenlijke aspecten van de vrijheid van ondernemen. Door te bepalen dat de auteurs en de uitvoerende kunstenaars die hun rechten op mededeling en beschikbaarstelling hebben overgedragen, een onvervreembaar vergoedingsrecht genieten ten laste van de verleners van een onlinedienst voor het delen van content, vormt de wet van 19 juni 2022 immers een inmenging in het recht om een handelsactiviteit te verrichten. Artikel 54 van die wet legt immers aan platformen zoals YouTube de verplichting op om twee overeenkomsten te sluiten in plaats van één, en dat voor hetzelfde recht, namelijk een eerste overeenkomst met de houders van afgeleide rechten aan wie de auteurs en uitvoerende kunstenaars hun recht op mededeling aan/beschikbaarstelling voor het publiek hebben overgedragen, en een tweede met de collectieve beheersorganisaties die de auteurs en uitvoerende kunstenaars vertegenwoordigen met betrekking tot dat nieuwe onvervreembare en onoverdraagbare vergoedingsrecht. Bijgevolg worden de verleners van een onlinedienst voor het delen van content geconfronteerd met hogere transactiekosten en meer onzekerheid, en moeten zij maatregelen treffen die aanzienlijke administratieve en financiële gevolgen hebben.

A.41.2.1. In een tweede onderdeel, dat in ondergeschikte orde wordt uiteengezet, stellen de verzoekende partijen dat het onvervreembare recht op een vergoeding, bepaald bij artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, een onevenredige inperking van de vrijheid van ondernemen uitmaakt.

A.41.2.2. Allereerst voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 niet voldoende duidelijk en nauwkeurig is. Krachtens die bepaling kunnen auteurs en uitvoerende kunstenaars immers het recht op een vergoeding genieten, op voorwaarde dat zij hun rechten aan een derde hebben overgedragen. Er wordt echter niet gepreciseerd om welk gedeelte het kan gaan. De verleners van een onlinedienst voor het delen van content dienen dus na te gaan of de auteurs of de uitvoerende kunstenaars hun rechten daadwerkelijk hebben overgedragen aan een derde en of zij zodoende de voorwaarden vervullen om in aanmerking te komen voor het uitoefenen van hun vergoedingsrechten. Die stap brengt nog hogere kosten met zich mee voor de tenuitvoerlegging en overeenstemming, alsook meer financiële en juridische onzekerheid voor de verleners van een onlinedienst voor het delen van content. In dat kader is het voor de verleners van een onlinedienst voor het delen van content onevenredig en vrijwel onmogelijk om na te gaan of elk van de potentiële rechthebbenden een licentie voor die rechten heeft overgedragen of verleend aan een derde.

In elk geval zijn er geen voor het publiek toegankelijke middelen om na te gaan of er een overdracht van rechten heeft plaatsgevonden. De verleners van een onlinedienst voor het delen van content kunnen dus nauwelijks zeker ervan zijn dat, wanneer een betaling wordt verricht, zulks gebeurt in het kader van artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 en dat die betaling aan de juiste schuldeiser is verricht. Bovendien is het bij artikel 54 bepaalde recht op een vergoeding van toepassing op elk soort overdracht aan een derde, zodat de voorwaarden voor het recht op een vergoeding te ruim zijn geformuleerd, aangezien elke auteur of uitvoerende kunstenaar, ongeacht het soort werk dat hij heeft gecreëerd, een vergoedingsrecht kan hebben zodra zijn recht op mededeling aan het publiek vermoedelijk of daadwerkelijk is overgedragen aan een derde, en dat los van het feit of hij reeds werd vergoed.

Bijgevolg is het voor de verleners van een onlinedienst voor het delen van content in de praktijk niet mogelijk om alle controles te verrichten en al het nodige te doen om te waarborgen dat het bij de wet van 19 juni 2022 bepaalde recht op een vergoeding correct wordt toegepast. Bovendien is de overdracht van de rechten een contractuele kwestie, waardoor zij dagelijks kan veranderen. Daarnaast zijn de contracten waarop de bestreden bepaling betrekking heeft vaak, zelfs systematisch, onderworpen aan vertrouwelijkheidsplichten, hetgeen de verlener van een onlinedienst voor het delen van content kan beletten om na te gaan of een auteur of uitvoerende kunstenaar zijn rechten aan een derde heeft overgedragen. De omvang van de eraan verbonden transactiekosten, in combinatie met de moeilijkheid en de onzekerheid om te beoordelen of de voorwaarden van artikel 54 zijn vervuld, roept een onevenredige last in het leven voor de verleners van een onlinedienst voor het delen van content en vormt bijgevolg een beperking van de vrijheid om een activiteit uit te oefenen. Van elke beperking van een grondrecht, zoals datgene dat is gewaarborgd bij artikel 16 van het Handvest, moeten de gevolgen evenwel voorzienbaar zijn en de beperking moet een voldoende toegankelijke rechtsgrond hebben, met andere woorden zij moet voldoende duidelijk en nauwkeurig worden omschreven zodat de betrokkenen hun gedrag dienovereenkomstig kunnen aanpassen.

A.41.2.3. De verzoekende partijen betogen daarenboven dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 onevenredig is met het nagestreefde doel. Volgens hen is het niet zeker dat een recht op een rechtstreekse vergoeding geschikt is om de rechten van auteurs en uitvoerende kunstenaars te versterken, hetgeen nochtans de doelstelling is die met de wet van 19 juni 2022 wordt nagestreefd.

Allereerst vestigen de verzoekende partijen de aandacht op een hoog risico van dubbele betaling. Krachtens artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, in samenhang gelezen met artikel 53 van dezelfde wet, moeten de verleners van een onlinedienst voor het delen van een content niet alleen met de houders van afgeleide rechten onderhandelen, maar ook met de collectieve beheersorganisaties die de auteurs en uitvoerende kunstenaars vertegenwoordigen. Daaruit volgt dat de verleners van een onlinedienst voor het delen van content een keer de houder van afgeleide rechten – bijvoorbeeld een platenmaatschappij of producent die de toestemming verleent om de content in kwestie beschikbaar te stellen op het platform van de verlener van een onlinedienst voor het delen van content – zouden moeten betalen en een keer de collectieve beheersorganisatie die de auteurs en uitvoerende kunstenaars vertegenwoordigt, op grond van hun onvervreembare vergoedingsrecht, in zoverre zij hun recht op mededeling aan het publiek hebben overgedragen aan een derde. De juridische diensten van de Europese Commissie hebben juist op dat struikelblok gewezen. Indien artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 correct was

omgezet, hadden de verleners van een onlinedienst voor het delen van content volgens de verzoekende partijen slechts over één overeenkomst moeten onderhandelen, namelijk met de partij die houder is van het recht op mededeling aan en beschikbaarstelling voor het publiek – namelijk de auteur, de uitvoerende kunstenaar of de houder van afgeleide rechten –, overeenkomst naar luid waarvan over een potentiële vergoeding had kunnen worden onderhandeld.

Bovendien hebben de partijen aan wie de auteurs en uitvoerende kunstenaars hun rechten hebben overgedragen, alsook de auteurs en uitvoerende kunstenaars zelf, volgens de verzoekende partijen heel waarschijnlijk niet dezelfde mening over het aandeel dat zij in een bepaald werk vertegenwoordigen, wat inzake vergoeding leidt tot overlappende en mogelijk tegenstrijdige vorderingen ten aanzien van de verleners van een onlinedienst voor het delen van content. De uit artikel 54 voortvloeiende onderscheiden vordering inzake vergoeding vereist immers een beoordeling van de rechten die tot nu toe samen werden beoordeeld. De wijze waarop de vergoeding als bedoeld in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 zou moeten worden beoordeeld, is dus onzeker, aangezien het gaat om een vermenging van vergoedingsrecht en exclusief recht.

De verzoekende partijen voegen eraan toe dat geen van de partijen bij de verschillende overeenkomsten volledig kennis heeft van wat in andere contracten houdende overdracht werd overeengekomen. Bijgevolg weet een verlener van een onlinedienst voor het delen van content bij de berekening van de vergoeding overeenkomstig artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 niets van de vergoeding die reeds door de betrokken auteurs of uitvoerende kunstenaars werd ontvangen op grond van hun contracten met de houders van afgeleide rechten. Wanneer vergoedingen voor overdracht de vorm aannemen van forfaitaire bedragen, kan een verdeling overigens onmogelijk lijken. Bovendien zijn de meeste contracten houdende overdracht multiterritoriaal en hebben zij vaak betrekking op een wereldwijd gebruik, waardoor het moeilijk is om de vergoeding die in de overdrachtsketen aan de auteurs en de uitvoerende kunstenaars wordt betaald, toe te wijzen aan een specifiek gebruik in België. Tot slot kunnen de verleners van een onlinedienst voor het delen van content de krachtens artikel 54 verrichte betalingen misschien niet aftrekken van of compenseren met hun verplichtingen tot betaling tegenover de houders van afgeleide rechten, aangezien die laatstgenoemden zijn onderworpen aan bestaande contractuele overeenkomsten. Aangezien het resultaat van de onderhandelingen met een collectieve beheersorganisatie niet bindend is voor de houders van afgeleide rechten, worden de bedragen die moeten worden betaald aan elk van de contractuele wederpartijen betwist. Een dergelijke situatie lijkt in strijd met de beginselen van richtlijn (EU) 2019/790 en zou eveneens een onevenwicht doen ontstaan tussen de rechten van de verschillende betrokken partijen. Noch artikel 54, noch enige andere bepaling van de wet van 19 juni 2022 voorziet in waarborgen met toepassing waarvan door de auteurs of de uitvoerende kunstenaars reeds ontvangen vergoedingen bij de overdracht van hun toestemmingsrechten in aanmerking worden genomen. Het is dus duidelijk dat wettelijke maatregelen zoals artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, die tot aanzienlijke kostenverhogingen leiden voor de verleners van een onlinedienst voor het delen van content, onaanvaardbaar zijn en de vrijheid van ondernemen van die verleners in aanzienlijke mate beperken.

A.41.2.4. De verzoekende partijen klagen eveneens aan dat een overgangsperiode ontbreekt in de wet van 19 juni 2022. Zij vestigen de aandacht erop dat de verleners van een onlinedienst voor het delen van content reeds lopende licentieovereenkomsten hebben gesloten, waardoor zij worden gedwongen om de bestaande overeenkomsten te wijzigen om

reden van de inwerkingtreding van artikel 54 van de wet van 19 juni 2022. De wet van 19 juni 2022 lijkt evenwel in geen enkele overgangsmaatregel te voorzien om de inwerkingtreding van artikel 54 op 1 augustus 2022 op evenredige wijze te begeleiden, artikel dat met terugwerkende kracht van toepassing is op de bestaande overeenkomsten tussen, enerzijds, de auteurs en de uitvoerende kunstenaars en, anderzijds, de houders van afgeleide rechten, alsook op de overeenkomsten die tussen de houders van afgeleide rechten en de verleners van een onlinedienst voor het delen van content worden gesloten. De verzoekende partijen preciseren dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 te dezen niet pertinent is en dat niets erop wijst dat de ontstentenis van overgangsmaatregelen voortvloeit uit een bewuste keuze van de wetgever.

A.41.2.5. In antwoord op de argumenten van de Ministerraad en van de verschillende tussenkomende partijen voegen de verzoekende partijen eraan toe dat het bestreden systeem van verplicht collectief beheer geen uniek aanspreekpunt in het leven roept, maar extra aanspreekpunten, aangezien niet één collectieve beheersorganisatie, maar meerdere organisaties aanspraak zullen maken op het vergoedingsrecht.

A.41.3. In ondergeschikte orde vorderen de verzoekende partijen dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie, teneinde te bepalen of artikel 16 van het Handvest, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 20 en 21 van dat Handvest, zich verzet tegen een nationale wetgeving, zoals die bedoeld in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, waarbij, bovendien zonder overgangsperiode, een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht voor auteurs en uitvoerende kunstenaars wordt opgelegd wanneer zij hun recht om de mededeling aan het publiek van hun werken of andere beschermd materialen door een aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content toe te staan of te weigeren, hebben overgedragen, en waarbij wordt bepaald dat dat vergoedingsrecht enkel kan worden uitgeoefend via een verplicht collectief beheer van de rechten. In tegenstelling tot hetgeen de Ministerraad en verschillende tussenkomende partijen aanvoeren, is het antwoord op die vraag niet evident, zodat zij noodzakelijk is voor de oplossing van het geschil.

Negende middel

A.42. De verzoekende partijen leiden een negende middel af uit de schending, door artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 56 VWEU en met de artikelen 16, 20, 21 en 52, lid 1, van het Handvest. Volgens hen is het middel ontvankelijk, aangezien het Hof bevoegd is om de inachtneming van de voormelde bepalingen van het primaire recht van de Europese Unie, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, te toetsen. Zij voegen eraan toe dat het middel voldoende duidelijk is en dat daarin helder wordt uiteengezet in welk opzicht de bestreden bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de voormelde bepalingen van het primaire recht van de Europese Unie, schendt.

A.43.1. Volgens de verzoekende partijen vormt artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 een onverantwoorde beperking van het vrij verrichten van diensten. Die bepaling machtigt de verleners van een onlinedienst voor het delen van content immers om de vorderingen inzake rechtstreekse vergoeding van de auteurs en uitvoerende kunstenaars met betrekking tot de exploitatie van hun werken in België in te willigen. Dat recht op een vergoeding verstoort en bemoeilijkt de huidige praktijken van licentieverlening en -overdracht in de sector, en creëert in België voor licenties en overdracht een specifieke regeling die verschilt van de regelingen

die in andere lidstaten zijn ingevoerd overeenkomstig richtlijn (EU) 2019/790. Bij ontstentenis van artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, dus in de hypothese dat artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 correct is omgezet, zouden de verleners van een onlinedienst voor het delen van content die diensten in België aanbieden, een volwaardige licentie kunnen verkrijgen van een in een andere lidstaat gevestigde houder van afgeleide rechten. Door de invoering van artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 kunnen de verleners van een onlinedienst voor het delen van content die in België diensten aanbieden, niet langer dergelijke overeenkomsten sluiten, aangezien die bepaling hen ertoe verplicht over een vergoedingsrecht voor auteurs en uitvoerende kunstenaars te onderhandelen met de collectieve beheersorganisaties in België, teneinde hun verplichtingen na te komen. Dienaangaande herinneren de verzoekende partijen eraan dat de wet van 19 juni 2022 in geen enkele overgangperiode voorziet voor de inwerkingtreding van artikel 54, waardoor de verleners van een onlinedienst voor het delen van content hun bestaande contracten onmiddellijk dienen te herzien.

Bijgevolg zijn de verleners van een onlinedienst voor het delen van content die hun diensten in de gehele eengemaakte digitale markt van de Europese Unie aanbieden, ertoe verplicht om enkel voor België nieuwe licentiemechanismen te ontwikkelen, teneinde aan artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 te voldoen. Anders worden ze gedwongen om hun diensten aan te passen zodat ze niet toegankelijk zijn vanuit België. Met andere woorden, de Belgische wet zorgt ervoor dat het grensoverschrijdend verrichten van diensten minder aantrekkelijk wordt, omdat ze specifieke juridische drempels en transactiekosten creëert die enkel gelden voor het Belgische grondgebied, wat des te problematischer is gezien de grensoverschrijdende aard die inherent is aan de diensten van de verleners van een onlinedienst voor het delen van content.

A.43.2. De verzoekende partijen stellen overigens dat de door artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 teweeggebrachte beperking niet kan worden verantwoord, omdat die beperking niet noodzakelijk is om de doelstelling van dat artikel te bereiken. De verzoekende partijen stellen vast dat in de memorie van toelichting bij die wet niet wordt verduidelijkt welk specifiek doel wordt nagestreefd met artikel 54. Zij veronderstellen dus dat de wetgever in zekere zin heeft gemeend dat het vergoedingsrecht ertoe zou strekken de situatie van de auteurs en de uitvoerende kunstenaars te verbeteren en te waarborgen dat zij een passende en evenredige vergoeding ontvangen.

De verzoekende partijen betogen dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 niet geschikt is om dat doel te bereiken, omdat het de rechten van de auteurs en uitvoerende kunstenaars niet versterkt. In werkelijkheid is de onderhandelingspositie van de auteurs en de uitvoerende kunstenaars verzwakt door artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, aangezien zij hun rechten op een vergoeding niet meer kunnen overdragen, waardoor de houders van afgeleide rechten waarschijnlijk minder vergoedingen zullen betalen, rekening houdend met het feit dat de overdracht van de rechten van auteurs en uitvoerende kunstenaars een beperkte draagwijdte heeft. Bovendien zullen de hogere transactiekosten die te wijten zijn aan de noodzaak om te onderhandelen over overeenkomsten en ze op te stellen, eveneens de positie van de auteurs en de uitvoerende kunstenaars verzwakken. Door de rechten van auteurs en die van uitvoerende kunstenaars, waarover tot op heden samen werd onderhandeld, te scheiden, doet de wetgever onzekerheid ontstaan over de prijsbesprekingen tussen de houders van afgeleide rechten en de verleners van een onlinedienst voor het delen van content, onzekerheid die kan leiden tot lagere betalingen in het algemeen. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat met de bestreden bepaling ogenschijnlijk een economisch doel wordt nagestreefd dat geen

dwingende reden van algemeen belang vormt die een beperking van het vrij verrichten van diensten kan verantwoorden.

A.43.3. Bovendien stellen de verzoekende partijen dat de in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 bedoelde maatregel niet noodzakelijk is, aangezien hij niet het minst restrictieve middel vormt om de nagestreefde doelstelling te bereiken. De bepalingen van de wet van 19 juni 2022 die de artikelen 18 tot 22 van richtlijn (EU) 2019/790 omzetten, voorzien immers reeds in waarborgen opdat de auteurs en uitvoerende kunstenaars een passende en evenredige vergoeding krijgen wanneer zij een licentie hebben verleend of hun rechten hebben overgedragen aan een derde. In elk geval is het volgens de verzoekende partijen niet nodig om de onderhandelingsmacht van de auteurs en uitvoerende kunstenaars ten aanzien van de verleners van een onlinedienst voor het delen van content te versterken. In de praktijk onderhandelen de auteurs en uitvoerende kunstenaars immers niet met de verleners van een onlinedienst voor het delen van content. Het zijn de houders van afgeleide rechten die namens de auteurs en de uitvoerende kunstenaars onderhandelen met de verleners van een onlinedienst voor het delen van content. Tot slot stellen de verzoekende partijen dat de ontstentenis van een overgangperiode een relevant gegeven is om het onevenredige karakter van artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 te bevestigen.

A.43.4. In ondergeschikte orde vorderen de verzoekende partijen dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie, teneinde te bepalen of artikel 56 VWEU zich verzet tegen een nationale wetgeving, zoals die welke is bedoeld in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, waarbij, met een unieke maatregel en bovendien zonder overgangperiode, een onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars, die dat recht kunnen uitoefenen ten aanzien van de aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content die hun diensten in de betrokken lidstaat aanbieden. Volgens de verzoekende partijen moet de prejudiciële vraag verplicht worden gesteld wanneer het Hof de minste twijfel zou hebben over de interpretatie van artikel 16 van het Handvest, in voorkomend geval in samenhang gelezen met de artikelen 20 en 21 van dat Handvest.

Zaak nr. 7924

Eerste middel

A.44. De verzoekende partijen leiden een eerste middel af uit de schending, door de artikelen 60, 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met richtlijn (EU) 2019/790 en met artikel 16 van het Handvest. Zij betogen dat het middel onder de bevoegdheid van het Hof valt, aangezien het Hof de inachtneming van internationaalrechtelijke bepalingen, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, kan toetsen.

A.45.1. De verzoekende partijen voeren aan dat richtlijn (EU) 2019/790 een grootschalige harmonisatie beoogt op het gebied van het auteursrecht en de naburige rechten, en dat artikel 18 ervan de lidstaten uitdrukkelijk ertoe verplicht het bij artikel 16 van het Handvest gewaarborgde recht van contractuele vrijheid na te leven. Zij wijzen erop dat de bestreden bepalingen de contractuele relaties van de uitvoerende kunstenaars met hun contractuele tegenpartijen, zoals muzieklabellen, en niet met derden, zoals Spotify, regelen. Volgens hen schendt een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht dat is onderworpen aan een verplicht collectief beheer, het beginsel van contractuele vrijheid en wordt daarbij geen billijk evenwicht tussen de in het geding zijnde rechten en belangen in

acht genomen. De Europese en internationale normen voor auteursrechten en naburige rechten geven duidelijk en uitdrukkelijk aan wanneer dergelijke mechanismen zijn toegestaan, wat te dezen niet het geval is. De wet van 19 juni 2022 verplicht Spotify ertoe een bijkomende overeenkomst te sluiten met een collectieve beheersvennootschap teneinde te voldoen aan de vorderingen inzake vergoeding, terwijl voordien slechts een overeenkomst met de rechthebbende, zoals een platenmaatschappij, vereist was. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 een minimum aan contractuele vrijheid lijkt te bieden, doordat kan worden afgeweken van het verplichte collectieve beheer wanneer er een collectieve overeenkomst bestaat, maar dat mechanisme is in feite onwerkzaam, aangezien de collectieve beheersvennootschappen in de praktijk zullen trachten het recht op een vergoeding in ruime mate toe te passen ten aanzien van de dienstverleners van de informatiemaatschappij. Bovendien hebben de in die bepaling bedoelde entiteiten niets te maken met eventuele collectieve overeenkomsten. Bij de door de Belgische wetgever gevolgde aanpak wordt er in werkelijkheid geen rekening gehouden met de specifieke kenmerken van de muzieksector, aangezien de praktische belemmeringen die het sluiten van collectieve overeenkomsten in de weg staan, worden verwaarloosd. In België zijn dergelijke overeenkomsten in de muzieksector trouwens onbestaande. Bovendien zouden dergelijke collectieve overeenkomsten moeten worden gesloten door de producent, met andere woorden de overeenkomstsluitende partij die de rechten verkrijgt vanwege de uitvoerende kunstenaars, en niet door de streamingdiensten die krachtens de wet van 19 juni 2022 betalingen moeten verrichten aan de collectieve beheersvennootschap.

A.45.2. De verzoekende partijen beklemtonen dat overeenkomstig artikel 52, lid 1, van het Handvest afwijkingen op artikel 16 van dat Handvest bij wet moeten worden vastgelegd en de essentie van de gewaarborgde rechten en vrijheden moeten eerbiedigen. Volgens hen is het beginsel van de vrije keuze van de medecontractant een wezenlijk bestanddeel van het recht van contractuele vrijheid, zodat de Belgische wetgever, door in een recht op een resterende vergoeding te voorzien en dat recht bovendien aan een verplicht collectief beheer te onderwerpen, artikel 16 van het Handvest schendt. Een dergelijke maatregel kan niet worden aangemerkt als een noodzakelijke beperking die overeenstemt met de door de Europese Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of met de eisen van bescherming van andermans rechten en vrijheden. Richtlijn (EU) 2019/790 staat immers zelf geen beperkingen van het recht van contractuele vrijheid toe, zoals in de briefwisseling tussen de Europese Commissie en de bevoegde minister wordt beklemtoond in het voorzicht van de afkondiging van de wet van 19 juni 2022.

Volgens de verzoekende partijen brengt het in artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 bedoelde vergoedingsrecht hoge transactiekosten met zich mee en belemmert het dat overeenkomsten worden gesloten voor de onlinedistributie van muziek overeenkomstig de in de sector gevestigde praktijken. De verplichting om afzonderlijk te onderhandelen met een beheersvennootschap en/of een collectieve beheersorganisatie om het recht op een vergoeding te regelen, naast de reeds gesloten overeenkomsten, heeft negatieve gevolgen voor alle actoren van de onlinemuziekmarkt, maar ook voor de consumenten, die mogelijk verstoken blijven van muziekdiensten of van een volledige keuze. De verzoekende partijen merken op dat de beperking van de contractuele vrijheid zogenaamd wordt ingevoerd om de contractueel zwakke partij te beschermen, en de valorisatie en de betaling van de compensatie te vergemakkelijken. De artikelen 5 en 30 van de wet van 19 juni 2022 bieden evenwel reeds voldoende bescherming om dat doel te bereiken, zonder dat daarbij afbreuk wordt gedaan aan de voormelde vrijheid.

A.46.1. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat de schending van het Unierecht te dezen *ipso facto* eveneens een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vormt, aangezien de bestreden bepalingen de ondernemers die welomschreven dienstenovereenkomsten sluiten, zoals Spotify, en de andere ondernemers die eveneens soortgelijke dienstenovereenkomsten sluiten, op verschillende wijze behandelen door de ondernemers van de eerste categorie te verbieden hun medecontractanten nog vrij te kiezen, terwijl de ondernemers van de tweede categorie dat nog steeds mogen doen zonder enige verantwoording.

A.46.2. De voormelde categorieën van personen zijn volgens de verzoekende partijen soortgelijk. Het bij artikel 16 van het Handvest gewaarborgde beginsel van contractuele vrijheid is immers van toepassing op elke ondernemer binnen het Unierecht. Het spreekt voor zich dat elke persoon die een dienstenovereenkomst sluit, zich ten aanzien van die contractuele vrijheid in een situatie bevindt die identiek is aan en volkomen vergelijkbaar met de diensten van de informatiemaatschappij. De verzoekende partijen betogen dat het verschil in behandeling tussen de voormelde personen niet geschikt is om het nagestreefde doel te bereiken, aangezien uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022 niet blijkt dat de aanneming van de artikelen 60, 61 en 62 van die wet op een degelijke economische analyse berust. Het nut van de maatregel werd evenmin aangetoond. De verzoekende partijen preciseren dat het in de bestreden bepalingen bedoelde soort vergoeding in het verleden zeer moeilijk te beheren bleek en aanleiding gaf tot langdurige geschillen.

De verzoekende partijen betogen dat het bestreden systeem in elk geval volkomen onevenredig is. Door de invoering van een onvervreemdbaar vergoedingsrecht op te leggen en dat recht aan een verplicht collectief beheer te onderwerpen, gaat de Belgische wetgever immers verder dan wat noodzakelijk is om richtlijn (EU) 2019/790 om te zetten. In dat verband beklemtonen zij dat de wet van 19 juni 2022 een markt verstoort die werkt met gevestigde praktijken voor licentieverlening overeenkomstig een geharmoniseerd systeem dat in de Unie werd ingevoerd, door dubbele betalingen, aanzienlijke transactiekosten en een juridische en handelonzekerheid met zich mee te brengen. Tegelijk blijft de potentiële waarde van het recht op een resterende vergoeding onzeker.

A.47. De verzoekende partijen klagen overigens aan dat enige redelijke zorgvuldigheid ontbreekt bij de aanneming van de wet van 19 juni 2022. Volgens hen heeft de Belgische wetgever geen blijk gegeven van de nodige voorzichtigheid bij de aanneming van de bestreden bepalingen en heeft hij dus niet erop toegezien dat de regelgeving die van toepassing is op de onderwerpen van de wet kwalitatief en nauwkeurig wordt uitgewerkt door middel van een passende beoordeling. Dienaangaande verwijzen zij naar het feit dat de afdeling wetgeving van de Raad van State niet werd geraadpleegd, alsook naar het gegeven dat van de bedoeling om de bestreden maatregelen aan te nemen, geen kennis werd gegeven aan de Europese Commissie, terwijl het om „technische voorschriften” ging in de zin van richtlijn (EU) 2015/1535.

A.48.1. Teneinde het standpunt van de Ministerraad en van de verschillende tussenkomende partijen te weerleggen, formuleren de verzoekende partijen verschillende opmerkingen.

A.48.2. Allereerst vestigen zij de aandacht op het feit dat het onvervreembare vergoedingsrecht een ontoelaatbare beperking van het exclusieve recht op beschikbaarstelling is. Het feit dat een uitvoerende kunstenaar formeel nog steeds de mogelijkheid heeft om de handelingen van beschikbaarstelling toe te staan of te verbieden, waarborgt niet dat dat recht

ten volle kan worden genoten en uitgeoefend. Wat het mechanisme van verplicht collectief beheer betreft, stellen de verzoekende partijen bovendien dat dat mechanisme de onderhandelingen complexer maakt.

A.48.3. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat, indien de Europese wetgever maatregelen zoals het bestreden onvervreembare vergoedingsrecht had willen toestaan, hij dat uitdrukkelijk zou hebben gedaan in het kader van een afgeleid rechtsinstrument. Er bestaat echter geen enkele expliciete rechtsgrond in het Unierecht die een beperking erkent van het exclusieve recht van de uitvoerende kunstenaars om het recht op beschikbaarstelling vrij uit te oefenen krachtens artikel 3, lid 2, onder *a*), van richtlijn 2001/29/EG, door een onvervreemdbaar vergoedingsrecht in verband met het recht op beschikbaarstelling in te voeren. Bovendien valt het bestreden mechanisme onder geen van de beperkingen en restricties die de lidstaten mogen vaststellen krachtens artikel 5 van die richtlijn.

A.48.4. In elk geval zijn de voorwaarden om een beperking of restrictie van een exclusief recht te kunnen aannemen, voorwaarden die met name in artikel 5, lid 5, van de richtlijn 2001/29/EG worden gesteld, te dezen niet vervuld. Allereerst vormt het onvervreembare vergoedingsrecht geen bijzonder geval, aangezien de teweeggebrachte restrictie noch duidelijk wordt gedefinieerd, noch een beperkt toepassingsgebied heeft. Het bestreden mechanisme strekt zich immers uit tot een breed scala aan uitvoerende kunstenaars die bijdragen aan de sectoren met betrekking tot het streamen van muziek, audiovisuele media en videogames, maar bepaalde vormen van exploitatie, zoals transactionele streamingdiensten, worden zonder verdere verantwoording uitgesloten. De restrictie is ook te ruim in die zin dat zij niet nodig is om het gestelde doel te bereiken en ze vormt dus een onevenredige beperking van de verplichting om het betrokken exclusieve recht te beschermen. Indien het de bedoeling was te waarborgen dat de uitvoerende kunstenaars een billijke vergoeding ontvangen, zou het toereikend en doeltreffender zijn geweest om regels in te voeren die van toepassing zijn tussen de betrokken contracterende partijen, namelijk de uitvoerende kunstenaars en de producenten.

Het betwiste onvervreembare vergoedingsrecht is overigens in strijd met de normale exploitatie van het recht op beschikbaarstelling dat de uitvoerende kunstenaars hebben. In plaats van een volledige betaling te kunnen ontvangen van hun contractuele tegenpartijen, de producenten, worden de uitvoerende kunstenaars mogelijks minder goed betaald bij het sluiten van dergelijke overeenkomsten. In werkelijkheid ontvangen zij in een later stadium een bedrag op basis van een tarief dat door een collectieve beheersvennootschap wordt vastgesteld en bij bepaalde streamingdiensten wordt geïnd. Voor veel uitvoerende kunstenaars betekent zulks dat zij de voorwaarden niet langer in dezelfde mate als voordien kunnen aanpassen aan hun individuele voorkeuren. Tot slot ontnemt het bestreden mechanisme de uitvoerende kunstenaars de vrijheid om overeenkomsten te sluiten die het best geschikt zijn voor hun individuele situatie, rekening houdend met hun specifieke capaciteiten, hun populariteit en de vraag van de markt.

A.48.5. De verzoekende partijen zijn van mening dat het bestreden recht op een vergoeding in elk geval wordt uitgesloten door artikel 3, lid 2, onder *a*), van richtlijn 2001/29/EG. Volgens hen toont het bestaan van onvervreembare vergoedingsrechten in bepaalde instrumenten van de Europese Unie, die door de Ministerraad en door sommige tussenkomende partijen worden aangehaald, juist aan dat een uitdrukkelijke rechtsgrond moet worden bepaald door het Europese recht om een dergelijk soort van recht in het leven te roepen. Bovendien verduidelijken de verzoekende partijen dat het Hof van Justitie nooit

heeft toegestaan dat rechten op een vergoeding werden aangenomen die soortgelijk zijn aan het in de bestreden bepalingen bedoelde recht.

A.48.6. De verzoekende partijen betogen overigens dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 geen rechtsgrond biedt voor de aanneming van het bestreden mechanisme, aangezien uit de bewoordingen en het doeleinde ervan duidelijk blijkt dat die bepaling in de exploitatiecontracten voorziet in het beginsel van een passende en evenredige vergoeding. Het artikel kan dus geen rechtsgrond uitmaken voor een recht dat derden verantwoordelijk stelt voor de uitbetaling en heeft dus uitwerking buiten de contractuele sfeer. De verzoekende partijen preciseren in dat verband dat de beleidsruimte die aan de lidstaten wordt gelaten bij de uitvoering van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790, zich niet uitstrekt tot de invoering van een regelgeving zoals die met betrekking tot het bestreden recht op een vergoeding, dat trouwens aanzienlijke gevolgen heeft voor de andere bepalingen van hoofdstuk 3 van die richtlijn, waarmee het moeilijk verenigbaar is.

In de veronderstelling dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 de rechtsgrond kan uitmaken voor het bestreden vergoedingsmechanisme, moet volgens de verzoekende partijen worden aangenomen dat dit mechanisme het billijke evenwicht tussen de aanwezige rechten en belangen niet in acht neemt. Dienaangaande preciseren zij dat de lidstaten hun discretionaire bevoegdheid bij de omzetting van de richtlijn niet zodanig mogen aanwenden dat de doelstellingen van de richtlijn, waaronder het waarborgen van de goede werking van de eengemaakte digitale markt, in het gedrang worden gebracht. De verzoekende partijen voeren aan dat het voormelde billijke evenwicht niet werd beoordeeld in het kader van de procedure van aanneming van de wet van 19 juni 2022. Zij voegen eraan toe dat het onvervreembare vergoedingsrecht interfereert met de contractuele vrijheid van de gebruikers door de bestaande licentieovereenkomsten te omzeilen en hun verplichtingen tot betaling op te leggen. Bovendien doet dat recht afbreuk aan de marktpraktijken die op basis van een geharmoniseerd systeem werden ontwikkeld, belemmert het de doeltreffende verlening van licenties voor de relevante rechten en ondermijnt het de bestaande contracten door de onderliggende premissen op grond waarvan de contractuele voorwaarden werden overeengekomen, te wijzigen.

A.48.7. De verzoekende partijen voeren overigens aan dat het onvervreembare recht op een vergoeding het beginsel van contractuele vrijheid niet in acht neemt. De uitvoerende kunstenaar kan immers niet langer overeenkomsten sluiten waarin de overdracht van een onbezwaard recht op een vergoeding wordt bepaald. Het betwiste recht op een vergoeding is onvervreemdbaar, zodat, wanneer de uitvoerende kunstenaar ervoor kiest zijn exclusieve recht over te dragen, zijn contractuele vrijheid wordt beperkt, aangezien hij dan alleen het exploitatiegedeelte van dat recht vrij kan overdragen en niet het geheel van de financiële rechten. Een wezenlijk onderdeel van het recht op beschikbaarstelling, namelijk de vergoeding, is dus niet langer aan hetzelfde niveau van contractuele vrijheid onderworpen. Bijgevolg kan de uitvoerende kunstenaar de voorwaarden voor compensatie niet individueel controleren en aan zijn voorkeuren aanpassen in het kader van de overdracht van de exclusieve rechten. Bovendien belemmert het onvervreembare vergoedingsrecht de contractuele vrijheid van de contracterende partijen aan wie de exclusieve rechten doorgaans worden overgedragen. Het nieuwe vergoedingssysteem brengt eveneens de bestaande contracten waarin de rechten van de uitvoerders onder licentie werden verkregen of verleend, in het gedrang. De invoering van een afzonderlijke extra betaling verbreekt het contractuele evenwicht en wijzigt de premissen op grond waarvan de contractuele voorwaarden werden overeengekomen. Tot slot doet het nieuwe vergoedingssysteem

afbreuk aan de contractuele vrijheid van de streamingdiensten die onder het betwiste onvervreembare recht op een vergoeding vallen, door te raken aan de bestaande contractuele overeenkomsten en hun de verplichting op te leggen om contracten met nieuwe partijen te sluiten tegen hogere transactiekosten, teneinde de verleende rechten te kunnen aanwenden en dezelfde dienst te kunnen aanbieden. Dienaangaande vestigen de verzoekende partijen de aandacht op het feit dat de Belgische wetgever niet in een overgangperiode heeft voorzien.

A.48.8. Wat de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet betreft, stellen de verzoekende partijen dat het beginsel van contractuele vrijheid van toepassing is op alle ondernemers binnen de Europese Unie, onder wie de streamingdiensten. Die laatstgenoemden worden evenwel anders behandeld dan de overige operatoren of aanbieders van diensten, aangezien hun contractuele vrijheid ernstig wordt beperkt door artikel 62 van de wet van 19 juni 2022. In ieder geval zijn de voormelde categorieën van personen voldoende vergelijkbaar.

A.49.1. De verzoekende partijen vorderen ten slotte dat vier prejudiciële vragen worden gesteld aan het Hof van Justitie.

De eerste prejudiciële vraag strekt ertoe te bepalen of artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 20 van die richtlijn, zich verzet tegen een nationale wetgeving waarbij een verplicht, onoverdraagbaar en onvervreemdbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars, recht dat kan worden uitgeoefend ten aanzien van bepaalde verleners van streamingdiensten via het verplichte collectieve beheer.

De tweede vraag strekt ertoe te bepalen of de artikelen 3 en 5, lid 3, van richtlijn 2001/29/EG zich verzetten tegen een nationale regeling waarbij een verplicht, onoverdraagbaar en onvervreemdbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars, recht dat kan worden uitgeoefend ten aanzien van bepaalde verleners van streamingdiensten via een verplicht collectief beheer.

De derde vraag strekt ertoe te bepalen of artikel 16 van het Handvest, gelezen in het licht van artikel 52, lid 1, van het Handvest, zich verzet tegen een nationale regeling waarbij een verplicht, onoverdraagbaar en onvervreemdbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars, recht dat kan worden uitgeoefend ten aanzien van bepaalde verleners van streamingdiensten via het verplichte collectieve beheer.

Tot slot strekt de vierde vraag ertoe te bepalen of artikel 56 VWEU zich verzet tegen een nationale wetgeving waarbij een verplicht, onoverdraagbaar en onvervreemdbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars, recht dat kan worden uitgeoefend ten aanzien van bepaalde verleners van streamingdiensten die hun diensten aanbieden in de lidstaat waarin de nationale wetgeving in kwestie wordt ingevoerd, via een verplicht collectief beheer.

A.49.2. In tegenstelling tot hetgeen de Ministerraad en bepaalde tussenkomende partijen aanvoeren, strekken de voormelde prejudiciële vragen niet ertoe om misbruik te maken van de procedure voor het Grondwettelijk Hof, teneinde zich rechtstreeks tot het Hof van Justitie te wenden, maar vormen zij gewoon een toepassing van artikel 267 VWEU.

Tweede middel

A.50. De verzoekende partijen leiden een tweede middel af uit de schending, door artikel 62 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met richtlijn (EU) 2019/790 en artikel 56 VWEU. Zij betogen dat het middel onder de bevoegdheid van het Hof valt, aangezien het Hof de inachtneming van internationaalrechtelijke bepalingen kan toetsen door ze in samenhang te lezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.51.1. Volgens de verzoekende partijen voert artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 een onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht in voor de auteurs en uitvoerende kunstenaars voor de exploitatie van hun werken door bepaalde dienstverleners van de informatiemaatschappij die, bij ontstentenis van een collectieve overeenkomst, zijn onderworpen aan een verplicht collectief beheer. Aldus heeft de wet van 19 juni 2022 tot gevolg dat het Belgische grondgebied wordt uitgesloten van de onderhandelingen met betrekking tot de vestiging van grensoverschrijdende onlinemuziekdiensten die buiten het grondgebied zijn gelegen. Bij ontstentenis van die bepaling zou een dienstverlener van de informatiemaatschappij van bijvoorbeeld een producent of een platenmaatschappij van een andere lidstaat een volledig betaalde licentie kunnen verkrijgen. Die licentie zou dan zowel het recht op interpretatie of uitvoering en het recht op beschikbaarstelling omvatten, alsook de nodige vergoedingen die als tegenprestatie daarvoor moeten worden betaald.

De wet van 19 juni 2022 voegt een vergoeding toe aan de normale vergoeding die de uitvoerende kunstenaars reeds ontvangen wanneer zij hun rechten overdragen aan bijvoorbeeld de platenmaatschappijen. In de overgrote meerderheid van de andere lidstaten blijven de uitvoerende kunstenaars echter een redelijke vergoeding ontvangen van de platenmaatschappijen die hun rechten exploiteren. De monopoliepositie van de beheersvennootschap of de collectieve beheersorganisatie maakt het mogelijk een extra vergoeding te vragen die het begrip „passende vergoeding” zoals vereist bij richtlijn (EU) 2019/790 overstijgt. Dat systeem van „dubbele betaling” wordt niet gedekt door het auteursrecht en de naburige rechten, en de beperking van het vrij verrichten van diensten kan niet worden verantwoord door de bescherming van de intellectuele eigendom. Bovendien brengt artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 volgens de verzoekende partijen eveneens een klaarblijkelijke schending van de vrijheid van ondernemen teweeg. In elk geval zijn de voorwaarden om af te wijken van het beginsel van het vrije verkeer van diensten niet vervuld. Zelfs indien de doelstelling om de valorisatie van het recht op een vergoeding en de betaling ervan te vergemakkelijken, een motief van algemeen belang vormde, wordt geenszins aangetoond dat die maatregel zou dienen om dat doel te bereiken. Dat de auteurs en de uitvoerende kunstenaars een passende en billijke vergoeding krijgen, wordt reeds gewaarborgd door de artikelen 5 en 30 van de wet van 19 juni 2022.

A.51.2. De verzoekende partijen betogen overigens dat de schending van het Unierecht *ipso facto* de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet met zich meebrengt, in zoverre artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 de operatoren die dienstenovereenkomsten sluiten, op verschillende wijze behandelt, in die zin dat één categorie nog steeds grensoverschrijdende overeenkomsten kan sluiten zonder enige beperking, terwijl een andere categorie, namelijk die van de dienstverleners van de informatiemaatschappij, niet langer die mogelijkheid heeft. Volgens de verzoekende partijen zijn de voormelde categorieën van personen vergelijkbaar, aangezien het ondernemers betreft in de zin van het Unierecht. Bovendien wordt met de bestreden bepaling een legitiem doel nagestreefd en berust het verschil in behandeling op het feit dat een streamingdienst wordt aangeboden, hetgeen een objectief criterium vormt. Het verschil in behandeling is evenwel volkomen

onaangepast aan de verwezenlijking van het nagestreefde doel, aangezien geenszins wordt aangetoond dat de valorisatie van het recht op een vergoeding, alsook de betaling ervan worden vergemakkelijkt door de invoering van de in het geding zijnde maatregel. In ieder geval brengt het in artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 bedoelde systeem onevenredige gevolgen teweeg, zoals blijkt uit de uiteenzettingen met betrekking tot het eerste middel.

A.51.3.1. De verzoekende partijen preciseren dat het betwiste onvervreembare vergoedingsrecht het sluiten van grensoverschrijdende licentieovereenkomsten belemmert en een belangrijke hindernis vormt voor het vrij verrichten van diensten. De dienstverleners van de informatiemaatschappij moeten zich immers aanpassen aan verschillende systemen voor auteursrechten op verschillende markten van de Europese Unie, hetgeen in strijd is met de bedoeling die ten grondslag ligt aan het geharmoniseerde systeem van de auteursrechten waarop richtlijn (EU) 2019/790 berust.

A.51.3.2. De wet van 19 juni 2022 behandelt de dienstverleners overigens verschillend, zodat één categorie nog steeds grensoverschrijdende overeenkomsten kan sluiten zonder enige beperking, terwijl een andere categorie, namelijk de streamingdiensten die onder het toepassingsgebied van de Belgische wetgeving vallen, dat niet meer kan doen. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat zij geen categorieën van vergelijkbare dienstverleners hoeven aan te wijzen en dat het evenmin noodzakelijk is dat een buitenlandse dienstverlener daadwerkelijk anders wordt behandeld dan een binnenlandse dienstverlener. Het Hof van Justitie is immers *in abstracto* van oordeel dat het toepassingsgebied van artikel 56 VWEU elke maatregel omvat die de werkzaamheden van de dienstverrichter die in een andere lidstaat is gevestigd, verbiedt, belemmert of minder aantrekkelijk maakt. De verzoekende partijen preciseren bovendien dat de uitvoerende kunstenaars in de overgrote meerderheid van de andere lidstaten van de Europese Unie een vergoeding blijven ontvangen van de houders van afgeleide rechten die hun rechten exploiteren, terwijl krachtens het bestreden onvervreembare vergoedingsrecht door de dienstverleners van de informatiemaatschappij over een extra vergoeding moet worden onderhandeld met een collectieve beheersorganisatie die belast is met het onvervreembare en onoverdraagbare vergoedingsrecht.

A.51.4. Voor het overige vorderen de verzoekende partijen dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie, teneinde te bepalen of artikel 1, onder *f*), van richtlijn (EU) 2015/1535 zo moet worden geïnterpreteerd dat de nationaalrechtelijke bepalingen die een verplicht, onoverdraagbaar en onvervreemdbaar recht op een vergoeding invoeren voor auteurs en uitvoerende kunstenaars, recht dat kan worden uitgeoefend ten aanzien van bepaalde verleners van streamingdiensten via het verplichte collectieve beheer, een „technisch voorschrift” vormen, namelijk een „regel betreffende diensten” in de zin van die bepaling, waarvan het ontwerp aan een voorafgaande kennisgeving aan de Europese Commissie is onderworpen krachtens artikel 5, lid 1, eerste alinea, van die richtlijn. In tegenstelling tot hetgeen de Ministerraad betoogt, is de correcte toepassing van het Europese recht te dezen niet evident, zodat de voormelde prejudiciële vraag dient te worden gesteld.

Zaak nr. 7925

Eerste middel

A.52. De verzoekende partij leidt een eerste middel, dat in hoofdorde wordt aangevoerd, af uit de schending, door de artikelen 38, 39 en 40 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van de vrijheid van handel en nijverheid, in

samenhang gelezen met artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790. De verzoekende partij voert aan dat het middel ontvankelijk is, aangezien daarin de schending wordt aangevoerd van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van de vrijheid van handel en nijverheid, in samenhang gelezen met artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790, en aangezien in de uiteenzetting van het middel de redenen worden vermeld waarom de bepalingen van de wet van 19 juni 2022 op discriminerende wijze afbreuk doen aan de vrijheid van handel en nijverheid, geïnterpreteerd in het licht van de in artikel 15 van de voormelde richtlijn vastgestelde beperkingen. Bovendien is het Hof bevoegd om de inachtneming van internationaalrechtelijke bepalingen te toetsen mits zij worden aangevoerd in samenhang met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, hetgeen te dezen het geval is.

A.53.1. Wat de grond van het middel betreft, preciseert de verzoekende partij allereerst dat artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 geen strak kader oplegt voor het commerciële en praktische beheer van het nieuwe naburige recht dat aan de persuitgevers is toegekend. In de richtlijn wordt erkend dat naargelang van de betrokken dienstverleners van de informatiemaatschappij en de persuitgevers aanzienlijke verschillen bestaan wat betreft de omstandigheden die de exploitatie van het auteursrecht omringen. Aldus laat artikel 15 de mogelijkheid open om vergunningen voor de exploitatie van perspublicaties op verschillende manieren toe te kennen, teneinde de contractuele vrijheid van de partijen in acht te nemen, zoals dat het geval is voor alle naburige rechten. Volkomen in strijd met artikel 15 van de richtlijn kan de wet van 19 juni 2022 in die zin worden geïnterpreteerd dat zij een verplicht systeem van onderhandelingen invoert, waarbij een regulerend orgaan, het BIPT, bindende individuele beslissingen kan nemen over het bedrag van de vergoeding die verschuldigd is voor het onlinegebruik van perspublicaties. Bovendien blijkt uit de parlementaire voorbereiding van artikel 38 van de wet van 19 juni 2022 dat die bepaling voor de persuitgevers een recht zou kunnen inhouden om een vergoeding te verkrijgen bij de dienstverleners van de informatiemaatschappij voor het onlinegebruik van hun perspublicaties. Bovendien heeft het BIPT, krachtens artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, de bevoegdheid om toezicht te houden op de onderhandelingen tussen de partijen en kan het de voor de exploitaties verschuldigde vergoeding ambtshalve bepalen in het geval waarin de partijen niet tot een akkoord zouden komen. De beslissing is bindend en moet dus, mogelijk anderszins gedwongen, worden uitgevoerd door de adressaten van de beslissing.

Bijgevolg wijkt de wet van 19 juni 2022 aanzienlijk af van richtlijn (EU) 2019/790, waarvan artikel 15 zich beperkt tot het beschrijven van het naburige recht dat de uitgevers voortaan genieten. Het betreft een exclusief recht, dat het de persuitgevers mogelijk maakt om de reproductie van hun perspublicaties te verhinderen. Dat artikel legt evenwel noch de exploitatie, noch onderhandelingen over een dergelijke exploitatie op. Bij artikel 15 wordt aan de persuitgevers of aan de individuele gebruikers echter niet het recht verleend om het onlinegebruik van perspublicaties op te leggen. Het legt de dienstverleners van de informatiemaatschappij evenmin de verplichting op te onderhandelen over de voorwaarden voor het onlinegebruik van de publicaties. Volgens de verzoekende partijen wordt die interpretatie bevestigd door overweging 82 van richtlijn (EU) 2019/790.

A.53.2. De verzoekende partij preciseert bovendien dat de bij artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 verleende rechten niet de perspublicaties omvatten die bestaan uit zuivere feiten, aangezien die publicaties niet auteursrechtelijk worden beschermd, zoals in overweging 57 van die richtlijn wordt beklemtoond. Die interpretatie vloeit eveneens voort uit artikel 15, lid 5, van de richtlijn, dat inhoudt dat elke mogelijke vergoeding van de persuitgevers moet worden gedeeld met de auteurs van de content, hetgeen bevestigt dat enkel de content van

perspublicaties als auteursrechtelijk beschermd werk, in aanmerking komt als nieuw naburig recht. Te dezen beschermen de artikelen 38 en 39 van de wet van 19 juni 2022 alle perspublicaties, los van het feit of de content ervan al dan niet auteursrechtelijk wordt beschermd. Die bepalingen overschrijden dus in ruime mate het toepassingsgebied van artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790.

A.53.3. Bovendien worden de uitzonderingen op het naburige recht van de persuitgevers, bedoeld in artikel 15, lid 1, van richtlijn (EU) 2019/790, volgens de verzoekende partij niet correct omgezet bij de wet van 19 juni 2022. Krachtens die bepaling gelden de naburige rechten die de persuitgevers genieten, onder meer niet voor particulier of niet-commercieel gebruik van perspublicaties door individuele gebruikers, hetgeen wordt bevestigd in overweging 55 van de richtlijn. Die uitzondering is evenwel niet opgenomen in artikel 39 van de wet van 19 juni 2022. In de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022 wordt vermeld dat die uitsluiting inherent zou zijn aan het naburige recht, zodat het niet noodzakelijk zou zijn om uitdrukkelijk erin te voorzien. Volgens de verzoekende partij kan het verzuim van de Belgische wetgever het bij de richtlijn nagestreefde doel van volledige harmonisatie evenwel belemmeren en tot rechtsonzekerheid leiden voor de dienstverleners van de informatiemaatschappij, voor wie die uitzondering van het grootste belang is.

De verzoekende partij precificeert dat Facebook in essentie een platform is waarop de gebruikers ervan informatie met hun vrienden en familie kunnen delen. Bijgevolg stemt het onlinegebruik door individuele Facebookgebruikers exact overeen met het gebruik dat de Europese wetgever voor ogen had toen hij de uitzondering met betrekking tot particulier of niet-commercieel gebruik heeft geformuleerd. In dat kader wordt in de overwegingen van de richtlijn gepreciseerd dat artikel 15 ervan is ingegeven door de noodzaak om het gebruik van perspublicaties door diensten zoals nieuwsaggregatoren en mediamonitoringdiensten te regelen. Facebook gebruikt de perspublicaties evenwel niet zelf: het zijn de persuitgevers die links uploaden naar hun perspublicaties op Facebook, terwijl de andere perspublicaties op het platform hoofdzakelijk worden gebruikt door individuele gebruikers, voor particuliere of niet-commerciële doeleinden, die aldus onder de in artikel 15, lid 1, tweede alinea, van de richtlijn bedoelde uitzondering vallen. De verantwoording van de Belgische wetgever is dus niet pertinent. In dat verband is het niet correct te beweren, zoals een aantal tussenkomende partijen doen, dat de verzoekende partij zelf een onontbeerlijke rol speelt en weloverwogen tussenbeide komt wanneer de persuitgevers zelf beslissen om links te uploaden naar hun content op de dienst Facebook, aangezien zij niet tussenbeide komt bij het creëren of selecteren van de door de gebruikers van zijn platform geüpload content en hij die content niet bekijkt, noch controleert voordat hij wordt geüpload, hetgeen geschiedt via een geautomatiseerd procedé. Bijgevolg brengt het delen van links naar perspublicaties op de dienst Facebook ten aanzien van de verzoekende partij geenszins handelingen van mededeling aan het publiek met zich mee.

A.53.4. De verzoekende partij voegt eraan toe dat tal van persuitgevers hun eigen Facebookpagina hebben, waarop zij hun eigen content vrijwillig delen. Die publicaties gaan meestal vergezeld van een hyperlink die de gebruikers leidt naar publicaties die op de website van de persuitgever zijn gepubliceerd. Bijgevolg beslissen de persuitgevers zelf welke links zij, in voorkomend geval naar hun eigen content, beschikbaar stellen op Facebook. Rekening houdend met de bijzonder ruime bewoordingen van artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, is het evenwel niet uitgesloten dat de dienstverleners van de informatiemaatschappij ook voor de perspublicaties die vrijwillig door een persuitgever online op Facebook zijn geplaatst, aan de verplichting tot onderhandelingen worden

onderworpen. Volgens de verzoekende partij vloeit uit de rechtspraak van het Hof van Justitie voort dat een handeling van reproductie of beschikbaarstelling voor het publiek enkel aan een tussenpersoon kan worden toegeschreven in het geval waarin die een onontbeerlijke en weloverwogen rol heeft gespeeld bij de mededeling aan het publiek, met andere woorden indien het optreden van het platform met volledige kennis van die handelwijze en van de gevolgen ervan heeft plaatsgevonden, teneinde het publiek toegang te verlenen tot beschermde werken.

A.53.5. Ten slotte merkt de verzoekende partij op dat artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 aan de dienstverleners van de informatiemaatschappij de verplichting oplegt om aan de persuitgevers relevante, actuele en volledige informatie te verstrekken over het aantal raadplegingen en over de inkomsten die door de exploitatie van hun perspublicaties zijn gegenereerd. Die informatie zal echter noodzakelijkerwijs vertrouwelijke gegevens omvatten of gegevens die onder het bedrijfsgeheim kunnen vallen. Hoewel de wet van 19 juni 2022 erin voorziet dat de aan de persuitgevers meegedeelde informatie vertrouwelijk wordt behandeld, bevat zij geen enkele waarborg in geval van een schending van die vertrouwelijkheidsplicht. Bovendien voorziet artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 erin dat de auteurs van perspublicaties aan de persuitgevers relevante informatie over de exploitatie van de perspublicatie kunnen vragen, met inbegrip van informatie die de persuitgevers van de dienstverleners van de informatiemaatschappij zouden hebben gekregen. Er bestaat dus geen enkele waarborg dat de vertrouwelijkheid van die informatie voldoende wordt beschermd in de tussen de persuitgevers en de auteurs gesloten akkoorden.

Volgens de verzoekende partij vloeit uit overweging 68 van de richtlijn (EU) 2019/790 voort dat artikel 15 ervan in die zin moet worden geïnterpreteerd dat het de lidstaten verbiedt om van de aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content te eisen dat zij aan de rechthebbenden gedetailleerde en geïndividualiseerde informatie moeten verstrekken voor elk geïdentificeerd werk of ander beschermd materiaal. Bovendien wordt, los van de kwestie van de vertrouwelijkheid van de voormelde informatie, geenszins in de in de wet van 19 juni 2022 vervatte verplichting om informatie te verstrekken voorzien bij richtlijn (EU) 2019/790. Daarenboven, door te bepalen dat enkel de dienstverleners van de informatiemaatschappij ertoe zijn gehouden informatie te verstrekken aan de persuitgevers, druist de wet van 19 juni 2022 in tegen de doelstellingen en het oogmerk van de richtlijn. Een volledig overzicht van de door de persuitgevers gerealiseerde en reeds terugverdiende investeringen is immers noodzakelijk, met name om te bepalen in welke mate de voornoemde dienstverleners nog moeten bijdragen tot het terugverdienen van die investeringen.

A.54.1. In antwoord op de door de Ministerraad en door de verschillende tussenkomende partijen uiteengezette argumenten brengt de verzoekende partij eerst in herinnering dat artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 gericht is op maximale harmonisatie, zoals blijkt uit overweging 55 van die richtlijn en uit de tenuitvoerlegging van die bepaling door andere lidstaten. Hoe dan ook geeft de omzetting van artikel 15 door de Belgische Staat aanleiding tot uiteenlopende en onevenredige interpretaties. Zelfs in de veronderstelling dat de lidstaten in het kader van de voormelde omzetting over een zekere beleidsruimte zouden beschikken, zou toch moeten worden aangenomen dat die bijzonder beperkt is, aangezien de richtlijn uitdrukkelijk verwijst naar artikel 114 VWEU, dat de mogelijkheid voor een lidstaat om in striktere normen dan de harmonisatienorm te voorzien strikt afbakt en de lidstaat verplicht om aan de Commissie kennis te geven van zijn voornemen en om de voorafgaande goedkeuring van die laatste te verkrijgen. De Belgische wetgever heeft, *in casu*, evenwel niet om enige goedkeuring van de Commissie verzocht.

A.54.2. Vervolgens merkt de verzoekende partij op dat artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 noch naar „onderhandelingen te goeder trouw tussen de partijen”, noch naar een „verschuldigde vergoeding voor het gebruik van perspublicaties” verwijst, net zomin als het de oprichting oplegt van een administratief orgaan dat ermee is belast toezicht te houden op de onderhandelingen tussen de partijen en dat het recht zou hebben om, op eenzijdige en bindende wijze, de verschuldigde vergoeding in de plaats van de partijen te bepalen. Bij artikel 15 van de voormelde richtlijn wordt een exclusief recht in het leven geroepen, dat het de persuitgevers mogelijk maakt de reproductie van hun perspublicaties te verhinderen, hetgeen evenwel noch de exploitatie, noch onderhandelingen over of de vergoeding van een dergelijke exploitatie oplegt. Bovendien houdt het feit dat artikel 15 aan de persuitgevers een exclusief recht op de perspublicaties verleent, geenszins in dat de dienstverleners van de informatiemaatschappij verplicht zijn om onderhandelingen te beginnen.

De verzoekende partij voegt eraan toe dat de verwijzing naar artikel 18 en naar overweging 73 van richtlijn (EU) 2019/790 te dezen niet pertinent is, aangezien zij enkel van toepassing zijn op auteurs en uitvoerende kunstenaars en uitsluitend in het kader van exploitatiecontracten. Dit heeft dus klaarblijkelijk geen betrekking op persuitgevers. Het bestreden vergoedingssysteem druist hoe dan ook in tegen de geest van die richtlijn, die in overweging 82 wordt gepreciseerd, volgens welke geen enkele bepaling van de richtlijn in die zin kan worden geïnterpreteerd dat zij de houders van naburige rechten verhindert om het gebruik van hun werken of andere beschermde materialen kosteloos toe te staan.

A.54.3. Wat betreft het soort van content dat onder het recht van de persuitgevers valt, voert de verzoekende partij aan dat de content van een perstitel in de eerste plaats auteursrechtelijk moet worden beschermd opdat het een perspublicatie in de zin van richtlijn (EU) 2019/790 betreft, en dat enkel de content die aan het begrip „werk” beantwoordt, de bij die richtlijn verleende rechten geniet, zoals in overweging 57 ervan trouwens wordt beklemtoond. De verzoekende partij preciseert dat het voorwerp van het naburige recht zowel voor de persuitgevers als voor de auteurs van die content hetzelfde is, namelijk enkel de auteursrechtelijk beschermde content. Het passende deel van de inkomsten die, in voorkomend geval, door de persuitgevers zijn ontvangen, dat aan de auteurs moet worden teruggegeven, heeft, volgens de door de Europese wetgever gehanteerde bewoordingen, betrekking op de gehele vergoeding. De Europese wetgever heeft de inkomsten geenszins willen scheiden in twee blokken, waarbij het ene zogenaamd verband houdt met onbeschermd content en het andere met beschermde content, en niet zonder reden.

De verzoekende partij voegt eraan toe dat de partijen bij de onderhandelingen het eerst eens moeten worden over de perstitels die aan de definitie en aan de criteria van perspublicaties in de zin van richtlijn (EU) 2019/790 beantwoorden en die dus in aanmerking komen voor de toepassing van het aan de persuitgevers verleende naburige recht. Vervolgens moeten de partijen het eens worden over de nadere regels van de toestemming tot gebruik. In zoverre in een eventuele vergoeding zou worden voorzien, vloeit uit artikel 15, lid 5, van richtlijn (EU) 2019/790 voort dat enkel de content die daadwerkelijk auteursrechtelijk wordt beschermd, onverminderd de verschillende uitzonderingen waarin daarenboven wordt voorzien, in aanmerking kan worden genomen voor de berekening van die vergoeding.

A.54.4. Wat de in de wet van 19 juni 2022 bedoelde informatieplicht betreft, onderstreept de verzoekende partij het feit dat artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 geen enkele verplichting tot informatie-uitwisseling bevat en dat artikel 19 ervan niet pertinent is, aangezien het enkel op auteurs en uitvoerende kunstenaars van toepassing is. Zij merkt eveneens op dat door de wetgever geen enkele waarborg is ingevoerd om te vermijden dat het

delen van informatie leidt tot de openbaarmaking van gevoelige en vertrouwelijke informatie die niet strikt noodzakelijk is om een eventuele vergoeding te bepalen. De vermeende waarborgen die bij de wet van 19 juni 2022 zijn ingevoerd, kunnen dat risico immers niet voorkomen. Bovendien is het onjuist te veronderstellen dat de dienstverleners van de informatiemaatschappij en de persuitgevers zich in een contractuele relatie zouden bevinden waarbij een zwakke partij is betrokken, aangezien die uitgevers belangrijke ondernemingen zijn, gelet op de concentratie van de Belgische markt. Ten slotte kan de omstandigheid dat de persuitgevers de ontvangen informatie vervolgens moeten doorgeven aan de collectieve beheersvennootschappen van de auteurs, eveneens het vertrouwelijke karakter van de voormelde informatie raken, aangezien die beheersvennootschappen met name zijn gehouden tot een verplichting tot transparantie ten aanzien van de rechthebbenden die zij vertegenwoordigen.

A.55. In ondergeschikte orde vordert de verzoekende partij dat vier prejudiciële vragen worden gesteld aan het Hof van Justitie.

A.56.1. De eerste prejudiciële vraag strekt ertoe te bepalen of artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 zich verzet tegen een nationale regeling, zoals die bedoeld in artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, die aan de persuitgevers en aan de dienstverleners van de informatiemaatschappij een strikt onderhandelingskader oplegt, waarop toezicht wordt gehouden door een nationale administratieve instantie, tegen wier beslissingen hoger beroep kan worden ingesteld voor een gewoon rechtscollege, dat zou kunnen leiden tot een verplichting om de persuitgevers te vergoeden voor het onlinegebruik van hun perspublicaties, los van het feit of die publicaties door de persuitgevers zelf online zijn geplaatst.

A.56.2. De tweede prejudiciële vraag strekt ertoe te bepalen of artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 zich verzet tegen een nationale wetgeving, zoals die bedoeld in artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, die aan de dienstverleners van de informatiemaatschappij een eenzijdige verplichting tot het verstrekken van informatie oplegt.

A.56.3. De derde prejudiciële vraag strekt ertoe te bepalen of artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 zich verzet tegen een nationale wetgeving, zoals die bedoeld in artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, waarbij wordt nagelaten om de uitzondering op het recht van de persuitgevers voor particulier of niet-commercieel gebruik om te zetten.

A.56.4. Ten slotte strekt de vierde prejudiciële vraag ertoe te bepalen of artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 zich verzet tegen de aan de persuitgevers toegekende bescherming door het naburige recht, voor de publicaties of delen van perspublicaties die niet in aanmerking komen voor auteursrechtelijke bescherming, bijvoorbeeld wanneer zij enkel of hoofdzakelijk zuivere feiten weergeven in plaats van journalistieke content die auteursrechtelijk kan worden beschermd.

A.57. De verzoekende partij preciseert dat de prejudiciële vragen niet ertoe strekken dat uitspraak wordt gedaan over de verenigbaarheid van een nationale norm met het recht van de Europese Unie, maar wel tot de uitlegging van richtlijn (EU) 2019/790. Bovendien kan niet worden aangevoerd dat artikel 15 van die richtlijn een „acte clair” is die het mogelijk maakt om de voormelde vragen niet te stellen, zoals de uiteenlopende interpretaties van de verschillende tussenkomende partijen en van de Ministerraad duidelijk maken.

Tweede middel

A.58. In ondergeschikte orde leidt de verzoekende partij een tweede middel af uit de schending, door de artikelen 38 en 39 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 10 en 56 VWEU, van de artikelen 16, 20, 21 en 52, lid 1, van het Handvest en van de artikelen II.3 en II.4 van het Wetboek van economisch recht. Zij voert ook de schending aan van artikel 15 van richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 „betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt” (hierna: richtlijn 2000/31/EG). De verzoekende partij beweert dat het middel ontvankelijk is, in de eerste plaats om dezelfde redenen als die welke leiden tot het aannemen van de ontvankelijkheid van het eerste middel. Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat, wanneer in de grondwets- en verdragsbepalingen die in een middel tot vernietiging zijn aangevoerd, dezelfde beginselen zijn vastgelegd, die een onlosmakelijk geheel vormen. Daaruit volgt, enerzijds, dat het Hof rekening houdt met die internationaalrechtelijke bepalingen bij zijn toetsing van de bestreden bepaling en, anderzijds, dat het, rekening houdend met dat onlosmakelijk geheel, volstaat uit te leggen om welke redenen de betrokken fundamentele vrijheid wordt geschonden, zonder dat het noodzakelijk is uiteen te zetten in welk opzicht elk van de aangevoerde bepalingen specifiek zou zijn geschonden. Zij voegt eraan toe dat in de uiteenzetting van het tweede middel op gestructureerde en beargumenteerde wijze wordt vermeld om welke redenen de wet van 19 juni 2022 op onevenredige wijze afbreuk doet aan de vrijheid van handel en nijverheid, en zulks een schending inhoudt van de verschillende in het middel bedoelde bepalingen.

A.59.1. In een eerste onderdeel voert de verzoekende partij aan dat artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 zou kunnen leiden tot het opleggen van voorwaarden waaronder akkoorden met elke persuitgever voor het onlinegebruik van hun perspublicaties zouden moeten worden gesloten, met inbegrip van de verplichting om in een vergoeding te voorzien, los van het feit of het initiatief voor het uploaden is genomen door de uitgevers zelf. Bij de wet van 19 juni 2022 wordt aan het BIPT immers de bevoegdheid toegewezen om toezicht te houden op de onderhandelingen tussen de partijen en om eigenmachtig de verschuldigde vergoeding voor de exploitaties te bepalen in het geval waarin de partijen niet tot een akkoord zouden komen. Elke partij kan het BIPT verzoeken om een beslissing te nemen, die bindend is voor de partijen en gedwongen kan worden uitgevoerd door het BIPT. Bovendien blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022 dat artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 niet alleen een verplichting oplegt om te onderhandelen, maar ook een verplichting om een vergoeding uit te betalen voor het onlinegebruik van de perspublicaties door de dienstverleners van de informatiemaatschappij.

A.59.2. De verzoekende partij voert aan dat een dergelijke interpretatie van de wet van 19 juni 2022 niet verenigbaar is met de tekst en de doelstellingen van richtlijn (EU) 2019/790. Die interpretatie blijkt eveneens onevenredig te zijn ten aanzien van de dienstverleners van de informatiemaatschappij wier bedrijfsmodel niet is gericht op het hergebruik van perspublicaties, temeer wanneer het onlinegebruik van de perspublicaties op gang wordt gebracht door diegenen die het naburige recht zelf genieten, namelijk de persuitgevers, door het uploaden van hun eigen perspublicaties op het platform. De verzoekende partij voegt eraan toe dat in die interpretatie geen rekening wordt gehouden met de economische waarde die de persuitgevers uit het streamen van hun content op onlineplatformen zoals Facebook halen. Het is evenwel duidelijk dat de persuitgevers in dat geval vrijwillig en onafhankelijk beslissen om hun content beschikbaar te stellen op het platform, net omdat zij een significante meerwaarde verkrijgen door te interageren met de

gebruikers van de platformen, met name door verkeer naar hun websites en inkomsten uit de erop aanwezige reclame, te genereren. De persuitgever gebruikt Facebook dus als een vrij toegankelijke marketingtool, teneinde de draagwijdte van zijn publicaties uit te breiden en extra kijkers en lezers te verwerven.

In het geval waarin het recht van de persuitgevers leidt tot een vergoeding, zelfs wanneer de persuitgevers zelf hun content uploaden op de platformen van de dienstverleners van de informatiemaatschappij, betekent dit dat de persuitgevers hun van het platform gevorderde inkomstenstromen eenzijdig zouden kunnen generen en verhogen door meer perspublicaties op het desbetreffende platform te uploaden. Volgens de verzoekende partij beoogde artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 zeker geen kader waarin de persuitgevers de platformen eenzijdig zouden kunnen dwingen om te onderhandelen en uiteindelijk te betalen voor hun content. Een dergelijk model zou een flagrante beperking van de vrijheid van handel en nijverheid uitmaken.

A.59.3. Bovendien voert de verzoekende partij aan dat de bestreden bepalingen niet in die zin kunnen worden geïnterpreteerd dat zij inhouden dat een akkoord met betrekking tot het gebruik van een perspublicatie enkel kan worden gesloten indien dat gebruik een vergoeding als tegenprestatie heeft. Die interpretatie is in strijd met de vrijheid van handel en nijverheid, in zoverre zij de partijen ontzegt de voorwaarden van de licentie vrij te bepalen. De verzoekende partij vestigt de aandacht op het feit dat het recht van de persuitgevers gepaard gaat met een licentievrijheid. Het betreft een vrijheid voor de uitgevers om het gebruik van hun content toe te staan of te weigeren, en een vrijheid voor de dienstverleners van de informatiemaatschappij om de content van de persuitgevers te gebruiken of niet te gebruiken. Zij brengt bovendien in herinnering dat de grondrechten, zoals de vrijheid van handel en nijverheid, per definitie boven de bepalingen van een richtlijn staan en dat het Hof van Justitie de intellectuele eigendomsrechten beoordeelt in het licht van het grondrecht van de vrijheid van handel. Er kan dus niet worden aangevoerd dat het beginsel van de vrijheid van handel en nijverheid niet zou kunnen worden aangevoerd in de context van de rechten van de persuitgevers.

A.60.1. In een tweede onderdeel beweert de verzoekende partij dat de artikelen 38 en 39 van de wet van 19 juni 2022 op onevenredige wijze afbreuk doen aan de vrijheid van handel en nijverheid in zoverre zij alle perspublicaties beogen, zonder het type of de content ervan te onderscheiden. De verzoekende partij preciseert dat de naburige rechten verband houden met het auteursrecht in zoverre zij ertoe strekken de artistieke of financiële bijdrage in de literaire en artistieke creatie te beschermen. Artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 kan evenwel in die zin worden geïnterpreteerd dat het van de dienstverleners van de informatiemaatschappij vereist dat zij de toestemming van de persuitgevers verkrijgen voor het onlinegebruik van hun perspublicaties, onder voorbehoud van de onduidelijke uitzonderingen die in die bepaling zijn aangehaald. Een dergelijke interpretatie zou tot gevolg hebben dat alle perspublicaties onder artikel 39 zouden vallen, los van het feit of de content ervan auteursrechtelijk wordt beschermd.

A.60.2. Volgens de verzoekende partij is de in artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 bedoelde maatregel in strijd met het nagestreefde doel. Allereerst bevatten bepaalde perspublicaties lange paragrafen die enkel de exacte reproductie van zuivere feiten zijn. In overweging 57 van richtlijn (EU) 2019/790 wordt evenwel duidelijk aangegeven dat de aan de uitgevers van perspublicaties toegekende rechten zich niet mogen uitstrekken tot de zuivere feiten waarover in de perspublicaties wordt bericht. In die context worden zuivere

feiten uitgesloten van de bescherming, niet alleen omdat zij niet kunnen worden beschermd krachtens de wetgeving betreffende het auteursrecht, maar ook omdat zij niet de uitdrukking zijn van de creativiteit van de journalist, noch van de investering die door de persuitgever in de aanmaak van een perspublicatie is gedaan. Vervolgens bevatten tal van perspublicaties zeer soortgelijke artikelen in zoverre daarin enkel berichten van persagentschappen worden gereproduceerd. Een dergelijk hergebruik kan moeilijk worden beschouwd als een door de persuitgevers gedane investering, die zou verantwoord zijn dat ze wordt terugverdiend. In de memorie van toelichting bij de wet van 19 juni 2022 wordt evenwel in herinnering gebracht dat het nagestreefde doel erin bestaat de door de uitgevers gedane investeringen, zoals hun financiële of organisatorische investeringen in de aanmaak van perspublicaties, te beschermen teneinde een pluralistische pers veilig te stellen.

Ten slotte merkt de verzoekende partij op dat de toegang tot de volledige persartikels vaak wordt voorbehouden aan diegenen die hebben ingetekend op een betaalaanabonnement bij de persuitgever. In een dergelijke situatie lijkt artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 aan de dienstverleners van de informatiemaatschappij de verplichting op te leggen om de persuitgevers te vergoeden voor het onlinegebruik van hun perspublicaties, zelfs wanneer enkel fragmenten van de onlinepublicatie worden weergegeven en het initiatief voor het uploaden enkel is genomen door de persuitgever, met dien verstande dat die gevallen een belangrijk aandeel van de op de platformen en in het bijzonder op Facebook gepubliceerde artikelen vertegenwoordigen.

A.61.1. In een derde onderdeel voert de verzoekende partij aan dat artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 onrechtstreeks een verplichting inzake uitgebreid toezicht oplegt aan de dienstverleners van de informatiemaatschappij. Bij die bepaling wordt immers de verplichting opgelegd om de context waarin elke publicatie wordt gebruikt, grondig te analyseren, zodat de bestreden bepaling de dienstverleners van de informatiemaatschappij verplicht om nauwgezet toezicht te houden op alle uploads die worden uitgevoerd door de gebruikers van het platform.

A.61.2. Die toezichtverplichting is duidelijk onevenredig met het bij richtlijn (EU) 2019/790 en bij de wet van 19 juni 2022 nagestreefde doel. Bovendien is het Hof van Justitie van oordeel dat maatregelen die een dienstverlener verplichten om, uitsluitend op zijn kosten, een filtersysteem te installeren dat een algemeen en permanent toezicht inhoudt teneinde toekomstige inbreuken op intellectuele eigendomsrechten te voorkomen, een onevenredige aantasting van de vrijheid van handel en nijverheid uitmaken. Een dergelijke algemene toezichtverplichting is bovendien in strijd met artikel 15, lid 1, van richtlijn 2000/31/EG en met artikel XII.20 van het Wetboek van economisch recht. In dat verband beklemtoont de verzoekende partij ook dat de dienstverleners van de informatiemaatschappij geen exacte aanwijzing hebben over de informatie die zij op hun platform moeten zoeken en dan ook ertoe gehouden zullen zijn op alles toezicht te houden en opeenvolgende selecties te maken om de relevante informatie eruit te kunnen halen. Ten slotte voeren de verzoekende partijen aan dat die verplichting ook in strijd is met de vrijheid van ondernemen, zoals het Hof van Justitie heeft kunnen vaststellen.

A.62. In ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij om een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen, teneinde te bepalen of artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790, geïnterpreteerd in het licht van artikel 16 van het Handvest, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 20 en 21 van het Handvest en met artikel 15 van richtlijn 2000/31/EG, zich verzet tegen een nationale wetgeving waarbij voorwaarden worden opgelegd waaronder met elke persuitgever voor het onlinegebruik van zijn perspublicaties akkoorden moeten worden

gesloten, met inbegrip van de verplichting om een vergoeding te verstrekken voor het onlinegebruik van de perspublicaties, los van het feit of de persuitgevers zelf de betrokken publicaties online hebben gebruikt, onlinegebruik dat alle perspublicaties zou omvatten, zonder een onderscheid te maken naargelang de content al dan niet auteursrechtelijk wordt beschermd of naargelang de gebruikers toegang kunnen krijgen tot de desbetreffende publicaties in hun geheel of enkel tot fragmenten ervan, en dat tot gevolg zou hebben dat een verplichting wordt opgelegd om nauwgezet toezicht te houden op de content die door de gebruikers op het platform wordt gepubliceerd.

Derde middel

A.63. In het geval waarin het eerste middel ongegrond zou worden verklaard, leidt de verzoekende partij, in ondergeschikte orde, een derde middel af uit de schending, door artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 10 en 56 VWEU, van de artikelen 16, 20, 21 en 52, lid 1, van het Handvest en van de artikelen II.3 en II.4 van het Wetboek van economisch recht. De verzoekende partij voert aan dat het middel ontvankelijk is, om dezelfde redenen als die welke met betrekking tot het tweede middel zijn uiteengezet.

A.64.1. De verzoekende partij beweert dat uit artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 blijkt dat de dienstverleners van de informatiemaatschappij, op verzoek van de persuitgevers, een veelheid aan informatie of gegevens moeten verstrekken die niet publiek toegankelijk zijn en die rechtstreeks verband houden met de bedrijfsvoering van de platformen. Het gaat dus om vertrouwelijke informatie. Er bestaat ook een daaraan gespiegelde verplichting ten laste van de persuitgevers en ten gunste van de beheersvennootschappen of collectieve beheerorganisaties. Volgens de verzoekende partij vormen die verplichtingen een onevenredige aantasting van de vrijheid van handel en nijverheid, aangezien de desbetreffende vertrouwelijke gegevens ook mogelijk zeer gevoelige commerciële informatie kunnen bevatten die, in bepaalde omstandigheden, deel uitmaken van de commerciële strategie van de dienstverlener van de informatiemaatschappij. Zodoende kunnen de persuitgevers en andere derden diepgaande kennis verwerven over de wijze waarop de dienstverleners van de informatiemaatschappij hun activiteiten verrichten en hun strategie bepalen. Die informatie maakt overigens een bedrijfsgeheim uit dat aan bescherming is onderworpen krachtens artikel XI.332/4 van het Wetboek van economisch recht, aangezien zij een handelswaarde vertegenwoordigt.

De verzoekende partij merkt op dat het met de voormelde verplichtingen nagestreefde doel erin bestaat het de persuitgevers en de auteurs van perspublicaties mogelijk te maken het passende deel te bepalen van de vergoeding die zij worden geacht te ontvangen. De in artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 vervatte maatregel is evenwel kennelijk onevenredig met dat doel. Allereerst kan de voormelde commerciële informatie worden gedeeld door de persuitgevers en door de auteurs met tal van personen met wie de dienstverleners van de informatiemaatschappij geen contractuele relatie hebben, zodat de laatstgenoemden geen enkele controle hebben over de inachtneming van het zeer vertrouwelijke karakter van die informatie. Bovendien bestaat er geen enkele waarborg dat de vertrouwelijkheid van die informatie voldoende wordt beschermd in de tussen de persuitgevers en de auteurs gesloten akkoorden, aangezien de wet van 19 juni 2022 in geen enkele sanctie voorziet in geval van een schending van de vertrouwelijkheid. Bovendien is de dienstverlener geenszins zeker dat de persuitgevers en de auteurs geheimhoudingsovereenkomsten zullen sluiten en, indien zulks het geval is, dat dezelfde voorwaarden van toepassing zullen zijn als in het akkoord dat

tussen de dienstverlener en de persuitgever is gesloten. Het lekken van informatie zou evenwel een onmiddellijk en onherstelbaar nadeel berokkenen aan de betrokken dienstverleners van de informatiemaatschappij. De verzoekende partij voegt eraan toe dat het Hof van Justitie van oordeel is dat een verplichting om gedetailleerde gegevens te verstrekken een ernstige inbreuk op de economische belangen van de ondernemingen uitmaakt.

A.64.2. Bovendien dwingt de verplichting voor de dienstverleners van de informatiemaatschappij om actuele, relevante en volledige informatie betreffende de exploitatie van perspublicaties te verstrekken hen tot aanzienlijke investeringen om zich te voegen naar die verplichting, met name om toezicht te houden op het platform teneinde na te gaan of een bepaald gebruik van perspublicaties onder het toepassingsgebied van het naburige recht valt. De voormelde verplichting is des te problematischer daar zij zelfs van toepassing is wanneer de persuitgevers hun perspublicatie zelf hebben geüpload op het platform of nog indien het gebruik van die perspublicaties op de platformen inkomsten voor de persuitgevers heeft gegenereerd of hun de mogelijkheid heeft geboden om hun investeringen geheel of gedeeltelijk terug te verdienen.

Volgens de verzoekende partij sluit artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, doordat het de informatieplicht enkel oplegt aan de dienstverleners van de informatiemaatschappij en niet aan de persuitgevers, voor de dienstverleners elke mogelijkheid uit om na te gaan in welke mate de persuitgevers hun investeringen reeds hebben kunnen terugverdienen door hun perspublicaties op het platform te doen verschijnen. Het eenzijdige karakter van de verplichting is bovendien in strijd met de verplichting om te goeder trouw te onderhandelen, verplichting die bij de wet van 19 juni 2022 aan de partijen wordt opgelegd. Dat systeem heeft tot gevolg dat de voornoemde dienstverleners dus alle kosten met betrekking tot de verplichting om informatie te verstrekken zullen moeten dragen, en zulks enkel ten voordele van private belangen, namelijk die van de persuitgevers, en niet om enig algemeen belang te dienen. Bovendien vloeit uit de rechtspraak van het Hof van Justitie voort dat de vrijheid van ondernemen met name voor elke onderneming het recht omvat om, binnen de grenzen van haar aansprakelijkheid, vrij gebruik te maken van de economische, technische en financiële middelen waarover zij beschikt. In dat verband beteugelt de in de bestreden bepaling bedoelde verplichting de dienstverleners van de informatiemaatschappij op zodanige wijze dat zij het vrije gebruik van hun middelen beperkt aangezien zij worden verplicht maatregelen te nemen waarvan de kosten bijzonder hoog zijn.

A.64.3. De verzoekende partij merkt bovendien op dat in de preciseringen die zijn aangebracht door de Ministerraad, die uitlegt dat niets het sluiten van akkoorden verhindert teneinde de bestreden informatieplicht te omringen met bepaalde waarborgen en dat de wetgeving betreffende het bedrijfsgeheim van toepassing kan zijn, niet uitdrukkelijk in de wet van 19 juni 2022 zijn voorzien, hetgeen een bron van rechtsonzekerheid vormt. De in de wetgeving betreffende het bedrijfsgeheim bedoelde sancties volstaan niet in zoverre de persuitgevers en de collectieve beheersvennootschappen zouden kunnen doen gelden dat een dergelijke openbaarmaking wordt toegestaan krachtens artikel XI.332/3 van het Wetboek van economisch recht. De verzoekende partij beklemtoont ook dat de collectieve beheersvennootschappen gehouden zijn tot een verplichting tot transparantie jegens hun leden, zodat het onjuist is te beweren dat het systeem van de collectieve beheersvennootschap tot gevolg heeft dat het aantal ontvangers van de meegedeelde informatie wordt beperkt.

A.65. In ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij om een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen, teneinde te bepalen of artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790,

geïnterpreteerd in het licht van artikel 16 van het Handvest, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 20 en 21 van hetzelfde Handvest, zich verzet tegen een nationale wetgeving die een verplichting oplegt om vertrouwelijke informatie betreffende de exploitatie van perspublicaties te verstrekken, enerzijds, aan de persuitgevers, zonder een onderscheid te maken naargelang de persuitgevers de perspublicaties zelf online hebben geplaatst en/of zonder rekening te houden met de winst die door de persuitgevers is gegenereerd en/of zonder rekening te houden met het terugverdienniveau van hun investering zoals bedoeld in overweging 54 van de voormelde richtlijn door het onlinegebruik van hun perspublicaties op de platformen die door de dienstverleners van de informatiemaatschappij zoals de verzoekende partij ter beschikking zijn gesteld, en, anderzijds, aan de auteurs van perspublicaties, zonder enige waarborg dat het vertrouwelijke karakter van de informatie zal worden bewaard overeenkomstig de voorwaarden die aan de betrokken persuitgever zijn opgelegd.

In haar memorie van antwoord vraagt de verzoekende partij om de vraag te herformuleren teneinde te bepalen of artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790, geïnterpreteerd in het licht van artikel 16 van het Handvest, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 20 en 21 van het Handvest, zich verzet tegen een nationale wetgeving die enkel aan de dienstverleners van de informatiemaatschappij een verplichting oplegt om informatie, met inbegrip van, in voorkomend geval, vertrouwelijke informatie, betreffende de exploitatie van perspublicaties te verstrekken aan de persuitgevers, zonder een onderscheid te maken naargelang de persuitgevers de perspublicaties zelf online hebben geplaatst en/of zonder rekening te houden met de winst die door de persuitgevers is gegenereerd en/of zonder rekening te houden met het terugverdienniveau van hun investering zoals bedoeld in overweging 54 van de voormelde richtlijn door het onlinegebruik van hun perspublicaties op de platformen die door de voormelde dienstverleners ter beschikking zijn gesteld en zonder aan de persuitgevers de verplichting op te leggen om op hun beurt informatie aan de dienstverleners te verstrekken in dat opzicht, en onrechtstreeks aan de collectieve beheersvennootschappen die de auteurs van perspublicaties vertegenwoordigen, zonder enige waarborg te hebben dat het vertrouwelijke karakter van de informatie zal worden bewaard overeenkomstig de voorwaarden die aan de betrokken persuitgever zijn opgelegd.

Vierde middel

A.66. In het geval waarin het eerste middel ongegrond zou worden verklaard, leidt de verzoekende partij, in ondergeschikte orde, een vierde middel af uit de schending, door artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, van het beginsel van de eenheid van de uitvoerende macht, zoals vastgelegd in de artikelen 10, 11, 33 en 37 van de Grondwet. De verzoekende partij wijst erop dat het middel ontvankelijk is, aangezien de artikelen 33 en 37 van de Grondwet ter toetsing aan het Hof kunnen worden voorgelegd door de combinatie met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.67.1. De verzoekende partij merkt op dat artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 bepaalt dat de persuitgever en de dienstverleners van de informatiemaatschappij ertoe zijn gehouden te goeder trouw te onderhandelen met betrekking tot het recht op reproductie en het recht op beschikbaarstelling voor het publiek van de perspublicaties. Bij het uitblijven van een akkoord met betrekking tot de verschuldigde vergoeding kan de zaak door een van de partijen aanhangig worden gemaakt bij het BIPT om het geschil te beslechten en die vergoeding vast te stellen. Bijgevolg wordt bij artikel 39 aan een onafhankelijke administratieve overheid de bevoegdheid toegewezen om bindende individuele beslissingen

te nemen die bepalen welke vergoeding door de dienstverleners van de informatiemaatschappij verschuldigd is aan de persuitgevers. De verzoekende partij merkt in dat verband op dat de aan het BIPT toegewezen bevoegdheid geenszins voortvloeit uit het recht van de Europese Unie, aangezien richtlijn (EU) 2019/790 de lidstaten niet verplicht om een onafhankelijke administratieve overheid te belasten met een specifieke bevoegdheid inzake geschillenbeslechting waarbij de dienstverleners van de informatiemaatschappij en de persuitgevers tegenover elkaar staan. Bijgevolg verantwoordt de voorrang van het Europese recht op het nationale recht niet dat het in artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 bedoelde systeem wordt ingevoerd.

A.67.2. Bovendien voert de verzoekende partij aan dat het BIPT tot op heden enkel handelt op de gereglementeerde telecommunicatie- en postmarkt. Het beschikt niet over enige ervaring met betrekking tot het auteursrecht en de naburige rechten, het bepalen van een passende en evenredige vergoeding voor de werken van de houders van intellectuele eigendomsrechten, of de interactie tussen de dienstverleners van de informatiemaatschappij en de rechthebbenden. Bovendien beschikt het BIPT over nog minder deskundigheid met betrekking tot de markt van de persuitgevers. Zijn gehele structuur en wetgevend kader zijn opgebouwd rond de post- en telecommunicatiesector. De verzoekende partij merkt eveneens op dat geen enkele waarborg ervoor zorgt dat de leden van het BIPT die ertoe worden gebracht bindende beslissingen te nemen, onpartijdig zijn ten aanzien van de sectoren waarin de dienstverleners van de informatiemaatschappij en de persuitgevers optreden.

A.67.3. De verzoekende partij voegt eraan toe dat de aan het BIPT toegekende bevoegdheden onvoldoende beperkt zijn. De wet van 19 juni 2022 verstrekt immers geen enkel duidelijk en objectief criterium waarmee het BIPT rekening moet houden. Artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 beperkt zich ertoe te bepalen dat het BIPT ertoe kan worden gebracht rekening te houden met het aantal raadplegingen van de perspublicaties en met de inkomsten die worden gegenereerd door het gebruik van die publicaties op het platform. Die elementen zijn bijzonder ruim en laten een discretionaire beoordelingsbevoegdheid die niet wordt omlijnd door precieze voorwaarden. De verzoekende partij beklemtoont dat de wetgever, in andere gereglementeerde sectoren, de bevoegdheden van de bevoegde overheden duidelijk en objectief heeft omlijnd. Bovendien worden de door de marktdeelnemers te betalen prijzen, in verschillende sectoren, eveneens strikt afgebakend bij de toepasselijke regelgeving. Volgens de verzoekende partij kan de omstandigheid dat het BIPT geen reglementaire bevoegdheid heeft de voorafgaande analyse niet ontkrachten.

Zaak nr. 7926

Eerste middel

A.68. De verzoekende partij leidt een eerste middel af uit de schending, door de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790. Volgens haar is het middel ontvankelijk, aangezien de erin beoogde internationaalrechtelijke bepaling wordt aangevoerd in samenhang met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Bovendien is het middel voldoende duidelijk, aangezien de bestaande ongelijke behandeling tussen de personen ten aanzien van wie artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 is geschonden, met name de streamingdiensten, en de personen ten aanzien van wie die bepaling correct wordt toegepast, daarin ondubbelzinnig wordt aangeklaagd. Wat het vierde onderdeel van dat middel betreft, vestigt de verzoekende partij de aandacht op het feit dat dat ook betrekking heeft op een schending van de contractuele vrijheid die wordt gewaarborgd door artikel 16 van het 62

Handvest. Volgens de rechtspraak van het Hof dient de categorie van personen van wie de grondrechten zijn geschonden, in dat geval te worden vergeleken met de categorieën van personen die een dergelijke schending niet moeten ondergaan.

A.69.1. In een eerste onderdeel voert de verzoekende partij aan dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 enkel betrekking heeft op exploitatiecontracten en in geen geval een rechtsgrond kan uitmaken voor het in de bestreden bepalingen bedoelde recht op een vergoeding. Volgens de verzoekende partij bestond het doel van de Europese wetgever enkel in het regelen van de contractuele relatie tussen de rechthebbende en zijn rechtstreekse medecontractant, zoals in de overwegingen van de richtlijn wordt beklemtoond. Noch een contextuele interpretatie, noch een teleologische interpretatie van artikel 18 van de richtlijn maken het mogelijk om die bepaling in die zin te interpreteren dat zij eveneens de buitencontractuele relaties regelt. De studies ter voorbereiding van het aannemen van richtlijn (EU) 2019/790 tonen eveneens aan dat artikel 18 zich beperkt tot de contractuele sfeer. Omgekeerd legt de wet van 19 juni 2022 een buitencontractuele vergoeding op die de dienstverlener van de informatiemaatschappij rechtstreeks moet betalen aan de beheersvennootschap van rechthebbenden. Die bijkomende contractuele verhouding wordt niet aan enige bijkomende overdracht of licentie van exploitatierechten onderworpen en vormt evenmin een tegenprestatie voor een wettelijke beperking van het auteursrecht of voor de verplichte uitoefening van een recht via een beheersvennootschap. De verzoekende partij voegt eraan toe dat, hoewel artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 de Staten ertoe machtigt gebruik te maken van diverse mechanismen om het recht op een passende en evenredige vergoeding te doen naleven, het hun evenwel niet toestaat een nieuw recht op een vergoeding in te voeren.

A.69.2. In een tweede onderdeel, dat in ondergeschikte orde wordt uiteengezet, voert de verzoekende partij aan dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 zich verzet tegen elke niet-uniforme interpretatie van het recht op een passende en evenredige vergoeding binnen de lidstaten. De Belgische regering heeft evenwel zelf toegegeven dat het in de bestreden bepalingen bedoelde recht verder gaat dan hetgeen artikel 18 vereist. De verzoekende partij benadrukt dat de in artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 bedoelde passende en evenredige vergoeding een concept van het Unierecht is dat een uniforme invulling vereist, waarvan de interpretatie, zoals het Hof van Justitie heeft beklemtoond, wordt voorbehouden aan de Europese instellingen. Bovendien hebben de diensten van de Europese Commissie eveneens geoordeeld dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 het niet mogelijk maakt om een nieuw recht op een vergoeding in het leven te roepen.

De verzoekende partij beweert eveneens dat het bestreden mechanisme, zowel vanuit economisch als vanuit juridisch oogpunt, een dubbele betaling met zich meebrengt, zodat de contractuele en buitencontractuele vergoedingsrechten uiteindelijk zullen worden gedragen door de streamingplatformen. Bovendien was artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 reeds omgezet bij andere bepalingen van de wet van 19 juni 2022, zodat het niet noodzakelijk is de bestreden bepalingen aan te nemen. Op basis van het contractuele recht op een vergoeding dat is bedoeld in de artikelen XI.167/1 en XI.205/1 van het Wetboek van economisch recht, die bij de wet van 19 juni 2022 zijn ingevoerd, wordt reeds een passende en evenredige vergoeding gewaarborgd aan de auteur of uitvoerende kunstenaar.

A.69.3. In een derde onderdeel, dat in meer ondergeschikte orde wordt uiteengezet, voert de verzoekende partij aan dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 zich verzet tegen een regeling die tot een dubbele betaling of tot een extra vergoeding voor de auteur of uitvoerende

kunstenaar leidt. De bestreden bepalingen leiden evenwel ertoe dat een buitencontractueel recht op een vergoeding wordt toegevoegd ten opzichte van het contractuele recht op een passende en evenredige vergoeding, en zulks voor dezelfde exploitatie, hetgeen aanleiding geeft tot een dubbele vergoeding die verboden is bij het Unierecht. Een lidstaat kan niet in een extra vergoeding voor een auteur of uitvoerende kunstenaar voorzien ten nadele van bepaalde actoren van dezelfde economische sector, hetgeen des te meer geldt in het kader van een maximale harmonisatie teneinde een eengemaakte digitale markt te creëren om audiovisuele werken online beschikbaar te stellen. Het recht op een vergoeding strekt immers ertoe een door een rechthebbende geleden nadeel te compenseren en kan niet worden gebruikt om een extra inkomen te verstrekken, zeker niet in het geval waarin de vergoeding die door de auteur of uitvoerende kunstenaar is overeengekomen in het exploitatiecontract, reeds passend en evenredig is. Die interpretatie wordt trouwens bevestigd door het Hof van Justitie.

Hoe dan ook, in het geval waarin het in de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 bedoelde recht *a priori* zou moeten worden geacht een passende en evenredige vergoeding mogelijk te maken, merkt de verzoekende partij op dat in geen enkele waarborg wordt voorzien om een mogelijk buitensporige vergoeding *in concreto* te vermijden. De verzoekende partij voegt eraan toe dat het onjuist is te beweren dat de streamingplatformen kunnen beslissen om geen content aan te bieden indien de kosten van de vergoeding te buitensporig zijn. Die bewering gaat immers voorbij aan reeds gesloten licentieovereenkomsten en daarbij wordt erkend dat de bestreden bepalingen de leefbaarheid van de streamingindustrie, in het bijzonder lokale en kleine spelers, in gevaar kunnen brengen. Alleen zeer grote multinationale platformen hebben immers daadwerkelijk de economische mogelijkheid om zich uit de Belgische markt terug te trekken en om content eenvoudigweg niet langer aan te bieden.

A.69.4. In een vierde onderdeel, dat in uiterst ondergeschikte orde wordt aangevoerd, doet de verzoekende partij gelden dat het in de bestreden bepalingen bedoelde recht op een vergoeding een onevenredige beperking van de contractuele vrijheid uitmaakt en artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 bijgevolg schendt. Volgens de verzoekende partij is het in de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 bedoelde recht op een vergoeding onduidelijk, aangezien de bewoordingen ervan uitermate vaag zijn. Bijgevolg heeft een streamingplatform dat rechten op audiovisuele werken heeft verworven of wenst te verwerven, geen enkel zicht op het totale economische kostenplaatje van de betrokken rechten, hetgeen afbreuk doet aan de autonomie van de partijen en aan hun vrijheid om vrij een vergoeding voor de betrokken exploitatie te bepalen. Bovendien brengen de bestreden bepalingen gedwongen onderhandelingen voor het streamingplatform met zich mee, aangezien een extra vergoeding moet worden betaald, hoewel het bedrag nog niet is bepaald. De verzoekende partij merkt ook op dat de Belgische wetgever de in de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 bedoelde maatregel geenszins verantwoordt ten aanzien van de aan de contractuele vrijheid aangebrachte beperking.

A.69.5. In een vijfde onderdeel voegt de verzoekende partij voor de goede orde eraan toe dat de Europese wetgever de mogelijkheid om een recht op een vergoeding, zoals bedoeld in de bestreden bepalingen, in te voeren heeft verworpen, zoals de ontstaansgeschiedenis van richtlijn (EU) 2019/790 duidelijk maakt.

Tweede middel

A.70.1. De verzoekende partij leidt een tweede middel af uit de schending, door de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet,

in samenhang gelezen met het vrij verrichten van diensten, zoals gewaarborgd door het Unierecht.

A.70.2. Volgens de verzoekende partij is het eerste onderdeel van het middel ontvankelijk om dezelfde redenen als die welke leiden tot het aannemen van de ontvankelijkheid van het eerste middel. Wat het tweede onderdeel betreft, voert de verzoekende partij aan dat het Hof het middel dat is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de bepalingen van het VWEU met betrekking tot het vrije verkeer, als ontvankelijk beschouwt. In dat geval neemt het Hof aan dat de aangeklaagde schending erin bestaat dat aan een bijzondere categorie van personen het vrij verrichten van diensten wordt geweigerd, terwijl die vrijheid onbeperkt van toepassing is op ieder ander persoon, zonder dat het vereist dat het bekritiseerde verschil in behandeling stelselmatig wordt uiteengezet. De verzoekende partij merkt op dat in het tweede onderdeel hoe dan ook voldoende duidelijk wordt aangegeven dat de verzoekende partij een verschil in behandeling op grond van nationaliteit bekritiseert. Meer bepaald klaagt de verzoekende partij aan dat ten aanzien van een bepaalde categorie van personen, inzonderheid grensoverschrijdende streamingdiensten die in andere lidstaten van de Europese Unie zijn gevestigd, de uitoefening van hun vrijheid om grensoverschrijdende diensten aan te bieden wordt belemmerd, in tegenstelling tot nationale streamingdiensten.

A.71.1. In een eerste onderdeel klaagt de verzoekende partij een schending aan van de vrijheid om diensten van de informatiemaatschappij aan te bieden, zoals vastgelegd in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2000/31/EG en in artikel 4, lid 7, van richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 „betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten” (hierna: richtlijn 2010/13/EU). De verzoekende partij merkt op dat de schuldenaar van de in de bestreden bepalingen bedoelde vergoedingsplicht, namelijk de streamingplatformen, onder het toepassingsgebied van de voormelde richtlijnen valt, zodat die platformen in beginsel de vrijheid genieten om diensten van de informatiemaatschappij aan te bieden. Die vrijheid kan worden beperkt in een aantal specifieke gevallen, mits de lidstaat de noodzaak van de beperking aantoont en die wordt verantwoord door een reden van openbare orde, volksgezondheid, veiligheid of consumentenbescherming. Die voorwaarden worden te dezen geenszins vervuld.

Volgens de verzoekende partij verhindert de omstandigheid dat zij zelf geen diensten aanbiedt vanuit een andere lidstaat dan België haar niet om zich op de schending van richtlijn 2000/31/EG te beroepen vanaf het ogenblik dat het verzoekschrift ontvankelijk is, hetgeen te dezen het geval is. Bovendien kan niet worden aangevoerd dat het bestreden vergoedingsmechanisme geen beperking van de kosteloosheid van de elektronische diensten uitmaakt, aangezien het een extra last in het leven roept voor de streamingplatformen die complexe en lange onderhandelingen moeten aanvatten. Bovendien worden buitenlandse streamingplatformen niet aan een soortgelijke regeling in hun eigen lidstaat onderworpen. De verzoekende partij voert eveneens aan dat het in de bestreden bepalingen bedoelde recht op een vergoeding onder het „gecoördineerde gebied” in de zin van richtlijn 2000/31/EG valt. Zij voegt eraan toe dat die richtlijn enkel specifieke maatregelen met betrekking tot een bijzondere dienst toestaat, terwijl de wet van 19 juni 2022 een algemene regel invoert die van toepassing is op volledige sectoren, zodat het bestreden mechanisme niet kan worden verantwoord door artikel 3, lid 4, van richtlijn 2000/31/EG.

A.71.2.1. In een tweede onderdeel, dat in ondergeschikte orde wordt aangevoerd, betoogt de verzoekende partij aan dat de bestreden bepalingen het vrije verkeer van diensten, zoals bedoeld in artikel 56 VWEU, schenden. De verzoekende partij preciseert dat de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 die vrijheid van verkeer belemmeren door een economische hinderpaal in te voeren, namelijk de bijkomende betaling van een recht op een vergoeding die een extra financiële last vormt voor de streamingplatformen. Zij voert aan dat het platform „Streamz” het slachtoffer is van een indirecte discriminatie op grond van nationaliteit, gericht tegen de streamingplatformen uit andere lidstaten van de Europese Unie, discriminatie die hoe dan ook verboden is bij het Unierecht. Volgens de verzoekende partij houdt de wet van 19 juni 2022 geen rekening met de passende en evenredige vergoedingen die reeds zijn betaald door de buitenlandse platformen in de lidstaat van oorsprong, zodat die platformen, boven op de contractuele betalingen die reeds in die lidstaat zijn verricht, de buitencontractuele vergoeding in België zullen moeten betalen. De verzoekende partij voegt eraan toe dat het platform „Streamz” ook het slachtoffer is van een directe discriminatie, aangezien de Belgische wetgever vooral de bedoeling had om buitenlandse streamingplatformen aan de vergoedingsplicht te onderwerpen, zodat het niet verantwoord is dat ook een Belgisch platform wordt beoogd. Hoe dan ook is de verzoekende partij van mening dat de wet van 19 juni 2022 niet wordt verantwoord door een hoger algemeen belang. De verzoekende partij is van mening dat de bestreden bepalingen hoe dan ook niet geschikt zijn, aangezien de Europese wetgever zelf heeft geoordeeld dat die maatregel niet was aangepast om een passende en evenredige vergoeding van de auteur en de uitvoerende kunstenaar in het leven te roepen. Bovendien zal het in de bestreden bepalingen bedoelde recht op een vergoeding volgens de verzoekende partij vooral ten goede komen aan buitenlandse auteurs en uitvoerende kunstenaars. Omgekeerd zullen de Belgische auteurs en rechthebbenden een veel lagere vergoeding ontvangen met toepassing van de bestreden maatregel. Meer nog, het recht op een vergoeding zal in de feiten vooral voordelig zijn voor buitenlandse producenten, aangezien de rechten van de auteurs en uitvoerende kunstenaars veel minder worden beschermd in de landen die geen lid zijn van de Unie.

De verzoekende partij voegt eraan toe dat de bestreden maatregel onevenredig is met het door de Belgische wetgever nagestreefde doel. Zij voert aan dat, naast het feit dat de maatregel niet wordt gemotiveerd in de parlementaire voorbereiding, de artikelen XI.167/1 tot XI.167/6 van het Wetboek van economisch recht artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 reeds uitvoeren, zodat de auteurs en uitvoerende kunstenaars twee vergoedingsstromen zullen genieten, namelijk, enerzijds, een contractuele vergoeding, die reeds „passend en evenredig” moet zijn, en, anderzijds, een buitencontractuele vergoeding, die boven op de contractueel bedongen vergoeding wordt betaald. De verzoekende partij voert aan dat het onevenredige karakter van de bestreden maatregel eveneens voortvloeit uit het feit dat de streamingplatformen specifieke kosten zullen dragen, hetgeen grote moeilijkheden met zich zal meebrengen om zich aan te passen aan een regeling die eigen is aan één enkele lidstaat, namelijk België. De streamingplatformen zullen immers een specifieke onderhandelingsstructuur moeten opzetten om met de Belgische collectieve beheersvennootschappen te onderhandelen, in tegenstelling tot hetgeen van toepassing is in de overgrote meerderheid van de andere lidstaten. Bovendien vestigt de verzoekende partij de aandacht op een reeks toepassingsproblemen die *in concreto* te wijten zijn aan het feit dat de bestreden maatregel uitsluitend op Belgische bodem wordt ingevoerd, in het bijzonder ten aanzien van het recht van de gebruikers om hun streamingabonnement te doen gelden wanneer zij zich tijdelijk naar een andere Staat van de Europese Unie verplaatsen. Bovendien doen de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 volgens de verzoekende partij op onevenredige wijze afbreuk aan het eigendomsrecht en aan de contractuele vrijheid

van de streamingplatformen. De platformen die in het verleden over licentiecontracten van lange duur of grote omvang hebben onderhandeld en vervolgens hebben afgesloten, worden immers plotseling geconfronteerd met extra kosten die niet in aanmerking waren genomen of gebudgetteerd.

A.71.2.2. De verzoekende partij preciseert dat zij gemachtigd is om zich op artikel 56 VWEU te beroepen als Belgische dienstverlener vanaf het ogenblik dat het belang bij het beroep vaststaat, hetgeen te dezen het geval is. Zij voegt eraan toe dat, wanneer de wetgever een wetgeving aanneemt die het aanbieden van grensoverschrijdende diensten door streamingplatformen specifiek belemmert, hij noodzakelijkerwijs een discriminatie op grond van nationaliteit in het leven roept, aangezien geen enkel grensoverschrijdend streamingplatform in België is gevestigd en aangezien uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022 duidelijk blijkt dat de Belgische wetgever de internationale streamingplatformen beoogt.

Bovendien vormt het herstel van het evenwicht tussen, enerzijds, de auteurs en uitvoerende kunstenaars en, anderzijds, de streamingplatformen geen dwingende reden van algemeen belang die toestaat dat de bestreden maatregel, die hoe dan ook niet geschikt is om het nagestreefde doel te bereiken, wordt aangenomen, aangezien die maatregel hoofdzakelijk ten goede zal komen aan niet-Europese auteurs en uitvoerende kunstenaars en de markt kan verlammen doordat hij tot gevolg heeft dat bepaalde content niet meer zal kunnen worden gestreamd. Bovendien blijft het risico bestaan dat enkel de grote internationale en dominante streamingplatformen, die enorme schaalvoordelen en vergelijkbare middelen genieten, nog in staat zijn om content te creëren en te verspreiden. Die omstandigheid zal nog meer afbreuk doen aan het Belgische systeem van lokale producties.

Derde middel

A.72. De verzoekende partij leidt een derde middel af uit de schending, door de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10, 11 en 16 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 17 van het Handvest en met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Volgens de verzoekende partij is het middel ontvankelijk, aangezien het vaste rechtspraak is dat in de grief die is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met een ander grondrecht, te dezen het eigendomsrecht, niet uitdrukkelijk moet worden aangegeven welke categorieën van personen verschillend worden behandeld.

A.73.1. Volgens de verzoekende partij verzet het eigendomsrecht, dat door de in het middel aangehaalde bepalingen wordt gewaarborgd, zich tegen een vergoedingsplicht zoals bedoeld in de bestreden bepalingen. In werkelijkheid is die verplichting enkel aanvaardbaar met het oog op het vergoeden van daadwerkelijke schade die is veroorzaakt door een beperking van het eigendomsrecht. Te dezen bestaat er echter geen enkele beperking die aanleiding kan geven tot het invoeren van een verplichting tot terugbetaling. De auteur of uitvoerende kunstenaar behoudt immers het exclusieve recht om de mededeling van zijn prestatie via streaming goed te keuren. De rechthebbende is met andere woorden volkomen in staat om de openbare mededeling via streaming contractueel toe te staan of om te onderhandelen over de uitsluiting ervan. Bovendien behoort het exclusieve recht om de mededeling goed te keuren, krachtens het Belgische recht, individueel toe aan de auteur of uitvoerende kunstenaar en dient het niet collectief te worden uitgeoefend. Bovendien beschikt de auteur of uitvoerende kunstenaar, wanneer een audiovisueel werk wordt gemaakt, over een recht op een aparte

vergoeding per exploitatiewijze. Hoe dan ook, zoals in de uiteenzetting van de andere middelen wordt beklemtoond, voldoet de contractueel bedongen vergoeding reeds aan de voorwaarde van een passende en evenredige vergoeding, die wordt gewaarborgd door het Unierecht. Ten slotte, in het geval waarin de rechthebbende geen passende en evenredige vergoeding zou ontvangen krachtens het contract, beschikt hij over de mogelijkheid om de zaak bij de bevoegde rechter aanhangig te maken teneinde de herziening van de vergoeding te vorderen.

A.73.2. Bijgevolg is de in de bestreden bepalingen bedoelde verplichting in strijd met de logica zelf van het recht op een vergoeding dat is vastgelegd door het Hof van Justitie. De verzoekende partij beklemtoont eveneens dat die verplichting het risico creëert dat het streamingplatform meer betaalt dan de door de rechthebbende daadwerkelijk geleden schade. Het Hof van Justitie heeft zich echter reeds uitdrukkelijk verzet tegen een al te ruime formulering van de verplichting om een compensatie te betalen wanneer die niet langer evenredig is met de geleden schade. De verzoekende partij voegt eraan toe dat het doel van de wetgever dat erin bestaat een beroepsgroep, *in casu* de auteurs en de uitvoerende kunstenaars, beter te vergoeden, niet kan verantwoord worden dat afbreuk wordt gedaan aan het eigendomsrecht van andere ondernemingen, namelijk de streamingplatformen.

Vierde middel

A.74. De verzoekende partij leidt een vierde middel af uit de schending, door de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 38 en 127, § 1, eerste lid, 1°, van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 4, 1°, 3°, 5° en 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (hierna: bijzondere wet van 8 augustus 1980), van artikel 43, § 1, van de Grondwet en van het evenredigheidsbeginsel. Volgens haar is het middel ontvankelijk, aangezien de verzoekende partij voldoende duidelijk heeft uiteengezet welke culturele aangelegenheden die tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoren, door de bestreden bepalingen worden geregeld.

A.75.1. In een eerste onderdeel, dat in hoofdorde wordt uiteengezet, voert de verzoekende partij aan dat de bestreden bepalingen inbreuk maken op de exclusieve bevoegdheid van de gemeenschappen inzake cultuur en mediadiensten, aangezien het zwaartepunt van de bij de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 geregelde rechtstoestand betrekking heeft op die aangelegenheden. Volgens de verzoekende partij blijkt dat de federale wetgever heeft verondersteld dat de bestreden maatregelen tot de bevoegdheid van de federale overheid inzake industriële en intellectuele eigendom behoorden. Hoewel het recht op een vergoeding als een auteursrecht of naburig recht werd voorgesteld, dient te dezen te worden vastgesteld dat dat recht in werkelijkheid geen recht op een vergoeding uitmaakt, maar een verkapte steunmaatregel jegens de auteurs en uitvoerende kunstenaars, aangezien die niet op enige wijze worden geschaad door een beperking van hun eigendomsrecht. Een dergelijke steunmaatregel maakt deel uit van het cultuurbeleid, dat het recht omvat om een aanmoedigings- en ondersteuningsbeleid voor de scheppende en uitvoerende kunstenaars van de schone kunsten te voeren en om de voorwaarden en de nadere regels voor de toekenning van financiële steunmaatregelen te bepalen.

De verzoekende partij voegt eraan toe dat het ook aan de gemeenschappen staat om de inhoud en de technische aspecten van de audiovisuele en auditieve mediadiensten te regelen. Zowel de klassieke omroeporganisaties als de streamingplatformen vallen echter onder die aangelegenheid, ingevolge de ruime interpretatie van het begrip „mediadiensten” door het Hof. De verzoekende partij beklemtoont eveneens dat de bestreden maatregelen, door het

materiële toepassingsgebied ervan, specifiek ertoe strekken een essentiële voorwaarde van de organisatie van de audiovisuele mediadiensten te regelen.

A.75.2. In een tweede onderdeel, dat in ondergeschikte orde wordt aangevoerd, voert de verzoekende partij aan dat de bestreden bepalingen het evenredigheidsbeginsel schenden, dat eveneens wordt gewaarborgd binnen het beginsel van federale loyaliteit. Volgens de verzoekende partij houden de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 immers aan aanzienlijke belemmering in van het cultuurbeleid van de gemeenschappen dat, inzake audiovisuele mediadiensten, specifiek ertoe strekt de productie van hoogwaardige audiovisuele werken te stimuleren. In dat kader leggen de verschillende gemeenschappen zeer specifieke verplichtingen en quota op aan particuliere televisieomroeporganisaties. De verzoekende partij preciseert dat het bestreden recht op een vergoeding een mogelijk nadelige invloed heeft op de mogelijkheid van particuliere televisieomroeporganisaties om bij voorrang te investeren in hoogwaardige lokale producties. De productie van hoogwaardige Belgische werken is in tal van gevallen immers enkel rendabel op voorwaarde dat er minimaal gewaarborgde inkomsten uit streaming bestaan. De uitoefening van de culturele bevoegdheid van de gemeenschappen inzake lokaal mediabeleid wordt plotseling belemmerd door het invoeren van een federaal recht op een vergoeding dat de lokale audiovisuele waardeketen volledig hertekent en het engagement van de televisieomroeporganisaties om sterk in te zetten op Belgische producties, belemmert door de invoering van onevenredige financiële lasten. Volgens de verzoekende partij leiden de bestreden bepalingen dus tot een culturele verschraving van de Belgische televisie. De verzoekende partij voegt eraan toe dat, in het geval waarin de bevoegdheden van de federale overheid en die van de gemeenschappen inzake mediabeleid en cultuur zouden worden geacht intrinsiek met elkaar verbonden te zijn, het beginsel van federale loyaliteit zou vereisen dat een samenwerkingsakkoord wordt gesloten.

Vijfde middel

A.76. De verzoekende partij leidt een vijfde middel af uit de schending, door de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met de artikelen 20 tot 22 van het Handvest. Volgens haar is het vijfde middel ontvankelijk, aangezien de verschillende referentie-bepalingen die in het middel zijn aangehaald, allemaal het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie waarborgen, en zulks op soortgelijke wijze, zodat het niet noodzakelijk is om een onderscheid te maken tussen de draagwijdte van die bepalingen.

A.77.1. Volgens de verzoekende partij behandelen de bestreden bepalingen, zonder redelijke verantwoording, twee categorieën van streamingplatformen die zich nochtans in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op dezelfde wijze namelijk, enerzijds, de internationale streamingplatformen, die een zeer hoge omzet, een buitensporig grote onderhandelingsmacht ten aanzien van de rechthebbenden en een bijzonder sterk prijszettingsvermogen ten opzichte van de abonnees hebben, en, anderzijds, de lokale streamingplatformen, die een duidelijk lagere omzet halen en die over een geringere onderhandelingsmacht ten aanzien van de rechthebbenden beschikken, alsook over een zwakker prijszettingsvermogen ten opzichte van de abonnee.

A.77.2. De verzoekende partij merkt allereerst op dat de bestreden bepalingen niet passen in het kader van de algemene doelstelling van de wet van 19 juni 2022, die vooral de aanzienlijke of veralgemeende online-inbreuken op het auteursrecht en de naburige rechten

wil bestrijden door een specifieke gerechtelijke procedure in te voeren. Die bepalingen, die voortvloeien uit een amendement dat inderhaast is aangenomen door de wetgever, hebben tot doel het evenwicht tussen, enerzijds, de onlinestreamingplatformen en, anderzijds, de individuele auteurs en uitvoerende kunstenaars te herstellen. In dat verband heeft de wetgever verondersteld dat individuele uitvoerende kunstenaars onvoldoende onderhandelingsmacht hadden om te onderhandelen over een adequate vergoeding ten aanzien van dermate grote vennootschappen, zodat hij zich ervan heeft willen vergewissen dat zij niet ertoe kunnen worden gedwongen afstand te doen van hun recht op een vergoeding.

Volgens de verzoekende partij is het nagestreefde doel op het eerste gezicht legitiem, maar toont de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022 aan dat de wetgever dat doel snel, onbedachtzaam en al te summier heeft weergegeven in de artikelen 61 en 62. Allereerst is de wetgever ten onrechte van oordeel dat de auteurs en uitvoerende kunstenaars rechtstreeks met de streamingplatformen onderhandelen. De realiteit is echter complexer, aangezien de streamingdienst de beschermde werken aankoopt bij een producent en het met die producent is dat de rechthebbende onderhandelt over de vergoeding voor de overdracht van zijn rechten en zijn prestatie. Vervolgens veronderstelt de wetgever dat alle platformen steeds op onevenredige wijze economisch dominant zijn. Zodoende gaat hij volledig voorbij aan het feit dat er ook kleine lokale streamingplatformen bestaan, zoals de verzoekende partij zelf, die geen vergelijkbare economische machtspositie genieten, en dat de economische machtspositie van de streamingdiensten snel weer kan afnemen onder invloed van technologische veranderingen en kijkgedrag.

A.77.3. De verzoekende partij voegt eraan toe dat de door de bestreden bepalingen teweeggebrachte gelijke behandeling, los van de economische machtspositie, onverantwoord is. In dat verband voert zij allereerst aan dat er een onderscheid moet worden gemaakt naargelang de dienstverlener al dan niet over een buitensporige onderhandelingsmacht beschikt. Wanneer dat niet het geval is, wordt vermoed dat de rechthebbenden daadwerkelijk worden vergoed in verhouding tot de waarde die zij creëren. Hun in een dergelijke situatie een recht op een extra vergoeding toekennen, is niet in overeenstemming met de bedoeling van de wetgever en geeft aanleiding tot een verrijking zonder oorzaak. Die vaststelling wordt versterkt door het feit dat erin wordt voorzien dat het recht op een vergoeding onoverdraagbaar is en dat geen afstand ervan kan worden gedaan door de auteurs of uitvoerende kunstenaars, hetgeen inhoudt dat de rechthebbende steeds het recht behoudt om een vergoeding te eisen. In werkelijkheid leidt de onverantwoorde opname van de lokale streamingplatformen in het in de bestreden bepalingen bedoelde systeem, in plaats van tot een herstel van een evenwicht, tot een verstoring van het evenwicht in tegenovergestelde zin.

Hoe dan ook doet de verzoekende partij gelden dat de wetgever het vastgelegde doel had kunnen bereiken met minder restrictieve middelen, bijvoorbeeld door andere criteria te kiezen die het mogelijk maken om de economische machtspositie van de dienstverlener te beoordelen. De verzoekende partij beklemtoont dat de ter zake toepasselijke Europese regelgeving net op dergelijke criteria berust doordat ze zich onder meer baseert op het aantal abonnees, het gemiddeld aantal unieke gebruikers over een bepaalde periode, de omzet, het aantal lidstaten waarin de onlinedienst wordt aangeboden of een combinatie van die factoren. Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat het absoluut niet noodzakelijk was om kleine lokale streamingdiensten gelijk te stellen met internationale streamingreuzen om het door de wetgever nagestreefde doel te bereiken, dat gewoonweg erin bestond de buitensporige machtspositie van buitenlandse en internationale streamingplatformen weg te

werken. Ten slotte beklemtoont de verzoekende partij dat de bij de bestreden bepalingen in aanmerking genomen criteria andere discriminaties in het leven roepen, hetgeen getuigt van een slordige wetgevingstechniek. Aldus maken de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022, zonder enige redelijke verantwoording, een onderscheid tussen zakelijke modellen en technische modellen, terwijl er ten aanzien van het doel van de wetgever geen enkel verschil bestaat met betrekking tot de wijze waarop geluids- of audiovisuele werken beschikbaar worden gesteld voor het publiek. Bovendien worden videogames, die ook auteursrechtelijk worden beschermd onder de term „audiovisuele werken”, in dezelfde categorie geplaatst als films en televisieseries, terwijl de wetgever nooit heeft vastgesteld dat er ook voor videogames een waardeklouf bestond.

Zaak nr. 7927

Eerste middel

A.78. De verzoekende partijen leiden een eerste middel af uit de schending, door artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790. Volgens hen is het middel ontvankelijk, aangezien het Hof bevoegd is om de inachtneming van internationaalrechtelijke bepalingen te toetsen, mits die worden aangevoerd in samenhang met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Bovendien wordt in het middel het verschil in behandeling ten nadele van de verzoekende partijen aangeklaagd, ten opzichte van de rechtspersonen die zijn onderworpen aan Belgische wetten die verenigbaar zijn met de Europese richtlijnen die bij die wetten worden omgezet.

A.79.1. Allereerst voeren de verzoekende partijen aan dat, in tegenstelling tot hetgeen de Ministerraad aanvoert, artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 niet artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 omzet, zoals in de wetgevingsgeschiedenis van die wet wordt beklemtoond. Bij artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 wordt de relatie tussen de aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content en de rechthebbenden bovendien volledig geharmoniseerd met betrekking tot de beschermde content die wordt geüpload door de gebruikers van de aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content. In die geharmoniseerde aangelegenheid is het de lidstaten niet toegestaan extra regels in te voeren, zoals een bijzonder recht ten voordele van de auteurs en uitvoerende kunstenaars. Bij artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 wordt de draagwijdte van het recht op beschikbaarstelling voor het publiek dat door een uitvoerder aan een label wordt overgedragen of in licentie gegeven, evenwel gewijzigd. Bij die bepaling wordt het recht in tweeën gedeeld, door de waarde van het desbetreffende recht aldus te beperken, en tevens een onderscheiden recht van de uitvoerder op een vergoeding in het leven te roepen.

De verzoekende partijen voegen eraan toe dat het begrip „mededeling aan het publiek” of „beschikbaarstelling voor het publiek”, bedoeld in artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790, noodzakelijkerwijs moet worden geïnterpreteerd overeenkomstig het daarmee overeenstemmende begrip dat is vervat in artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG. Wat die laatste bepaling betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de lidstaten de draagwijdte van de door het communautair acquis geharmoniseerde rechten niet eenzijdig mogen uitbreiden en dat een uitbreiding van het recht op beschikbaarstelling voor het publiek op nationaal niveau de rechtszekerheid en de werking van de interne markt zou aantasten. In dat verband vloeit met name uit verschillende overwegingen van richtlijn 2001/29/EG voort dat die onder meer ertoe strekt de uiteenlopende wetgevingen en de rechtsonzekerheid ten aanzien van de bescherming van het auteursrecht te verhelpen. Indien een lidstaat een ruimere bescherming

zou mogen bieden aan de houders van een auteursrecht door te bepalen dat het begrip „mededeling aan het publiek” ook andere handelingen omvat dan die waarop artikel 3, lid 1, van die richtlijn betrekking heeft, zou zulks uiteenlopende wetgevingen doen ontstaan en dus voor derden leiden tot rechtsonzekerheid. Bovendien worden bij artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 geen minimumnormen vastgesteld waaraan de lidstaten vrij extra verplichtingen zouden kunnen toevoegen. Integendeel, het strekt ertoe de regels inzake aansprakelijkheid voor de mededeling aan het publiek en de beschikbaarstelling voor het publiek van auteursrechtelijk beschermde werken en andere materialen die worden geüpload door de gebruikers van aanbieders van streamingdiensten, volledig te harmoniseren.

A.79.2. Vervolgens beklemtonen de verzoekende partijen dat artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 geen extra vergoedingsrecht beoogt dat de auteurs en uitvoerende kunstenaars kunnen eisen van de aanbieders van streamingdiensten, zoals het recht dat nochtans in het leven is geroepen bij artikel 54 van de wet van 19 juni 2022. In artikel 17, lid 1, tweede alinea, van de richtlijn wordt gepreciseerd dat, wanneer een dergelijke aanbieder auteursrechtelijk beschermde werken of andere beschermde materialen die door zijn gebruikers zijn geüpload, meedeelt aan het publiek of beschikbaar stelt voor het publiek, hij toestemming moet krijgen van de betrokken rechthebbenden, zoals via een licentieovereenkomst. Bij artikel 17 wordt het belangrijkste mechanisme vastgesteld waarmee de voormelde aanbieders kunnen vermijden dat zij aansprakelijk worden gesteld voor het gebruik van auteursrechtelijk beschermde content die door hun gebruikers is geüpload. De verzoekende partijen beklemtonen dat tal van aanbieders reeds licenties hebben verkregen die zowel de rechten van de labels als die van de door die labels vertegenwoordigde uitvoerders, omvatten. Artikel 17 beoogt evenmin een regeling van collectief beheer zoals die welke is bedoeld in de bestreden bepaling.

De verzoekende partijen voeren aan dat er situaties kunnen bestaan waarin een Europese richtlijn van de lidstaten vereist dat zij een vergoedingsrecht invoeren dat aan een verplicht collectief beheer is onderworpen. Zulks is te dezen echter niet het geval. Bovendien wordt het recht op beschikbaarstelling voor het publiek, in de muziekindustrie, onderworpen aan een reeks gevestigde licentiepraktijken die een doeltreffend middel vormen voor de gebruikers om alle rechten te verkrijgen en een passende vergoeding te waarborgen.

A.79.3. Bovendien doet een vergoedingsrecht dat aan een collectief beheer is onderworpen, volgens de verzoekende partijen afbreuk aan het bij artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 nagestreefde doel dat erin bestaat bij te dragen tot de ontwikkeling van een digitale eengemaakte markt en tot een doeltreffende markt voor het verlenen van licenties, aangezien artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 inzake het verlenen van licenties interfereert met gevestigde praktijken, die reeds een kader vaststellen waarbinnen de aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content de toestemming van de rechthebbenden verkrijgen. In dat verband vestigen de verzoekende partijen concreet de aandacht op de moeilijkheden die worden veroorzaakt door de bestreden bepaling en op de negatieve weerslag ervan op de onderhandelingen tussen de verschillende actoren van de muziekindustrie en de daarmee verband houdende vermindering aan inkomsten. Zij beklemtonen bovendien dat het bij artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 in het leven geroepen vergoedingsrecht hoe dan ook niet wordt verantwoord door de noodzaak om de bescherming van de intellectuele eigendomsrechten van de uitvoerders te waarborgen. Die ontvangen immers reeds een passende vergoeding en diensten vanwege de labels op grond van contracten waarover vrij is onderhandeld.

A.79.4. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 het toepassingsgebied van het recht op mededeling aan het publiek, met inbegrip van het recht op beschikbaarstelling, alsook de specifieke aansprakelijkheidsregeling inzake het auteursrecht die is vastgesteld bij artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790, wijzigt. De handeling waarbij een aanbieder van *streaming* toestemming krijgt om content mee te delen aan het publiek, geeft immers gelijktijdig aanleiding tot twee verplichtingen tot betaling, een aan een label en een andere aan een collectieve beheerorganisatie. Aldus vermindert de waarde van de gebundelde rechten die een label bezit, wanneer het zijn eigen exclusieve rechten uitoefent en de rechten die het van de uitvoerende kunstenaar heeft verkregen en waarvoor het heeft betaald, ten opzichte van de situatie die wordt beoogd in richtlijn (EU) 2019/790, die niet in een afzonderlijke en extra verplichting tot betaling aan een collectieve beheerorganisatie voorziet. Bijgevolg wordt het evenwicht verstoord dat zorgvuldig door de Europese wetgever tot stand is gebracht.

A.79.5. In ondergeschikte orde vragen de verzoekende partijen om een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen, teneinde te bepalen of artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 zich verzet tegen nationale wetsbepalingen die een onoverdraagbaar recht toekennen, waarvan geen afstand kan worden gedaan, en dat verplicht collectief moet worden beheerd, op een extra vergoeding vanwege de aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content, aan de auteurs en uitvoerende kunstenaars die hun recht op beschikbaarstelling voor het publiek hebben overgedragen of in licentie hebben gegeven, wanneer dat recht is afgeleid uit het recht op beschikbaarstelling voor het publiek dat reeds in licentie is gegeven aan de aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content. In tegenstelling tot hetgeen de Ministerraad aanvoert, is het Hof wel degelijk ertoe gehouden de voormelde prejudiciële vraag te stellen, aangezien de correcte toepassing van het Unierecht niet evident is en aangezien artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 minstens aanleiding geeft tot tegenstrijdige interpretaties en tot uiteenlopende wetgevingen binnen de lidstaten.

Tweede middel

A.80. De verzoekende partijen leiden een tweede middel af uit de schending, door artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen II.3 en II.4 van het Wetboek van economisch recht, met artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, met artikel 16 van het Handvest, met artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: VEU) en met artikel 56 VWEU. Volgens de verzoekende partijen is het middel ontvankelijk, aangezien de in het middel aangehaalde bepalingen die de vrijheid van ondernemen vastleggen, worden aangevoerd in samenhang met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.81.1. Allereerst betogen de verzoekende partijen dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de transmissie van content via een televisiesignaal, wegens de aard ervan en wegens het ontbreken van een andersluidende bepaling in het primaire recht, moet worden beschouwd als een dienstverrichting. Hetzelfde geldt voor de onlinetransmissie van digitale content, met inbegrip van muziek, in zoverre die normaliter tegen vergoeding wordt aangeboden. De verzoekende partijen preciseren dat de aanbieders van *streaming* die hun diensten in België aanbieden, in de muziekindustrie de noodzakelijke rechten *normaliter* rechtstreeks van een label, een licentiemakelaar of een verdeler verkrijgen. De aldus verleende mondiale of multiterritoriale licenties omvatten de rechten van de uitvoerders en die welke in het bezit zijn van de labels. Zodoende bestaat er een systeem van doeltreffende en gevestigde

contractuele praktijken dat waarborgt dat de uitvoerders passend en evenredig worden vergoed voor de exploitatie van hun opnames door de aanbieders.

Bij artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 wordt aan de aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content evenwel de verplichting opgelegd om afzonderlijk te onderhandelen over een extra vergoeding met de bevoegde Belgische collectieve beheerorganisatie, zodat het de aanbieders verhindert om de noodzakelijke rechten voor België te verkrijgen via multiterritoriale licentieovereenkomsten met de labels. Zodoende belemmert de bestreden bepaling de diensten van een in een andere lidstaat gevestigde dienstverlener of maakt zij ze op zijn minst minder aantrekkelijk. Zij beperkt ook de mogelijkheid voor de labels om grensoverschrijdende diensten aan te bieden en doet afbreuk aan de vrijheid om een beroep te doen op de collectieve beheerorganisatie van zijn keuze, aangezien het beheer van het in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 bedoelde recht op een vergoeding voor de uitvoerende kunstenaars, in de praktijk, aan één enkele organisatie wordt toevertrouwd.

A.81.2. De verzoekende partijen zijn van mening dat de bij artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 teweeggebrachte beperking niet wordt verantwoord ten aanzien van de nagestreefde doelstellingen, aangezien de uitvoerders vrij onderhandelen en een vergoeding krijgen die als passend en evenredig kan worden beschouwd. De verzoekende partijen merken op dat de Belgische Staat tijdens het wetgevingsproces geen enkel bewijs heeft verzameld ter ondersteuning van het argument volgens hetwelk het extra vergoedingsrecht objectief verantwoord zou zijn in het licht van de beperkingen die het met zich meebrengt. Bovendien is het duidelijk dat, hoewel het moeilijk is om de precieze gevolgen van artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 voor de vergoeding van verschillende groepen van uitvoerders te voorspellen, die bepaling de vergoeding van de uitvoerders niet billijker of passender kan maken in haar geheel, aangezien een aantal van hen een dubbele betaling zal ontvangen, hetgeen niet voldoet aan de voorwaarde betreffende het bestaan van dwingende redenen van algemeen belang in de zin van het Unierecht. Volgens de verzoekende partijen moet ook worden verwacht dat de invoering van het in de bestreden bepaling bedoelde extra vergoedingsrecht wrijvingen teweegbrengt in de gehele licentieketen en tot verminderde inkomsten voor de uitvoerders leidt. Zulks is het geval in Spanje, het enige land waar een verplicht vergoedingsrecht van kracht is dat aan een collectief beheer voor de beschikbaarstelling is onderworpen.

A.81.3. In ondergeschikte orde vragen de verzoekende partijen om een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen, teneinde te bepalen of artikel 56 VWEU zich verzet tegen nationale wetsbepalingen die een onoverdraagbaar recht toekennen, waarvan geen afstand kan worden gedaan en dat verplicht collectief moet worden beheerd, op een extra vergoeding vanwege de aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content, aan de auteurs en uitvoerende kunstenaars die hun recht op beschikbaarstelling voor het publiek hebben overgedragen of in licentie hebben gegeven, wanneer dat recht is afgeleid uit het recht op beschikbaarstelling voor het publiek dat reeds in licentie is gegeven aan de aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content en wanneer een gevestigd systeem van contractuele praktijken reeds waarborgt dat de auteurs of uitvoerende kunstenaars passend en evenredig worden vergoed. In tegenstelling tot hetgeen de Ministerraad aanvoert, dient de prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te worden gesteld in het geval waarin het Grondwettelijk Hof artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 niet zou vernietigen, aangezien de correcte toepassing van het Unierecht te dezen niet dermate evident is dat redelijkerwijze geen ruimte voor twijfel kan bestaan.

Derde middel

A.82. De verzoekende partijen leiden een derde middel af uit de schending, door de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790. Volgens hen is het derde middel ontvankelijk, om dezelfde redenen als die waaruit volgt dat het eerste middel ontvankelijk is.

A.83.1. Allereerst merken de verzoekende partijen op dat de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 een onoverdraagbaar recht op een extra vergoeding vanwege de streamingdiensten invoeren, waarvan geen afstand kan worden gedaan en dat verplicht collectief moet worden beheerd. Volgens de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022 strekken de bestreden bepalingen ertoe te waarborgen dat de auteurs en uitvoerende kunstenaars van geluids- of audiovisuele werken een passende vergoeding krijgen voor de exploitatie van hun werken en prestaties door de streamingplatformen. In die parlementaire voorbereiding wordt evenwel niet verwezen naar enige studie van deskundigen of ander uitgangspunt waarin het idee wordt ondersteund dat het noodzakelijk is een extra vergoedingsrecht in het leven te roepen om een passende vergoeding te waarborgen. In plaats daarvan beperkt de wetgever zich ertoe een parallel te trekken met de vergoeding die verschuldigd is door de aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content, bedoeld in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, terwijl er tussen die twee systemen een belangrijk onderscheid bestaat. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 aanleiding geeft tot een uitermate verwarrende situatie, aangezien, in het geval waarin de uitvoerder zijn opnames zelf produceert, hij niet wordt beoogd door die bepaling, terwijl de sessiemuzikanten die hij heeft aangeworven om deel te nemen aan de opname, die regeling wel genieten. Bovendien draagt hij, in alle andere contractuele gevallen waarin de uitvoerder de producent is en een overeenkomst sluit met een label of met een tussenpersoon, zijn rechten niet over aan een producent en wordt hij dus evenmin beoogd door artikel 62 van de wet van 19 juni 2022.

A.83.2. De verzoekende partijen beweren dat de voormelde interpretatie van artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 tot gevolg heeft dat het recht op een extra vergoeding wordt toegekend aan de uitvoerders die de meeste voordelen ontvangen en die het meeste verdienen. Dat systeem is willekeurig en volkomen contra-intuïtief ten aanzien van het doel van artikel 62 dat erin bestaat een passende vergoeding voor de uitvoerders te waarborgen. Hoe dan ook heeft de wetgever geen rekening gehouden met het feit dat de uitvoerders reeds passend en evenredig worden vergoed voor het feit dat hun opnames voor het publiek beschikbaar worden gesteld door de streamingdiensten, en zulks via hun akkoorden met de labels of met de verdelers.

A.84.1. Bovendien voeren de verzoekende partijen aan dat de lidstaten geen recht op een extra vergoeding kunnen opleggen dat is onderworpen aan een verplicht collectief beheer voor de beschikbaarstelling van opnames voor het publiek. Richtlijn (EU) 2019/790 zelf strekt immers ertoe te waarborgen dat voor de auteurs en uitvoerende kunstenaars in een billijke vergoeding wordt voorzien in de contracten die de exploitatie van hun werken en andere beschermde materialen regelen, via diverse mechanismen. Naast die specifieke maatregelen die de lidstaten dienen toe te passen, wordt bij artikel 18, lid 2, van richtlijn (EU) 2019/790 aan de lidstaten een zekere mate van vrijheid gelaten om andere maatregelen te nemen die ertoe strekken een passende en evenredige vergoeding te waarborgen. Bijgevolg is artikel 18, in tegenstelling tot artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790, geen

maatregel die gericht is op maximale harmonisatie. De lidstaten beschikken evenwel niet over een volledige vrijheid wanneer zij die laatste bepaling toepassen, aangezien zij zich moeten gedragen naar het Unierecht en rekening moeten houden met het beginsel van contractuele vrijheid.

A.84.2. Volgens de verzoekende partijen beperken de bestreden bepalingen de contractuele vrijheid echter in zoverre het vergoedingsrecht dat zij invoeren, interfereert met de vrijheid tot contracteren van de labels en de waarde vermindert van de rechten die zij bij de uitvoerders hebben verworven via een licentie of een overdracht. De artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 beperken immers het exclusieve vermogen van de labels om de voorwaarden volgens welke die exclusieve rechten in licentie worden gegeven, contractueel te bepalen. Bovendien interfereert het voormelde vergoedingsrecht ook met de vrijheid van de uitvoerders om akkoorden te sluiten waarvan zij menen dat die in hun eigen belang zijn. De vrijheid van ondernemen is weliswaar niet absoluut en de nationale wetgevingen kunnen de draagwijdte ervan beperken. Dergelijke beperkingen zijn evenwel enkel aanvaardbaar indien zij de essentie van die rechten en vrijheden in acht nemen, indien zij in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel, indien zij noodzakelijk zijn en indien zij het mogelijk maken om de bij de wetgeving van de lidstaten nagestreefde doelstellingen van algemeen belang te bereiken. Volgens de verzoekende partijen worden die voorwaarden te dezen niet vervuld.

A.84.3. De verzoekende partijen vestigen bovendien de aandacht op de beperkte draagwijdte van artikel 62 van de wet van 19 juni 2022, dat, in tegenstelling tot artikel 54 van die wet, enkel in een extra vergoedingsrecht voorziet wanneer de uitvoerende kunstenaar zijn recht heeft overgedragen aan een producent. Bijgevolg zullen de streamingdiensten of de collectieve beheerorganisatie, voor elke gestreamde opname, de aard van de opnameovereenkomst vooraf moeten kennen, hetgeen in werkelijkheid onmogelijk is, zodat een collectieve beheerorganisatie het inkomen niet correct kan verdelen.

A.85. In ondergeschikte orde vragen de verzoekende partijen om een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen teneinde te bepalen of artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 zich verzet tegen nationale wetsbepalingen die een onoverdraagbaar recht toekennen, waarvan geen afstand kan worden gedaan en dat verplicht collectief moet worden beheerd, op een extra vergoeding vanwege bepaalde diensten van de informatiemaatschappij zoals streamingdiensten, aan de auteurs en uitvoerende kunstenaars die hun recht op beschikbaarstelling voor het publiek hebben overgedragen, wanneer dat recht is afgeleid uit het recht op beschikbaarstelling voor het publiek dat reeds in licentie is gegeven aan de dienst van de informatiemaatschappij en wanneer een gevestigd systeem van contractuele praktijken reeds waarborgt dat de auteurs of uitvoerende kunstenaars passend en evenredig worden vergoed. In tegenstelling tot hetgeen de Ministerraad aanvoert, is het noodzakelijk om de prejudiciële vraag te stellen in het geval waarin het Hof de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 niet zou vernietigen, wegens het totale gebrek aan consensus over de draagwijdte van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790, zodat er binnen de Europese Unie uiteenlopende interpretaties bestaan.

Vierde middel

A.86. De verzoekende partijen leiden een vierde middel af uit de schending, door de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen II.3 en II.4 van het Wetboek van economisch recht, met artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, met artikel 16

van het Handvest, met artikel 6 VEU en met artikel 56 VWEU. Volgens de verzoekende partijen is dat middel ontvankelijk, om dezelfde redenen als die welke leiden tot het aannemen van de ontvankelijkheid van het tweede middel.

A.87.1. Volgens de verzoekende partijen interfereren de bestreden bepalingen op onverantwoorde wijze met het vrije verkeer van diensten. Zij beklemtonen dat de transmissie van content via een televisiesignaal moet worden beschouwd als een dienstverrichting, net zoals de onlinetransmissie van digitale content, met inbegrip van muziek, in zoverre die transmissie *normaliter* tegen vergoeding wordt aangeboden. Zij brengen in herinnering dat er reeds een systeem van doeltreffende en gevestigde contractuele praktijken bestaat dat waarborgt dat de uitvoerders passend en evenredig worden vergoed voor de exploitatie van hun opnames door de streamingdiensten. De bestreden bepalingen verhinderen de streamingdiensten echter om de noodzakelijke rechten voor het gehele grondgebied van de Europese Unie te verkrijgen via multiterritoriale licentieovereenkomsten met de labels. In zoverre dat systeem de activiteiten van een in een andere lidstaat gevestigde dienstverlener belemmert of minder aantrekkelijk maakt, wordt de vrijheid om grensoverschrijdende diensten binnen de Europese Unie aan te bieden beperkt. De vrijheid van de auteurs en uitvoerende kunstenaars om een beroep te doen op de diensten van de collectieve beheerorganisatie van hun keuze wordt eveneens belemmerd, aangezien het beheer van het in de bestreden bepalingen bedoelde recht op een vergoeding in de praktijk wordt toevertrouwd aan één enkele organisatie die de uitvoerende kunstenaars vertegenwoordigt.

A.87.2. De verzoekende partijen voeren aan dat de voormelde beperking van het vrije verkeer van diensten niet verantwoord is. Het veronderstelde doel van de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 bestaat immers erin te waarborgen dat de auteurs en uitvoerende kunstenaars een passende en evenredige vergoeding ontvangen. Het betreft in beginsel een legitiem doel van algemeen belang. De bestreden bepalingen kunnen dat doel evenwel niet bereiken want zij roepen geen duidelijke en consistente voordelen voor de uitvoerders in het leven en zijn evenmin noodzakelijk of evenredig om dat doel te bereiken. De artikelen 19 tot 22 van richtlijn (EU) 2019/790, zoals omgezet bij de wet van 19 juni 2022, voeren reeds mechanismen in die ertoe strekken te waarborgen dat de uitvoerende kunstenaars een passende en evenredige vergoeding ontvangen.

A.87.3. In ondergeschikte orde vragen de verzoekende partijen om een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen teneinde te bepalen of artikel 56 VWEU zich verzet tegen nationale wetsbepalingen die een onoverdraagbaar recht toekennen, waarvan geen afstand kan worden gedaan en dat verplicht collectief moet worden beheerd, op een extra vergoeding vanwege bepaalde diensten van de informatiemaatschappij zoals streamingdiensten, aan de auteurs en uitvoerende kunstenaars die hun recht op beschikbaarstelling voor het publiek hebben overgedragen, wanneer dat recht is afgeleid uit het recht op beschikbaarstelling voor het publiek dat reeds in licentie is gegeven aan de dienst van de informatiemaatschappij en wanneer een gevestigd systeem van contractuele praktijken reeds waarborgt dat de auteurs of uitvoerende kunstenaars passend en evenredig worden vergoed.

In tegenstelling tot hetgeen de Ministerraad aanvoert, is het noodzakelijk om de prejudiciële vraag te stellen in het geval waarin het Hof de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 niet zou vernietigen, aangezien de correcte toepassing van het Unierecht niet dermate evident is dat redelijkerwijze geen ruimte voor twijfel kan bestaan.

Wat betreft het standpunt van de tussenkomende partijen

Zaak nr. 7922

A.88.1.1. Wat het eerste middel betreft, merken de tussenkomenende partijen allereerst op dat het eerste subonderdeel van het eerste onderdeel is gebaseerd op een verkeerd begrip van de opdracht die bij artikel XI.216/2, § 2, van het Wetboek van economisch recht aan het BIPT is toegekend. De voor het BIPT ingeleide geschillenbeslechtsprocedure zou immers zonder voorwerp worden indien de dienstverlener uiteindelijk zou beslissen dat hij eenvoudigweg geen exploitatielicentie meer wil aangaan met de betrokken persuitgever en, bijgevolg, de perspublicaties van die laatste niet meer wil reproduceren of online meedelen aan het publiek. Hetzelfde zou gelden in het geval waarin de persuitgever geen exploitatievergunning meer zou willen verlenen. In werkelijkheid heeft het uitblijven van een akkoord waardoor de meest gerede partij een beroep kan doen op de geschillenbeslechtsprocedure van het BIPT, geen betrekking op de respectieve toestemming van de partijen om een exploitatievergunning te verlenen en verleend te krijgen, maar wel op de nadere regels van een dergelijke vergunning en op de eventuele, al dan niet geldelijke, tegenprestatie ervoor. De tussenkomenende partijen voegen eraan toe dat de voor het BIPT ingeleide procedure niet koste wat kost tot een goed einde moet worden gebracht in het geval waarin de toestemming om een exploitatievergunning te verlenen of verleend te krijgen zou verdwijnen tijdens de procedure. Ten slotte blijkt uit artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 evenmin dat de geschillenbeslechtsprocedure zou kunnen en zou moeten worden aangevat in het geval waarin de dienstverlener van de informatiemaatschappij de exploitatie van de perspublicaties van een bijzondere persuitgever nooit zou hebben overwogen. Bijgevolg maakt artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 het niet mogelijk om de weigering van de andere partij om een contract te sluiten te omzeilen en bestraft het een dergelijke weigering geenszins. Het creëert evenmin een verplichting voor de dienstverleners van de informatiemaatschappij om het onlinegebruik van perspublicaties te vergoeden, zelfs indien zij niet noodzakelijkerwijs hadden overwogen om die publicaties te gebruiken. Bovendien ontzegt het noch aan die dienstverleners, noch aan de persuitgevers de vrijheid om te kiezen met wie zij al dan niet zakendoen.

A.88.1.2. Bovendien preciseren de tussenkomenende partijen dat de in de bestreden bepaling bedoelde verplichting om te goeder trouw te onderhandelen enkel van toepassing is op voorwaarde dat de dienstverlener van de informatiemaatschappij daadwerkelijk wenst over te gaan tot exploitatie en daartoe een vergunning wenst te verkrijgen, met dien verstande dat de persuitgever een dergelijke vergunning moet toestaan. Uit dat systeem kan geenszins een eenzijdige verplichting om te onderhandelen worden afgeleid. Bovendien kan de procedure voor het BIPT die in artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 is vastgelegd, niet redelijkerwijs in die zin worden geïnterpreteerd dat zij de persuitgever een wettelijke mogelijkheid biedt de eventuele weigering van een dienstverlener om te onderhandelen te omzeilen en die ertoe dwingen een contract te sluiten of een vergoeding te betalen. De zaak kan immers enkel bij het BIPT aanhangig worden gemaakt wanneer een akkoord tussen de partijen – en enkel wat betreft de nadere regels van de te verlenen licentie – uitblijft, met dien verstande dat elke partij een dergelijke vergunning noodzakelijkerwijs nog moet willen, respectievelijk, verkrijgen en verlenen.

A.88.2.1. Wat het tweede subonderdeel van het eerste onderdeel van het middel betreft, beklemtonen de tussenkomenende partijen eerst dat de geschillenbeslechtsprocedure voor het BIPT niet automatisch wordt geopend bij het verstrijken van de termijn van vier maanden, aangezien zij inhoudt dat een van de partijen het initiatief neemt om een verzoekschrift tot geschillenbeslechting bij het BIPT in te dienen. Bijgevolg verbiedt niets de

partijen, die ertoe zijn gehouden te goeder trouw te onderhandelen, om hun minnelijke onderhandelingen voort te zetten na die termijn. Bovendien zien de tussenkommende partijen niet in in welk opzicht het beroep op het BIPT een drukmiddel zou kunnen uitmaken om het sluiten van een licentie af te dwingen onder voorwaarden waarmee de andere partij anders niet zou hebben ingestemd, aangezien de geschillenbeslechtsingsprocedure van het BIPT op tegenspraak wordt gevoerd, onafhankelijk en onpartijdig is en aangezien een beroep met volle rechtsmacht kan worden ingesteld bij het Marktenhof. Bovendien maakt de termijn van vier maanden het volgens de tussenkommende partijen mogelijk om te vermijden dat grove tekortkomingen bij de onderhandelingen beletten dat zij slagen. De tussenkommende partijen merken eveneens op dat die termijn pertinent lijkt, aangezien de duur van de bescherming die door het nieuwe naburige recht van de persuitgevers wordt geboden, relatief kort is.

A.88.2.2. De tussenkommende partijen voegen eraan toe dat de grieven met betrekking tot het eventuele gebrek aan onpartijdigheid van de leden van het BIPT in werkelijkheid niet zijn toe te schrijven aan de wet van 19 juni 2022, maar wel aan de organieke wet van dat Instituut. Hoe dan ook moet worden geoordeeld dat, in het zeer onwaarschijnlijke geval waarin er ten aanzien van een lid van het BIPT een belangenconflict zou bestaan, dat lid zich onbevoegd zou moeten verklaren. Bovendien zouden de partijen, in geval van twijfel over de onpartijdigheid van een lid van het BIPT, kunnen vragen om het te wraken en zelfs, voor een nieuw benoemd lid, de vernietiging van zijn benoeming kunnen vorderen of nog voor het Marktenhof een gebrek aan onpartijdigheid kunnen aanvoeren als middel tot vernietiging van de beslissing van het BIPT. Bovendien vormt het gebrek aan bijzondere deskundigheid van de leden van het BIPT in de aangelegenheid van de naburige rechten, van het auteursrecht en van de online-exploitatie van perspublicaties, gesteld dat het is aangetoond, op zich geen grondwettigheidsbezwaar, noch een schending van de vrijheid van ondernemen. Voor de goede orde dient te worden opgemerkt dat de leden van de raad van het BIPT zich bij hun opdrachten kunnen laten bijstaan door externe deskundigen, die aan dezelfde voorwaarden inzake bekwaamheid, integriteit en onafhankelijkheid zijn onderworpen als de leden van de raad zelf.

A.88.2.3. Vervolgens merken de tussenkommende partijen op dat het recht van de persuitgevers geen uniform en uniek recht is, maar wel een nationaal recht waarvan er evenveel vormen als lidstaten bestaan, hetgeen verklaart waarom dat recht in het leven is geroepen bij wege van een richtlijn en niet bij wege van een verordening. Bovendien blijven de dienstverleners van de informatiemaatschappij vrij om met de persuitgevers te onderhandelen over akkoorden met een Europese draagwijdte. Het is pas bij het uitblijven van een akkoord binnen de in de wet bedoelde termijn, en indien een van de partijen erom verzoekt, dat de procedure voor het BIPT kan worden toegepast.

A.88.2.4. De tussenkommende partijen voegen eraan toe dat uit artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 niet blijkt dat de vergoeding die als tegenprestatie voor de toekenning van de vergunning voor de online-exploitatie van de perspublicaties verschuldigd is, verplicht van geldelijke aard moet zijn. In werkelijkheid zijn de partijen, natuurlijk in de veronderstelling dat zowel de dienstverlener van de informatiemaatschappij als de persuitgever ermee instemmen, volkomen vrij om het eens te worden over andere tegenprestaties of over het gebrek aan een tegenprestatie.

A.88.2.5. Bovendien voeren de tussenkommende partijen aan dat de auteurs niet noodzakelijkerwijs partij zouden zijn bij de volkomen minnelijke onderhandelingen tussen persuitgevers en dienstverleners van de informatiemaatschappij indien niet in enig beroep

voor het BIPT was voorzien. Het nieuwe naburige recht wordt immers enkel toegekend aan de persuitgevers, in die eigen hoedanigheid, als organisatorische en financiële bijdrage in de aanmaak van perspublicaties. In dat kader komt het hun soeverein toe een dergelijk exclusief recht al dan niet in licentie te geven aan de voornoemde dienstverleners en de tegenprestatie ervoor te bepalen, zonder de tussenkomst van de houders van auteursrechten en naburige rechten met betrekking tot de werken en prestaties die in de desbetreffende perspublicatie zijn opgenomen. Die houders blijven bovendien vrij om, op grond van hun auteursrechten of naburige rechten, de exploitatie van hun werken of prestaties door derden toe te staan of te verbieden. Bijgevolg zien de tussenkomende partijen niet in in welk opzicht het vastleggen van een geschillenbeslechtingprocedure voor het BIPT de houders van auteursrechten en naburige rechten op de werken die in perspublicaties zijn opgenomen, zou verhinderen om hun exclusieve recht om het gebruik van hun werken die in perspublicaties zijn opgenomen, toe te staan of te verbieden, daadwerkelijk uit te oefenen. Daarenboven behouden de voornoemde houders de vrijheid om met de persuitgever te onderhandelen over de tegenprestatie voor de overdracht of licentieverlening van hun auteursrechten of naburige rechten ten voordele van die laatstgenoemde. Bovendien biedt artikel XI.216/2, § 6, van het Wetboek van economisch recht hun, achteraf, de mogelijkheid om te onderhandelen over het passende deel dat hun verschuldigd is krachtens artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790.

A.88.3. Volgens de tussenkomende partijen dient om de voorafgaande redenen te worden geoordeeld dat artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 geen beperking van de vrijheid van ondernemen met zich meebrengt die verder zou gaan dan wat een daadwerkelijke uitvoering vereist. Bovendien, zelfs in de veronderstelling dat artikel 39 een onevenredige inperking van de vrijheid van ondernemen met zich mee zou brengen, voeren de tussenkomende partijen aan dat de verzoekende partijen onvoldoende aantonen in welk opzicht daaruit een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou voortvloeien, aangezien zij niet de moeite nemen om de rechtssubjecten te identificeren ten aanzien van wie een dergelijke discriminatie zou vaststaan en niet aantonen in welk opzicht de andere referentie bepalingen die in het middel zijn aangehaald, zouden zijn geschonden.

A.89.1. Wat het tweede onderdeel van het eerste middel betreft, erkennen de tussenkomende partijen allereerst dat de informatie waarop de in artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 bedoelde informatieplicht betrekking heeft, een vertrouwelijk karakter kan hebben en een bedrijfsgeheim kan uitmaken. Artikel 39 voorziet evenwel in een bescherming van die informatie, met name door de dienstverleners van de informatiemaatschappij de mogelijkheid te laten om het verstrekken van de desbetreffende informatie afhankelijk te maken van het voorafgaand sluiten van een geheimhoudingsovereenkomst waarin wordt gepreciseerd welke verplichtingen op de persuitgever rusten bij de verwerking van die informatie. Voor het overige bevat het Wetboek van economisch recht algemene regels die bestemd zijn om de bescherming van de bedrijfsgeheimen te verzekeren. Volgens de tussenkomende partijen bevinden de dienstverleners van de informatiemaatschappij zich niet in een situatie die zeer verschillend is van die van andere exploitanten van literaire of artistieke werken of van beschermd materiaal. Het komt immers uitermate vaak voor dat de krachtens een licentieovereenkomst verschuldigde vergoeding wordt vastgesteld op grond van de omzet, de inkomsten of de winst die door de licentiehouder zijn gerealiseerd via de exploitatie van het goed dat wordt beschermd door het in licentie gegeven recht.

A.89.2. Volgens de tussenkomende partijen overdrijven de verzoekende partijen het belang van de investeringen die ingevolge de inachtneming van artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 vereist zijn, met name omdat geavanceerde ondernemingen meer dan waarschijnlijk

reeds over tools beschikken waardoor het gebruik van de voor hun gebruikers beschikbaar gestelde content kan worden gemeten, alsook de inkomsten die zij eruit halen, die in essentie reclame-inkomsten zijn. Bovendien is het legitiem om alle kosten die voortvloeien uit die verplichting om informatie te delen, enkel door de dienstverleners van de informatiemaatschappij te doen dragen, aangezien zij diegenen zijn die voordeel halen uit het onlinegebruik dat in het geding is. Het is niet denkbaar dat een licentiehouder zijn medecontractant de kosten laat dragen met betrekking tot diens eigen verklaringen op basis waarvan de omvang kan worden bepaald van de exploitatie waartoe hij overgaat.

A.89.3. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen aanvoeren, kan de in de bestreden bepaling bedoelde verplichting niet als onduidelijk worden beschouwd. Die verplichting moet immers toepassing vinden op verschillende dienstverleners van de informatiemaatschappij en moet bestand zijn tegen de technische ontwikkelingen ter zake, vandaar het gebruik van algemene bewoordingen.

A.90.1. Wat het tweede middel betreft, merken de tussenkommende partijen allereerst op, met betrekking tot het eerste onderdeel, dat het Hof volgens vaste rechtspraak van oordeel is dat artikel 144 van de Grondwet administratieve overheden niet verhindert om een beslissing te nemen inzake een burgerlijk recht, voor zover tegen die beslissing een beroep kan worden ingesteld voor een gewoon rechtscollege. Te dezen kan tegen elke bindende beslissing die door het BIPT is genomen ten aanzien van dienstverleners van de informatiemaatschappij en persuitgevers, een beroep worden ingesteld bij het Marktenhof, hetgeen een beroep met volle rechtsmacht uitmaakt.

A.90.2. De tussenkommende partijen merken met betrekking tot het tweede onderdeel van het middel op dat de kritiek van de verzoekende partijen geen betrekking heeft op de bestreden bepaling maar op de organieke wetgeving van het BIPT. Voor het overige zijn zij van mening dat dat onderdeel op niet-onderbouwde beweringen berust. Volgens hen kan niet worden betwist dat het BIPT over een aanzienlijke deskundigheid inzake geschillenbeslechting tussen actoren van de technologiesector beschikt en dat de organieke wetgeving van het BIPT voorziet in procedurele waarborgen die de bescherming van het bedrijfsgeheim verzekeren.

A.91.1. Ten slotte, wat het derde middel betreft, voeren de tussenkommende partijen allereerst aan dat daarin niet wordt gepreciseerd in welk opzicht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zouden zijn geschonden, met name doordat de te vergelijken categorieën van personen niet worden aangeduid.

A.91.2. In ondergeschikte orde doen de tussenkommende partijen gelden dat artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 zich niet verzet tegen een verplichting om gegevens te delen ten aanzien van de dienstverleners van de informatiemaatschappij, noch tegen het optreden van een onafhankelijke regulator om de geschillen te beslechten die zich tussen die dienstverleners en de persuitgevers kunnen voordoen. Die nadere regels maken het trouwens mogelijk om een aantal doelstellingen te verwezenlijken die bij de richtlijn worden nagestreefd, met name voorzien in een hoge mate van bescherming voor rechthebbenden en het sluiten van billijke licentieovereenkomsten bevorderen. De tussenkommende partijen voegen eraan toe dat, onder voorbehoud van de theorie van het rechtsmisbruik, de uitgevers volkomen vrij blijven om het onlinegebruik, door een dienstverlener van de informatiemaatschappij, van hun perspublicaties te verbieden, net zoals de houders van auteursrechten of naburige rechten op de werken of prestaties die in die publicaties zijn opgenomen, vrij blijven om het gebruik ervan te verbieden. Het is enkel in het geval waarin

die rechthebbenden aanvaarden om een licentie te verlenen maar het met de dienstverleners van de informatiemaatschappij niet eens kunnen worden over de met name financiële voorwaarden van die licentie, dat de zaak bij het BIPT aanhangig kan worden gemaakt teneinde het geschil te beslechten. Daarenboven belet niets de partijen, tijdens de onderhandelingsfase, om het eens te worden over een ander soort van compensatie of over andere voorwaarden van de licentie. Bovendien, onder voorbehoud van de inachtneming van het mededingingsrecht, kunnen de dienstverleners van de informatiemaatschappij, nadat zij te goeder trouw hebben onderhandeld, in beginsel afzien van het reproduceren of beschikbaar stellen voor het publiek van de perspublicaties waarvoor een uitgever een buitensporige prijs zou vragen.

A.91.3. De tussenkommende partijen voegen eraan toe dat artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 niet gericht is op maximale harmonisatie, zoals de bewoordingen ervan duidelijk maken. Zij preciseren bovendien dat, in het geval waarin de partijen uiteindelijk, nadat het BIPT zijn beslissing heeft gewezen, zouden beslissen om niet te contracteren, de door het instituut vastgestelde vergoeding uiteraard niet verschuldigd zou zijn, op voorwaarde dat de betrokken dienstverlener de desbetreffende perspublicaties dan op geen enkele wijze exploiteert.

Zaak nr. 7924

Eerste tussenkommende partijen

A.92.1. De eerste tussenkommende partijen verklaren dat zij het door de verzoekende partijen geformuleerde eerste middel volledig ondersteunen en verwijzen, in dat verband, eveneens naar het zevende en achtste middel die in de zaak nr. 7922 zijn uiteengezet. In ondergeschikte orde vragen de eerste tussenkommende partijen om, in plaats van de door de verzoekende partijen voorgestelde prejudiciële vragen, de derde, vijfde en zesde prejudiciële vraag te stellen die in het kader van zaak nr. 7922 zijn geformuleerd.

A.92.2. Wat het door de verzoekende partijen geformuleerde tweede middel betreft, verklaren de eerste tussenkommende partijen eveneens dat zij de verschillende grieven volledig ondersteunen. Zij verwijzen bovendien naar het vierde en negende middel die in zaak nr. 7922 zijn uiteengezet. In ondergeschikte orde vragen de eerste tussenkommende partijen om, in plaats van de door de verzoekende partijen voorgestelde prejudiciële vraag, een andere vraag aan het Hof van Justitie te stellen, teneinde te bepalen of artikel 1, lid 1, onder f), van richtlijn (EU) 2015/1535 in die zin moet worden geïnterpreteerd dat een bepaling van nationaal recht zoals bedoeld in de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 – bepaling die een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht invoert voor de auteurs en uitvoerende kunstenaars, in het geval waarin zij hun recht om de mededeling aan het publiek van hun werken of andere beschermde materialen door een aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content toe te staan of te weigeren, hebben overgedragen, dat enkel kan worden uitgeoefend via een verplicht collectief beheer van de rechten – een „technisch voorschrift” uitmaakt, namelijk een „regel betreffende diensten”, in de zin van richtlijn (EU) 2015/1535, waarvan het ontwerp aan een voorafgaande kennisgeving aan de Europese Commissie is onderworpen overeenkomstig artikel 5, lid 1, eerste alinea, van die richtlijn.

Tweede tussenkommende partij

A.93.1. Wat het door de verzoekende partijen aangevoerde eerste middel betreft, preciseert de tweede tussenkomende partij dat het in de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 bedoelde recht op een vergoeding indruist tegen de contractuele vrijheid die wordt gewaarborgd door artikel 16 van het Handvest in zoverre het de verplichting oplegt om ingewikkelde en dure contractuele relaties aan te knopen met een collectieve beheersvennootschap, zonder dat er enige contractuele relatie bestaat. Het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat de inachtneming van artikel 16 van het Handvest kan inhouden dat aan de dienstverlener de vrijheid wordt gelaten om te bepalen welke specifieke maatregelen moeten worden genomen om het nagestreefde resultaat te bereiken. In dat verband schaft het in de bestreden bepalingen bedoelde vergoedingsrecht die vrijheid af door op te leggen hoe aan het beginsel van een passende en evenredige vergoeding moet worden voldaan, en zulks ten aanzien van een partij die geen contractuele relatie met de uitvoerder heeft.

A.93.2. De tweede tussenkomende partij voegt eraan toe dat het bestreden recht op een vergoeding afbreuk doet aan de uitoefening van haar handelsactiviteit door op te leggen wie de vergoeding dient te betalen en hoe die wordt beheerd. Zodoende schenden de bestreden bepalingen de contractuele vrijheid. Allereerst doen zij afbreuk aan de essentie van artikel 16 van het Handvest, aangezien de streamingdiensten, zoals Deezer, worden gedwongen om te contracteren met een extra partij, namelijk een collectieve beheersvennootschap. Vervolgens vormt de wet van 19 juni 2022 hoe dan ook een onverantwoorde beperking van het door artikel 16 van het Handvest gewaarborgde recht, die niet voldoet aan de vereisten van evenredigheid die worden opgelegd bij artikel 52, lid 1, van het Handvest.

A.93.3. Volgens de tweede tussenkomende partij is het in artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 bedoelde beginsel van een passende en evenredige vergoeding enkel van toepassing in het kader van een contract en kan het niet dienen als basis voor een extra betaling door derden. Bijgevolg hebben de bestreden bepalingen geen enkele grondslag in artikel 18 van de richtlijn. Bovendien wordt bij artikel 20 van die richtlijn een mechanisme ingevoerd waardoor auteurs en uitvoerende kunstenaars een aanvullende passende en billijke vergoeding kunnen vorderen in het geval waarin de oorspronkelijk overeengekomen vergoeding onevenredig laag blijkt te zijn in vergelijking met de latere inkomsten die voortvloeien uit de exploitatie van de werken en uitvoeringen. Die bepaling verleent evenwel niet het recht om een dergelijke vordering in te stellen ten aanzien van derden. De tweede tussenkomende partij merkt op dat de Belgische Staat artikel 20 van richtlijn (EU) 2019/790 heeft omgezet in het Wetboek van economisch recht, hetgeen een middel voor de auteurs en uitvoerende kunstenaars vormt om een aanvullende vergoeding te vorderen, bij gebrek aan een collectieve overeenkomst die in een vergelijkbaar mechanisme voorziet, wanneer de oorspronkelijke vergoeding onevenredig laag blijkt te zijn in vergelijking met alle latere inkomsten die voortvloeien uit de exploitatie van het werk of de uitvoering. Dat systeem, dat verplicht is, volstaat niet alleen om een passende en evenredige vergoeding te waarborgen voor de uitvoerders, maar brengt ook geen enkele discriminatie teweeg en schendt het Europese recht niet.

A.93.4. Bovendien merkt de tweede tussenkomende partij op dat de Belgische Regering de Europese Commissie geen kennis heeft gegeven van het ontwerp dat aan de oorsprong lag van de wet van 19 juni 2022, zoals is voorgeschreven bij artikel 5, lid 1, van richtlijn (EU) 2015/1535. Zij beklemtoont ook dat de Europese Commissie de Belgische Staat tweemaal gewezen heeft op het feit dat het beoogde systeem niet was toegestaan bij richtlijn (EU) 2019/790. In dat verband heeft de Belgische wetgever de bezwaren van de Commissie bewust genegeerd.

A.93.5. De tweede tussenkomende partij voert vervolgens aan dat het verplichte collectieve beheer met betrekking tot een vergoedingsrecht, bedoeld in de bestreden bepalingen, niet beantwoordt aan de voorwaarden die zijn vastgesteld bij artikel 5, lid 5, van richtlijn 2001/29/EG en bij de internationale verdragen waarbij de Europese Unie en België partij zijn. Volgens de tweede tussenkomende partij vormt de schending van het recht van de Europese Unie, te dezen, eveneens een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aangezien de wet van 19 juni 2022 bepaalde ondernemers verbiedt hun medecontractant nog vrij te mogen kiezen. De tweede tussenkomende partij voert aan dat dat verschil in behandeling helemaal niet geschikt is om het bij de wet van 19 juni 2022 nagestreefde doel te bereiken. Hoe dan ook zijn de bestreden bepalingen absoluut onevenredig, aangezien zij richtlijn (EU) 2019/790 verkeerd omzetten. Vervolgens voert de tweede tussenkomende partij aan dat de Belgische wetgever geen blijk heeft gegeven van de vereiste voorzorg bij het aannemen van de bestreden bepalingen. Er is geen zorgvuldige wetgevende voorbereiding of passende beoordeling geweest. Zij preciseert bovendien dat de door de verzoekende partijen geformuleerde prejudiciële vragen moeten worden gesteld. De tweede tussenkomende partij beweert dat, in tegenstelling tot hetgeen de Ministerraad en bepaalde tussenkomende partijen aanvoeren, het eerste middel ontvankelijk is, aangezien het Hof bevoegd is om uitspraak te doen over de schending van internationale normen, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Voor het overige zijn de uiteenzettingen van de tweede tussenkomende partij met betrekking tot het eerste middel soortgelijk aan die welke door de verzoekende partijen zijn geformuleerd.

A.94.1. Wat het door de verzoekende partijen aangevoerde tweede middel betreft, beweert de tweede tussenkomende partij allereerst dat doordat de wet van 19 juni 2022 een extra recht toevoegt op een vergoeding die aan een verplicht collectief beheer is onderworpen, een vergoeding toevoegt aan de normale vergoeding die de uitvoerders reeds ontvangen wanneer zij hun rechten overdragen aan de platenmaatschappijen, hetgeen niet in overeenstemming is met richtlijn (EU) 2019/790. Bovendien heeft de wet van 19 juni 2022 tot gevolg dat een dienstverlener van de informatiemaatschappij die zijn diensten in België aanbiedt, wordt verhinderd om te contracteren met een licentiehouder van een andere lidstaat. De tweede tussenkomende partij voert eveneens aan dat de voorwaarden om af te wijken van het beginsel van het vrije verkeer van diensten hoe dan ook geenszins worden vervuld. Aldus, zelfs indien het doel dat erin bestaat de valorisatie van het vergoedingsrecht en de betaling van de vergoeding te vergemakkelijken een reden van algemeen belang uitmaakt, wordt geenszins aangetoond dat die maatregel zou dienen om dat doel te bereiken. De passende en billijke vergoeding van de auteurs en uitvoerders wordt reeds gewaarborgd bij de artikelen 5 en 30 van de wet van 19 juni 2022, zonder dat het noodzakelijk is om een beroep te doen op de in artikel 62 van die wet vervatte verstrekkende maatregel.

A.94.2. De tweede tussenkomende partij voert bovendien aan dat de schending van het Unierecht ook een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet met zich meebrengt, in zoverre de wet van 19 juni 2022 de operatoren die dienstencontracten afsluiten, verschillend behandelt, in die zin dat een categorie nog grensoverschrijdende contracten kan afsluiten zonder beperkingen, terwijl een andere categorie, namelijk die van de dienstverleners van de informatiemaatschappij, niet meer over die mogelijkheid beschikt. Volgens de tweede tussenkomende partij is dat verschil in behandeling niet geschikt om het nagestreefde doel te bereiken, aangezien het nut van de maatregel niet wordt aangetoond. Bovendien hebben de bestreden bepalingen onevenredige gevolgen. Ten slotte vraagt de tweede tussenkomende partij om de door de verzoekende partijen geformuleerde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen.

A.94.3. Bovendien beweert de tweede tussenkomende partij dat, in tegenstelling tot hetgeen de Ministerraad en een aantal tussenkomende partijen aanvoeren, het tweede middel ontvankelijk is, aangezien het Hof bevoegd is om uitspraak te doen over de schending van internationale normen, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Voor het overige zijn de uiteenzettingen van de tweede tussenkomende partij met betrekking tot het tweede middel soortgelijk aan die welke door de verzoekende partijen zijn geformuleerd.

Zaak nr. 7925

Eerste tussenkomende partijen

A.95. De eerste tussenkomende partijen voeren aan dat de vier middelen die door de verzoekende partij zijn opgeworpen, gegrond zijn. Wat het eerste, tweede en derde middel betreft, verwijzen zij bovendien naar de uiteenzettingen met betrekking tot het eerste en derde middel in zaak nr. 7922. Wat het vierde middel betreft, verwijzen zij naar de grieven die zijn aangevoerd ter ondersteuning van het tweede middel in zaak nr. 7922. De eerste tussenkomende partijen beklemtonen in het bijzonder dat de diensten van Google ertoe bijdragen dat de omvang van het verkeer naar de websites van de persuitgevers en, zodoende, hun vermogen om dat verkeer via abonnementen of reclame te gelde te maken groter worden. Bovendien moet de voorwaarde volgens welke een perspublicatie hoofdzakelijk uit literaire werken moet bestaan, in de feiten leiden tot een nauwgezette beoordeling per geval van elk van de elementen waaruit die publicatie bestaat. In dat verband volstaat het loutere feit dat enkele van die elementen een werk uitmaken, niet opdat de publicatie in haar geheel als perspublicatie in de zin van het nieuwe naburige recht kan worden aangemerkt.

Tweede tussenkomende partijen

A.96.1. Wat het eerste middel betreft, merken de tweede tussenkomende partijen op dat daarin de schending wordt aangevoerd van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van de vrijheid van handel en nijverheid, in samenhang gelezen met artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790, maar dat daarin niet wordt gepreciseerd ten opzichte van wie de verzoekende partij zou worden gediscrimineerd, noch in welk opzicht die vrijheid, waarvan de grondwettelijke of verdragsrechtelijke basis overigens niet wordt gepreciseerd, zou worden geschonden. Bijgevolg is het eerste middel niet-ontvankelijk.

A.96.2.1. Gesteld dat het eerste middel ontvankelijk is, voeren de tweede tussenkomende partijen aan dat artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 niet in de weg staat aan de nadere regels voor de tenuitvoerlegging van het exclusieve recht die in de bestreden bepalingen worden gepreciseerd. Zij beweren dat noch artikel 1, lid 1, noch artikel 15, noch overweging 83 van richtlijn (EU) 2019/790 in die zin gericht zijn op volledige en maximale harmonisatie waardoor het voor de lidstaten verboden zou zijn om bepaalde nadere regels te preciseren voor de tenuitvoerlegging van het nieuwe exclusieve recht, in het bijzonder punten die niet zijn aangesneden in artikel 15 van de richtlijn. In dat verband voegen zij eraan toe dat het niet mogelijk is om uit overweging 55 van richtlijn (EU) 2019/790 noch uit artikel 114 VWEU af te leiden dat de voormelde richtlijn gericht zou zijn op maximale harmonisatie.

A.96.2.2. Volgens de tweede tussenkomende partijen staat richtlijn (EU) 2019/790 niet in de weg aan het bestreden systeem van geschillenbeslechting en verbiedt zij geenszins dat er een beroep wordt gedaan op de diensten van een regulator wiens beslissingen kunnen worden

betwist voor een gerechtelijke instantie. Vervolgens ontzegt de aan het BIPT toegewezen bevoegdheid de persuitgever geenszins het recht om het gebruik van zijn perspublicaties te verbieden. Daarenboven wordt de toezichtbevoegdheid van het BIPT enkel uitgeoefend indien de partijen het niet eens zijn over de – in essentie financiële – voorwaarden van de beoogde licentie. Bovendien verleent de wet van 19 juni 2022 de persuitgevers of de individuele gebruikers op geen enkele wijze het recht om het onlinegebruik van de perspublicaties op te leggen. Onder voorbehoud van de inachtneming van het mededingingsrecht kunnen de dienstverleners van de informatiemaatschappij, nadat zij te goeder trouw hebben onderhandeld, in beginsel afzien van het reproduceren of beschikbaar stellen voor het publiek van de perspublicaties waarvoor een uitgever een buitensporige prijs zou vragen. Artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 beperkt overigens niet de vrijheid van de dienstverleners van de informatiemaatschappij en van de uitgevers om het eens te worden over andere voorwaarden dan een geldelijke vergoeding als tegenprestatie voor de exploitatievergunning.

A.96.2.3. De tweede tussenkomende partijen voegen eraan toe dat de in het nieuwe artikel XI.216/1 van het Wetboek van economisch recht gegeven definitie van het begrip „perspublicatie” trouw blijft aan de definitie die in artikel 2, punt 4, van richtlijn (EU) 2019/790 eraan wordt gegeven. Bij die richtlijn wordt het ontstaan van de door het naburige recht verleende bescherming daarentegen geenszins afhankelijk gesteld van enige voorwaarde met betrekking tot de bescherming door het auteursrecht of door een naburig recht van alle andere werken, prestaties of elementen die in de publicatie zijn opgenomen, naast het literaire werk van journalistieke aard waaruit die publicatie voornamelijk bestaat. Bijgevolg is het onjuist te beweren dat de bij de richtlijn toegekende naburige rechten enkel de content van de perspublicaties omvatten die in aanmerking komt voor auteursrechtelijke bescherming en dat de artikelen XI.216/1 en XI.216/2 van het Wetboek van economisch recht het toepassingsgebied van artikel 15 van die richtlijn bijgevolg ruimschoots te buiten zouden gaan.

A.96.2.4. Volgens de tweede tussenkomende partijen is de grief met betrekking tot artikel XI.216/2 van het Wetboek van economisch recht die erin bestaat dat niet uitdrukkelijk wordt gepreciseerd dat het nieuwe exclusieve recht met name niet geldt voor particulier of niet-commercieel gebruik van perspublicaties door individuele gebruikers, niet gegrond, aangezien de Belgische wetgever die uitzondering terecht als overbodig heeft beschouwd. Er bestaat dus geen rechtsonzekerheid. Bovendien wordt de verplichting om te goeder trouw te onderhandelen die bij artikel XI.216, § 2, van het Wetboek van economisch recht ten laste van de persuitgever en van de dienstverlener van de informatiemaatschappij wordt gelegd, enkel in de in paragraaf 1 van die bepaling bedoelde omstandigheden opgelegd. Indien die omstandigheden zich niet voordoen, bestaat er geen enkele verplichting om te onderhandelen.

A.96.2.5. Met betrekking tot de uploads door de persuitgevers zelf merken de tweede tussenkomende partijen op dat artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 niet afwijkt van richtlijn (EU) 2019/790. In het geval waarin zou moeten worden geoordeeld dat het voormelde uploaden onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel 39 zou vallen, zou die omstandigheid bijgevolg voortvloeien uit artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 zelf.

A.96.2.6. Wat betreft de verplichting die bij artikel XI.216/2, § 3, van het Wetboek van economisch recht aan de dienstverleners van de informatiemaatschappij wordt opgelegd om aan de uitgevers informatie te verstrekken betreffende het aantal raadplegingen van de perspublicaties en betreffende de inkomsten die de dienstverlener genereert door de

exploitatie van de perspublicaties, merken de tweede tussenkomende partijen op dat in de tekst wordt gepreciseerd, enerzijds, dat de verstrekte informatie in geen enkel geval zal kunnen worden gebruikt voor andere doeleinden dan de evaluatie van het recht op een vergoeding en dat de verstrekte informatie strikt vertrouwelijk zal moeten worden behandeld. Hetzelfde geldt met betrekking tot artikel XI.216/2, § 7, van het Wetboek van economisch recht. Gesteld dat die informatie geheim is, kan die de aan bedrijfsgeheimen verleende bescherming genieten. De dienstverleners van de informatiemaatschappij zullen van de persuitgevers dan ook kunnen eisen dat een geheimhoudingsovereenkomst wordt gesloten die met name de verplichting inhoudt dat zij op hun beurt geheimhoudingsovereenkomsten met een soortgelijke draagwijdte sluiten met de auteurs. De tweede tussenkomende partijen voegen eraan toe dat de voornoemde dienstverleners niet ertoe zijn gehouden gevolg te geven aan verzoeken om informatie te delen die niet noodzakelijk zou zijn om de eventuele vergoeding te beoordelen. Bovendien, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij aanvoert, zijn de collectieve beheersvennootschappen geenszins ertoe gehouden aan hun leden een individuele en gedetailleerde toegang tot alle door de persuitgevers doorgegeven informatie te verschaffen.

A.96.3. Wat de door de verzoekende partijen geformuleerde prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie betreft, formuleren de tweede tussenkomende partijen verschillende opmerkingen. Allereerst voeren zij aan dat de eerste prejudiciële vraag volledig gebaseerd is op een onjuiste interpretatie van de wet van 19 juni 2022, zodat zij niet-ontvankelijk is. In ondergeschikte orde vragen zij om die vraag te herformuleren teneinde te bepalen of artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 zich ertegen verzet dat, in het geval waarin een dienstverlener van de informatiemaatschappij perspublicaties online gebruikt en de persuitgever bereid is om de betrokken exploitaties toe te staan maar de partijen, na onderhandelingen te goeder trouw, geen akkoord kunnen bereiken, de meest gerede partij een beroep kan doen op een geschillenbeslechtsprocedure voor een onafhankelijk administratief orgaan, tijdens welke de vergoeding kan worden bepaald bij een bindende administratieve beslissing, waartegen hoger beroep kan worden ingesteld voor een gewoon rechtscollege. Vervolgens beweren de tweede tussenkomende partijen dat de tweede prejudiciële vraag overbodig is, aangezien zij kennelijk ontkennend dient te worden beantwoord. Wat de derde prejudiciële vraag betreft, merken de tweede tussenkomende partijen op dat die tendentius is, aangezien de erin beoogde uitzondering voortvloeit uit de bewoordingen van de wet van 19 juni 2022. In ondergeschikte orde vragen zij om die vraag te herformuleren teneinde te bepalen of artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 zich verzet tegen een nationale wetgeving, zoals die bedoeld in artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, die nalaat de uitzondering op het recht van de persuitgevers voor particulier of niet-commercieel gebruik uitdrukkelijk om te zetten. Ten slotte is de vierde prejudiciële vraag volgens de tweede tussenkomende partijen volledig gebaseerd op een onjuiste interpretatie van de wet van 19 juni 2022 en is zij bijgevolg irrelevant, zodat er geen aanleiding bestaat om ze te stellen.

A.97.1. Wat het tweede middel betreft, merken de tweede tussenkomende partijen allereerst op dat de verzoekende partij niet aangeeft in welk opzicht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, de artikelen 10 en 56 VWEU en de artikelen 20 en 21 van het Handvest zijn geschonden, zodat dat middel niet-ontvankelijk is.

A.97.2.1. De tweede tussenkomende partijen merken vervolgens op, in verband met de onevenredige aantasting van de vrijheid van handel en nijverheid die in het eerste onderdeel van het middel wordt aangeklaagd, dat de wet van 19 juni 2022, wanneer perspublicaties worden gereproduceerd of meegedeeld aan het publiek door een dienstverlener van de

informatiemaatschappij, de rechthebbenden ertoe machtigt hetzij te eisen dat dat onlinegebruik zonder meer wordt stopgezet, hetzij het toe te staan mits een vergoeding wordt betaald die, wanneer zij niet kon worden overeengekomen tussen de partijen, door het BIPT wordt vastgesteld. In dat verband beweren de tweede tussenkomende partijen dat het doel van een exclusief recht niet enkel erin bestaat de houder ervan in een positie te plaatsen waarin hij een exploitatie kan verbieden, maar hem ook de mogelijkheid te biedt een waarde eruit te halen. Bovendien dient bij het bepalen van die waarde geen rekening te worden gehouden met de omstandigheid dat het gebruik dat van de perspublicaties wordt gemaakt door de dienstverlener van de informatiemaatschappij, eveneens tot gevolg heeft dat het verkeer naar de websites van de rechthebbenden toeneemt. De waarde van het toegestane gebruik moet worden gemeten in het licht van de omzet, de inkomsten of de winst die het oplevert voor de dienstverlener en niet in het licht van de voordelen die het met zich meebrengt voor de rechthebbenden.

Volgens de tweede tussenkomende partijen dient rekening te worden gehouden met het hergebruik, door de dienstverleners van de informatiemaatschappij, van de publicaties die oorspronkelijk door de uitgevers zijn geüpload, waarbij die dienstverleners die publicaties overnemen in de vorm van suggesties op de nieuwsfeed van de gebruikers, zodat de dienstverleners een vergoeding verschuldigd moeten zijn. De tweede tussenkomende partijen brengen bovendien in herinnering dat, in het geval waarin het uploaden van de publicatie door de persuitgever moet worden geacht onder het toepassingsgebied van artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 te vallen, die omstandigheid zou voortvloeien uit artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 zelf. Bijgevolg is de prejudiciële vraag niet nuttig voor de oplossing van het geschil, aangezien de kritiek van de verzoekende partij betrekking heeft op het bestaan van een discrepantie tussen artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 en artikel 15 van voormelde richtlijn.

A.97.2.2. Wat het tweede onderdeel van het middel betreft, voeren de tweede tussenkomende partijen aan dat dat onderdeel is gebaseerd op een onjuiste interpretatie van de wet in zoverre daarin ervan wordt uitgegaan dat het exclusieve recht van de persuitgevers zelfs ten aanzien van perspublicaties die enkel zuivere informatie bevatten die niet als literaire of artistieke werken kan worden aangemerkt, toepassing kan vinden, terwijl zulks niet het geval is gezien de definitie van „perspublicatie” in artikel XI.216/1 van het Wetboek van economisch recht, dat inhoudt dat die laatste noodzakelijkerwijs voornamelijk uit literaire werken van journalistieke aard moet bestaan. Voor het overige beweren de tweede tussenkomende partijen dat het middel juridische grondslag mist in zoverre daarin wordt aangenomen dat persberichten op zich alleen niet als perspublicaties zouden kunnen worden aangemerkt, terwijl dergelijke berichten meestal de noodzakelijke vormgeving en originaliteit genieten om als werken te worden aangemerkt en terwijl de persagenschappen uitdrukkelijk in richtlijn (EU) 2019/790 worden vermeld als begunstigden van het nieuwe exclusieve recht. Het tweede onderdeel mist eveneens juridische grondslag in zoverre daarin wordt gesteld dat de reproductie of de mededeling aan het publiek, door een dienstverlener van de informatiemaatschappij, van fragmenten van persartikels, voor het onlinegebruik ervan, niet onder het exclusieve recht zou vallen wanneer het geheel van die artikelen enkel via een abonnement toegankelijk is. Uit artikel XI.216/2, § 1, van het Wetboek van economisch recht en uit artikel 2 van richtlijn 2001/29/EG vloeit immers voort dat de reproductie van een perspublicatie, zoals de reproductie van een werk, gedeeltelijk kan zijn, met dien verstande dat de reproductie van losse woorden of van zeer korte fragmenten is toegestaan zonder toestemming.

A.97.2.3. De tweede tussenkomende partijen merken eveneens op, met betrekking tot het derde onderdeel van het middel, dat de wet van 19 juni 2022 geen enkele verplichting tot veralgemeend toezicht oplegt maar enkel de verplichting oplegt dat die informatie wordt meegedeeld waarvan de dienstverlener van de informatiemaatschappij houder is en die relevant is om het de persuitgever mogelijk te maken zijn naburige recht te valoriseren. Zij voegen eraan toe dat de bewoordingen van de wet van 19 juni 2022 de dienstverlener van de informatiemaatschappij de mogelijkheid bieden om de omvang van de informatieplicht af te bakenen. Bovendien wordt door de omstandigheid dat de hoedanigheid van „perspublicatie” niet afhankelijk wordt gesteld van de voorwaarde dat alle in de publicatie opgenomen elementen auteursrechtelijk worden beschermd voor de dienstverlener, aanzienlijk de last verlicht om de content te identificeren waarvan het gebruik een voorafgaande toestemming van de persuitgever inhoudt en waarvan hij, in voorkomend geval, de exploitatie aan de persuitgever dient te melden.

A.97.3. Volgens de tweede tussenkomende partijen dient de door de verzoekende partij geformuleerde prejudiciële vraag niet aan het Hof van Justitie te worden gesteld. Volgens hen is de enige vraag die zou kunnen worden gesteld, die of artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790, geïnterpreteerd in het licht van de artikelen 16 en 17 van het Handvest, zich verzet tegen een nationale wetgeving die, enerzijds, de houder van rechten op een perspublicatie die online wordt gebruikt door een dienstverlener van de informatiemaatschappij, machtigt om een vergoeding uit dien hoofde te eisen, indien zij dat gebruik niet zonder meer verbiedt, en, anderzijds, voorziet in de betaling van die vergoeding, zelfs in het geval waarin de persartikels enkel worden gebruikt in de vorm van andere fragmenten dan zeer korte fragmenten. Volgens de tweede tussenkomende partijen dient die vraag evenwel klaarblijkelijk ontkennend te worden beantwoord.

A.98.1. Wat het derde middel betreft, merken de tweede tussenkomende partijen allereerst op dat de verzoekende partij niet aangeeft in welk opzicht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, de artikelen 10 en 56 VWEU en de artikelen 20 en 21 van het Handvest zijn geschonden, zodat dat middel niet-ontvankelijk is.

A.98.2. Voor het overige beweren de tweede tussenkomende partijen dat de persuitgevers aan de collectieve beheersvennootschappen en collectieve beheerorganisaties niet noodzakelijkerwijze het precieze aantal raadplegingen van de perspublicaties en het precieze bedrag van de inkomsten die de dienstverlener van de informatiemaatschappij genereert door de exploitatie van hun perspublicaties, kenbaar moeten maken. Krachtens artikel XI.216/2, § 7, van het Wetboek van economisch recht wordt enkel actuele, relevante en volledige informatie in verband met de vergoeding die de persuitgever ontvangt van de dienstverlener van de informatiemaatschappij, beoogd. Het is uiteraard noodzakelijk om die informatie te delen, opdat de collectieve beheersvennootschappen en collectieve beheerorganisaties het passende karakter kunnen beoordelen van het deel van de vergoeding dat hun wordt voorgesteld.

Bovendien voorziet de bestreden bepaling in een bescherming van de informatie die de dienstverleners van de informatiemaatschappij dienen mee te delen, zodat het de dienstverleners van de informatiemaatschappij vrij staat het verstrekken van de betrokken informatie afhankelijk te stellen van het voorafgaand sluiten van een geheimhoudingsovereenkomst. Bovendien heeft het systeem van verplicht collectief beheer dat bij de wet van 19 juni 2022 is ingevoerd, tot gevolg dat het aantal ontvangers van de door de persuitgevers meegedeelde informatie wordt beperkt. De tweede tussenkomende

partijen beklemtonen eveneens dat het Wetboek van economisch recht verschillende algemene regels bevat die zijn bestemd om bedrijfsgeheimen te beschermen. Wat betreft de schijnbare ontstentenis van een sanctie ingeval de partij die zijn rechten overdraagt of in licentie geeft de vertrouwelijkheid schenkt van de exploitatiegegevens die de dienstverlener verkrijgt van de cessionaris of van de licentiehouder, moet worden opgemerkt dat in dergelijke sancties wordt voorzien in het gemeen recht, dat toereikend lijkt te zijn. De tweede tussenkomende partijen beweren eveneens dat de door de bestreden bepaling teweeggebrachte investeringen moeten worden gerelativeerd en dat het eenzijdige karakter van de informatieplicht in overeenstemming is met de norm op het gebied van individueel beheer van literaire en artistieke werken. Bovendien is de bestreden informatieplicht niet van toepassing wanneer de dienstverlener de perspublicatie vóór het sluiten van de licentie niet online heeft gebruikt.

A.98.3. Ten slotte voeren de tweede tussenkomende partijen aan dat de door de verzoekende partij geformuleerde prejudiciële vraag op verschillende verkeerde uitgangspunten berust. In het geval waarin het Hof een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie zou willen stellen in het kader van het derde middel, zou die prejudiciële vraag moeten worden geherformuleerd teneinde te bepalen of artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790, geïnterpreteerd in het licht van artikel 16 van het Handvest, zich verzet tegen een nationale wetgeving waarbij aan de dienstverleners van de informatiemaatschappij de verplichting wordt opgelegd om, op schriftelijk verzoek van de persuitgever, in voorkomend geval vertrouwelijke informatie te verstrekken over de exploitatie van de perspublicaties door de dienstverlener van de informatiemaatschappij opdat de persuitgever de waarde van het in dat artikel 15 vastgelegde recht kan beoordelen, en waarbij aan de betrokken persuitgevers de verplichting wordt opgelegd om aan de vennootschappen of organisaties voor het beheer van de rechten van de auteurs van werken die in die perspublicaties zijn opgenomen, informatie mee te delen over de vergoeding die de persuitgever van de dienstverlener van de informatiemaatschappij ontvangt.

A.99. Wat het vierde middel betreft, voeren de tweede tussenkomende partijen aan dat de voorwaarden die in de rechtspraak van het Hof worden gesteld opdat uitvoerende bevoegdheden aan een onafhankelijke administratieve overheid kunnen worden toevertrouwd, te dezen zijn vervuld.

Zaak nr. 7926

A.100.1. De tussenkomende partijen voeren allereerst aan dat het in de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 bedoelde onvervreemdbare en onoverdraagbare recht op een vergoeding de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790, schendt. Zij voeren aan dat die laatste bepaling zich beperkt tot de exploitatie van contracten en dus niet van toepassing is op buitencontractuele relaties. Zij voegen eraan toe dat reeds in een contractuele vergoeding wordt voorzien voor de auteurs en uitvoerende kunstenaars, zodat het recht op een extra vergoeding, bedoeld in de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022, een tweede betaling voor de auteurs en uitvoerende kunstenaars met zich meebrengt. Daarenboven worden de nadere regels voor de berekening van de vergoeding van de collectieve beheerorganisatie evenmin omschreven. Bovendien wordt reeds in een passende en evenredige vergoeding voorzien in andere bepalingen van de wet van 19 juni 2022, met name de artikelen 5, 7, 30 en 32. De tussenkomende partijen preciseren eveneens dat de bestreden bepalingen de door artikel 16 van het Handvest gewaarborgde contractuele vrijheid schenden, aangezien die bepalingen ingewikkelde en dure handelsrelaties met een collectieve beheerorganisatie met zich meebrengen. De

bepanking van die vrijheid is hoe dan ook onevenredig in zoverre zij het niet mogelijk maakt om het vastgestelde doel te bereiken. In werkelijkheid gaat de Belgische wetgever verder dan hetgeen het Unierecht vereist, zoals de Europese Commissie heeft beklemtoond.

A.100.2. Vervolgens beweren de tussenkomende partijen dat het in de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 bedoelde nieuwe recht op een vergoeding de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 56 VWEU, dat het vrije verkeer van diensten waarborgt, schendt. De bestreden bepalingen hebben immers tot gevolg dat een dienstverlener van de informatiemaatschappij die zijn diensten in België aanbiedt, door de wet van 19 juni 2022 wordt verhinderd om een akkoord te sluiten met een licentienemer van een andere lidstaat. De vereiste voorwaarden om te kunnen afwijken van het beginsel van vrij verkeer van diensten worden te dezen hoe dan ook niet vervuld, aangezien het doel dat erin bestaat een passende en evenredige vergoeding van de auteurs en uitvoerende kunstenaars te verzekeren, reeds wordt bereikt bij de artikelen 5 en 30 van de wet van 19 juni 2022.

A.100.3. Bovendien voeren de tussenkomende partijen aan dat de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 het eigendomsrecht schenden, zoals in het derde middel van de verzoekende partij in zaak nr. 7926 wordt beklemtoond. Het bij die bepalingen ingevoerde systeem van een extra vergoeding brengt immers de verplichting met zich mee om een tweede maal te betalen voor een recht dat legitiem is verworven. Een dergelijk systeem is echter enkel toegestaan krachtens het mechanisme voor wijziging van het contract, bedoeld in artikel 20 van richtlijn (EU) 2019/790, zoals het door de Belgische wetgever is omgezet.

A.100.4. Bovendien vragen de tussenkomende partijen om de door de verzoekende partijen in zaak nr. 7924 geformuleerde prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie te stellen.

A.100.5. In antwoord op de argumenten van de Ministerraad en van verschillende andere tussenkomende partijen voeren de tussenkomende partijen aan dat het Hof wel degelijk bevoegd is om de inachtneming van internationaalrechtelijke bepalingen te toetsen, door ze in samenhang te lezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.100.6. Voor het overige zetten de tussenkomende partijen argumenten uiteen die soortgelijk zijn aan de grieven die door de verzoekende partij in zaak nr. 7926 en door de verzoekende partijen in zaak nr. 7924 zijn geformuleerd.

Zaak nr. 7927

Eerste tussenkomende partijen

A.101.1. De eerste tussenkomende partijen voeren aan dat het door de verzoekende partijen geformuleerde eerste middel gegrond is. Zij verwijzen in dat verband eveneens naar de uiteenzettingen met betrekking tot het vijfde en zesde middel in zaak nr. 7922. In ondergeschikte orde vragen zij om, in plaats van de door de verzoekende partijen voorgestelde prejudiciële vraag, de in zaak nr. 7922 geformuleerde tweede prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen.

A.101.2. Wat het door de verzoekende partijen geformuleerde tweede en vierde middel betreft, zijn de eerste tussenkomende partijen van mening dat die gegrond zijn en verwijzen zij naar de argumenten die in het achtste en negende middel in zaak nr. 7922 zijn uiteengezet. In ondergeschikte orde vragen zij om, in plaats van de door de verzoekende

partijen voorgestelde prejudiciële vragen, de in zaak nr. 7922 geformuleerde vijfde en zesde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen.

A.101.3. Bovendien is het door de verzoekende partijen aangevoerde derde middel volgens de eerste tussenkomende partijen gegrond. In dat kader verwijzen zij eveneens naar het zevende middel dat is uiteengezet in zaak nr. 7922. In ondergeschikte orde vragen zij om, in plaats van de door de verzoekende partijen voorgestelde prejudiciële vraag, de in zaak nr. 7922 geformuleerde vierde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen.

Tweede tussenkomende partij

A.102. De uiteenzettingen van de tweede tussenkomende partij met betrekking tot de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022, die het voorwerp van het derde en vierde middel in zaak nr. 7927 uitmaken, zijn in essentie identiek aan die welke zij in het kader van haar tussenkomst in zaak nr. 7924 uiteenzet.

Zaken nrs. 7922 en 7925

A.103.1. De tussenkomende partij onderzoekt allereerst het derde middel in zaak nr. 7922 en het eerste middel in zaak nr. 7925. Zij voert aan dat artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen in die zaken aanvoeren, niet gericht is op maximale harmonisatie. Hoewel volgens haar die richtlijn (EU) 2019/790 tot doel heeft de wetgevingen van de lidstaten te harmoniseren en nader tot elkaar te brengen door algemene beginselen en doelstellingen vast te stellen, laat zij de lidstaten evenwel enige vrijheid om overgangsmaatregelen te nemen die eigen zijn aan hun nationale wetgeving en aan de bijzondere kenmerken van hun markten. Elke lidstaat kan aldus de meest doeltreffende en evenwichtige middelen kiezen om de vastgestelde doelstellingen te bereiken. Bijgevolg was de Belgische wetgever vrij om de nadere regels en de mechanismen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn te bepalen, in het bijzonder die met betrekking tot de vergoeding, voor zover die de aanwezige belangen en de algemene beginselen van het Unierecht in acht nemen.

A.103.2.1. Vervolgens komt de tussenkomende partij terug op de grieven met betrekking tot de aan het BIPT verleende bevoegdheden, die in het eerste, tweede en derde middel in zaak nr. 7922 en in het eerste, tweede en vierde middel in zaak nr. 7925 zijn uiteengezet. Zij beweert dat de Belgische wetgever, teneinde een nuttig gevolg te geven aan artikel 15, lid 5, van richtlijn (EU) 2019/790, heeft beslist om de partijen te verplichten om te goeder trouw te onderhandelen, hetgeen logischerwijs inhoudt dat men een volledig beeld heeft van het gebruik van de perspublicaties in kwestie. In dat kader worden de partijen geenszins gedwongen om contracten te sluiten, aangezien de onderhandelingen enkel plaatsvinden voor zover de persuitgever bereid is om de voormelde exploitaties toe te staan.

A.103.2.2. Bovendien, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen beweren, wordt bij artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 wel degelijk een systeem van een passende en evenredige vergoeding ingevoerd voor de persuitgevers en auteurs van werken die in die perspublicaties zijn opgenomen. In dat kader heeft de Belgische wetgever, in het geval waarin geen akkoord wordt bereikt, het mogelijk gemaakt dat een onafhankelijke administratieve overheid, het BIPT, het geschil beslecht door een tarief vast te stellen. De tussenkomende partij merkt op dat elk van de partijen vrij is om een zaak aanhangig te maken bij het BIPT, en zulks binnen een termijn van vier maanden vanaf het openen van de onderhandelingen, hetgeen een redelijke termijn uitmaakt om argumenten uit te wisselen en

opdat een beslissing wordt genomen, zodat het geschil de loop van de zaken van de partijen niet onnodig lang belemmert, noch in het nadeel werkt van de auteurs die wachten op het deel van de inkomsten dat zij moeten ontvangen. Bovendien heeft de wetgever, om te vermijden dat een partij de dingen langer laat duren, de wijsheid gehad om erin te voorzien dat het geschil wordt beslecht door een onafhankelijke overheid, namelijk het BIPT.

De tussenkomenende partij beklemtoont dat het BIPT, als onafhankelijke administratieve overheid, reeds over de noodzakelijke deskundigheid beschikt met betrekking tot het reguleren van de telecommunicatie en de postdiensten in België. Er werden aan het BIPT ook bevoegdheden inzake audiovisuele mediadiensten toegewezen. Zijn dienst voor geschillenbeslechting beschikt aldus over een lange ervaring inzake het onpartijdige en billijke beheer van conflicten met betrekking tot aanbieders van elektronische communicatiediensten, -apparatuur of -netwerken en aanbieders van audiovisuele mediadiensten. Het nemen van administratieve beslissingen is bovendien een van de opdrachten die bij de wet reeds aan het BIPT is toegewezen. Bovendien kan het BIPT niet worden verweten dat het geen enkele ervaring op het gebied van rechten van persuitgevers heeft, aangezien de wet van 19 juni 2022 net een nieuw mechanisme invoert. In werkelijkheid maakt dat systeem het mogelijk te vermijden dat een nieuwe overheid wordt opgericht om de conflicten te behandelen, vanuit een oogpunt van doeltreffendheid en kostenbesparing.

A.103.2.3. Volgens de tussenkomenende partij is het feit dat een onafhankelijke administratieve overheid een tarief bepaalt indien de betrokken partijen het niet eens zijn, niet nieuw. Tal van onafhankelijke administratieve overheden zijn in België immers gemachtigd om tarieven te bepalen en geschillen te beslechten. Het conflictenbeheer door het BIPT en het nemen van bindende beslissingen worden bovendien strikt afgebakend bij de wet. Daarenboven wil het nieuw ingevoerde naburige recht van nature evolutief zijn en zal het wellicht aanleiding geven tot interpretatievragen, met name met betrekking tot het al dan niet toepassen van bepaalde uitzonderingen. De tussenkomenende partij voert aan dat het in het belang van alle betrokken partijen is dat de zorg om per geval een beslissing te nemen, wordt toevertrouwd aan een orgaan. Het BIPT zal zich bovendien niet in de plaats stellen van de gerechtelijke overheden, bij wie de zaak nog steeds aanhangig zal kunnen worden gemaakt, hetzij in eerste aanleg, hetzij in graad van beroep. Het fundamentele recht op toegang tot de rechter, dat is vastgelegd in artikel 47 van het Handvest, blijft volledig gewaarborgd, aangezien de partij die een belang zal hebben bij het instellen van een beroep, dat zal kunnen doen voor het Marktenhof.

Volgens de tussenkomenende partij blijkt de keuze om het toezicht op de onderhandelingen en het beheer aan het BIPT toe te vertrouwen verstandig, rekening houdend met de bijzondere kenmerken van de Belgische uitgevermarkt. Die is immers tweetalig en zeer geconcentreerd omdat zij op een beperkt aantal actoren berust. De akkoorden tussen de persuitgevers en de platformen zullen zich aldus tot maar enkele gevallen beperken. Het BIPT zal in staat zijn om de betrokken partijen te horen, een beslissing te nemen en oplossingen te vinden per geval. Daarentegen bestaat de Belgische journalistenmarkt uit een overvloed aan actoren. Doordat de Belgische wetgever aan die collectieve beheersvennootschappen de zorg toevertrouwt om met de persuitgevers te onderhandelen, in voorkomend geval via een collectieve overeenkomst en onder het toezicht van een commissie in geval van geschillen, houdt hij rekening met die realiteit.

A.103.3.1. Over het recht op informatie, waarop het eerste middel in zaak nr. 7922 en het derde middel in zaak nr. 7925 betrekking hebben, voert de tussenkommende partij aan dat de Belgische wetgever de door artikel 19 van richtlijn (EU) 2019/790 gewaarborgde verplichting tot transparantie ten aanzien van de persuitgevers door de dienstverleners van de informatiemaatschappij getrouw heeft omgezet. In dat verband heeft hij ervoor gezorgd om de beoogde informatie tekstueel te beperken. Die informatieplicht is noch buitensporig, noch onevenredig, maar blijkt noodzakelijk te zijn opdat de partijen een coherente toepassing kunnen maken van het naburige recht in het kader van de onderhandelingen tussen die partijen. Het betreft een billijke tegenprestatie voor het gebruik van perspublicaties door de dienstverleners van de informatiemaatschappij. De tussenkommende partij voegt eraan toe dat, aangezien het een wettelijke verplichting betreft, de dienstverleners van de informatiemaatschappij de bescherming van bedrijfsgeheimen of van persoonsgegevens niet ertegen in kunnen brengen. De tussenkommende partij merkt eveneens op dat de wet in een aantal beperkingen voorziet met betrekking tot de doeleinden waarvoor die gegevens kunnen worden gebruikt en met betrekking tot het vertrouwelijke karakter van de informatie, precies om de bedrijfsmodellen van de dienstverleners van de informatiemaatschappij te beschermen.

A.103.3.2. De tussenkommende partij preciseert dat dankzij het verkrijgen van de voormelde informatie de persuitgevers in de praktijk niets anders zullen kunnen dan kennis te nemen van de informatie met betrekking tot de exploitatie van hun eigen perspublicaties en de inkomsten die erdoor worden gegenereerd. Een onwettige openbaarmaking van bedrijfsgeheimen of van informatie met betrekking tot de strategie van platformen moet dus niet worden gevreesd. Bovendien vloeit het eenzijdige karakter van de informatieplicht, dat door de verzoekende partijen wordt bekritiseerd, voort uit het door de Europese wetgever gewenste systeem en is het volkomen verantwoord. Het systeem beoogt immers de zwakke partij in de onderhandelingen te beschermen door haar de mogelijkheid te bieden om toegang te krijgen tot relevante informatie met betrekking tot de exploitatie van werken en andere beschermde materialen.

Wat betreft de informatieplicht van de persuitgevers ten aanzien van de auteurs van wie werken in een perspublicatie zijn opgenomen, wordt in dezelfde beperkingen met betrekking tot de doeleinden en het vertrouwelijke karakter voorzien in de wet. Bovendien zijn enkel de beheersvennootschappen of collectieve beheerorganisaties die de auteurs vertegenwoordigen, gemachtigd om de informatie te ontvangen. Die vennootschappen en organisaties worden eveneens strikt geregeld bij de wet, zodat er geen lekken moeten worden gevreesd. Hoe dan ook zal de informatie die aan die collectieve beheersvennootschappen zal worden doorgegeven, enkel betrekking hebben op het bedrag van de door de persuitgevers ontvangen vergoeding.

A.103.3.3. Bovendien voert de tussenkommende partij aan dat de verzoekende partijen tot de machtigste ondernemingen ter wereld behoren, in het bijzonder op het gebied van de verwerking van online-informatie en van alle soorten van data, zodat zij geen enkele moeite hebben, ongeacht of dit op technisch vlak dan wel op menselijk vlak is, om de wet en de verplichtingen die eruit voortvloeien, na te leven.

A.103.4.1. De tussenkommende partij onderzoekt vervolgens de uitzonderingen op de in artikel 15 van richtlijn bedoelde regeling, waarvan sprake is in de eerste drie middelen van zaak nr. 7925. Zij merkt op dat artikel XI.216/2, § 4, zoals ingevoerd bij artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, erin voorziet dat een aantal perspublicaties worden uitgesloten van de regeling, namelijk hyperlinks, het gebruik van losse woorden of zeer korte fragmenten en het

gebruik van werken waarvan de bescherming is verstreken. De tussenkomenende partij voert aan dat het een letterlijke omzetting betreft van artikel 15, lid 1, derde en vierde alinea, van richtlijn (EU) 2019/790, gelezen in het licht van de overwegingen 57 en 58 van die richtlijn. Dat systeem brengt geen enkele verplichting tot permanent toezicht met zich mee, maar houdt enkel in dat de betrokken dienst de toestemming van de persuitgevers zal moeten verkrijgen telkens als hij de perspublicaties zelf wenst te gebruiken, tenzij een uitzondering van toepassing is.

A.103.4.2. Daarenboven voert de tussenkomenende partij aan dat de vraag of de perspublicaties al dan niet auteursrechtelijk worden beschermd, niet pertinent is, aangezien de regeling van artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 geen betrekking heeft op werken, maar op perspublicaties. Het is evenwel duidelijk dat een perspublicatie in de meerderheid van de gevallen auteursrechtelijk wordt beschermd, zoals in de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt beklemtoond.

Bovendien, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij in zaak nr. 7925 aangeeft, is de betrokken dienst, indien de op het platform gepubliceerde perspublicatie enkel uit een hyperlink bestaat die door de persuitgever of door de gebruiker online is geplaatst, niet onderworpen aan de bestreden bepaling, aangezien hyperlinks niet worden beoogd in de regeling. De tussenkomenende partij voegt eraan toe dat de voornoemde verzoekende partij een voordeel haalt uit de perspublicaties die op haar platform circuleren, aangezien zij haar gebruikers verplicht om haar exploitatierechten toe te kennen op de content die online wordt geplaatst op de dienst Facebook, zoals in haar algemene voorwaarden wordt aangegeven. Bijgevolg maken de perspublicaties, zelfs wanneer ze worden geüpload door de persuitgevers en de gebruikers, integraal deel uit van het wetslagen van het bedrijfsmodel van de verzoekende partij en vormen zij een fundamentele pijler van haar reclamestrategie.

A.103.5. Ten slotte, wat de verzoeken om prejudiciële vragen te stellen betreft, stelt de tussenkomenende partij vast dat de verzoekende partij in zaak nr. 7925 de enige partij in de samengevoegde zaken is die vraagt om aan het Hof van Justitie prejudiciële vragen te stellen over artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790, wellicht met vertragende doeleinden. In werkelijkheid bestaat er geen aanleiding om de prejudiciële vragen te stellen, aangezien de richtlijn zich ertoe beperkt de richting te bepalen die de nationale wetgever dient te volgen. Bovendien is artikel 15 voldoende duidelijk en laat de lezing ervan redelijkerwijze geen ruimte voor twijfel bestaan.

Zaken nrs. 7922, 7924 en 7926

A.104.1. In hoofdorde stellen de tussenkomenende partijen dat zij de door de verzoekende partijen uiteengezette argumenten in zaak nr. 7922 ter ondersteuning van hun vierde, vijfde, zesde, zevende, achtste en negende middel, de door de verzoekende partijen uiteengezette argumenten in zaak nr. 7924 ter ondersteuning van hun twee middelen en de door de verzoekende partij uiteengezette argumenten in zaak nr. 7926 ter ondersteuning van haar eerste middel en van het tweede onderdeel van haar tweede middel, volledig onderschrijven en tevens verwijzen naar soortgelijke grieven in zaak nr. 7922.

Zij voegen eraan toe dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 geen geldige rechtsgrondslag kan vormen voor het vergoedingsrecht waarin artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 en de artikelen 60 tot 62 van dezelfde wet voorzien. Artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 is immers enkel van toepassing op de relaties tussen auteurs en uitvoerende kunstenaars, enerzijds, en de entiteiten waarmee zij rechtstreeks een licentie of overdracht van rechten

hebben gesloten, anderzijds. Voor het overige stellen de tussenkomende partijen dat de artikelen 54 en 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 een onverantwoorde beperking inhouden van de contractuele vrijheid die meerdere actoren in de sector van de muziekopnames genieten.

A.104.2. In ondergeschikte orde verzoeken de tussenkomende partijen om meerdere prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie.

A.104.3.1. De eerste vraag strekt ertoe te bepalen of artikel 1, lid 1, onder *f*), van richtlijn (EU) 2015/1535 moet worden geïnterpreteerd in die zin dat een nationale bepaling waarbij een onoverdraagbaar recht – waarvan geen afstand kan worden gedaan en dat verplicht collectief moet worden beheerd –, op een bijkomende vergoeding van aanbieders van onlinediensten voor het delen van content wordt toegekend aan auteurs en uitvoerende kunstenaars die hun recht voor de beschikbaarstelling aan het publiek hebben overgedragen, een „technisch voorschrift” is in de zin van die bepaling, waarvan het ontwerp voorafgaand moet worden meegedeeld aan de Europese Commissie krachtens artikel 5, lid 1, van die richtlijn.

A.104.3.2. De tweede vraag strekt ertoe te bepalen of artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 in de weg staat aan nationale wetsbepalingen waarbij een onoverdraagbaar recht – waarvan geen afstand kan worden gedaan en dat verplicht collectief moet worden beheerd – op een bijkomende vergoeding van aanbieders van onlinediensten voor het delen van content wordt toegekend aan auteurs en uitvoerende kunstenaars die hun recht voor de beschikbaarstelling aan het publiek hebben overgedragen of in licentie hebben gegeven, wanneer dat recht is afgeleid uit het recht van beschikbaarstelling aan het publiek dat reeds in licentie is gegeven aan de aanbieder van onlinediensten voor het delen van content.

A.104.3.3. De derde vraag sterkt ertoe te bepalen of artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 in de weg staat aan nationale wetsbepalingen waarbij een onoverdraagbaar recht – waarvan geen afstand kan worden gedaan en dat verplicht collectief moet worden beheerd – op een bijkomende vergoeding van aanbieders van onlinediensten voor het delen van content wordt toegekend aan auteurs en uitvoerende kunstenaars die hun recht van beschikbaarstelling aan het publiek hebben overgedragen of in licentie hebben gegeven, wanneer dat recht is afgeleid uit het recht van beschikbaarstelling aan het publiek dat reeds in licentie is gegeven aan de aanbieder van onlinediensten voor het delen van content en wanneer een geldend systeem van contractuele praktijken reeds ervoor zorgt dat de auteurs en/of de uitvoerende kunstenaars een passende en evenredige vergoeding ontvangen.

A.104.3.4. De vierde vraag strekt ertoe te bepalen of artikel 56 VWUE in de weg staat aan nationale wetsbepalingen waarbij een onoverdraagbaar recht – waarvan geen afstand kan worden gedaan en dat verplicht collectief moet worden beheerd – op een bijkomende vergoeding van aanbieders van onlinediensten voor delen van content wordt toegekend aan auteurs en uitvoerende kunstenaars die hun recht van beschikbaarstelling aan het publiek hebben overgedragen of in licentie hebben gegeven, wanneer dat recht is afgeleid uit het recht van beschikbaarstelling aan het publiek dat reeds in licentie is gegeven aan de aanbieder van onlinediensten voor het delen van content en wanneer een geldend systeem van contractuele praktijken reeds ervoor zorgt dat de auteurs en/of de uitvoerende kunstenaars een passende en evenredige vergoeding ontvangen.

A.104.3.5. De vijfde vraag strekt ertoe te bepalen of artikel 1, lid 1, onder *f*), van richtlijn (EU) 2015/1535 moet worden geïnterpreteerd in die zin dat een nationale bepaling waarbij

een onoverdraagbaar recht – waarvan geen afstand kan worden gedaan en dat verplicht collectief moet worden beheerd – op een bijkomende vergoeding van bepaalde diensten van de informatiemaatschappij zoals streamingdiensten aan auteurs en uitvoerende kunstenaars die hun recht van beschikbaarstelling aan het publiek hebben overgedragen, een „technisch voorschrift” is in de zin van die bepaling, waarvan het ontwerp voorafgaand moet worden meegedeeld aan de Europese Commissie krachtens artikel 5, lid 1, van die richtlijn.

A.104.3.6. De zesde vraag strekt ertoe te bepalen of artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 in de weg staat aan nationale wetsbepalingen waarbij een onoverdraagbaar recht – waarvan geen afstand kan worden gedaan en dat verplicht collectief moet worden beheerd – op een bijkomende vergoeding van bepaalde diensten van de informatiemaatschappij zoals streamingdiensten wordt toegekend aan auteurs en uitvoerende kunstenaars die hun recht van beschikbaarstelling aan het publiek hebben overgedragen, wanneer dat recht is afgeleid uit het recht van beschikbaarstelling aan het publiek dat reeds in licentie is gegeven aan de dienst van de informatiemaatschappij en wanneer een geldend systeem van contractuele praktijken reeds ervoor zorgt dat de auteurs en/of de uitvoerende kunstenaars een passende en evenredige vergoeding ontvangen.

A.104.3.7. De zevende vraag strekt ertoe te bepalen of de artikelen 3 en 5 van richtlijn 2001/29/EG in de weg staan aan nationale wetsbepalingen waarbij een onoverdraagbaar recht – waarvan geen afstand kan worden gedaan en dat verplicht collectief moet worden beheerd – op een bijkomende vergoeding van bepaalde diensten van de informatiemaatschappij zoals streamingdiensten wordt toegekend aan auteurs en uitvoerende kunstenaars die hun recht van beschikbaarstelling aan het publiek hebben overgedragen, wanneer dat recht is afgeleid uit het recht van beschikbaarstelling aan het publiek dat reeds in licentie is gegeven aan de dienst van de informatiemaatschappij en wanneer een geldend systeem van contractuele praktijken reeds ervoor zorgt dat de auteurs en/of de uitvoerende kunstenaars een passende en evenredige vergoeding ontvangen.

A.104.3.8. De achtste vraag strekt ertoe te bepalen of artikel 56 VWEU in de weg staat aan nationale wetsbepalingen waarbij een onoverdraagbaar recht – waarvan geen afstand kan worden gedaan en dat verplicht collectief moet worden beheerd – op een bijkomende vergoeding van bepaalde diensten van de informatiemaatschappij zoals streamingdiensten wordt toegekend aan auteurs en uitvoerende kunstenaars die hun recht van beschikbaarstelling aan het publiek hebben overgedragen, wanneer dat recht is afgeleid uit het recht van beschikbaarstelling aan het publiek dat reeds in licentie is gegeven aan de dienst van de informatiemaatschappij en wanneer een geldend systeem van contractuele praktijken reeds ervoor zorgt dat de auteurs en/of de uitvoerende kunstenaars een passende en evenredige vergoeding ontvangen.

Zaken nrs. 7922, 7924, 7926 en 7927

A.105.1. De tussenkomenende partijen voeren in de eerste plaats aan dat het door de verzoekende partijen aangevoerde vierde middel in zaak nr. 7922 gegrond is. Volgens de tussenkomenende partijen is de uiteenzetting vervat in dit middel, hoewel die enkel betrekking heeft op artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, *mutatis mutandis* van toepassing op de artikelen 60 tot 62 van die wet. De tussenkomenende partijen stellen dat de artikelen 54 en 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 ongetwijfeld regels zijn betreffende de diensten van de informatiemaatschappij in de zin van richtlijn (EU) 2015/1535, waarvan kennis moet worden gegeven aan de Europese Commissie. De wetgeving inzake intellectuele eigendom is eveneens kennelijk onderworpen aan die verplichting. Van het ontwerp dat ten grondslag ligt

aan de wet van 19 juni 2022 is er echter niet een dergelijke kennisgeving geweest. De tussenkommende partijen voeren in dat verband aan dat het ontbreken van een kennisgeving, volgens een vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, moet worden aangevoerd door elke nationale rechterlijke instantie, ook ambtshalve en de loutere vaststelling dat enige kennisgeving ontbreekt zorgt ervoor dat de nationale bepalingen niet van toepassing zijn, zonder dat nader onderzoek vereist is. De tussenkommende partijen voegen eraan toe dat de in artikel 7 van richtlijn (EU) 2015/1535 bepaalde uitzondering op de kennisgeving niet kan worden aangevoerd.

A.105.2. De tussenkommende partijen verzoeken in ondergeschikte orde om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie om na te gaan of de vestiging, door en krachtens de wetgeving van een lidstaat, van een onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht voor auteurs en uitvoerende kunstenaars die een bijdrage hebben geleverd aan een geluidswerk of een audiovisueel werk, ten laste van, enerzijds, de aanbieders van onlinediensten voor het delen van content voor de door de gebruikers op het onlineplatform gedeelde geluidswerken of de audiovisuele werken en, anderzijds, de verleners van een dienst van de informatiemaatschappij – dienst die als hoofddoel of als een van de hoofdoelen heeft een grote hoeveelheid door het auteursrecht of de naburige rechten beschermde geluids- en/of audiovisuele werken met een winsttoegmerk aan te bieden en op basis waarvan 1) gebruikers tegen een wederkerige betaling in geld of zonder die betaling, het recht hebben op toegang tot de voorgestelde geluids- of audiovisuele werken, 2) gebruikers geen permanente reproductie kunnen verwerven van het werk waartoe zij toegang hebben, 3) gebruikers op een door hen individueel gekozen plaats en tijd toegang hebben tot de aangeboden geluids- of audiovisuele werken en 4) de dienstverlener de redactionele verantwoordelijkheid geeft voor het aanbod en de organisatie van die dienst, waaronder de ordening, rangschikking en promotie van de geluids- of audiovisuele werken – met dien verstande dat, bij gebrek aan een collectieve overeenkomst, dat vergoedingsrecht uitsluitend kan worden uitgeoefend door een collectieve beheersorganisatie die respectievelijk de auteurs en de uitvoerende kunstenaars vertegenwoordigt, een regel is betreffende de diensten in de zin van artikel 1, lid 1, onder e), en een technisch voorschrift in de zin van artikel 1, lid 1, onder f), van richtlijn (EU) 2015/1535.

A.106.1. De tussenkommende partijen stellen vervolgens dat het eerste middel in zaak nr. 7927 en het vijfde en het zesde middel in zaak nr. 7922 gegrond zijn. Volgens hen is artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 een bepaling die een maximale harmonisatie beoogt. De Belgische omzetting van die bepaling, door artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, is niet correct omdat het een vergoedingsrecht creëert voor auteurs en uitvoerende kunstenaars waarin artikel 17 van de richtlijn simpelweg niet voorziet. Artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 beperkt overigens ten onrechte de reikwijdte en de omvang van de exclusieve rechten, namelijk het auteursrecht en naburige rechten, die de auteurs en de uitvoerende kunstenaars ontleen aan artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG. Het bepaalt immers dat het vergoedingsrecht van auteurs en uitvoerende kunstenaars deels onvervreemdbaar en onoverdraagbaar is, maar ook dat dat recht verplicht collectief moet worden beheerd, zodat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 de economische waarde aantast van het recht dat de auteurs of de uitvoerende kunstenaars in licentie kunnen geven of kunnen overdragen. Dat systeem leidt tot een verschillende nationale regeling en dus tot rechtsonzekerheid, hetgeen richtlijn (EU) 2019/790 precies tracht te voorkomen.

A.106.2. De tussenkommende partijen voegen eraan toe dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 indruist tegen de *ratio legis* en de eigenlijke doelstelling van artikel 17 van richtlijn

(EU) 2019/790 dat erin bestaat de licentieverlening in de digitale eengemaakte markt doeltreffender te maken, door het algemeen aanvaard gebruik in de gamingsector te wijzigen door middel van de invoering van een recht op een bijkomende vergoeding dat collectief wordt beheerd en van toepassing is op het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie, naast het gebruik van de bestaande licenties, hetgeen ongewilde en onnodige wijzigingen, rechtsonzekerheid en complexiteit met zich meebrengt in de verleningsprocedure van licenties.

A.107.1. De tussenkommende partijen stellen overigens dat het achtste middel in zaak nr. 7922 en het tweede middel in zaak nr. 7927 gegrond zijn. In dat verband beklemtonen zij dat de invoering van een onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht voor auteurs en uitvoerende kunstenaars op illegale en onevenredige wijze het contractuele kader verstoort dat bestaat tussen aanbieders van onlinediensten voor het delen van content en de leden van de tussenkommende partijen. Krachtens artikel 54 van de wet 19 juni 2022 zullen de aanbieders voortaan verplicht zijn een overeenkomst te sluiten zowel met de rechthebbenden als met de beheersvennootschappen die de auteurs of de uitvoerende kunstenaars vertegenwoordigen, waardoor de transactiekosten en de rechtsonzekerheid aanzienlijk zullen toenemen. De tussenkommende partijen voeren bovendien aan dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 de grensoverschrijdende handel en het vrije verkeer van diensten belemmert. Het verstoort de huidige praktijken betreffende de verlening en de overdracht van licenties in de sector, maakt ze ingewikkelder en creëert een specifieke Belgische regeling voor de verlening en de overdracht van die licenties die verschilt van de in andere lidstaten geldende regelingen.

A.107.2. De tussenkommende partijen voegen eraan toe dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 niet aan de vereiste criteria beantwoordt opdat een beperking op het vrije verkeer van de diensten van de informatiemaatschappij toelaatbaar zou zijn. De maatregel waarin artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 voorziet, kan immers niet worden verantwoord op grond van artikel 3, lid 4, van richtlijn 2000/31/EG, aangezien die bepaling alleen de beperkingen betreft met betrekking tot een welbepaalde dienstverlener en niet een algemene beperking zoals die waarin de Belgische wetgever voorziet. Artikel 3, lid 4, van de richtlijn 2000/31/EG staat bovendien de beperkingen alleen toe voor redenen van openbare orde, de bescherming van de volksgezondheid, openbare veiligheid en bescherming van consumenten. De bescherming van de belangen van de auteur en de uitvoerende kunstenaar of de opheffing van een beweerde waardeklouf vallen klaarblijkelijk niet onder voormelde uitzonderingen.

De tussenkommende partijen preciseren voorts dat de vergoedingsrechten, door de aard ervan, *stricto sensu* geen auteursrechten of naburige rechten zijn, maar economische rechten. Te dezen voert de wet van 19 juni 2022 geen enkele beperking in van de exclusieve rechten van de auteur of de uitvoerende kunstenaar en is er dus geen tegenprestatie zoals dat normaliter het geval is voor het vergoedingsrecht. In tegendeel, het vergoedingsrecht waarin artikel 54 van die wet voorziet, is een bijkomende *de facto* compensatie in de vorm van een aan auteurs en uitvoerende kunstenaars verleende subsidie. Het is dus duidelijk dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2000/31/EG in de weg staat aan het voormelde vergoedingsrecht, aangezien het in wezen een subsidie of een steunmaatregel is voor auteurs of uitvoerende kunstenaars.

A.107.3. De tussenkommende partijen stellen dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 in elk geval artikel 56 VWEU schendt, allereerst in zoverre het daarin bepaalde vergoedingsrecht tot een discriminatie op grond van nationaliteit leidt. De voornaamste aanbieders van

onlinediensten voor het delen van content werken immers vanuit andere lidstaten dan België. De aanbieders die in een andere lidstaat zijn gevestigd en die hun diensten bovendien in België aanbieden vanuit die andere lidstaat, werken, per definitie, in een grensoverschrijdende omgeving en kunnen zich dus beroepen op het vrije verkeer van diensten. Na de invoering van artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 zullen die aanbieders voortaan bijkomende aparte onderhandelingen moeten voeren voor het Belgische grondgebied en zullen zij de bijkomende transactiekosten moeten dragen. De tussenkomenende partijen verwijzen in dat verband naar het negende middel in zaak nr. 7922. Zij beklemtonen dat de aanbieders van onlinediensten voor het delen van content die in andere lidstaten zijn gevestigd en die hun diensten in België aanbieden onder meer worden geconfronteerd met een dubbele last ten opzichte van de aanbieders die in België zijn gevestigd en die hun diensten enkel aan het Belgische publiek aanbieden.

Voor het overige voeren de tussenkomenende partijen aan dat het vergoedingsrecht waarin artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 voorziet, niet wordt verantwoord op grond van een hoger openbaar belang. Zij veronderstellen dat de nagestreefde doelstelling verband houdt met het feit dat de auteurs en de uitvoerende kunstenaars niet passend worden vergoed en dat zij worden benadeeld door het streamen van werken via de aanbieders van onlinediensten voor het delen van content. Dat is geen dwingende reden van algemeen belang, aangezien puur economische redenen uitgesloten zijn van dat begrip door de rechtspraak van het Hof van Justitie. De tussenkomenende partijen merken overigens op dat er reeds sprake is van een algemeen, contractueel recht op een billijke en passende vergoeding voor auteurs en uitvoerende kunstenaars.

De tussenkomenende partijen voegen eraan toe dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 onevenredig is, aangezien er andere middelen bestaan om de doelstelling te verwezenlijken, namelijk een passende vergoeding voor de auteurs en de uitvoerende kunstenaars, zonder dat een specifiek vergoedingsrecht in België moet worden ingevoerd. De tussenkomenende partijen verwijzen inzonderheid naar het recht op een passende en evenredige vergoeding in een contractuele relatie, zoals bedoeld in artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790. Het bestreden vergoedingsrecht is overigens niet aangepast aan de gamingsector, aangezien de industrie kan rekenen op de gratis distributie van opnames van gamingsessies via de aanbieders van onlinediensten voor het delen van content. Die gratis reclame doet de vraag naar videogames toenemen bij het grote publiek. Het vergoedingsrecht dreigt echter een ontradend effect tot stand te brengen en de online zichtbaarheid van de content van de videogames te verminderen, waardoor de vraag naar dat belangrijk cultureel product wordt afgeremd.

A.108. De tussenkomenende partijen stellen vervolgens dat het zevende middel in zaak nr. 7922 gegrond is, aangezien de artikelen 18 en volgende van richtlijn (EU) 2019/790 reeds door middel van specifieke mechanismen in een passende vergoeding voorzien in de contractuele sfeer. In dat verband voegt artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 een bijkomend mechanisme toe dat geen grondslag heeft in het Europees recht, namelijk een wettelijk recht op vergoeding terwijl een dergelijk recht niet is opgenomen in artikel 18 van de voormelde richtlijn en door de Europese wetgever zelfs expliciet werd geweigerd tijdens de aannemingsprocedure van die richtlijn.

A.109.1. De tussenkomenende partijen voeren aan dat het derde middel in zaak nr. 7927, het eerste middel in zaak nr. 7926 en het eerste middel in zaak nr. 7924 gegrond zijn. Zij voeren aan dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 duidelijk ertoe strekt een passende en evenredige vergoeding te waarborgen in de contractuele sfeer en dus geen rechtsgrond kan

vormen voor een bijkomend en extracontractueel vergoedingsrecht dat onrechtmatig de contractuele vrijheid van de betrokken partijen beperkt. Een extracontractueel vergoedingsrecht zoals bedoeld in de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 is dus niet in overeenstemming met artikel 18 van de richtlijn. Die bepaling staat overigens in de weg aan de uitlegging van het door de Belgische wetgever beoogde recht op een passende en evenredige vergoeding. Het begrip passende en evenredige vergoeding moet immers op eenvormige wijze worden uitgelegd in overeenstemming met het Unierecht. De Belgisch wetgever kan dus niet verder gaan dat hetgeen het Unierecht eist om een passende en evenredige vergoeding te waarborgen.

A.109.2. Artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 staat volgens de tussenkomenende partijen in de weg aan de dubbele vergoeding van de auteur of de uitvoerende kunstenaar. De artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 leiden echter tot een dergelijke dubbele vergoeding, wegens de combinatie van de door de producent aan de auteur of de uitvoerende kunstenaar betaalde contractuele vergoeding – die reeds passend en evenredig moet zijn overeenkomstig de artikelen XI.167/1 en XI.205/1 van het Wetboek van economisch recht –, enerzijds, en van de voortaan in de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 bedoelde bijkomende vergoeding, anderzijds.

A.109.3. De tussenkomenende partijen voegen eraan toe dat de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 rechtsonzekerheid creëren wegens de onnauwkeurigheid van de bestreden bepalingen, die geen enkel criterium bepalen inzake omvang van het vergoedingsrecht, de berekeningswijze of nog het onderhandelingskader, en dat die artikelen ook de grensoverschrijdende handel en de licentieverlening op het hele grondgebied van de Europese Unie beperken.

A.110.1. De tussenkomenende partijen voeren vervolgens aan dat het vierde middel in zaak nr. 7927, het eerste middel in zaak nr. 7926 en het eerste middel in zaak nr. 7924 gegrond zijn. Zij voeren aan dat het vergoedingsrecht waarin de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 voorzien, het vrije verkeer van de diensten van de informatiemaatschappij beperkt, hetgeen in strijd is met artikel 3, lid 2, van richtlijn 2000/31/EG, en dat het een verkapte subsidie of een steunmechanisme is voor de Belgische auteurs en uitvoerende kunstenaars.

Wat de schending van artikel 56 VWEU betreft, voeren de tussenkomenende partijen aan dat het bestreden vergoedingsrecht leidt tot een discriminatie op grond van nationaliteit en dat dat recht niet verantwoord wordt door dwingende redenen van algemeen belang, aangezien geen enkel element bewijst dat er wel degelijk een probleem is inzake ontoereikende vergoeding voor elk type audiovisuele werken, en inzonderheid voor videogames, waardoor het nodig zou zijn om te voorzien in een bijkomende vergoeding voor de auteurs en de uitvoerende kunstenaars. Zij beklemtonen eveneens dat de artikelen 18 en volgende van richtlijn (EU) 2019/790 reeds voorzien in een passende en evenredige vergoeding voor de auteurs en de uitvoerende kunstenaars en dat de doelstelling van de wetgever die erin bestaat de vermeende onderhandelingsbevoegdheid van Spotify, Netflix, Prime en Disney+ tegen te gaan, niet relevant is voor de gamingindustrie.

A.110.2. Volgens de tussenkomenende partijen is het bestreden vergoedingsrecht hoe dan ook niet passend om de nagestreefde doelstelling te verwezenlijken, namelijk het versterken van de zwak geachte onderhandelingspositie van de auteurs of de uitvoerende kunstenaars. Dat recht benadeelt immers het *streamen*, hetgeen een cruciale opkomende technologie is voor de distributie van videogames aan het grote publiek.

Zaken nrs. 7922, 7924, 7925, 7926 en 7927

Eerste tussenkomende partij

A.111.1. De eerste tussenkomende partij voert allereerst aan dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 niet in strijd is met artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790. Zij merkt op dat die laatste bepaling niet zo kan worden uitgelegd dat die zich ertegen verzet dat een lidstaat een onoverdraagbaar vergoedingsrecht invoert, dat onderworpen is aan een verplicht collectief beheer, aangezien de Europese wetgever helemaal niets bepaalt over de kwestie van de vergoeding en de voorwaarden ervan. Bovendien, zelfs in de veronderstelling dat artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 een maximale harmonisatie beoogt, zoals bepaalde verzoekende partijen aanvoeren, is die harmonisatie in elk geval beperkt tot het voorwerp van artikel 17 – zijnde de handeling van mededeling aan het publiek of van beschikbaarstelling voor het publiek door de aanbieders van onlinediensten voor het delen van content in verband met de door de gebruikers geüploade werken en materialen – alsook tot de aansprakelijkheid van de voormelde aanbieders. Omgekeerd kan artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 niet worden geacht een maximale harmonisatie te beogen met betrekking tot kwesties die het niet regelt, zoals de wijze waarop de toestemmingen door de aanbieders van onlinediensten voor het delen van content worden onderhandeld, afgesloten en verkregen.

A.111.2. Overweging 61 van richtlijn (EU) 2019/790 toont naar het oordeel van de eerste tussenkomende partij aan dat de lidstaten over een ruime beleidsvrijheid beschikken bij de omzetting van die richtlijn zodat zij de toestemmingen en de te sluiten overeenkomsten tussen de rechthebbenden en de aanbieders van onlinediensten voor het delen van content kunnen reguleren. Zowel de bewoordingen van artikel 17 als overweging 61 van richtlijn (EU) 2019/790 weerleggen bijgevolg het idee dat die richtlijn een maximale harmonisatie zou beogen inzake mechanismen en voorwaarden met betrekking tot de door de aanbieders van onlinediensten voor het delen van content te verkrijgen toestemmingen. De door de Europese Commissie genomen richtsnoeren betreffende artikel 17 liggen in dezelfde lijn.

A.112.1. De eerste tussenkomende partij voert vervolgens aan dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 niet in strijd is met artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790. Zij voert aan dat artikel 18 niet beperkt is tot de begeleiding van de relatie tussen, enerzijds, de auteur of de uitvoerende kunstenaar en, anderzijds, zijn rechtstreekse medecontractant. Die bepaling voorziet op algemene wijze in een beginsel van passende en evenredige vergoeding, zodat de auteurs en de uitvoerende kunstenaars, wanneer zij hun exclusieve rechten overdragen of in licentie geven, recht hebben op een dergelijke vergoeding. Omgekeerd wordt niet gepreciseerd wie die vergoeding moet betalen. Niets verbiedt bijgevolg dat een derde die vergoeding verschuldigd is. De eerste tussenkomende partij voegt eraan toe dat volgens overweging 73 van richtlijn (EU) 2019/790 het mechanisme van collectief beheer uitdrukkelijk overwogen werd om het beginsel van een passende en evenredige vergoeding te waarborgen.

A.112.2.1. De eerste tussenkomende partij stelt dat het door artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 nagestreefde doel ertoe strekt aan de auteurs en de uitvoerende kunstenaars een passende vergoeding te waarborgen wanneer hun werken en hun prestaties worden geëxploiteerd door aanbieders van onlinediensten voor het delen van content, nadat gebruikers die hebben geüpload. De Belgische wetgever voorziet in twee maatregelen om dat doel te verwezenlijken. Ten eerste heeft hij een onoverdraagbaar vergoedingsrecht willen vastleggen, zodat dat recht hoe dan ook verworven blijft door de houder ervan. Ten tweede heeft hij een verplicht collectief beheer van dat vergoedingsrecht ingevoerd, hetgeen wordt

verantwoord door het feit dat de sterke onderhandelingspositie van een collectieve beheersvennootschap betere resultaten oplevert dan een afzonderlijke en individuele onderhandeling. Die maatregelen hebben overigens een beperkt toepassingsgebied, aangezien zij alleen betrekking hebben op het bijzondere geval van mededeling aan het publiek in de specifieke context van onlinediensten voor het delen van content, wanneer de werken of de prestaties werden geüpload door derden, namelijk de gebruikers van de diensten, en zulks, precies omdat de wetgever in die context heeft geoordeeld dat het heel moeilijk was om een passende vergoeding te ontvangen. Een resolutie van het Europees Parlement geeft ook weerklank aan die problematiek, waarbij wordt gepreciseerd dat het collectief beheer van rechten een manier is om de auteurs en de uitvoerende kunstenaars te beschermen tegen de verschillende platformen die de markt beheersen.

A.112.2.2. De eerste tussenkomenende partij voert vervolgens aan dat de Belgische wetgever rekening heeft gehouden met een billijk evenwicht tussen de aanwezige rechten en belangen, teneinde de positie van de auteurs en de uitvoerende kunstenaars in een evenredige en beperkte mate te versterken, enerzijds, ten opzichte van aanbieders van onlinediensten voor het delen van content door het verplicht collectief beheer en, anderzijds, ten opzichte van hun medecontractanten door het onoverdraagbaar karakter van het vergoedingsrecht.

A.112.2.3. De eerste tussenkomenende partij merkt overigens op dat de auteur of de uitvoerende kunstenaar niet verplicht is zijn recht op mededeling aan het publiek over te dragen, daar dat een exclusief recht is. In geval van een overdracht voorziet de wet echter in een passende en onoverdraagbare vergoeding. Artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 is aldus in overeenstemming met overweging 61 van richtlijn (EU) 2019/790. Nadien kan de verkrijger van de rechten van de auteur of de uitvoerende kunstenaar steeds de mededeling aan het publiek door een aanbieder van onlinediensten voor het delen van content verbieden, hetgeen bevestigt dat het in het geding zijnde recht exclusief is. Het Hof heeft overigens bij zijn voormeld arrest nr. 128/2016 geoordeeld dat het bestaan van een onoverdraagbaar vergoedingsrecht voor auteurs en uitvoerende kunstenaars het exclusieve karakter van het recht om een handeling van mededeling aan het publiek toe te staan of te verbieden, geenszins op de helling zet. De beoordeling van het laatste deel van overweging 61 van richtlijn (EU) 2019/790 geeft bovendien aan dat de contractuele vrijheid voldoende wordt gevrijwaard zodra de rechthebbenden niet worden verplicht hun toestemming te geven of licentieovereenkomsten te sluiten.

A.112.2.4. Wat betreft de grieven van de verzoekende partijen volgens welke het in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 bedoelde systeem niet toelaat om het recht van mededeling aan het publiek kosteloos over te dragen of in licentie te geven, voert de eerste tussenkomenende partij aan dat de kosteloze overdracht van rechten per definitie beperkt is wanneer er sprake is van collectief beheer. Zelfs in de context van een collectief beheer is de kosteloosheid overigens niet volledig uitgesloten. In werkelijkheid is dat probleem vooral theoretisch, aangezien voor de overgrote meerderheid van de auteurs en de uitvoerende kunstenaars het doel erin bestaat vergoed te worden, zodat de kwestie van de kosteloze overdracht niet echt aan de orde is.

A.112.2.5. Tot slot, zelfs in het geval dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 de kosteloze overdrachten zou beletten, zou het gaan om een sterk afgebakende beperking die door de nagestreefde doelstelling wordt verantwoord. De contractuele vrijheid kan immers worden beperkt om het doel van een passende vergoeding waarin artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 voorziet, te verwezenlijken. De Europese wetgever heeft overigens zelf reeds in

het verleden voorzien in een onoverdraagbaar vergoedingsrecht dat kan worden onderworpen aan een verplicht collectief beheer teneinde een vergoeding te waarborgen voor de auteurs en de uitvoerende kunstenaars, zodat de Belgische wetgever een reeds in het Unierecht bestaand mechanisme heeft ingevoerd. In dat verband verzet niets zich ertegen dat de nationale wetgever zich in het kader van de beleidsruimte waarover hij beschikt, inspireert op door het Unierecht bepaalde mechanismen die hetzelfde doel nastreven.

A.112.3. Wat betreft het standpunt dat in 2021 door de diensten van de Europese Commissie kenbaar werd gemaakt, namelijk dat het vergoedingsrecht waarin artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 voorziet niet in overeenstemming is met de artikelen 17 en 18 van richtlijn (EU) 2019/790, wijst de eerste tussenkomenende partij allereerst erop dat het slechts om een eenvoudig advies gaat en niet om een officiële akte of een akte met bindende uitleggingswaarde. Zij voert vervolgens aan dat dit standpunt volledig berust op het uitgangspunt dat artikel 17 van de richtlijn gericht zou zijn op maximale harmonisatie en zou verhinderen dat een onoverdraagbaar vergoedingsrecht, dat onderworpen is aan een verplicht collectief beheer wordt aangenomen. Volgens de eerste tussenkomenende partij kan dat standpunt niet worden gevolgd, aangezien artikel 17 niet de kwestie van de toestemmingen regelt die moeten worden verkregen door de aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content.

A.112.4. De eerste tussenkomenende partij trekt vervolgens een parallel met het arrest nr. 128/2016 van het Hof, dat, inzake doorgifte via de kabel, betrekking had op een onoverdraagbaar vergoedingsrecht voor auteurs of uitvoerende kunstenaars, dat aan een verplicht collectief beheer is onderworpen. Die materie was overigens ook geregeld door een Europese richtlijn die, zoals te dezen, niet voorzag in een mechanisme van een onoverdraagbaar vergoedingsrecht dat aan collectief beheer is onderworpen. De eerste tussenkomenende partij wijst erop dat, bij haar voormelde arrest, het Hof het beroep tot vernietiging heeft verworpen. In het Belgische recht bestaat er dus reeds een bepaling waarvan de draagwijdte vergelijkbaar is met die van artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, en die uitdrukkelijk door het Hof is gehandhaafd, in een soortgelijke Europese institutionele context. Bij dat arrest heeft het Hof ook het doel van een passende vergoeding voor auteurs en uitvoerende kunstenaars gevalideerd, dat als redelijk en verantwoord werd beschouwd.

A.113.1. Wat de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 betreft, is de eerste tussenkomenende partij van mening dat het door de Belgische wetgever ingevoerde systeem niet strijdig is met artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790. Zij merkt in de eerste plaats op dat artikel 17 van die richtlijn niet relevant is met betrekking tot de voormelde bepalingen van de wet van 19 juni 2022, aangezien de in die bepalingen beoogde dienstverleners geen dienstenaanbieders zijn in de zin van artikel 17 van de richtlijn. Wat artikel 18 van de richtlijn betreft, verwijst de eerste verzoekende partij grotendeels naar de uiteenzettingen over de overeenstemming van artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 met die bepaling, aangezien de mechanismen die zijn ingevoerd bij artikel 54 en bij artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 heel vergelijkbaar zijn, net zoals het doel dat met de aanneming van die artikelen wordt nagestreefd.

A.113.2. De eerste tussenkomenende partij wijst in het bijzonder erop dat de maatregelen van artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 enkel van toepassing zijn op het specifieke geval van het recht van mededeling aan het publiek van geluids- en/of audiovisuele werken door een dienstverlener van de informatiemaatschappij. De definitie van zulk een dienstverlener is overigens zeer precies, hetgeen de toepassing van de regel beperkt. Artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 regelt dus niet alle mogelijke toepassingen van het recht van mededeling

aan het publiek. De Belgische wetgever heeft ook artikel 18, lid 2, van richtlijn (EU) 2019/790 in acht genomen, dat de lidstaten verplicht om rekening te houden met een billijk evenwicht tussen de in het geding zijnde rechten en belangen wanneer zij het mechanisme van hun keuze gebruiken om een passende vergoeding te waarborgen. Hij heeft ervoor gezorgd dat de positie van de auteurs en de uitvoerende kunstenaars van geluids- en/of audiovisuele werken ten opzichte van de dienstverleners van de informatiemaatschappij in een evenredige en beperkte mate wordt versterkt. De eerste tussenkomenende partij voegt eraan toe dat het verplichte collectief beheer, zoals vastgelegd bij artikel 62 van de wet van 19 juni 2022, des te meer evenredig is omdat het slechts aanvullend wordt aangewend, dat wil zeggen bij ontstentenis van een toepasselijke collectieve overeenkomst.

A.113.3. De eerste tussenkomenende partij preciseert voorts nog dat, krachtens artikel 62 van de wet van 19 juni 2022, een auteur of een uitvoerend kunstenaar steeds de mogelijkheid heeft om zijn recht van mededeling aan het publiek niet over te dragen. Op dezelfde wijze kan de producent aan wie het exclusieve recht is overgedragen, steeds de mededeling aan het publiek door een dienstverlener van de informatiemaatschappij verbieden. Wat de contractuele vrijheid betreft, die niet absoluut is, herhaalt zij haar opmerking dat een collectief beheer verenigbaar is met artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790.

A.113.4. Wat tot slot de moeilijkheden betreft die collectieve beheersvennootschappen zouden hebben om personen met een onoverdraagbaar vergoedingsrecht te identificeren, om ieders deel correct te berekenen of om te bepalen of een auteur of uitvoerend kunstenaar zijn rechten heeft overgedragen aan een producent, betoogt de eerste tussenkomenende partij dat die moeilijkheden inherent zijn aan het dagelijkse werk van de collectieve beheersvennootschappen en dat die vennootschappen in dat verband over een aanzienlijke knowhow beschikken.

Tweede tussenkomenende partijen

A.114.1 De tweede tussenkomenende partijen merken vooraf met name op dat de artikelen 54 en 62 van de wet van 19 juni 2022 hun grondslag niet vinden in artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790, maar in artikel 18 van die richtlijn, dat gericht is op minimale harmonisatie. Artikel 18 staat de lidstaten immers uitdrukkelijk toe om verschillende mechanismen te gebruiken, met inachtneming van de contractuele vrijheid en van een billijk evenwicht tussen de aanwezige rechten en belangen, teneinde voor auteurs en uitvoerende kunstenaars een passende en evenredige vergoeding te waarborgen. Het normatieve kader van de Europese Unie staat in elk geval regelingen van verplicht collectief beheer toe. De tweede tussenkomenende partijen voegen eraan toe dat de benadering waarvoor de Belgische wetgever heeft gekozen, werd goedgekeurd en bekrachtigd bij een resolutie van het Europees Parlement van 20 oktober 2021. Zij beklemtonen eveneens dat er een richtlijn werd aangenomen om het collectieve beheer van het auteursrecht en de naburige rechten te regelen, wat aantoont dat het mechanisme voor de Europese wetgever geen principieel probleem oplevert. Hoe dan ook gelden voor de collectieve beheersvennootschappen tal van verplichtingen en controles, en dat krachtens zowel het afgeleide recht van de Europese unie als het Belgische recht.

De tweede tussenkomenende partijen preciseren ook dat de bestreden bepalingen geïnspireerd zijn op vroegere mechanismen uit het Unierecht, uit het interne recht van andere lidstaten en uit het Belgische recht zelf. Het Hof heeft overigens een soortgelijk systeem als dat van de bestreden bepalingen gevalideerd met betrekking tot doorgifte via de kabel. De tweede tussenkomenende partijen onderstrepen ook dat het Hof niet bevoegd is om zich uit te spreken

over de wijze waarop wetten tot stand komen, hetgeen het voorwerp uitmaakt van verschillende grieven in de zaken nrs. 7922, 7924, 7925, 7926 en 7927. De tweede tussenkommende partijen tonen vervolgens aan dat de bestreden bepalingen niet echt een risico van dubbele betalingen met zich meebrengen. In werkelijkheid leiden zij tot aparte bijkomende vergoedingen voor verschillende exploitaties door verschillende partijen. In uitzonderlijke gevallen zou een dubbele betaling daadwerkelijk mogelijk zijn, maar het bedrag zal over het algemeen zo onbeduidend zijn dat het niet kan worden beschouwd als een passende en evenredige vergoeding in de zin van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790. Een rechtsvergelijking toont eveneens aan dat er in concreto geen risico van dubbele betalingen is.

A.114.2. Daarnaast voeren de tweede tussenkommende partijen aan dat niet moet worden ingegaan op de verschillende verzoeken geformuleerd in de zaken nrs. 7922, 7924, 7925, 7926 en 7927 om prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie te stellen aangezien de artikelen 17 en 18 van richtlijn (EU) 2019/790 voldoende duidelijk zijn in zoverre zij de Belgische wetgever toelaten om te opteren voor een mechanisme van een onoverdraagbaar vergoedingsrecht, dat onderworpen is aan een regeling van verplicht collectief beheer, wat de deelplatformen en de streamingdiensten betreft.

A.115.1 De tweede tussenkommende partijen betogen dat het vierde middel in zaak nr. 7922 niet-ontvankelijk is in zoverre het de schending aanvoert van artikel 5 van richtlijn (EU) 2015/1535, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aangezien de verzoekende partijen niet concreet aantonen in welk opzicht die grondwetsbepalingen worden geschonden en omdat het Hof niet bevoegd is om rechtstreeks te toetsen aan bepalingen van internationaal verdragsrecht of van het Unierecht.

A.115.2. In ondergeschikte orde voeren de tweede tussenkommende partijen aan dat het Hof niet bevoegd is om zich uit te spreken over het vierde middel in zaak nr. 7922, aangezien dat middel is afgeleid uit het ontbreken van een kennisgeving aan de Europese Commissie en omdat het Hof niet bevoegd is om zich uit te spreken over de wijze van totstandkoming van een wet.

A.115.3. In uiterst ondergeschikte orde voeren de tweede tussenkommende partijen aan dat het vierde middel in zaak nr. 7922 ongegrond is. Zij stellen vooreerst dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 geen technisch voorschrift is in de zin van artikel 5 van richtlijn (EU) 2015/1535, zodat die laatste bepaling te dezen niet van toepassing is. Indien artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 zou worden beschouwd als een technisch voorschrift, verduidelijken de tweede tussenkommende partijen dat de uitzondering op de kennisgevingsplicht, vervat in artikel 7 van richtlijn (EU) 2015/1535, moet worden toegepast.

A.116.1. Wat het vijfde middel in zaak nr. 7922 betreft, betogen de tweede tussenkommende partijen dat het niet-ontvankelijk is in zoverre het de schending aanvoert van artikel 17, lid 1, van richtlijn (EU) 2019/790 en van de artikelen 3 en 5 van richtlijn 2001/29/EG, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aangezien de verzoekende partijen niet concreet aantonen in welk opzicht die grondwetsbepalingen worden geschonden en omdat het Hof niet bevoegd is om rechtstreeks te toetsen aan bepalingen van internationaal verdragsrecht of van het Unierecht.

A.116.2. In ondergeschikte orde voeren de tweede tussenkommende partijen aan dat het vijfde middel in zaak nr. 7922 ongegrond is.

A.116.3.1. Wat het eerste onderdeel betreft, herinneren zij eraan dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 niet de omzetting is van artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790, maar van artikel 18 van die richtlijn, dat niet in een maximale harmonisatie voorziet. De tweede tussenkomende partijen voegen eraan toe dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 louter voorziet in een gewaarborgde vergoeding voor auteurs en uitvoerende kunstenaars in geval van overdracht van een exclusief recht. Het gaat om een uniek recht waarvan twee aspecten kunnen toebehoren aan twee verschillende rechthebbenden. Artikel 54 herleidt overigens evenmin het recht van mededeling aan het publiek tot een gewoon vergoedingsrecht. De contractuele vrijheid van de auteur en de uitvoerende kunstenaar is bijgevolg ook gevrijwaard. Artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 is dus in overeenstemming met het algemene doel van de Europese wetgever, met name aan auteurs en uitvoerende kunstenaars een hoog niveau van bescherming bieden.

A.116.3.2. Wat het tweede onderdeel van het vijfde middel in zaak nr. 7922 betreft, brengen de tweede tussenkomende partijen allereerst in herinnering dat het de auteurs en de uitvoerende kunstenaars vrij staat om hun exclusieve rechten al dan niet over te dragen, zodat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 in overeenstemming is met het Unierecht. Met zijn keuze voor een residueel vergoedingsrecht met verplicht collectief beheer beoogt de Belgische wetgever overigens de belangen van de auteurs en de uitvoerende kunstenaars te beschermen, rekening houdend met hun uit economisch en juridisch oogpunt zwakkere onderhandelingspositie, maar ook met de economische context. Die keuze van de wetgever biedt tal van voordelen en lijkt in overeenstemming met de doelstellingen van de Europese wetgever. In dat verband voeren de tweede tussenkomende partijen aan dat collectief beheer wordt aangemoedigd door verschillende bepalingen van het Unierecht. Zij voegen eraan toe dat dat beheer een evenredige maatregel vormt, zoals blijkt uit het toepassingsgebied dat beperkt is tot de uitoefening van het residuele vergoedingsrecht ten aanzien van de aanbieders van deelplatformen en van streamingdiensten. De tweede tussenkomende partijen onderstrepen ook dat de beheersvennootschappen handelen binnen een strikt juridisch kader, dat zowel de werking van dat beheer als het toezicht erop regelt.

A.117.1. Vervolgens voeren de tweede tussenkomende partijen aan dat het zesde middel in zaak nr. 7922 niet-ontvankelijk is in zoverre het de schending aanvoert van artikel 17, lid 4, van richtlijn (EU) 2019/790, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aangezien de verzoekende partijen niet concreet aantonen in welk opzicht die grondwetsbepalingen worden geschonden en omdat het Hof niet bevoegd is om rechtstreeks te toetsen aan bepalingen van internationaal verdragsrecht of van het Unierecht.

A.117.2. In ondergeschikte orde herinneren de tweede tussenkomende partijen eraan dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 niet de omzetting is van artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790, en preciseren zij dat het recht op een vergoeding voortvloeit uit de verkregen toestemming van de rechthebbende, die vereist is krachtens lid 1 van artikel 17 van de richtlijn, en die verschilt van de aansprakelijkheidsregeling waarin lid 4 ervan voorziet, die enkel van toepassing is als geen toestemming is verleend.

A.118.1. Wat het zevende middel in zaak nr. 7922 betreft, betogen de tweede tussenkomende partijen dat het niet-ontvankelijk is in zoverre het de schending aanvoert van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aangezien de verzoekende partijen niet concreet aantonen in welk opzicht die grondwetsbepalingen worden geschonden en omdat het Hof niet bevoegd is om rechtstreeks te toetsen aan bepalingen van internationaal verdragsrecht of van het Unierecht.

A.118.2. In ondergeschikte orde herinneren de tweede tussenkomende partijen eraan dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 niet gericht is op maximale harmonisatie, zodat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 bijkomende elementen kan toevoegen. Volgens de tweede tussenkomende partijen heeft artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 een ruim toepassingsgebied in zoverre het betrekking heeft op eender welke exploitatie, ook een onrechtstreekse exploitatie of een exploitatie als gevolg van de overdracht van een exclusief recht. Het is niet beperkt tot de contractuele relaties tussen auteurs of uitvoerende kunstenaars en hun medecontractanten. Het is overigens in overeenstemming met het doel van de Uniewetgever – namelijk een passende en evenredige vergoeding waarborgen – dat is voorzien in een rechtstreeks vergoedingsrecht ten aanzien van de aanbieders van deelplatformen, en zulks teneinde rekening te houden met de eventuele tekortkomingen in de overeenkomst met de producenten. Bovendien staat het Unierecht volgens de verzoekende partijen een omzetting van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 toe door middel van niet-contractuele mechanismen. Zodoende schendt de Belgische wetgever de contractuele vrijheid niet, aangezien de auteurs en de uitvoerende kunstenaars de keuze hebben om hun exclusief recht van mededeling aan het publiek al dan niet over te dragen.

De tweede tussenkomende partijen preciseren verder nog dat het mechanisme van de collectieve overeenkomsten noodzakelijk is rekening houdend met het doel van de Uniewetgever en met de zwakke onderhandelingspositie van de auteurs en de uitvoerende kunstenaars, in de economische context van de exploitatie door deelplatformen.

A.119.1. Het achtste middel in zaak nr. 7922 is volgens de tweede tussenkomende partijen niet-ontvankelijk in zoverre het de schending aanvoert van de artikelen 10 en 56 VWEU en van de artikelen 16, 20, 21 en 52, lid 1, van het Handvest, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aangezien de verzoekende partijen niet concreet aantonen in welk opzicht die grondwetsbepalingen worden geschonden en omdat het Hof niet bevoegd is om rechtstreeks te toetsen aan bepalingen van internationaal verdragsrecht of van het Unierecht.

A.119.2. In ondergeschikte orde voeren de tweede tussenkomende partijen aan dat de vrijheid van ondernemen kan worden beperkt door intellectuele-eigendomsrechten zoals het auteursrecht en de naburige rechten, die ook grondrechten zijn krachtens artikel 17, lid 2, van het Handvest. Volgens hen dient bij een conflict tussen grondrechten een billijk evenwicht tussen die grondrechten te worden nagestreefd, wat te dezen precies is gebeurd opdat auteurs en uitvoerende kunstenaars een passende en evenredige vergoeding zouden ontvangen. Bovendien stellen de tweede tussenkomende partijen dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 op zich geen hogere transactiekosten met zich meebrengt, aangezien het mogelijk is om één enkele overeenkomst met één enkele collectieve beheersvennootschap te sluiten. Dat collectieve beheer is overigens onderworpen aan een strikt juridisch kader. Zij wijzen eveneens erop dat de bestreden bepaling niet leidt tot rechtsonzekerheid en dat, indien zij een zekere financiële onzekerheid met zich meebrengt, moet worden gepreciseerd dat die inherent is aan het verrichten van dienstenactiviteiten en aan de aanneming van een nieuwe wettekst. De tweede tussenkomende partijen onderstrepen vervolgens dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 niet leidt tot dubbele betalingen voor de auteurs of uitvoerende kunstenaars, aangezien de aanbieders van streamingdiensten de beheersvennootschappen vergoeden, die vervolgens de inkomsten naar de auteurs of uitvoerende kunstenaars doorstorten.

A.120.1. Wat het negende middel in zaak nr. 7922 betreft, voeren de tweede tussenkomende partijen aan dat het niet-ontvankelijk is in zoverre het de schending aanvoert van artikel 56

VWEU, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aangezien de verzoekende partijen niet concreet aantonen in welk opzicht die grondwetsbepalingen worden geschonden en omdat het Hof niet bevoegd is om rechtstreeks te toetsen aan bepalingen van internationaal verdragsrecht of van het Unierecht.

A.120.2. In ondergeschikte orde voeren de tweede tussenkomende partijen aan dat beperkingen kunnen worden opgelegd aan het vrij verrichten van diensten dat is gewaarborgd bij artikel 56, eerste alinea, VWEU, met name in geval van dwingende redenen van openbaar belang. De auteursrechten en naburige rechten van een uitvoerend kunstenaar kunnen als zulke redenen worden beschouwd. Zij voegen eraan toe dat artikel 54 van de wet 19 juni 2022 ertoe strekt aan auteurs en uitvoerende kunstenaars een recht op een passende en evenredige vergoeding te waarborgen, zelfs in het geval van nieuwe vormen van online exploitatie. Zonder een uitdrukkelijk onoverdraagbaar vergoedingsrecht dat onderworpen is aan een regeling van verplicht collectief beheer, zouden de auteurs of uitvoerende kunstenaars weerloos zijn in de huidige economische context.

A.121.1. De tweede tussenkomende partijen formuleren vervolgens opmerkingen over zaak nr. 7927. Wat het eerste middel in die zaak betreft, voeren zij aan dat het niet-ontvankelijk is in zoverre het de schending aanvoert van artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aangezien de verzoekende partijen niet concreet aantonen in welk opzicht die grondwetsbepalingen worden geschonden en omdat het Hof niet bevoegd is om rechtstreeks te toetsen aan bepalingen van internationaal verdragsrecht of van het Unierecht.

A.121.2. In ondergeschikte orde brengen de tweede tussenkomende partijen in herinnering dat de grondslag van het vergoedingsrecht waarin artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 voorziet, volgens hen niet artikel 17 maar wel artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 is. Zij voegen eraan toe dat dit recht niet strijdig is met artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG, aangezien auteurs en uitvoerende kunstenaars de keuze hebben om hun exclusieve recht van mededeling aan het publiek al dan niet uit te oefenen. Bovendien hebben andere lidstaten soortgelijke mechanismen aangenomen. De tweede tussenkomende partijen wijzen verder nog erop dat artikel 18, lid 2, van richtlijn (EU) 2019/790 de lidstaten vrij laat om de meest passende maatregel te kiezen, en dat er in het verleden reeds soortgelijke mechanismen als dat van artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 zijn ingevoerd om aan auteurs en uitvoerende kunstenaars een passende vergoeding te waarborgen. Zij merken overigens op dat het Hof niet bevoegd is om een opportuiniteitsbeoordeling te maken van de eventuele nadelen van het heronderhandelen van de overeenkomsten als gevolg van de bestreden bepaling. Zij beklemtonen dat een regeling van verplicht beheer tal van voordelen inhoudt. Wat de in het eerste middel aangevoerde discriminatie betreft, stellen de tweede tussenkomende partijen dat die niet voldoende wordt aangetoond door de verzoekende partijen.

A.122.1. Wat het tweede middel in zaak nr. 7927 betreft, voeren de tweede tussenkomende partijen aan dat het niet-ontvankelijk is in zoverre het de schending aanvoert van de artikelen II.3 en II.4 van het Wetboek van economisch recht, van artikel 16 van het Handvest en van artikel 56 VWEU, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aangezien de verzoekende partijen niet concreet aantonen in welk opzicht die grondwetsbepalingen worden geschonden en omdat het Hof niet bevoegd is om rechtstreeks te toetsen aan wettelijke bepalingen, van internationaal verdragsrecht of van het Unierecht.

A.122.2. In ondergeschikte orde betogen de tweede tussenkomende partijen dat het recht op vergoeding niet verder gaat dan wat nodig is maar dat het om een passende en evenredige

vergoeding gaat, net zoals de regeling van verplicht collectief beheer. Zij onderstrepen ook dat de vergoeding, het beheer en de kosten van de beheersvennootschappen wettelijk zijn geregeld. De tweede tussenkomende partijen vermelden voorts opnieuw het geval van Spanje, dat door de verzoekende partijen onder de aandacht is gebracht, en voeren aan dat de in die lidstaat ingevoerde regeling van een geslaagd experiment op dat gebied getuigt. Zij beklemtonen eveneens dat het vrije verkeer van grensoverschrijdende diensten niet wordt belemmerd, dat geen afbreuk wordt gedaan aan de vrije keuze van een beheersvennootschap en dat het bestreden systeem geen risico van dubbele betalingen met zich meebrengt.

A.123.1. De tweede tussenkomende partijen formuleren vervolgens meerdere opmerkingen over artikel 62 van de wet van 19 juni 2022. Zij betogen in dat verband allereerst dat het eerste middel in zaak nr. 7924 niet-ontvankelijk is in zoverre het de schending aanvoert van richtlijn (EU) 2019/790 en van artikel 16 van het Handvest, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aangezien de verzoekende partijen niet concreet aantonen in welk opzicht die grondwetsbepalingen worden geschonden en omdat het Hof niet bevoegd is om rechtstreeks te toetsen aan bepalingen van internationaal verdragsrecht of van het Unierecht. Dat middel is evenmin ontvankelijk in zoverre het vier prejudiciële vragen formuleert die aan het Hof van Justitie moeten worden gesteld, zodat de verzoekende partijen in werkelijkheid van dat rechtscollege wensen te vernemen of de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 in overeenstemming zijn met artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790, met de artikelen 3 en 5, lid 3, van richtlijn 2001/29/EG, met artikel 16 van het Handvest en met artikel 56 VWEU. Volgens de tweede tussenkomende partijen maken de verzoekende partijen aldus misbruik van de vernietigingsprocedure voor het Hof.

A.123.2 In ondergeschikte orde herinneren de tweede tussenkomende partijen in de eerste plaats eraan dat auteurs en uitvoerende kunstenaars ten volle contractuele vrijheid genieten, dat de vrijheid van ondernemen geen absoluut beginsel is en dat een juist evenwicht moet worden gezocht waarmee een passende en evenredige vergoeding kan worden gewaarborgd. Zij betogen dat artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 een redelijke maatregel is doordat het enkel van toepassing is bij overdracht van de exclusieve rechten, doordat het niet voorziet in een buitensporige vergoeding en doordat het een regeling van verplicht collectief beheer vaststelt die tal van voordelen biedt, binnen een strikt juridisch kader. Zij preciseren overigens dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 geldt voor elke exploitatie, met inbegrip van een onrechtstreekse exploitatie, en dus niet beperkt is tot rechtstreekse contractuele relaties. Bovendien onderstrepen de tussenkomende partijen dat het recht op vergoeding waarin artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 voorziet, geïnspireerd is op Europese precedentes en dat het rekening houdt met de zwakkere positie van de auteurs en de uitvoerende kunstenaars, zodat het recht om overeenkomsten aan te passen – waarin de artikelen XI.167/3 en XI.205/3 van het Wetboek van economisch recht voorzien –, niet volstaat om een doeltreffende bescherming van de leden van die beroepsgroepen te waarborgen. Zij voegen eraan toe dat de Europese wetgever het bij de bestreden bepaling vastgelegde vergoedingsrecht niet uitdrukkelijk heeft verworpen, maar dat hij het daarentegen aan de lidstaten heeft willen overlaten om de meest geschikte mechanismen te kiezen met het oog op een passende en evenredige vergoeding.

Wat betreft het verschil in behandeling dat in het eerste middel van zaak nr. 7924 wordt bestreden, voeren de tweede tussenkomende partijen aan dat de categorieën van personen niet voldoende vergelijkbaar zijn, dat de vergoedingsplicht zonder onderscheid geldt en dat geen onderscheid mag worden gemaakt tussen de muzieksector en de audiovisuele sector. Vervolgens betogen de tweede tussenkomende partijen dat het verschil in behandeling

toelaat om het nagestreefde doel te bereiken. Zij preciseren bovendien dat artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 niet de omvang van het recht van mededeling aan het publiek betreft, maar enkel een modaliteit voor de uitoefening ervan, en dat het het exclusieve prerogatief van het recht vrijwaart. Voor het overige verwijzen zij naar hun opmerkingen in verband met het achtste middel in zaak nr. 7922.

A.124.1. Vervolgens voeren de tweede tussenkomende partijen aan dat het tweede middel in zaak nr. 7924 niet-ontvankelijk is, om redenen die vergelijkbaar zijn met de redenen die zijn aangevoerd met betrekking tot het eerste middel. Zij voegen eraan toe dat het tweede middel evenmin ontvankelijk is in zoverre het betrekking heeft op de wijze van totstandkoming van artikel 62 van de wet van 19 juni 2022, iets waarvoor het Hof niet bevoegd is.

A.124.2. In ondergeschikte orde betogen de tweede tussenkomende partijen dat de beperking die artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 aanbrengt aan het vrije verkeer van diensten verantwoord en evenredig is, aangezien zij het specifieke doel van het auteursrecht en de naburige rechten beoogt, namelijk een billijke vergoeding waarborgen. In dat opzicht gaat de beperking niet verder dan wat noodzakelijk is. Zij onderstrepen daarnaast dat noch richtlijn 2001/29/EG, noch de door de verzoekende partijen aangevoerde instrumenten van internationaal verdragsrecht het mechanisme van verplicht collectief beheer waarin artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 voorziet, verbieden.

A.125.1. Wat zaak nr. 7926 betreft, stellen de tweede tussenkomende partijen vooreerst dat het eerste middel in zaak nr. 7926 niet-ontvankelijk is in zoverre het de schending aanvoert van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aangezien de verzoekende partij niet concreet aantoont in welk opzicht die grondwetsbepalingen worden geschonden en omdat het Hof niet bevoegd is om rechtstreeks te toetsen aan bepalingen van internationaal verdragsrecht of van het Unierecht.

A.125.2. In ondergeschikte orde betogen de tweede tussenkomende partijen in eerste instantie dat de mechanismen die door de verzoekende partij worden aangevoerd, niet ertoe strekken een passende en evenredige vergoeding te waarborgen. Zij brengen vervolgens in herinnering dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 aan de lidstaten de ruimte laat om verschillende mechanismen aan te wenden. Bovendien heeft de vergoeding bedoeld in artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 volgens hen geenszins tot doel een nadeel of eventuele schade te vergoeden. Zij stellen daarnaast dat de bestreden bepaling geen versnippering van de markt teweegbrengt. Voor het overige verwijzen de tweede tussenkomende partijen naar hun opmerkingen die zij formuleerden met betrekking tot het eerste en het tweede middel in zaak nr. 7927, het eerste middel in zaak nr. 7924 en het vierde, het vijfde, het zevende en het achtste middel in zaak nr. 7922.

A.126.1. Wat het tweede middel in de zaak nr. 7926 betreft, werpen de tweede tussenkomende partijen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op die vergelijkbaar is met die welke werd aangevoerd met betrekking tot het eerste middel.

A.126.2. In ondergeschikte orde stellen de tweede tussenkomende partijen dat artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 geen afbreuk doet aan de doelstellingen die worden nagestreefd met richtlijn 2000/31/EG, aangezien het bestreden vergoedingsrecht niet binnen het door de richtlijn gecoördineerde gebied valt en geen betrekking heeft op diensten die worden verleend vanuit een andere lidstaat. Zij voegen eraan toe dat de bestreden bepaling de verzoekende partij niet verhindert om haar diensten aan te bieden zoals voorheen, maar dat zij enkel de vergoeding voor de auteurs en de uitvoerende kunstenaars waarborgt. De tweede

tussenkommende partijen voeren overigens aan dat richtlijn (EU) 2019/790 de lidstaten toestaat om rekening te houden met de recente ontwikkelingen van de informatiemaatschappij, zoals de opkomst van streamingplatformen. Voor het overige verwijzen de tweede tussenkommende partijen naar de opmerkingen betreffende het vijfde, het zevende, het achtste en het negende middel in zaak nr. 7922, het tweede middel in zaak nr. 7924 en het derde middel in zaak nr. 7926.

A.127.1. Wat het derde middel in zaak nr. 7926 betreft, werpen de tweede tussenkommende partijen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op die vergelijkbaar is met die welke zijn aangevoerd in verband met het eerste en het tweede middel.

A.127.2. In ondergeschikte orde voeren de tweede tussenkommende partijen aan dat het eigendomsrecht niet wordt geschonden door artikel 62 van de wet van 19 juni 2022, aangezien de verzoekende partij zich baseert op de onjuiste premisse dat die bepaling de streamingplatformen verplicht om tweemaal te betalen, wat niet het geval is. In werkelijkheid voert artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 gewoon een residueel recht op vergoeding in, zonder enige mogelijke weerslag op het ongestoorde genot van het eigendomsrecht als zodanig. De tweede tussenkommende partijen herinneren in dat kader eraan dat het bestreden vergoedingsrecht geenszins het herstel van een last of van schade beoogt.

A.128.1. Wat het vierde middel in zaak nr. 7926 betreft, werpen de tweede tussenkommende partijen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op die vergelijkbaar is met de excepties die zijn aangevoerd met betrekking tot het eerste, het tweede en het derde middel.

A.128.2. In ondergeschikte orde voeren de tweede tussenkommende partijen aan dat de maatregel waarin artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 voorziet, wel degelijk valt onder de bevoegdheid van de federale overheid inzake auteursrecht, naburige rechten en intellectuele eigendom. Het gaat niet om een financiële steunmaatregel voor auteurs en uitvoerende kunstenaars die onder het cultuurbeleid zou vallen, noch om een compensatiemaatregel voor veroorzaakte schade. Voor het overige heeft de bestreden maatregel geen onevenredige weerslag op de uitoefening van de gemeenschapsbevoegdheden in culturele en media-aangelegenheden.

A.129.1. Wat het vijfde middel in zaak nr. 7926 betreft, betogen de tweede tussenkommende partijen dat het niet-ontvankelijk is in zoverre de verzoekende partij niet concreet aantoonde in welk opzicht de bestreden bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou schenden. Het Hof is overigens niet bevoegd om de totstandkoming van een wettelijke bepaling te controleren.

A.129.2. In ondergeschikte orde beklemtonen de tweede tussenkommende partijen eerst dat artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 ertoe strekt aan auteurs en uitvoerende kunstenaars een passende en evenredige vergoeding te waarborgen, gelet op hun zwakkere positie tegenover hun medecontractanten en op de economische context van de streamingdiensten. De tweede tussenkommende partijen preciseren dat er geen enkel onderscheid wordt gemaakt tussen de streamingaanbieders, zodat ook de lokale aanbieders worden beoogd. Het doel van de wetgever blijft evenwel hetzelfde voor dat type van aanbieder dat, ondanks zijn beperkte omvang, een sterkere contractuele positie behoudt dan die van een auteur of uitvoerende kunstenaar. Niettemin worden de kenmerken van de aanbieder, onder meer het aantal abonnees, door de collectieve beheersvennootschap in aanmerking genomen bij het bepalen van het bedrag van de vergoeding.

A.130.1. De tweede tussenkomende partijen formuleren vervolgens verschillende opmerkingen over de middelen die werden uiteengezet in zaak nr. 7927. Wat het derde middel betreft, voeren zij aan dat het niet-ontvankelijk is in zoverre het de schending aanvoert van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aangezien de verzoekende partij niet concreet aantoont in welk opzicht die grondwetsbepalingen worden geschonden en omdat het Hof niet bevoegd is om rechtstreeks te toetsen aan bepalingen van internationaal verdragsrecht of van het Unierecht.

A.130.2. In ondergeschikte orde brengen de tweede tussenkomende partijen in herinnering dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 niet gericht is op maximale harmonisatie en dat het mechanisme van artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 geldig is in het licht van het Unierecht. Zij voegen eraan toe dat het zeer onwaarschijnlijk is dat dit mechanisme tot een inkomstenvermindering voor de auteurs of uitvoerende kunstenaars leidt. Wat betreft het financiële risico waarmee de verzoekende partijen zouden worden geconfronteerd, stellen de tweede tussenkomende partijen dat de producenten verscheidene contractuele technieken gebruiken om dat risico tot een minimum te beperken, bijvoorbeeld door een licentiegever te verplichten om af te zien van zijn deel van de producentrechten die zijn verkregen in het kader van het collectieve beheer, of door de opnamekosten in te vorderen bij de auteur of uitvoerende kunstenaar. Voor het overige verwijzen zij naar hun opmerkingen over het vijfde en het zevende middel in zaak nr. 7922, het eerste middel in zaak nr. 7924 en het eerste middel in zaak nr. 7927.

A.131.1. Wat tot slot het vierde middel in zaak nr. 7927 betreft, betogen de tweede tussenkomende partijen dat het niet-ontvankelijk is in zoverre de verzoekende partij niet concreet aantoont in welk opzicht de bestreden bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou schenden.

A.131.2. In ondergeschikte orde verwijzen de tweede tussenkomende partijen naar hun opmerkingen met betrekking tot het achtste en het negende middel in zaak nr. 7922.

Derde tussenkomende partijen

A.132.1. De derde tussenkomende partijen formuleren eerst algemene opmerkingen over de prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie, waar de verschillende verzoekende partijen om verzoeken. Zij stellen dat dit rechtscollege niet bevoegd is om zich uit te spreken over de verenigbaarheid van een norm van Belgisch recht met het Europese recht en dat het Hof, bij zijn voormelde arrest nr. 128/2016, reeds heeft geoordeeld dat de invoering door de Belgische wetgever van een aan een exclusief recht verbonden vergoedingsrecht verenigbaar is met het Europese kader indien dat laatste in een soortgelijk exclusief recht voorziet. De derde tussenkomende partijen voeren aan dat de lering van dat arrest te dezen volledig kan worden overgenomen, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren.

A.132.2. De derde tussenkomende partijen zijn vervolgens van mening dat de invoering, in de artikelen 39, 54 en 62 van de wet van 19 juni 2022, van onoverdraagbare vergoedingsrechten die door collectieve beheerorganisaties moeten worden beheerd, een conforme en noodzakelijke omzetting is van het beginsel van een passende en evenredige vergoeding dat vervat is in artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790. Zij onderstrepen dat het waarborgen van een billijke vergoeding van de auteur of de uitvoerende kunstenaar reeds lang een voortdurende bekommernis van de Europese wetgever is. De keuze om artikel 18 in richtlijn (EU) 2019/790 toe te voegen, consolideert het acquis van het Unierecht inzake

vergoeding van scheppende kunstenaars, dat bij richtlijn (EU) 2019/790 tot een algemeen beginsel van het auteursrecht werd gemaakt.

De derde tussenkomende partijen voegen eraan toe dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen betogen, de invoering van artikel 18 in richtlijn (EU) 2019/790 niet het resultaat is van een wetgevende dwaling, noch van een last minute bewustwording. De bepaling werd weliswaar achteraf in de definitieve tekst ingevoegd, omdat ze niet voorkwam in het oorspronkelijke voorstel van de Europese Commissie, maar de gewone wetgevingsprocedure van de Europese medewetgevers is zo opgevat dat het Europees Parlement met alle recht een door de Europese Commissie voorgestelde tekst mag amenderen en er dus een aanvullende inhoud en finaliteit aan mag geven. De derde tussenkomende partijen betogen overigens dat het de bedoeling van de Europese wetgever is de lidstaten vrij te laten om de geschikte mechanismen te kiezen voor de omzetting van het beginsel van een passende en evenredige vergoeding. De formulering van richtlijn (EU) 2019/790 geeft overigens duidelijk aan dat de harmonisatie die door artikel 18 van die richtlijn wordt bewerkstelligd, heel minimaal is. In dat opzicht laat de keuze van de Europese wetgever om geen specifiek omzettingsmechanisme op te leggen toe de verscheidenheid van benaderingen en nationale bepalingen inzake auteursrecht alsook het beginsel van de gedeelde bevoegdheden van de Europese wetgever en de lidstaten in acht te nemen. De derde tussenkomende partijen onderstrepen ook dat Spanje reeds een onoverdraagbaar vergoedingsrecht kent.

A.132.3. Bovendien beklemtonen de derde tussenkomende partijen dat een wettelijk vastgelegd vergoedingsrecht een adequate oplossing lijkt wanneer de productie- of exploitatievoorwaarden zich niet goed lenen tot contractuele vergoedingen, zoals in het geval van audiovisuele en muziekproducties met velerlei bijdragen, op complexe markten die snel evolueren en waarop de informatieasymmetrie tussen de marktspelers zo aanzienlijk is dat het moeilijk is om vanaf het begin over een passende vergoeding te onderhandelen. Zij preciseren dat verschillende organisaties alsook experts van oordeel zijn dat een aan een collectief beheer onderworpen onoverdraagbaar vergoedingsrecht een bijzonder nuttige oplossing is voor zowel de rechthebbenden als de producenten. Zij herinneren overigens eraan dat de Europese Commissie zelf een onoverdraagbaar vergoedingsrecht voor ogen had en heeft bevestigd dat de lidstaten het beginsel van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 mochten omzetten via een onoverdraagbaar vergoedingsrecht met een grotere rol voor het collectieve beheer van de auteursrechten. Wat de totstandkoming van de wet van 19 juni 2022 betreft, wijzen de derde tussenkomende partijen verder nog erop dat het amendement dat ten grondslag ligt aan de bestreden bepalingen, een verantwoording biedt die afgestemd is op de aanbevelingen en studies die sinds 2015 op Europees niveau zijn gedaan.

A.132.4. Vervolgens stellen de derde tussenkomende partijen dat de collectieve beheersvennootschappen door de Europese wetgever worden beschouwd als cruciale actoren binnen het stelsel van het auteursrecht, en dat de vaststelling van de tarieven door de collectieve beheersvennootschappen grondig gereguleerd is, op Europees niveau en op nationaal niveau. De derde tussenkomende partijen merken overigens op dat het Unierecht, met inbegrip van richtlijn (EU) 2019/790, het collectief beheer van auteursrechten aanmoedigt, hetgeen bovendien het voorwerp is geweest van talrijke arresten van het Hof van Justitie. In dat verband onderstrepen zij dat een collectief beheer geen keuze is die risico's van willekeurige vergoedingstarieven zou inhouden, maar daarentegen een toezicht mogelijk maakt dat precies passende en niet-discriminerende vergoedingstarieven beoogt. De derde tussenkomende partijen onderstrepen ook dat een groot aantal Europese staten aan

collectief beheer onderworpen vergoedingsrechten hebben ingevoerd, volgens hetzelfde model als dat van de wet 19 juni 2022. Geen enkel van die vergoedingsrechten, waarvan sommige reeds verschillende jaren vóór de inwerkingtreding van richtlijn (EU) 2019/790 bestonden, is strijdig verklaard met het Europese recht.

A.132.5. Volgens de derde tussenkomenende partijen dienen de prejudiciële vragen over artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790, geformuleerd door de verzoekende partijen in zaak nr. 7924 en door de verzoekende partijen in zaak nr. 7927, niet te worden gesteld omdat de toepassing en de interpretatie van het Unierecht redelijkerwijs geen ruimte laten voor twijfel.

A.133.1. Wat betreft de kritiek van verschillende verzoekende partijen dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 en met artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG, zou schenden, wijzen de derde tussenkomenende partijen in eerste instantie erop dat het feit dat artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 niet voorziet in de invoering van een vergoedingsrecht, niet betekent dat de tenuitvoerlegging van zulk een recht verboden is. Bovendien wordt de toevoeging van het vergoedingsrecht niet verantwoord door de omzetting van artikel 17 van de richtlijn, maar wel door de omzetting van artikel 18 ervan. Hoe dan ook verzet artikel 17 zich niet tegen de invoering van dat vergoedingsrecht, omdat het wat dat betreft volkomen neutraal geformuleerd is. De derde tussenkomenende partijen voegen eraan toe dat de argumenten volgens welke artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 verenigbaar is met richtlijn (EU) 2019/790 op grond van artikel 18 van de richtlijn, dus ook pertinent zijn voor artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, aangezien het om soortgelijke mechanismen gaat.

A.133.2. Volgens de derde tussenkomenende partijen heeft de harmonisatie die tot stand wordt gebracht door artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790, enkel betrekking op de handeling van mededeling aan het publiek die wordt verricht door de onlinediensten voor het delen van content in de zin van artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG, alsook op de tenuitvoerlegging ervan via licenties of door niet-toegestane content ontoegankelijk te maken, met inachtneming van de rechten van de gebruikers van de deelplatformen. Zij voegen eraan toe dat de materiële inhoud van het recht van mededeling aan het publiek volledig is geharmoniseerd door artikel 3 van richtlijn 2011/29/EG, zoals het wordt geïnterpreteerd door het Hof van Justitie, maar dat de lidstaten vrij blijven om de aard en de omvang van de bescherming van het auteursrecht en van de naburige rechten te bepalen. Het feit dat de draagwijdte van de mededeling aan het publiek op die manier is geharmoniseerd, heeft immers geen enkele weerslag op het vergoedingsrecht, dat op zijn beurt niet raakt aan de draagwijdte of de materiële inhoud van het exclusieve recht van mededeling aan het publiek. De gedeeltelijke harmonisatie van de materie laat aan de lidstaten de mogelijkheid om aanvullende mechanismen in te voeren.

A.133.3. De derde tussenkomenende partijen voeren overigens aan dat de invoering van een onoverdraagbaar vergoedingsrecht, in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, ertoe bijdraagt de door de Europese wetgever in de artikelen 17 en 18 van richtlijn (EU) 2019/790 beoogde doelstelling te bereiken, namelijk een passende vergoeding waarborgen dankzij een goede werking van de digitale eengemaakte markt. In dat verband beklemtonen zij dat het loutere vergoedingsrecht ten gunste van auteurs en uitvoerende kunstenaars niet zal raken aan de mogelijkheid voor de producenten om de mededeling aan het publiek via deelplatformen te verbieden. Verschillende studies hebben overigens onderstreept dat een niet-exclusief recht

op een vergoeding of een rechtstreekse eis tot vergoeding verenigbaar is met artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790.

Bovendien ligt de keuze om een vergoedingsrecht in te voeren in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 in de lijn van de verantwoordingen voor de invoeging van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790, alsook van die voor de invoeging van artikel 62 van de wet van 19 juni 2022. Artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 ligt duidelijk ten grondslag aan de invoering van het vergoedingsrecht in de artikelen 54 en 62 van de wet van 19 juni 2022, zonder dat artikel 17 van die richtlijn die mogelijkheid beperkt.

A.133.4. De derde tussenkomende partijen stellen eveneens dat het bezwaar van sommige verzoekende partijen dat een aan collectief beheer onderworpen vergoedingsrecht voor de makers van content die wordt geüpload op onlinediensten voor het delen van content zou kunnen leiden tot te hoge vergoedingen of tot een dubbele vergoeding, geenszins wordt aangetoond. Integendeel, de feitelijke gegevens over de werking van de markt bevestigen de noodzaak om die makers een onoverdraagbaar vergoedingsrecht te laten genieten. De Belgische wetgever heeft wel degelijk bemerkt dat er tussen het aandeel van de producenten, enerzijds, en dat van de auteurs en de uitvoerende kunstenaars, anderzijds, een *value gap* is die hij heeft gecorrigeerd door onoverdraagbare vergoedingsrechten in te voeren op grond van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790.

A.133.5. Volgens de derde tussenkomende partijen baseren de verschillende verzoekende partijen zich overigens op een onvolledige en zeer vooringenomen kennis van de marktwerking en van het onderhandelen over overeenkomsten tussen collectieve beheersvennootschappen en onlinediensten voor het delen van content, om de invoeging van een onoverdraagbaar vergoedingsrecht in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 te betwisten. In werkelijkheid wijzigt de wet van 19 juni 2022 de contractuele dynamiek niet substantieel en brengt zij geen ingrijpende verandering teweeg in de bestaande praktijken, aangezien reeds vrijwillige overeenkomsten met collectieve beheersvennootschappen werden gesloten en door platformen ten uitvoer werden gelegd.

A.133.6. Wat de verzoeken om prejudiciële vragen over artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 betreft, voeren de derde tussenkomende partijen aan dat zij niet moeten worden gesteld, aangezien het recht van beschikbaarstelling aan het publiek dat is verankerd in artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG zich niet verzet tegen een nationale regeling die voor auteurs en uitvoerende kunstenaars een verplicht onoverdraagbaar vergoedingsrecht invoert dat onderworpen is aan een verplicht collectief beheer. Artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 verzet zich overigens evenmin tegen de invoering van zulk een recht, omdat die bepaling in dat opzicht volkomen neutraal is en omdat artikel 18, lid 2, van richtlijn (EU) 2019/790 de grondslag van artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 vormt.

A.134.1. Wat betreft de middelen die zijn afgeleid uit de schending, door de artikelen 54 en 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de vrijheid van ondernemen en het vrije verkeer van diensten, wijzen de derde tussenkomende partijen in eerste instantie erop dat de verzoekende partijen niet aantonen in welk opzicht het bestreden vergoedingsrecht volkomen onevenredig zou zijn met het nagestreefde doel. De mogelijke interferentie met de vrijheid van ondernemen en met het vrije verkeer van diensten, die inherent is aan eender welke regeling van een economische activiteit, kan te dezen daarentegen waarborgen dat de rechthebbenden op passende wijze zullen worden vergoed. De invoering van het vergoedingsrecht is dus

evenredig met het nagestreefde legitiem doel, waarbij die maatregel bovendien in rechte volkomen gegrond is op artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790.

A.134.2. De derde tussenkomende partijen wijzen erop dat contracten inzake auteursrechten tussen collectieve beheerorganisaties en platformen als Google, YouTube en Meta ook België dekken en nu reeds een passendere vergoeding van auteurs en uitvoerende kunstenaars mogelijk maken. Het wettelijk vastgelegde mechanisme van het vergoedingsrecht zal in de toekomst het sluiten van zulke overeenkomsten met grensoverschrijdend effect alleen maar vergemakkelijken. De situatie die daaruit zal volgen, zal de transactiekosten voor de platformen gevoelig verminderen, aangezien zij niet langer met talloze producenten zullen moeten onderhandelen over de vergoeding van auteurs en uitvoerende kunstenaars, en zullen kunnen steunen op collectieve contracten die met collectieve beheerorganisaties over omvangrijke repertoires worden gesloten.

De derde tussenkomende partijen preciseren daarnaast dat de mogelijkheid om de voormelde overeenkomsten met collectieve beheerorganisaties te sluiten, de rechtszekerheid zou vergroten voor de platformen. Indien het vrije verkeer van diensten zou worden beperkt, zou artikel 56 VWEU overigens niet zijn geschonden. Die bepaling zelf en de rechtspraak van het Hof van Justitie bieden verschillende verantwoordingen voor beperkingen op grond van dwingende redenen van algemeen belang. De vergoedingswaarborg ten gunste van de scheppende kunstenaars, de essentie van de bescherming van de intellectuele eigendom, is precies een doelstelling van algemeen belang.

A.134.3. De derde tussenkomende partijen betogen vervolgens dat de prejudiciële vragen over de vrijheid van ondernemen en het vrije verkeer van diensten niet pertinent zijn, aangezien de verzoekende partijen geen enkel concreet element aanreiken ter ondersteuning van de schending die zij aanklagen, en omdat in ieder geval, de toepassing en de interpretatie van het Unierecht redelijkerwijs geen twijfel laten bestaan omtrent de wijze waarop de gestelde vragen moeten worden beantwoord.

A.134.4. Wat het ontbreken van een overgangperiode betreft, dat wordt aangeklaagd door de verzoekende partijen in zaak nr. 7922, merken de derde tussenkomende partijen op dat die verzoekende partijen niet aantonen in welke opzicht de datum van inwerkingtreding van de in het geding zijnde wet zou leiden tot een verschil in behandeling waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat, of op onevenredige wijze afbreuk zou doen aan het beginsel van gewettigd vertrouwen.

A.135. Wat de kritiek van de verzoekende partij in zaak nr. 7926 betreft, namelijk dat het vergoedingsrecht waarin de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 voorzien het eigendomsrecht zou schenden, voeren de derde tussenkomende partijen aan dat die verzoekende partij de ter zake geldende beginselen, zoals zij voortvloeien uit de Belgische en de Europese rechtspraak, niet toepast, maar zich enkel baseert op arresten van het Hof van Justitie die te dezen volstrekt irrelevant zijn.

A.136.1. Wat het vierde middel in zaak nr. 7926 betreft, voeren de derde tussenkomende partijen aan dat de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 de bevoegdheidverdelende regels niet schenden. Wat het eerste onderdeel betreft, wijzen zij erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden maatregel zou vallen onder een van de gemeenschapsbevoegdheden die zijn opgesomd in artikel 4, 1° en 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. De derde tussenkomende partijen stellen bovendien dat het bij de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 ingevoerde vergoedingsrecht uitsluitend tot

het auteursrecht, en meer algemeen tot de intellectuele eigendom, behoort. Krachtens artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 7°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, is echter de federale overheid exclusief bevoegd om de algemene regels inzake intellectuele eigendom vast te stellen. De bestreden maatregel vormt noch een financiële steunmaatregel voor de auteurs en de uitvoerende kunstenaars, noch inhoudelijke en technische aspecten van de audiovisuele mediadiensten, maar wel een maatregel die onder het auteursrecht valt. Op zijn minst is het auteursrechtelijke aspect het doorslaggevende element van de geregelde juridische relatie.

A.136.2. Wat het tweede onderdeel van het vierde middel in zaak nr. 7926 betreft, zijn de derde tussenkomenende partijen van oordeel dat de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 het beginsel van federale loyaliteit niet schenden. In dat verband merken zij eerst op dat de verzoekende partij niet duidelijk de wettelijk grondslag vermeldt van de gemeenschapsbevoegdheid die zogenaamd in het gedrang is. Bovendien toont de verzoekende partij niet concreet aan in welk opzicht de nieuwe maatregel de uitoefening door de gemeenschappen van hun bevoegdheid inzake cultuur overdreven ingewikkeld zou maken. Volgens de derde tussenkomenende partijen staat de verzoekende partij uitsluitend stil bij de zogenaamde negatieve effecten van de maatregel op het vermogen van de particuliere niet-lineaire televisieomroeporganisaties om hun verplichtingen na te komen en, meer bepaald, om de quota voor de lokale productie in acht te nemen, hetgeen een argument is dat niets te maken heeft met het beginsel van federale loyaliteit. Zij onderstrepen overigens dat de verzoekende partij niet aantoot in welk opzicht een evenredig en passend vergoedingsrecht voor auteurs en uitvoerende kunstenaars *ipso facto* het systeem van de streamingplatformen en hun rentabiliteit zou ondermijnen, en preciseren dat vertegenwoordigers van de gemeenschappen betrokken zijn geweest bij de totstandkoming van de wet van 19 juni 2022.

A.137.1. Wat betreft de kritiek van de verzoekende partijen betreffende de schending van richtlijn (EU) 2015/1535, wijzen de derde tussenkomenende partijen erop dat de artikelen 54 en 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 geen technische voorschriften zijn, zodat het ontwerp dat aan die bepalingen ten grondslag ligt niet moest worden meegedeeld aan de Europese Commissie. Het voornaamste doel van die bepalingen is immers ervoor te zorgen dat de auteurs en de uitvoerende kunstenaars een passend inkomen krijgen. Op zich regelen zij niet de toegang of de uitoefening van de activiteit van de dienstverleners van de informatiemaatschappij, aangezien het niet de bedoeling is om de regels te bepalen die gelden voor de door die verleners verrichte mededeling aan het publiek, maar wel de gevolgen ervan te bepalen. In dat opzicht vormt de vergoeding van de auteur niet de tegenprestatie voor de dienst die wordt geleverd door de dienstverlener van de informatiemaatschappij.

A.137.2. Indien de artikelen 54 en 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 toch zouden worden beschouwd als technische voorschriften in de zin van richtlijn (EU) 2015/1535, voeren de derde tussenkomenende partijen hoe dan ook aan dat van die artikelen geen kennis moest worden gegeven aan de Europese Commissie omdat zij richtlijn (EU) 2019/790, en meer bepaald artikel 18 ervan, omzetten. Wat betreft de prejudiciële vraag die daarover is geformuleerd door de verzoekende partijen in zaak nr. 7922, betogen de derde tussenkomenende partijen dat die vraag in werkelijkheid neerkomt op een verzoek aan het Hof van Justitie om de geldigheid van de artikelen 54 en 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 te beoordelen, wat niet tot zijn bevoegdheid behoort, en dat dit rechtscollege de in het geding zijnde Unierechtelijke bepaling reeds heeft uitgelegd. De prejudiciële vraag moet dus niet

worden gesteld. De derde tussenkomenende partijen voegen eraan toe dat de Europese Commissie geen niet- nakomingsprocedure tegen België heeft ingesteld terwijl van de wet van 19 juni 2022 officieel is kennisgegeven aan die instelling.

A.138. Vervolgens stellen de derde tussenkomenende partijen dat de amendementen op het ontwerp van de wet van 19 juni 2022 niet noodzakelijk moesten worden voorgelegd aan de afdeling wetgeving van de Raad van State, en dat het Hof hoe dan ook niet bevoegd is om de totstandkoming van wetskrachtige bepalingen te controleren, zodat het een niet-raadpleging van de afdeling wetgeving van de Raad van State of een niet-kennisgeving aan de Europese Commissie niet kan afkeuren.

A.139. Tot slot wijzen de derde tussenkomenende partijen erop, wat de middelen in zaak nr. 7925 tegen artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 betreft, dat geen enkele grief betrekking heeft op de paragrafen 6 en 8 van artikel XI.216/2 van het Wetboek van economisch recht, dat bij die bepaling werd ingevoegd, zodat, indien het Hof artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 zou vernietigen, dat artikel slechts gedeeltelijk zou moeten worden vernietigd.

Vierde tussenkomenende partij

A.140. In de eerste plaats wijst de vierde tussenkomenende partij erop dat een onvervreemdbaar, onoverdraagbaar en aan een verplicht collectief beheer onderworpen vergoedingsrecht door het Hof reeds verenigbaar met het Europese recht werd geacht naar aanleiding van zijn arrest nr. 128/2016, en dat, zoals te dezen, het vergoedingsrecht waarin de in die zaak bestreden bepaling voorzag niet uitdrukkelijk was vastgelegd in het afgeleide recht van de Europese Unie.

A.141.1. Wat zaak nr. 7922 betreft, merkt de vierde tussenkomenende partij in eerste instantie op dat het eerste middel niet-ontvankelijk is in zoverre het in werkelijkheid de zogenaamde schending van de vrijheid van ondernemen beoogt, die als zodanig in artikel 1 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 niet als een referentienorm wordt beoogd waarvan het Hof de inachtneming controleert. Het voormelde middel heeft overigens duidelijk tot doel de overeenstemming van de Belgische wet met het Unierecht te onderzoeken, hetgeen evenwel duidelijk aan de bevoegdheid van het Hof ontsnapt. Vervolgens zetten de verzoekende partijen volgens de vierde tussenkomenende partij niet duidelijk en ondubbelzinnig uiteen welke categorieën van personen, in het kader van de door hen vaag aangehaalde discriminatie, precies met elkaar dienen te worden vergeleken, en evenmin in welke zin een van die categorieën door de bestreden bepaling zou worden gediscrimineerd ten aanzien van de andere categorie. In ondergeschikte orde voert de vierde tussenkomenende partij aan dat het eerste middel niet de vernietiging van de paragrafen 6 en 8 van artikel XI.216/2 van het Wetboek van economisch recht beoogt, zodat een eventuele vernietiging van artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, waarbij het voormelde artikel XI.216/2 is ingevoegd, slechts een gedeeltelijke vernietiging moet zijn.

A.141.2. Met betrekking tot het tweede en het derde middel, voert de vierde tussenkomenende partij aan dat zij niet-ontvankelijk zijn in zoverre de verzoekende partijen niet duidelijk en ondubbelzinnig uiteenzetten welke categorieën van personen, in het kader van de door hen vaag aangehaalde discriminaties, precies met elkaar dienen te worden vergeleken, en evenmin in welke zin een van die categorieën door de bestreden bepaling zou worden gediscrimineerd ten aanzien van de andere categorie. In ondergeschikte orde verwijst de tussenkomenende partij naar haar uiteenzetting van het eerste middel.

A.141.3. Met betrekking tot het vierde middel werpt de vierde tussenkomende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op die vergelijkbaar is met die welke zijn aangevoerd in het eerste, het tweede en het derde middel. Zij voegt eraan toe dat het Hof niet bevoegd is om de wijze van totstandkoming van de wet te controleren. In ondergeschikte orde voert zij aan dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 geen technisch voorschrift is waarvan moet worden kennisgegeven aan de Europese Commissie krachtens artikel 5 van richtlijn (EU) 2015/1535. Artikel 54 heeft immers geen betrekking op de activiteiten of de uitoefening van diensten van de informatiemaatschappij, aangezien het niet tot doel heeft de platformen van de verleners van een onlinedienst voor het delen van content te regelen, noch de mededeling van een werk aan het publiek door een verlener van een onlinedienst voor het delen van content. Artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 betreft de vergoeding die aan de rechthebbenden verschuldigd is in geval van mededeling aan het publiek, en beoogt slechts incidenteel de diensten van de voormelde verleners, aangezien die vergoeding enkel het gevolg is van de mededeling aan het publiek.

A.141.4 Wat het vijfde middel betreft, voert de vierde tussenkomende partij aan dat de verzoekende partijen niet uitleggen welk verschil in behandeling, noch welke vergelijkbare situaties in het geding zouden zijn, zodat dit middel niet-ontvankelijk is. In ondergeschikte orde betoogt zij dat artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 enkel op maximale harmonisatie is gericht wat het specifieke aspect van de mededeling aan het publiek betreft, zoals de Europese Commissie heeft beklemtoond. Die bepaling is daarentegen neutraal met betrekking tot de toekenning van de erin beoogde rechten, met name inzake vergoeding, die dus niet onder de voormelde maximale harmonisatie valt.

Hoe dan ook stelt de vierde tussenkomende partij dat het bestreden vergoedingsrecht in werkelijkheid ertoe strekt artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 om te zetten, en niet artikel 17 ervan. Artikel 18, dat gericht is op minimale harmonisatie, bepaalt dat de lidstaten vrij zijn om verschillende mechanismen, zoals een onoverdraagbaar recht, te gebruiken. In dat verband heeft de Europese Commissie onderstreept dat het in strijd was met de digitale eengemaakte markt om auteurs en uitvoerende kunstenaars niet de mogelijkheid te bieden om over de inhoud van hun contracten te onderhandelen of om een billijke vergoeding te verkrijgen, en dat het onoverdraagbare recht en het collectieve beheer middelen leken waarmee een dergelijke vergoeding kon worden gewaarborgd. Het Europese Parlement nam een vergelijkbaar standpunt in. Artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 is overigens niet beperkt tot de contractuele relaties tussen auteurs en uitvoerende kunstenaars, enerzijds, en rechtstreekse medecontractanten, anderzijds, omdat het een algemene regel uitdrukt die geldt voor elke situatie waarin een overeenkomst moet worden afgesloten. In dat verband merkt de vierde tussenkomende partij op dat auteurs en uitvoerende kunstenaars recht hebben op een vergoeding voor elke wijze van exploitatie van hun werken, zodat, wanneer een derde een werk of beschermd materiaal gebruikt, hij de rechthebbende daarvan moet vergoeden overeenkomstig artikel XI.167 van het Wetboek van economisch recht. Aangezien de aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content krachtens artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 geacht worden een mededeling aan het publiek te doen van de werken die op hun platformen worden geüpload, moeten zij de rechthebbenden vergoeden. Op die manier bevinden die onlinediensten zich wel degelijk in een contractuele relatie met de rechthebbenden.

Vervolgens stelt de vierde tussenkomende partij dat het recht van mededeling zich duidelijk onderscheidt van het recht op een vergoeding in zoverre het eerstgenoemde recht een voorafgaande toestemming van de rechthebbende vereist, in tegenstelling tot het

laatstgenoemde recht. Zij preciseert dat auteurs en uitvoerende kunstenaars vrij beschikken over hun exclusieve recht, aangezien zij de mededeling aan het publiek door onlinediensten voor het delen van content kunnen toestaan of verbieden. Zodra die toestemming is verleend, is de vergoeding verschuldigd. Het vergoedingsrecht van artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 raakt in geen enkel opzicht aan het bestaan of de draagwijdte van het exclusieve recht. Bovendien kan uit richtlijn (EU) 2019/790 niet worden afgeleid dat auteurs en uitvoerende kunstenaars geen kosteloos gebruik van hun werken mogen toestaan.

A.141.5. Wat het zesde middel betreft, voert de vierde tussenkomende partij aan dat het niet-ontvankelijk is in zoverre de verzoekende partijen niet duidelijk en ondubbelzinnig uiteenzetten welke categorieën van personen, in het kader van de door hen vaag aangehaalde discriminatie, precies met elkaar dienen te worden vergeleken, en evenmin in welke zin een van die categorieën door de bestreden bepaling zou worden gediscrimineerd ten aanzien van de andere categorie. De vierde tussenkomende partij stelt overigens dat het strijdig zou zijn met de Grondwet, en meer bepaald met het beginsel dat bevoegdheden zijn toegewezen, om toe te staan dat het Hof zijn bevoegdheid verder uitbreidt dan hetgeen artikel 142 van de Grondwet bepaalt, zelfs met het oog op een doeltreffende werking van het Unierecht. In ondergeschikte orde herinnert de vierde tussenkomende partij eraan dat artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 niet gericht is op maximale harmonisatie wat het vergoedingsrecht betreft. Bovendien ziet zij niet in welk opzicht het bij artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 ingevoerde vergoedingsrecht enig verband vertoont met de kwestie van de aansprakelijkheid van de aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content, die wordt beoogd in artikel 17, lid 4, van richtlijn (EU) 2019/790, dat werd omgezet bij artikel 55 van de wet van 19 juni 2022, dat niet wordt bestreden en waaraan artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 niets toevoegt.

A.141.6. Wat het zevende middel betreft, voert de vierde tussenkomende partij aan dat het niet-ontvankelijk is in zoverre de verzoekende partijen niet duidelijk en ondubbelzinnig uiteenzetten welke categorieën van personen, in het kader van de door hen vaag aangehaalde discriminatie, precies met elkaar dienen te worden vergeleken, en evenmin in welke zin een van die categorieën door de bestreden bepaling zou worden gediscrimineerd ten aanzien van de andere categorie. In ondergeschikte orde stelt de vierde tussenkomende partij dat het vergoedingsrecht bedoeld in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 niet alleen de rechtstreekse relatie tussen de rechthebbenden en de verleners van een onlinedienst voor het delen van content beoogt.

De vierde tussenkomende partij voegt eraan toe dat de verzoekende partijen niet aantonen dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 van toepassing is op de contracten die gesloten zijn vóór de inwerkingtreding ervan, en herinnert eraan dat richtlijn (EU) 2019/790 is aangenomen om de auteurs en de uitvoerende kunstenaars te beschermen en hun een vergoeding te waarborgen in het kader van de online-exploitatie van hun werken of prestaties, en dat wegens de *value gap* tussen de vergoeding van de rechthebbenden en die van de exploitanten van hun werken of prestaties. Zij onderstreept ook dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 de auteurs en de uitvoerende kunstenaars niet verplicht om hun toestemming te geven, noch om licentieovereenkomsten te sluiten. Pas wanneer zij hun contractuele vrijheid hebben uitgeoefend en de mededeling aan het publiek van hun werken of prestaties hebben toegestaan, is het recht op een vergoeding verschuldigd. Zo behouden die rechthebbenden hun exclusieve recht en beslissen zij hoe en met wie zij exploitatieovereenkomsten afsluiten. Tot slot kan niet worden gesteld dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 niet noodzakelijk is, aangezien de artikelen XI.167/1 en XI.205/1 van

het Wetboek van economisch recht reeds voorzien in een recht op een passende en evenredige vergoeding in de zin van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790. Een onvervreembare, onoverdraagbare vergoeding die onderworpen is aan een collectief beheer is immers het enige middel om aan auteurs en uitvoerende kunstenaars een daadwerkelijke billijke vergoeding te waarborgen. Andere lidstaten hebben trouwens reeds in een dergelijke vergoeding voorzien, die het meest doeltreffende mechanisme is om aan auteurs en uitvoerende kunstenaars een billijke vergoeding te waarborgen, zoals blijkt uit studies en uit de rechtsleer.

A.141.7. Wat het achtste en het negende middel betreft, voert de vierde tussenkomende partij allereerst aan dat zij niet-ontvankelijk zijn in zoverre de verzoekende partijen niet duidelijk en ondubbelzinnig uiteenzetten welke categorieën van personen, in het kader van de door hen vaag aangehaalde discriminatie, precies met elkaar dienen te worden vergeleken, en evenmin in welke zin een van die categorieën door de bestreden bepaling zou worden gediscrimineerd ten aanzien van de andere categorie. In ondergeschikte orde stelt zij dat het in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 opgenomen vergoedingsrecht louter de economische activiteit van de verleners van een onlinedienst voor het delen van content regelt. Dat vergoedingsrecht is slechts residueel en verleent geen *ius prohibendi*. Het doet aldus geen afbreuk aan de bij artikel 56 VWEU verankerde vrijheid van ondernemen. In de veronderstelling dat dit recht de werking van de interne markt daadwerkelijk belemmert, dient te worden geoordeeld dat het redelijk verantwoord is ten opzichte van het nagestreefde doel. Dat vergoedingsrecht strekt immers enkel ertoe het doel van richtlijn (EU) 2019/790 te bereiken, namelijk aan auteurs en uitvoerende kunstenaars een juiste vergoeding waarborgen, en gaat niet verder dan wat noodzakelijk is om dat doel te bereiken. Die rechthebbenden behouden immers een recht om een vergoeding te krijgen via de collectieve beheersvennootschappen, vanwege de exploitanten van hun werken of prestaties op het Belgische grondgebied.

Het bestreden vergoedingsrecht geeft vervolgens, volgens de vierde tussenkomende partij, geen aanleiding tot een dubbele betaling voor eenzelfde prestatie. De dienstverleners betalen immers de rechtverkrijgenden voor de licentie die laatstgenoemden hun toekennen en die de verleners toestaat om de mededeling aan het publiek op hun platformen te realiseren. De dienstverleners betalen vervolgens een vergoeding aan de auteurs en de uitvoerende kunstenaars die dat exclusieve recht om die mededeling aan het publiek toe te staan of te verbieden, hebben overgedragen. Bovendien zijn de collectieve beheersvennootschappen onderworpen aan een transparantieplichting, moeten zij billijke, niet-discriminerende en bekendgemaakte tarieven toepassen en moeten zij een jaarverslag publiceren. Zij zijn overigens onderworpen aan een controle door de FOD Economie. De verleners van een onlinedienst voor het delen van content zijn bijgevolg volkomen op de hoogte van de tarieven. De vierde tussenkomende partij voegt eraan toe dat het verplichte collectieve beheer het administratieve aspect enorm vergemakkelijkt, aangezien de verleners van een onlinedienst voor het delen van content niet moeten onderhandelen met ontelbare auteurs en uitvoerende kunstenaars.

A.142.1. Wat zaak nr. 7924 betreft, voert de vierde tussenkomende partij aan dat het eerste middel niet-ontvankelijk is in zoverre het Hof niet bevoegd is om wettelijke normen rechtstreeks te toetsen aan verdragsbepalingen, zelfs niet wanneer die laatste in samenhang worden gelezen met grondwetsbepalingen waarvan het Hof de inachtneming controleert. De vierde tussenkomende partij werpt overigens de exceptie *obscuri libelli* op in zoverre wordt beweerd dat de schending van het Europese recht *ipso facto* ook een schending van de

artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het erin verankerde beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie zou vormen, om reden dat het onmogelijk is om het criterium van onderscheid tussen de beoogde categorieën van personen te begrijpen. In ondergeschikte orde verwijst de vierde tussenkomende partij naar haar uiteenzetting over zaak nr. 7922, met betrekking tot de vrijheid van ondernemen, artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 en artikel 5 van richtlijn (EU) 2015/1535.

A.142.2. Wat het tweede middel betreft, stelt de vierde tussenkomende partij dat het niet-ontvankelijk is in zoverre het Hof niet bevoegd is om wettelijke normen rechtstreeks te toetsen aan verdragsbepalingen, zelfs niet wanneer die laatste in samenhang worden gelezen met grondwetsbepalingen waarvan het Hof de inachtneming controleert. Het tweede middel is overigens onduidelijk en dubbelzinnig doordat de uiteenzetting ervan niet toelaat te begrijpen in welk opzicht alle dienstverleners van de informatiemaatschappij door de bestreden bepaling zouden worden geraakt. In ondergeschikte orde verwijst de vierde tussenkomende partij naar haar uiteenzetting betreffende het vrij verrichten van diensten in zaak nr. 7922.

A.143.1. Wat zaak nr. 7925 betreft, voert de vierde tussenkomende partij aan dat de middelen niet-ontvankelijk zijn doordat zij niet uiteenzetten in welk opzicht de artikelen 38 en 39 van de wet van 19 juni 2022 het in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet verankerde beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie zouden schenden. In werkelijkheid bekritisieren die middelen de artikelen 38 en 39 van de wet van 19 juni 2022 doordat zij artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 niet correct zouden omzetten, hetgeen aan de bevoegdheid van het Hof ontsnapt.

A.143.2. In ondergeschikte orde stelt de vierde tussenkomende partij vast dat geen enkel middel gericht is tegen artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 in zoverre het artikel XI.216/2, §§ 6 en 8, invoegt in het Wetboek van economisch recht, zodat een eventuele vernietiging slechts een gedeeltelijke vernietiging kan zijn.

A.144.1. Wat zaak nr. 7926 betreft, werpt de vierde tussenkomende partij meerdere excepties van niet-ontvankelijkheid op met betrekking tot het eerste middel. In eerste instantie betoogt zij dat het middel geheel buiten de bevoegdheid van het Hof valt, aangezien het Hof niet bevoegd is om wettelijke normen rechtstreeks te toetsen aan verdragsbepalingen, zelfs niet wanneer die laatste in samenhang worden gelezen met grondwetsbepalingen waarvan het Hof de inachtneming waarborgt. Daarnaast voert de vierde tussenkomende partij aan dat de verzoekende partij niet duidelijk en ondubbelzinnig uiteenzet welke categorieën van personen, in het kader van de door haar vaag aangehaalde discriminatie, precies met elkaar dienen te worden vergeleken, en evenmin in welke zin een van die categorieën door de bestreden bepaling zou worden gediscrimineerd ten aanzien van de andere categorie. In ondergeschikte orde voert de vierde tussenkomende partij aan dat het eerste middel niet gegrond is en verwijst zij in dat verband naar de opmerkingen over het vijfde, het zevende, het achtste en het negende middel in zaak nr. 7922.

A.144.2. Wat het tweede middel betreft, werpt de vierde tussenkomende partij excepties van niet-ontvankelijkheid op die vergelijkbaar zijn met die welke worden aangevoerd met betrekking tot het eerste middel. In ondergeschikte orde verwijst zij naar haar opmerkingen over de niet-schending van de vrijheid van ondernemen en van het vrij verrichten van diensten, die betrekking hebben op het achtste en het negende middel in zaak nr. 7922.

A.144.3. Met betrekking tot het derde middel stelt de vierde tussenkomende partij dat het niet-ontvankelijk is, aangezien het Hof niet bevoegd is om wettelijke normen rechtstreeks te

toetsen aan verdragsbepalingen, zelfs niet wanneer die laatste in samenhang worden gelezen met grondwetsbepalingen waarvan het Hof de inachtneming verzekert. In ondergeschikte orde voert zij aan dat het vergoedingsrecht waarin de bestreden bepalingen voorzien, geen aanleiding geeft tot een dubbele betaling maar tot twee aparte betalingen, namelijk de betaling aan de rechtverkrijgende voor het exclusieve recht van mededeling aan het publiek, enerzijds, en de betaling van een vergoeding aan de auteur of de uitvoerende kunstenaar, anderzijds. Zij wijst overigens erop dat de verzoekende partij niet uitdrukkelijk formuleert in welk opzicht de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 een onteigening of een inmenging in het recht op het ongestoord genot van haar eigendom zouden vormen. Zij voegt eraan toe dat het bestreden vergoedingsrecht geen schadevergoeding is, maar enkel tot doel heeft de auteurs en de uitvoerende kunstenaars een passende en evenredige vergoeding te waarborgen, die erin bestaat hun een billijk deel van de inkomsten uit de exploitatie van hun werken of prestaties toe te kennen.

A.144.4. Wat het vierde middel betreft, werpt de vierde tussenkomende partij verschillende punten van niet-ontvankelijkheid op. In de eerste plaats stelt zij dat de verzoekende partij niet uiteenzet in welk opzicht de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 de in het middel aangevoerde beginselen en bepalingen schenden, zodat het middel niet-ontvankelijk is met toepassing van artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989. Bovendien is het middel niet-ontvankelijk wegens ontstentenis van belang, aangezien de gemeenschappen zelfs niet het voornemen hebben opgevat om de materie waarop richtlijn (EU) 2019/790 betrekking heeft en die is omgezet bij de wet van 19 juni 2022, te reguleren. In dat verband wijst de vierde tussenkomende partij erop dat geen enkele gemeenschap beroep heeft ingesteld tegen de bestreden bepalingen. Het middel is bijgevolg niet-ontvankelijk krachtens de artikelen 2, 2°, en 5 van de bijzondere wet van 6 januari 1989.

In ondergeschikte orde merkt de vierde tussenkomende partij op dat de afdeling wetgeving van de Raad van State, in haar advies over het voorontwerp dat ten grondslag ligt aan de wet van 19 juni 2022, de bevoegdheid van de federale wetgever niet ter discussie heeft gesteld. Zij voegt eraan toe dat de regeling van het vergoedingsrecht van auteurs en uitvoerende kunstenaars wel degelijk deel uitmaakt van de economische bevoegdheid van de federale overheid bedoeld in artikel 6 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, en niet van de aan de gemeenschappen toevertrouwde culturele aangelegenheden. Overigens is het doel van de bestreden bepalingen weliswaar de rechten van auteurs en uitvoerende kunstenaars te vrijwaren, maar geenszins door voor hen in structurele steun te voorzien in de vorm van overheidssubsidies in het kader van een beleid ter ondersteuning van de kunstenaars. Met betrekking tot de inachtneming van het beginsel van federale loyaliteit, stelt de vierde tussenkomende partij dat de verzoekende partij niet uiteenzet in welk opzicht de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 de uitoefening van de bevoegdheden van de gemeenschapswetgevers voor de aangelegenheden die hen aanbelangen, onmogelijk of overdreven moeilijk zouden maken.

A.144.5. Met betrekking tot het vijfde middel voert de vierde tussenkomende partij aan dat het niet-ontvankelijk is in zoverre het is afgeleid uit de schending van artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en van de artikelen 20, 21 en 22 van het Handvest, aangezien de controle van die bepalingen buiten de bevoegdheid van het Hof valt. Hoe dan ook wordt in het middel niet uitgelegd in welk opzicht de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 de voormelde bepalingen zouden schenden. Volgens de vierde tussenkomende partij beschikt de verzoekende partij overigens niet over een belang bij het middel, aangezien zij meer bepaald geen lokaal streamingplatform is.

In ondergeschikte orde stelt de vierde tussenkomende partij dat, in de context van een mondiale digitale markt waarop dienstverleners van de informatiemaatschappij, zoals omschreven in artikel XI.228/10 van het Wetboek van economisch recht, hun klanten toegang bieden tot digitale content die niet anders dan geglobaliseerd kan zijn, het door de verzoekende partij gekozen vergelijkingscriterium, namelijk de lokale of internationale aard van het betrokken streamingplatform, niet pertinent is. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat er lokale streamingplatformen zouden bestaan, die zich bovendien in een zwakke positie zouden bevinden tegenover de rechthebbenden en tegenover hun klanten. Hoe dan ook worden bij de bestreden bepalingen de vennootschappen voor collectief beheer van auteursrechten en naburige rechten louter aangewezen als gesprekspartners van de erin beoogde onlinedienstverleners, om de billijke vergoeding die naar de rechthebbenden moet gaan te innen, zonder het bedrag van die vergoeding te bepalen, dat aan het oordeel van de collectieve beheersvennootschappen wordt overgelaten. Die laatsten kunnen in de praktijk de beoordeling van die vergoeding aanpassen op grond van een reeks objectieve criteria, waaronder het aantal abonnees van de platformen, of hun gewicht op de digitale markt. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat de verzoekende partij dezelfde vergoeding zou moeten betalen als andere grotere platformen op de streamingmarkt. Indien men ervan zou uitgaan dat de identieke behandeling van de in het middel aangehaalde categorieën van personen bewezen zou zijn, zou men moeten oordelen dat zij redelijk verantwoord is in het licht van het hoofddoel van richtlijn (EU) 2019/790, die is omgezet bij de wet van 19 juni 2022.

A.145.1. Wat zaak nr. 7922 betreft, wijst de vierde tussenkomende partij in eerste instantie erop dat het eerste middel niet-ontvankelijk is, aangezien het niet uiteenzet in welk opzicht artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt. In werkelijkheid wordt de bestreden bepaling in dat middel bekritiseerd in het licht van artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790, wat ontsnapt aan de bevoegdheid van het Hof. In ondergeschikte orde verwijst de vierde tussenkomende partij naar haar uiteenzetting betreffende het vijfde middel in zaak nr. 7922.

A.145.2. Wat het tweede middel betreft, verwijst de vierde tussenkomende partij naar de aangaande het eerste middel opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid en voegt zij eraan toe dat de artikelen II.3 en II.4 van het Wetboek van economisch recht, artikel 16 van het Handvest, artikel 6 VEU en artikel 56 VWEU niet onder de bevoegdheid van het Hof vallen. In ondergeschikte orde verwijst de vierde tussenkomende partij naar de opmerkingen die zij formuleerde met betrekking tot het achtste en het negende middel in zaak nr. 7922.

A.145.3. Met betrekking tot het derde middel werpt de vierde tussenkomende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op, aangezien in dat middel niet wordt uiteengezet in welk opzicht de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden. In ondergeschikte orde verwijst zij naar de opmerkingen betreffende het zevende middel in zaak nr. 7922.

A.145.4. Met betrekking tot het vierde middel betoogt de vierde tussenkomende partij dat het niet-ontvankelijk is, aangezien het een schending aanvoert van het vrij verkeer van diensten en van de vrijheid van ondernemen, waarvoor het Hof niet bevoegd is, zonder aan te tonen in welk opzicht de bestreden bepalingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden. In ondergeschikte orde verwijst zij naar de argumenten die zijn uiteengezet met betrekking tot het achtste en het negende middel in zaak nr. 7922.

A.146.1. Wat de verschillende door de verzoekende partijen geformuleerde prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie betreft, voert de vierde tussenkomende partij in de eerste

plaats aan dat de vragen met betrekking tot de artikelen 17 en 18 van richtlijn (EU) 2019/790 niet moeten worden gesteld omdat er geen twijfel bestaat omtrent de interpretatie van die bepalingen. Hetzelfde geldt voor de vraag of artikel 56 VWEU zich verzet tegen een nationale wetgeving zoals die waarin artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 voorziet, waarbij, via één enkele maatregel en bovendien zonder overgangperiode, een onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars, die dat recht kunnen uitoefenen ten aanzien van de aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content die hun diensten in de betrokken lidstaat aanbieden.

A.146.2. Volgens de vierde tussenkomende partij zou het, indien het Hof zou oordelen dat prejudiciële vragen moeten worden gesteld aan het Hof van Justitie, aangewezen zijn dat Hof te ondervragen teneinde te bepalen of artikel 291 VWEU in die zin moet worden geïnterpreteerd dat het zich verzet tegen een wetgeving, zoals artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, waarbij een onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd ten gunste van auteurs en uitvoerende kunstenaars, dat onderworpen is aan een verplicht collectief beheer, en of het antwoord verschilt naargelang men dat vergoedingsrecht toepast op een aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content in de zin van artikel 2, lid 6, van richtlijn (EU) 2019/790 – die wordt geacht een mededeling aan het publiek te doen van een werk of van beschermd materiaal krachtens artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 –, of op een andere gebruiker van het werk of van het beschermde materiaal.

A.146.3. Wat de prejudiciële vragen betreft die door de verzoekende partijen in zaak nr. 7922 zijn geformuleerd, wijst de vierde tussenkomende partij erop dat er in richtlijn (EU) 2019/790 geen wettelijke definitie bestaat van de „verlener van een onlinedienst voor het delen van content”, omdat het om een begrip van Belgisch recht gaat, zodat de vragen over dat begrip niet kunnen worden gesteld aan het Hof van Justitie.

A.146.4. Wat de prejudiciële vragen betreft die door de verzoekende partijen in zaak nr. 7924 zijn geformuleerd, stelt de vierde tussenkomende partij dat noch in richtlijn (EU) 2019/790, noch in richtlijn 2001/29/EG, een wettelijke definitie bestaat van „verleners van streamingdiensten”, zodat de prejudiciële vragen die naar dat begrip verwijzen, niet kunnen worden gesteld aan het Hof van Justitie.

A.146.5. Wat de prejudiciële vragen betreft die door de verzoekende partij zijn geformuleerd in zaak nr. 7925, stelt de vierde tussenkomende partij dat er in richtlijn (EU) 2019/790 geen wettelijke definitie bestaat van de „dienstverlener van de informatiemaatschappij”, zodat de prejudiciële vragen die naar dat begrip verwijzen, niet kunnen worden gesteld aan het Hof van Justitie.

A.146.6. Wat de prejudiciële vragen betreft die door de verzoekende partij in zaak nr. 7926 zijn geformuleerd, stelt de vierde tussenkomende partij dat die vragen niet objectief zijn en uitgaan van een specifieke voorafgaande interpretatie in zoverre zij het bestreden vergoedingsrecht omschrijven als „bijkomend” en ervan uitgaan dat de diensten van de informatiemaatschappij verschillend worden behandeld, terwijl in de wet van 19 juni 2022 de aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content zonder enig onderscheid worden beoogd. De prejudiciële vragen moeten bijgevolg niet worden gesteld aan het Hof van Justitie.

Wat het standpunt van de Ministerraad betreft

Zaken nrs. 7922, 7924, 7925 en 7927

A.147. Wat zaak nr. 7922 betreft, merkt de Ministerraad vooraf op dat de kritiek van de verzoekende partijen op de wijze van totstandkoming van de artikelen 39 en 54 van de wet van 19 juni 2022 niet-ontvankelijk is, aangezien het Hof niet bevoegd is om het wetgevingsproces te controleren.

A.148.1. Wat het eerste middel in zaak nr. 7922 betreft, voert de Ministerraad in hoofdorde aan dat het niet-ontvankelijk is doordat de verzoekende partijen niet uiteenzetten in welk opzicht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, alsook de artikelen 20, 21 en 52, lid 1, van het Handvest zouden worden geschonden door de artikelen 38 en 39 van de wet van 19 juni 2022.

A.148.2. In ondergeschikte orde stelt de Ministerraad dat het eerste middel niet gegrond is. Wat het eerste subonderdeel van het eerste onderdeel betreft, betoogt hij dat de contractuele vrijheid de regel blijft en dat het enkel is wanneer een persuitgever bereid is om zijn toestemming te geven maar de partijen geen akkoord bereiken, dat een zaak aanhangig kan worden gemaakt bij het BIPT, en zulks op verzoek van de meest gereede partij, wanneer de onderhandelingen minstens vier maanden duren. De aanhangigmaking bij het BIPT is een laatste redmiddel, dat strikt beperkt is tot het specifieke geval van ontstentenis van een akkoord in het kader van de uitoefening van de contractuele vrijheid van de partijen. Bij ontstentenis van een akkoord kan de perspublicatie niet worden gebruikt omdat zij beschermd is door een exclusief recht. Volgens de Ministerraad is de termijn van vier maanden redelijk, aangezien hij de partijen voldoende tijd laat om zelf een akkoord te bereiken en omdat hij vermijdt dat, bij ontstentenis van een akkoord, de onzekerheid over het gebruik van de perspublicatie niet onredelijk lang duurt. Dat mechanisme dient ook de rechtszekerheid. De Ministerraad onderstreept eveneens dat beide partijen kunnen gebruikmaken van de procedure, zodat ook de dienstverlener van de informatiemaatschappij ze kan aanwenden indien de uitgever de besprekingen zou laten aanslepen. Hij wijst daarnaast erop dat het BIPT nooit ambtshalve kan optreden, noch in het geval dat de persuitgever de exploitatie van de perspublicatie niet wil toestaan, noch wanneer de dienstverleners van de informatiemaatschappij beslissen om de publicaties van de persuitgever niet te exploiteren. De Ministerraad stelt overigens dat de omstandigheid dat de dienstverleners van de informatiemaatschappij en de persuitgevers worden verhinderd om te kiezen met wie zij zakendoen, voortvloeit uit de aard zelf van de intellectuele-eigendomsrechten, zodat het niet artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 zelf is dat die keuze beperkt.

De Ministerraad voegt eraan toe dat de enige door de wetgever ingevoerde verplichting erin bestaat dat, indien de partijen beslissen om te onderhandelen, zij de onderhandelingen te goeder trouw moeten voeren. Die verplichting geldt enkel wanneer perspublicaties daadwerkelijk worden gebruikt. De dienstverleners van de informatiemaatschappij blijven vrij om te beslissen of zij een dergelijk gebruik wensen, met dien verstande dat, wanneer de publicatie wordt gebruikt, een vergoeding verschuldigd is. De Ministerraad wijst overigens erop dat de beslissing van het BIPT enkel de voormelde vergoeding betreft. Indien de dienstverleners van de informatiemaatschappij van oordeel zijn dat het bedrag van die vergoeding te hoog is, hebben zij steeds de mogelijkheid om af te zien van het gebruik van die persuitgaven of om een contract af te sluiten met een andere persuitgever, onder betere contractuele voorwaarden. Daaruit volgt dus dat, zelfs indien het BIPT de mogelijkheid

heeft om een bindende beslissing te nemen, dat niet betekent dat de dienstverleners van de informatiemaatschappij verplicht zijn om contracten af te sluiten met de uitgevers.

A.148.3.1. Wat betreft het tweede subonderdeel van het eerste onderdeel van het eerste middel, voert de Ministerraad in de eerste plaats aan dat de voorwaarden van de voor het BIPT toepasselijke procedure niet te strikt zijn en geen belemmering vormen voor doeltreffende onderhandelingen tussen partijen. De Ministerraad wijst erop dat de kritiek van de verzoekende partijen met betrekking tot de termijn van vier maanden om een zaak aanhangig te maken bij het BIPT, in werkelijkheid toe te schrijven is aan artikel 97 van de wet van 19 juni 2022, dat niet wordt bestreden. Bovendien is de procedure omgeven met voldoende procedurele waarborgen, zoals blijkt uit de opdrachten van het BIPT en uit zijn statuut van onafhankelijke administratieve overheid. Hij merkt op dat er tegen de beslissingen van het Instituut een beroep met volle rechtsmacht openstaat, voor het Marktenhof. Bovendien verstoren de beslissingen van het BIPT niet de mogelijkheden om licenties toe te kennen op Unieniveau, noch voor de verleners van grensoverschrijdende diensten van de informatiemaatschappij, noch voor de persuitgevers die al dan niet grensoverschrijdend actief zijn. Niets verzet zich immers ertegen dat perspublicaties worden gedekt door een meerjarige overeenkomst op Unieniveau, met dien verstande dat de procedure voor het BIPT toelaat om ongunstige voorwaarden op de Belgische markt te vermijden, waardoor een dienstverlener van de informatiemaatschappij ertoe zou kunnen worden aangezet om elders equivalente voorwaarden aan te bieden indien hij geen aparte overeenkomsten wenst te sluiten. De Ministerraad voegt eraan toe dat grensoverschrijdende licenties perfect mogelijk blijven en dat, zelfs bij ontstentenis van artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, de dienstverleners van de informatiemaatschappij rekening moeten houden met de soms uiteenlopende belangen en voorwaarden van persuitgevers uit verschillende landen, wat in feite eigen is aan grensoverschrijdende licenties.

De Ministerraad preciseert verder nog dat de partijen niet worden beperkt in hun mogelijkheid om een akkoord te sluiten over andere voorwaarden dan een vergoeding, in ruil voor het online toestaan van de perspublicaties, aangezien artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 op zich geen vergoedingsplicht oplegt, zoals in de parlementaire voorbereiding van die wet wordt beklemtoond. Het staat de dienstverlener van de informatiemaatschappij en de persuitgever overigens steeds vrij om een einde te maken aan de onderhandelingen. Enkel wanneer de partijen een akkoord willen sluiten maar daar niet in slagen binnen een termijn van vier maanden, kan het BIPT worden ingeschakeld. De Ministerraad voegt eraan dat de exclusieve rechten van de rechthebbenden niet worden beperkt door de eventuele beslissing van het BIPT. Uit artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 volgt louter dat auteurs van door het auteursrecht beschermde werken die in een perspublicatie zijn opgenomen, recht hebben op een passend deel van de vergoeding die de persuitgevers van de dienstverleners van de informatiemaatschappij ontvangen voor het gebruik van hun perspublicaties. Het bij artikel 39 ingevoerde naburige recht is een exclusief recht dat uitsluitend aan de persuitgevers toebehoort. Wanneer een uitgever of een dienstverlener van de informatiemaatschappij een door het auteursrecht beschermd werk wenst te publiceren, moet hij dat auteursrecht, dat in het bezit is van een derde, uiteraard respecteren. Met andere woorden, artikel 39 transformeert het recht van de auteurs van in perspublicaties opgenomen werken niet in een vergoedingsrecht, maar laat de exclusieve rechten die door het auteursrecht aan auteurs worden toegekend intact. In feite moeten de exclusieve rechten worden onderscheiden van het recht op een passend deel van de vergoeding. Wat betreft de moeilijkheden in verband met de toekenning van grensoverschrijdende licenties die mogelijk het gevolg zouden zijn van de bestreden bepalingen, wijst de Ministerraad erop dat

intellectuele-eigendomsrechten intrinsiek verbonden zijn aan het grondgebied waarop zij worden toegekend. Indien de Europese wetgever elke belemmering van grensoverschrijdende licenties had willen wegwerken, zou hij dat gedaan hebben via een maximale harmonisatie op het niveau van de exploitatielicenties, wat niet het geval is.

A.148.4.1. Wat het tweede onderdeel van het eerste middel betreft, merkt de Ministerraad op dat de bestreden informatieplicht enkel betrekking heeft op de actuele, relevante en volledige informatie opdat de persuitgever de waarde van zijn naburig recht zou kunnen schatten. Bovendien is in voldoende waarborgen voorzien om de vertrouwelijkheid van die informatie te beschermen, en de persuitgevers moeten ook passende maatregelen nemen om die vertrouwelijkheid te waarborgen. De bescherming van het bedrijfsgeheim blijft overigens intact. Daarnaast kan de verplichting om informatie te verstrekken in concreto worden toegepast en kan de wetgever a priori niet alle denkbare situaties inschatten. De Ministerraad wijst nog erop dat de partijen vrij zijn om de nodige akkoorden te sluiten teneinde in andere waarborgen ter bescherming van vertrouwelijke informatie en het bedrijfsgeheim te voorzien. Hij beklemtoont vervolgens dat de informatieplicht voor de dienstverleners van de informatiemaatschappij niet noopt tot menselijke, financiële en technische investeringen die onevenredig zouden zijn. In dat kader onderstreept hij dat het begrip „persuitgever” een begrip is van het Unierecht, dat een objectief criterium vormt om te bepalen welke dienstverleners de informatieplicht moeten nakomen.

Volgens de Ministerraad is de voormelde informatieplicht overigens bedoeld om een algemeen belang te bevorderen, namelijk een passende verdeling van de gegenereerde waarde om te zorgen voor een onmisbare vrije en pluralistische pers teneinde kwaliteitsjournalistiek en de toegang van de burgers tot informatie te waarborgen, maar ook om het voortbestaan van de uitgeverssector te waarborgen en, bijgevolg, de beschikbaarheid van betrouwbare informatie te bevorderen. De Ministerraad wijst nog erop dat de informatieplicht niet raakt aan de kern van het recht op vrij ondernemen, en het aan de adreassaats ervan overlaat om te bepalen welke maatregelen concreet moeten worden genomen voor het verzamelen en doorgeven van de nodige informatie. De Ministerraad voert vervolgens aan dat de eenzijdige verplichting om informatie te delen niet onevenredig is, aangezien zij het legitieme doel nastreeft erop toe te zien dat de onderhandelingen tussen de respectieve partijen in de best mogelijke omstandigheden verlopen.

A.148.4.2. De Ministerraad voegt eraan toe dat het de uitgevers en de dienstverleners van de informatiemaatschappij zelf zijn die het best geplaatst zijn om, naargelang van de specifieke omstandigheden, te bepalen welke informatie relevant is voor de onderhandelingen. Hij preciseert ook dat de transparantieplicht bedoeld in artikel 19 van richtlijn (EU) 2019/790 kan worden toegepast op de voormelde dienstverleners, mits aan de voorwaarden van de artikelen XI.167/2 en XI.205/2 van het Wetboek van economisch recht is voldaan.

A.149.1. Wat het tweede middel in zaak nr. 7922 betreft, betoogt de Ministerraad in hoofdde dat het niet-ontvankelijk is doordat de verzoekende partijen niet uitleggen in welk opzicht de artikelen 33, 40 en 144 van de Grondwet geschonden zouden zijn en doordat die bepalingen hoe dan ook niet onder de toetsingsbevoegdheid van het Hof vallen. De Ministerraad meent overigens dat de verzoekende partijen niet aantonen in welk opzicht er concreet een schending zou zijn van de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet.

A.149.2. In ondergeschikte orde voert de Ministerraad aan dat het tweede middel niet gegrond is. Hij preciseert in de eerste plaats dat, krachtens artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, het BIPT gemachtigd is om een administratieve beslissing, en geen rechterlijke

beslissing, te nemen. Tegen die administratieve beslissing kan een beroep met volle rechtsmacht worden ingesteld, zodat het recht op toegang tot een rechter gewaarborgd is. Artikel 144 van de Grondwet verzet zich overigens niet ertegen dat een administratieve overheid beslist over geschillen inzake burgerlijke rechten, op voorwaarde dat een beroep met volle rechtsmacht kan worden ingesteld voor een gewone rechter, wat te dezen het geval is. Bovendien is het BIPT een relevant orgaan, gelet op zijn opdrachten en de waarborgen waarmee de procedure voor dat Instituut is omgeven. De Ministerraad haalt ook andere voorbeelden aan waarin een administratieve overheid beslist over geschillen betreffende subjectieve rechten, om aan te tonen dat het bestreden mechanisme niet volkomen nieuw is. Volgens de Ministerraad lijken zowel het BIPT als het Marktenhof de meest aangewezen beroepsinstanties, aangezien geschillen betreffende de vergoeding bedoeld in artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 eerder een economisch karakter hebben dan wel verbonden zijn aan het auteursrecht. Het gaat immers erom de waarde uit het gebruik te beoordelen, rekening houdend met onder meer de marktpositie van de partijen. De Ministerraad merkt ten slotte op dat de afdeling wetgeving van de Raad van State geen opmerkingen over een mogelijke schending van artikel 144 van de Grondwet heeft geformuleerd wat betreft de bevoegdheid van het BIPT om geschillen tussen telecomoperatoren te regelen, bevoegdheid die vergelijkbaar is met het bestreden mechanisme.

A.150.1. Met betrekking tot het derde middel in zaak nr. 7922 voert de Ministerraad in hoofddorde aan dat het niet-ontvankelijk is, enerzijds, doordat artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 en de artikelen 2 en 3 van richtlijn 2001/29/EG niet behoren tot de referentienormen waarvan het Hof de naleving controleert en, anderzijds, doordat de verzoekende partijen niet in concreto aantonen in welk opzicht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zouden zijn.

A.150.2. In ondergeschikte orde stelt de Ministerraad, wat het eerste subonderdeel van het eerste onderdeel betreft, dat artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 niet gericht is op maximale harmonisatie, aangezien het enkel de lidstaten verplicht om in een nieuw naburig recht te voorzien dat aan de voorwaarden van dat artikel beantwoordt en dat overeenstemt met het doel ervan. Artikel 15 bepaalt niets over een procedure die zou moeten worden gevolgd om licenties toe te kennen, noch over een specifieke vergoedingsregeling. Er moet dus van worden uitgegaan dat de lidstaten een ruime beoordelingsmarge behouden, in het kader van het doel van de richtlijn, namelijk een oplossing vinden voor de moeilijkheden bij het toekennen van licenties voor het onlinegebruik van publicaties, waardoor het moeilijker wordt om investeringen terug te verdienen en om de betrokken rechten daadwerkelijk te respecteren. In dat opzicht strookt het doel van de Belgische wetgever, namelijk ervoor zorgen dat de persuitgevers sterker staan in hun relaties met de dienstverleners van de informatiemaatschappij, volledig met het doel van de richtlijn.

Met de invoering van het naburige recht voor persuitgevers heeft de Europese wetgever hoofdzakelijk een rechtsgrondslag willen bieden opdat persuitgevers en tussenpersonen te goeder trouw over licenties zouden kunnen onderhandelen. Het procedurele en materiële kader van die onderhandelingen werd echter niet gepreciseerd, waardoor die taak aan de lidstaten wordt overgelaten. Artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 voorziet enkel in het voorwerp van dat recht en in de omvang, de duur en de rechthebbende ervan. Op die punten wijken de bestreden bepalingen niet af van de omgezette norm. De Ministerraad voegt eraan toe dat België zeker niet als enige gebruik heeft gemaakt van de legitieme mogelijkheid om procedureregels in te voegen in het kader van de omzetting van artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 in nationaal recht. Andere lidstaten, hoewel elk van hen het op een andere manier

heeft gedaan, hebben ook procedureregels ingevoerd, met inbegrip van een informatieplicht of het optreden van een onafhankelijke regulator, om mogelijke geschillen in het kader van de onderhandelingen te beslechten.

A.150.3. Wat betreft het tweede subonderdeel van het eerste onderdeel van het derde middel in zaak nr. 7922, onderstreept de Ministerraad dat een persuitgever vrij blijft om te beslissen of hij exploitaties door dienstverleners van de informatiemaatschappij wil toestaan en of hij een vergoeding voor die licentie wenst. Het is bijgevolg niet correct om uit te gaan van de stelling dat het bij artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 ingevoerde mechanisme de rechthebbenden zou beletten om hun exclusieve recht uit te oefenen, of hun exclusieve recht de facto zou omzetten in een vergoedingsrecht. Er is helemaal geen sprake van een verplichting, voor de uitgevers, om content ter beschikking te stellen van dienstverleners van de informatiemaatschappij, noch van een verplichting, voor die dienstverleners, om content weer te geven of hem mee te delen aan het publiek. Het is immers enkel wanneer een persuitgever het gebruik daadwerkelijk wil toestaan en de dienstverlener van de informatiemaatschappij het werk wil weergeven of het wil medelen aan het publiek maar de onderhandelingen sinds minstens vier maanden aanslepen, dat het BIPT kan worden geadieerd.

A.150.4. Met betrekking tot het tweede onderdeel van het derde middel in zaak nr. 7922 stelt de Ministerraad dat de mededeling van de informatie bedoeld in artikel XI.216/2, §§ 3 en 7, van het Wetboek van economisch recht noodzakelijk is om de persuitgevers een billijke vergoeding te waarborgen. Die mededelingsplicht werd overigens reeds ingevoerd in Frankrijk. De Ministerraad preciseert dat de dienstverleners van de informatiemaatschappij enkel de informatie moeten verstrekken die rechtstreeks verband houdt met de perspublicaties die in het bezit zijn van een onderhandelingspartij.

A.151.1. Wat zaak nr. 7925 betreft, voert de Ministerraad allereerst aan dat het eerste middel niet-ontvankelijk is doordat artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 niet onder de bevoegdheden van het Hof valt en doordat de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet in concreto wordt uiteengezet.

A.151.2. In ondergeschikte orde wijst de Ministerraad in eerste instantie erop dat het BIPT nooit ambtshalve mag optreden, ook niet wanneer een persuitgever de exploitatie van zijn perspublicatie niet wil toestaan. Het is overigens niet noodzakelijk dat de inhoud zelf van het persartikel als zodanig door het auteursrecht wordt beschermd, om beschermd te zijn door het betrokken naburige recht, maar enkel dat de perspublicatie beantwoordt aan het toepassingsgebied van dat naburige recht. Noch artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, noch artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 voorziet in een voorwaarde van oorspronkelijkheid. De Ministerraad preciseert bovendien dat de uitzonderingen op het naburige recht van persuitgevers correct zijn omgezet in de wet van 19 juni 2022, zoals blijkt uit de definitie van het begrip „naburig recht” in de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022. Hij voegt eraan toe dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij betoogt, het naburige recht van de uitgevers van perspublicaties zich niet uitstrekt tot de handelingen van hyperlinking. In dat verband stelt hij dat artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het een dienstverlener van de informatiemaatschappij verplicht om te onderhandelen over een licentie en eventueel over een vergoeding voor de perspublicaties die de uitgevers zelf en volledig onder hun eigen toezicht hebben geüpload, aangezien het in dat geval niet gaat om een „gebruik” door de dienstverlener van de informatiemaatschappij in de zin van die bepaling.

Vervolgens voert de Ministerraad aan dat de informatieplicht waarin artikel XI.216/2, § 7, van het Wetboek van economisch recht voorziet, de persuitgever enkel verplicht om informatie te verstrekken over de vergoeding die hij heeft ontvangen voor de reproductie of de mededeling aan het publiek van het persartikel door een dienstverlener van de informatiemaatschappij, en dat teneinde de betrokken beheersvennootschap in staat te stellen om het passende deel van die vergoeding dat toebehoort aan de auteur in kwestie te evalueren. Het is dus niet de bedoeling de persuitgever te verplichten om alle informatie die door de dienstverlener van de informatiemaatschappij aan de persuitgever is verstrekt op grond van artikel XI.216/2, § 3, van het Wetboek van economisch recht, te delen met de beheersvennootschap. Het is overigens logisch dat alleen de voormelde dienstverleners verplicht zijn om informatie te verstrekken aan de persuitgevers, aangezien het doel van de wetgever erin bestaat ervoor te zorgen dat de persuitgevers sterker staan in hun contractuele relatie met die dienstverleners door de value gap weg te werken. In feite is de informatieplicht het gevolg van de informatieasymmetrie, die enkel bestaat ten aanzien van de persuitgevers.

A.151.3. Volgens de Ministerraad is het verkeerd ervan uit te gaan dat een perspublicatie, om beschermd te zijn, een oorspronkelijk werk moet zijn in de zin van het auteursrecht. Het nieuwe exclusieve recht van de persuitgevers is immers geen auteursrecht, maar een naburig recht dat geen betrekking heeft op een werk maar op een perspublicatie. Het is dus niet noodzakelijk dat een persartikel als zodanig door het auteursrecht wordt beschermd, om te worden beschermd door het betrokken naburige recht, maar enkel dat de perspublicatie beantwoordt aan het toepassingsgebied van dat naburige recht. Dat volgt ook uit het feit dat het om een apart en exclusief naburig recht gaat, alsook uit het feit dat dit naburige recht ertoe strekt de organisatorische en financiële bijdrage van de uitgevers aan de productie van perspublicaties, die kan losstaan van de bescherming door het auteursrecht, te erkennen. Noch artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, noch artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 voorziet in een voorwaarde van oorspronkelijkheid. Bovendien was het niet nuttig om de uitzondering waarin artikel 15, lid 1, van richtlijn (EU) 2019/790 voorziet om te zetten, omdat zij voortvloeit uit de definitie van het nieuwe naburige recht voor de persuitgevers zelf. Dat naburige recht doet overigens geen afbreuk aan de bestaande regels van het Unierecht inzake auteursrecht die gelden voor particulier of niet-commercieel gebruik van perspublicaties door individuele gebruikers, zoals wordt onderstreept in de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022.

A.151.4. De Ministerraad voegt, met betrekking tot de prejudiciële vragen die door de verzoekende partij zijn geformuleerd, eraan toe dat het niet noodzakelijk is om het Hof van Justitie te ondervragen, aangezien er geen twijfel bestaat over de interpretatie of de geldigheid van de pertinente bepalingen van het Unierecht.

A.152.1. Wat betreft het tweede middel dat door de verzoekende partij is opgeworpen, stelt de Ministerraad in eerste instantie dat het niet-ontvankelijk is in zoverre de verzoekende partij niet uitlegt op welke manier artikel 10 VWEU alsook de artikelen 20, 21 en 52, lid 1, van het Handvest, zouden worden geschonden door de wet van 19 juni 2022. Noch die bepalingen, noch artikel 56 VWEU vallen overigens onder de bevoegdheid van het Hof. Bovendien toont de verzoekende partij niet in concreto aan in welk opzicht er een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou zijn.

A.152.2. In ondergeschikte orde voert de Ministerraad aan, wat het eerste onderdeel van het tweede middel betreft, dat artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 de persuitgever noch de dienstverlener van de informatiemaatschappij verplicht om over een licentie te

onderhandelen. In feite is het enkel wanneer een dienstverlener gebruik wenst te maken van een publicatie in de zin van artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 en wanneer de persuitgever bereid is om zulk een gebruik toe te staan, dat onderhandelingen over de toe te kennen licentie zullen plaatsvinden, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding van die wet. Aan het BIPT is overigens niet de bevoegdheid toegewezen om onderhandelingen tussen de partijen te superviseren. Dat Instituut treedt enkel op wanneer de partijen een akkoord willen bereiken maar niet tot een oplossing komen binnen een termijn van vier maanden, en wanneer een van de partijen een zaak aanhangig maakt bij het Instituut. De partijen kunnen bijgevolg vrij onderhandelen zolang zij dat wensen.

A.152.3. Met betrekking tot het tweede onderdeel van het tweede middel brengt de Ministerraad allereerst in herinnering dat artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 geenszins impliceert dat alleen de inhoud van perspublicaties die een door het auteursrecht beschermd werk zijn, in aanmerking komt voor het nieuwe naburige recht. Hij preciseert dat zuivere feiten waarover in de perspublicaties wordt bericht, evenwel niet worden beoogd. In het geval van een overname van een perspublicatie door een persagentschap, stelt de Ministerraad dat elk hergebruik hoe dan ook aan auteursrechten kan zijn onderworpen.

A.152.4. De Ministerraad voegt, wat het derde onderdeel van het tweede middel betreft, eraan toe dat artikel XI.216/2, §§ 3 en 7, van het Wetboek van economisch recht een onderscheid maakt tussen perspublicaties die beschermd zijn door het naburige recht, enerzijds, en die welke die bescherming niet genieten, anderzijds. Die bepaling houdt overigens rekening met het particulier of niet-commercieel gebruik door individuele gebruikers alsook met het feit dat de persuitgevers zelf de perspublicaties hebben geüpload op het betrokken platform. Hij voegt eraan toe dat de verplichtingen die uit artikel XI.216/2 voortvloeien, niet impliceren dat de dienstverleners van de informatiemaatschappij toezicht moeten uitoefenen op alle uploads die door gebruikers van het platform worden verricht.

A.152.5. Tot slot stelt de Ministerraad dat het niet noodzakelijk is om de door de verzoekende partij geformuleerde prejudiciële vraag te stellen, aangezien er te dezen geen twijfel bestaat over de interpretatie of de geldigheid van het Unierecht.

A.153.1. Wat betreft het derde middel dat door de verzoekende partij is opgeworpen, stelt de Ministerraad in eerste instantie dat het niet-ontvankelijk is in zoverre de verzoekende partij niet uitlegt op welke manier artikel 10 VWEU alsook de artikelen 20, 21 en 52, lid 1, van het Handvest, zouden worden geschonden door de wet van 19 juni 2022. Noch die bepalingen, noch artikel 56 VWEU vallen overigens onder de bevoegdheid van het Hof. Bovendien toont de verzoekende partij niet in concreto aan in welk opzicht er een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou zijn.

A.153.2. In ondergeschikte orde voert de Ministerraad aan dat de informatieverplichtingen waarin artikel XI.216/2, §§ 3 en 7, van het Wetboek van economisch recht voorziet, beperkt zijn tot de informatie die rechtstreeks verband houdt met de perspublicaties waarvan de persuitgever houder is en tot hetgeen pertinent is om de persuitgever in staat te stellen de waarde van zijn naburige recht in te schatten. De Ministerraad voegt eraan toe dat de transparantieverplichting tussen de persuitgevers en de dienstverleners van de informatiemaatschappij, die wordt beoogd in artikel XI.216/2, § 3, van het Wetboek van economisch recht, niet identiek is aan de transparantieverplichting tussen de uitgevers en de beheersvennootschappen van de auteurs, die is vastgelegd bij artikel XI.216/2, § 7, van het Wetboek van economisch recht. Hoe dan ook zijn die transparantieverplichtingen niet onevenredig met het doel dat erin bestaat aan de auteurs een passend deel van de vergoeding

toe te kennen en de value gap weg te werken door de persuitgever in staat te stellen om de waarde van zijn naburige recht in te schatten.

De Ministerraad herinnert overigens eraan dat de wet voorziet in waarborgen om de vertrouwelijkheid van de verstrekte informatie te waarborgen, met name wat de bescherming van het bedrijfsgeheim betreft, en dat de partijen akkoorden kunnen sluiten om die vertrouwelijkheid te waarborgen. Hij herhaalt eveneens zijn opmerking dat het naburige recht niet de hyperlinks op de platformen beoogt en dat het enkel betrekking heeft op de reproductie en de mededeling aan het publiek van het persartikel zelf. Wanneer de persuitgever een perspublicatie volledig reproduceert, genereert hij geen inkomsten. Wat betreft de aanzienlijke kosten die de door de verzoekende partij aangeklaagde informatieplicht met zich zou meebrengen, stelt de Ministerraad dat die hypothese geenszins wordt aangetoond en dat de Belgische staat die plicht in elk geval restrictief heeft geformuleerd, zodat de dienstverleners van de informatiemaatschappij enkel de informatie moeten delen die ertoe strekt de auteurs een passend deel van de vergoeding te waarborgen en de persuitgever in staat te stellen om de waarde van zijn naburige recht in te schatten. Tot slot dient de door de verzoekende partij geformuleerde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie niet te worden gesteld, aangezien er geen twijfel bestaat over de interpretatie en de geldigheid van het Unierecht.

A.154.1. Wat het vierde middel van de verzoekende partij in zaak nr. 7925 betreft, betoogt de Ministerraad in de eerste plaats dat het niet-ontvankelijk is doordat het Hof niet bevoegd is om de inachtneming van de artikelen 33 en 37 van de Grondwet, die de bevoegdheidsverdeling tussen de uitvoerende en de wetgevende macht regelen, te controleren. De verzoekende partij toont op zijn minst niet aan in welk opzicht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in concreto geschonden zouden zijn.

A.154.2. In ondergeschikte orde stelt de Ministerraad dat het BIPT door artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 enkel ertoe gemachtigd wordt beslissingen met een individuele draagwijdte te nemen, dat dit Instituut een onafhankelijke administratieve overheid is waarvan de beslissingen vatbaar zijn voor een rechterlijke toetsing met volle rechtsmacht bij het Marktenhof, en dat te dezen hoe dan ook is voldaan aan de vereisten met betrekking tot de verantwoordelijkheden en de overdrachten van een regelgevende bevoegdheid.

A.155.1. De Ministerraad formuleert vervolgens verschillende opmerkingen over de middelen die gericht zijn tegen artikel 54 van de wet van 19 juni 2022. Wat om te beginnen het eerste middel in zaak nr. 7927 betreft, voert hij aan dat het niet-ontvankelijk is doordat artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 geen toetsingsnorm van het Hof is. De verzoekende partijen tonen overigens niet in concreto aan in welk opzicht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zouden zijn.

A.155.2. In ondergeschikte orde stelt de Ministerraad dat artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 de relatie tussen de verleners van een onlinedienst voor het delen van content en de rechthebbenden niet volledig harmoniseert zodat de lidstaten geen bijkomende regels inzake auteursrechten zouden mogen invoeren. Artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 is hoe dan ook de omzetting van artikel 18 van richtlijn, dat de lidstaten uitdrukkelijk toestaat om verschillende mechanismen te gebruiken ter uitvoering van het recht van auteurs en van uitvoerende kunstenaars om een passende en evenredige vergoeding te ontvangen. De Ministerraad voegt eraan toe dat de door de verzoekende partijen aangevoerde richtsnoeren van de Europese Commissie over artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 – die eigenlijk geen bindende waarde hebben – de tenuitvoerlegging van een soortgelijk vergoedingsrecht als dat

van artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 niet verbieden. De Ministerraad preciseert verder nog dat artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG zich evenmin verzet tegen zulk een vergoedingsrecht, dat overigens al vele jaren bestaat in Spanje, Italië en Polen, zonder dat de Europese Commissie ooit een inbreukprocedure tegen die lidstaten heeft ingesteld. De Ministerraad betoogt eveneens dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 de draagwijdte van het exclusieve recht dat wordt vergoed niet uitbreidt, noch de uitoefening ervan aantast. Bovendien vormen de residuele vergoedingsrechten contractuele mechanismen inzake auteursrecht, die onder de nationale wetgeving blijven vallen.

Volgens de Ministerraad is artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 in overeenstemming met de tenuitvoerlegging van het subsidiariteitsbeginsel dat is vastgelegd in artikel 5 VEU en dat de lidstaten toelaat instrumenten van overdracht van andere exploitatierechten mutatis mutandis toe te passen waarin is voorzien door instrumenten van afgeleid recht, wat te dezen het geval is. De Ministerraad voert overigens aan dat de Europese Commissie tot hiertoe helemaal geen standpunt heeft ingenomen over de vraag of het recht waarin artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 voorziet, dat overigens tegemoetkomt aan de bezorgdheden die werden geuit in een resolutie van het Europees Parlement, verenigbaar is met richtlijn (EU) 2019/790. De Ministerraad merkt ook op dat de voormelde richtsnoeren van de Europese Commissie suggereren dat een mechanisme van collectief beheer mogelijk is in het kader van de omzetting van artikel 17, lid 1, van richtlijn (EU) 2019/790, op voorwaarde evenwel dat een dergelijk mechanisme het Unierecht in acht neemt en in het bijzonder artikel 12 van die richtlijn, dat diverse waarborgen vastlegt voor de werking van de collectieve beheersorganisaties, hetgeen het geval is voor het Belgische recht. De Ministerraad onderstreept dat de versterking van de positie van de rechthebbenden, wat het doel is van de richtlijn, precies wordt gewaarborgd door het mechanisme van verplicht collectief beheer, zoals in de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022 wordt onderstreept. Voor het overige bestaat een dergelijk mechanisme reeds in instrumenten van afgeleid Unierecht en in het Wetboek van economisch recht. De Ministerraad preciseert vervolgens dat het reeds bestaande rechtskader niet voldoende was om de rechten van de auteurs en de uitvoerende kunstenaars te vrijwaren, noch om een passende vergoeding van laatstgenoemden te waarborgen, wat precies de reden is waarom richtlijn (EU) 2019/790 is aangenomen.

A.155.3. Tot slot voert de Ministerraad aan dat het niet noodzakelijk is om de door de verzoekende partijen geformuleerde prejudiciële vraag te stellen, aangezien een correcte toepassing van het Unierecht zo vanzelfsprekend is dat daarover redelijkerwijs geen twijfel bestaat.

A.156.1. Wat het tweede middel in zaak nr. 7927 betreft, betoogt de Ministerraad in hoofdorde dat het niet-ontvankelijk is in zoverre de verzoekende partijen niet aantonen in welk opzicht de artikelen II.3 en II.4 van het Wetboek van economisch recht, artikel 16 van het Handvest en artikel 6 VEU zouden worden geschonden door de artikelen 60, 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022. Bovendien zijn noch de voormelde bepalingen, noch artikel 56 VWEU referentienormen waarvan het Hof de inachtneming controleert. De verzoekende partijen tonen althans niet in concreto aan in welk opzicht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet alsook artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 door de bestreden bepalingen zouden worden geschonden.

A.156.2. In ondergeschikte orde voert de Ministerraad aan dat het tweede middel niet gegrond is. In de eerste plaats stelt hij dat de verzoekende partijen niet aantonen welke

categorieën van dienstverleners verschillend worden behandeld, noch in welk opzicht artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 een beperking of een belemmering vormt voor het vrij verrichten van diensten binnen de Europese Unie. Vervolgens preciseert de Ministerraad dat de bestreden vergoedingsrechten niet strijdig zijn met de vrijheid van ondernemen, aangezien de exclusieve rechten in handen blijven van de rechthebbenden, die de mogelijkheid behouden om te beslissen hoe en aan wie licenties worden toegekend. Bovendien verlenen die rechten slechts een residueel vergoedingsrecht dat weliswaar territoriaal van toepassing is in België, maar dat geen hindernis wordt voor de werking van de interne markt. Indien dat wel het geval zou zijn, zou hoe dan ook moeten worden geoordeeld dat zulk een maatregel verantwoord is in het licht van het doel een billijke vergoeding te waarborgen voor auteurs en uitvoerende kunstenaars. De bescherming van intellectuele-eigendomsrechten kan immers een dwingende reden van algemeen belang vormen, en het onvervreembare collectieve recht op een vergoeding, ingevoerd bij artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, heeft tot doel een passende vergoeding voor elk gebruik van beschermde materialen te waarborgen.

A.156.3. De Ministerraad voegt eraan toe dat, indien het Hof zou oordelen dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 een beperking van het vrij verkeer van diensten met zich meebrengt, zou moeten worden geoordeeld dat die maatregel verantwoord is door dwingende redenen van algemeen belang. In dat verband preciseert hij dat het feit dat het beheer van het vergoedingsrecht enkel kan worden verricht door collectieve beheersvennootschappen, ertoe strekt de valorisatie van het vergoedingsrecht van auteurs en uitvoerende kunstenaars te vergemakkelijken, maar ook de betaling van de vergoeding door de betalingsplichtige partij te vergemakkelijken door te voorzien in een uniek aanspreekpunt, waardoor het recht op een passende vergoeding kan worden gewaarborgd. Volgens de Ministerraad is het mechanisme van artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 noodzakelijk in het licht van die doelstellingen in zoverre het steunt op praktijkervaringen en het de positie van de auteurs en de uitvoerende kunstenaars tijdens onderhandelingen versterkt. Bovendien is het toepassingsgebied van dat mechanisme afgebakend doordat het enkel betrekking heeft op de mededeling aan het publiek door een verlener van een onlinedienst voor het delen van content, en het niet van toepassing is op de andere categorieën van rechten.

Voor het overige kan de omstandigheid dat de invoering van dat systeem verschillende aanpassingen vergt, de voorgaande vaststellingen niet wijzigen. De Ministerraad onderstreept verder nog dat verschillende studies aantonen dat de huidige vergoeding van de rechthebbenden op de digitale markt niet passend en evenredig is, maar ook dat het bestreden vergoedingsrecht de juiste oplossing is om die problematiek aan te pakken. De harmonisatie van de nationale auteursrechten binnen de Europese Unie steunt overigens op het subsidiariteitsbeginsel, dat verschillen tussen nationale wetgevingen toestaat, zoals artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 en de Europese Commissie beklemtonen.

A.156.4. Tot slot is de Ministerraad van mening dat het niet noodzakelijk is om de door de verzoekende partijen geformuleerde prejudiciële vraag te stellen, aangezien de correcte toepassing van het Unierecht zo vanzelfsprekend is dat daarover geen twijfel bestaat.

A.157.1. Wat het vierde middel in zaak nr. 7922 betreft, voert de Ministerraad in hoofdorde aan dat het niet-ontvankelijk is doordat artikel 5 van richtlijn (EU) 2015/1535 niet onder de bevoegdheid van het Hof valt en doordat de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet in concreto wordt aangetoond. Bovendien is het Hof niet bevoegd om de wijze van totstandkoming van wettelijke bepalingen te controleren.

A.157.2. In ondergeschikte orde stelt de Ministerraad dat er, voorafgaand aan de aanneming van artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, geen enkele verplichting tot kennisgeving aan de Europese Commissie bestond, aangezien artikel 7, lid 1, onder a), van richtlijn (EU) 2015/1535 de lidstaten van zulk een verplichting vrijstelt wanneer zij bindende handelingen van Unierecht omzetten in hun nationale recht, wat te dezen precies het geval is, aangezien artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 strekt tot omzetting van artikel 18, lid 1, van richtlijn (EU) 2019/790 en omdat, bij die gelegenheid, de beleidsruimte van de Belgische Staat beperkt was door artikel 18, lid 2, van die richtlijn. De Ministerraad voegt eraan toe dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 geen technisch voorschrift invoert in de zin van artikel 1, lid 1, onder f), van richtlijn (EU) 2015/1535, waarvan moet worden kennisgegeven aan de Europese Commissie. Het doel van de wetgever, bij de aanneming van de wet van 19 juni 2022, is immers in het algemeen een passende en evenredige vergoeding te waarborgen voor auteurs en uitvoerende kunstenaars in het kader van de omzetting van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790, die niet specifiek tot doel heeft de diensten van de informatiemaatschappij te regelen, aangezien ook de offlinediensten worden beoogd, en dat bij de artikelen 5 en 30 van die wet.

A.157.3. Volgens de Ministerraad is het overigens niet noodzakelijk om de door de verzoekende partijen geformuleerde prejudiciële vraag te stellen, aangezien de correcte toepassing van het Unierecht zo vanzelfsprekend is dat daarover geen twijfel bestaat.

A.158.1. Wat het vijfde middel in zaak nr. 7922 betreft, voert de Ministerraad in hoofdorde aan dat het niet-ontvankelijk is doordat artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 en de artikelen 3 en 5 van richtlijn 2001/29/EG niet onder de bevoegdheid van het Hof vallen en doordat de verzoekende partijen niet in concreto aantonen in welk opzicht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zouden zijn.

A.158.2. In ondergeschikte orde oordeelt de Ministerraad, met betrekking tot het eerste onderdeel van het vijfde middel, dat artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 geen maatregel van maximale harmonisatie is die de invoering van het vergoedingsrecht waarin artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 voorziet, verbiedt, dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 hoe dan ook niet artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 maar artikel 18 omzet en dat het voormelde vergoedingsrecht niet nieuw is op het niveau van de Europese Unie, aangezien Spanje, Italië en Polen reeds lang in soortgelijke rechten voor de online mededeling aan het publiek voorzien. Bovendien doet artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 geen afbreuk aan het recht van een auteur of een uitvoerende kunstenaar op mededeling aan het publiek, maar heeft het tot doel uitvoering te geven aan artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790.

Met betrekking tot het tweede onderdeel van het vijfde middel onderstreept de Ministerraad dat de auteurs en de uitvoerende kunstenaars nog steeds vrij beschikken over hun exclusieve rechten. De omstandigheid dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 bepaalt dat het specifieke vergoedingsrecht onoverdraagbaar is en niet vatbaar is voor afstand, doet niet af aan die vaststelling, aangezien dat vergoedingsrecht enkel van toepassing is wanneer het recht om de mededeling aan het publiek toe te staan of te verbieden is overgedragen. Artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 belet overigens niet dat houders van exclusieve rechten het kosteloos gebruik van hun werken of andere beschermde materialen, ook door middel van niet-exclusieve kosteloze licenties, toestaan, voor eender welke gebruiker. De Ministerraad vestigt nog de aandacht op het feit dat het verplichte collectieve beheer voor het vergoedingsrecht het exclusieve recht, dat daarvan losstaat, niet beperkt. Wanneer exclusieve rechten worden overgedragen, wordt alleen het onoverdraagbare

vergoedingsrecht aan een verplicht collectief beheer onderworpen. In dat verband heeft dat beheer tot doel de valorisatie van het vergoedingsrecht van auteurs en uitvoerende kunstenaars alsook de betaling van de vergoeding door de betalingsplichtige partij te vergemakkelijken, door te voorzien in een uniek aanspreekpunt. Op die manier moeten de verleners van een onlinedienst voor het delen van content zich niet tot talloze personen richten, hetgeen de uitoefening van dat vergoedingsrecht onwerkbaar zou maken. De Ministerraad stelt overigens dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen aanvoeren, de Europese Commissie nooit heeft gesteld dat de lidstaten artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 niet mogen omzetten door middel van een mechanisme van verplicht collectief beheer. Tot slot houdt artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 geen risico op dubbele betaling in.

A.158.3. Tot slot voert de Ministerraad aan dat het niet noodzakelijk is om de door de verzoekende partijen geformuleerde prejudiciële vraag te stellen, aangezien de correcte toepassing van het Unierecht zo vanzelfsprekend is dat daarover geen twijfel bestaat.

A.159.1. Wat het zesde middel in zaak nr. 7922 betreft, voert de Ministerraad in hoofdorde aan dat het niet-ontvankelijk is doordat artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 niet onder de bevoegdheid van het Hof valt en doordat de verzoekende partijen niet in concreto aantonen in welk opzicht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zouden zijn.

A.159.2. In ondergeschikte orde herinnert de Ministerraad eraan dat artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 geen maatregel van maximale harmonisatie is en dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 zijn grondslag vindt in artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790. Hij onderstreept daarnaast dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 geen bijkomende verplichtingen oplegt bovenop het aansprakelijkheidsmechanisme van de verleners van een onlinedienst voor het delen van content, dat is ingevoerd bij artikel 17, lid 4, van de richtlijn. Het vergoedingsrecht bedoeld in artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 staat overigens volledig los van de kwestie van de aansprakelijkheid, dat wil zeggen van de vraag of handelingen van mededeling aan het publiek al dan niet zijn toegestaan.

A.159.3. Tot slot oordeelt de Ministerraad dat het niet noodzakelijk is om de door de verzoekende partijen geformuleerde prejudiciële vraag te stellen, aangezien de correcte toepassing van het Unierecht zo vanzelfsprekend is dat daarover geen twijfel bestaat.

A.160.1. Wat het zevende middel in zaak nr. 7922 betreft, voert de Ministerraad aan dat het niet-ontvankelijk is doordat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 niet onder de bevoegdheden van het Hof valt en doordat de verzoekende partijen niet in concreto aantonen in welk opzicht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zouden zijn.

A.160.2. In ondergeschikte orde stelt de Ministerraad dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 niet bedoeld is om uitsluitend de rechtstreekse contractuele relatie tussen auteurs en uitvoerende kunstenaars, enerzijds, en hun licentiehouders of rechtverkrijgenden, anderzijds, te regelen, zoals blijkt uit de bewoordingen zelf van die richtlijn. In feite voert die bepaling een algemeen beginsel ten gunste van auteurs en uitvoerende kunstenaars in op grond waarvan zij recht hebben op een passende vergoeding die in verhouding staat tot de reële en potentiële economische waarde van de rechten die zij aan derden in licentie hebben gegeven. In dat verband beschikken de lidstaten over een aanzienlijke beoordelingsmarge om dat doel te bereiken. De Ministerraad voegt eraan toe dat de noodzaak om een passende vergoeding voor de rechthebbenden te waarborgen, ook impliceert dat een passende

verdeling van die vergoeding tussen auteurs en uitvoerende kunstenaars, enerzijds, en hun commerciële medecontractanten, anderzijds, wordt gewaarborgd.

De Ministerraad is overigens van oordeel dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 niet raakt aan de contractuele vrijheid van de auteurs en de uitvoerende kunstenaars en evenmin hun mogelijkheid om hun rechten aan derden over te dragen of in licentie te geven beperkt. Het recht op een vergoeding is immers enkel van toepassing wanneer het recht om de mededeling aan het publiek toe te staan of te verbieden is overgedragen, dus wanneer de contractuele vrijheid is uitgeoefend. De nieuwe rechthebbenden blijven vrij om contracten te sluiten, en de dienstverleners van de informatiemaatschappij behouden de mogelijkheid om geen mededeling aan het publiek te verrichten. Wat bovendien het argument betreft dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 niet noodzakelijk zou zijn aangezien artikel 18, lid 1, van de richtlijn reeds is omgezet bij de artikelen 5 en 30 van de wet van 19 juni 2022, betoogt de Ministerraad dat die laatste bepalingen de wetgever niet beletten om een vergoedingsrecht in te voeren, aangezien dat vergoedingsrecht hem noodzakelijk leek om het doel van een passende en evenredige vergoeding te bereiken in geval van overdracht van de exclusieve rechten om de mededeling aan het publiek toe te staan of te verbieden, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022.

A.160.3. Tot slot voert de Ministerraad aan dat het niet noodzakelijk is om de door de verzoekende partijen geformuleerde prejudiciële vraag te stellen, aangezien de correcte toepassing van het Unierecht zo vanzelfsprekend is dat daarover geen twijfel bestaat.

A.161.1. Wat het achtste middel in zaak nr. 7922 betreft, voert de Ministerraad in hoofdorde aan dat het niet-ontvankelijk is, aangezien de verzoekende partijen niet uitleggen in welk opzicht artikel 10 VWEU en de artikelen 16, 20, 21 en 52, lid 1, van het Handvest geschonden zouden worden door artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, en omdat noch die bepalingen, noch artikel 56 VWEU referentienormen zijn waarvan het Hof de inachtneming controleert. De partijen tonen op zijn minst niet in concreto aan in welk opzicht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zouden zijn.

A.161.2. In ondergeschikte orde, met betrekking tot het eerste onderdeel van het achtste middel, brengt de Ministerraad in herinnering dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 niet uitsluitend de rechtstreekse contractuele relatie tussen auteurs en uitvoerende kunstenaars, enerzijds, en hun licentiehouders of rechtverkrijgenden, anderzijds, regelt. Hij voegt eraan toe dat artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 geen schending inhoudt van de vrijheid van ondernemen. Met de invoering van die bepaling heeft de Belgische wetgever immers geopteerd voor de enige doeltreffende methode waarmee aan auteurs en uitvoerende kunstenaars een juiste proportionele vergoeding kan worden gewaarborgd voor de exploitatie, door verleners van een onlinedienst voor het delen van content, van hun werken en hun prestaties op het Belgische grondgebied, overeenkomstig artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790.

Met betrekking tot het tweede onderdeel voert de Ministerraad aan dat het onvervreembare vergoedingsrecht waarin artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 voorziet, geen onevenredige beperking van de vrijheid van ondernemen vormt. Vooreerst is die bepaling duidelijk en precies. Bovendien moeten de verleners van een onlinedienst voor het delen van content niet elke rechthebbende opzoeken, aangezien zij één enkel aanspreekpunt hebben, namelijk de bevoegde collectieve beheersvennootschap, die zal nagaan of een auteur of een uitvoerende kunstenaar zijn recht om de mededeling aan het publiek toe te staan of te weigeren, daadwerkelijk heeft overgedragen. Hoe dan ook dient diegene die beweert over een

vergoedingsrecht te beschikken of het te beheren, dat te bewijzen. De Ministerraad voegt eraan toe dat het mechanisme van collectief beheer niet onevenredig is, aangezien dat mechanisme tot doel heeft de betaling van de vergoeding door de betalingsplichtige partij te vergemakkelijken door te voorzien in een uniek aanspreekpunt. De auteurs en de uitvoerende kunstenaars verliezen overigens niet hun vrijheid om de licentiestructuur te kiezen aangezien, wanneer de rechten niet aan derden zijn overgedragen, de vrijheid om over de exclusieve rechten te onderhandelen met de verleners van een onlinedienst voor het delen van content, behouden blijft. Bovendien leidt het gebrek aan overgangsmaatregelen te dezen niet tot discriminatie.

A.161.3. Volgens de Ministerraad is het ten slotte niet noodzakelijk om de door de verzoekende partijen geformuleerde prejudiciële vraag te stellen, aangezien de correcte toepassing van het Unierecht zo vanzelfsprekend is dat daarover geen twijfel bestaat.

A.162.1. Wat het negende middel in zaak nr. 7922 betreft, voert de Ministerraad aan dat het niet-ontvankelijk is, aangezien de verzoekende partijen niet uitleggen in welk opzicht artikel 10 VWEU en de artikelen 16, 20, 21 en 52, lid 1, van het Handvest geschonden zouden worden door artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, en omdat noch die bepalingen, noch artikel 56 VWEU referentienormen zijn waarvan het Hof de inachtneming controleert. De partijen tonen op zijn minst niet in concreto aan in welk opzicht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zouden zijn.

A.162.2. In ondergeschikte orde wijst de Ministerraad erop dat de verzoekende partijen niet aantonen welke categorieën van dienstverleners verschillend worden behandeld, noch in welk opzicht artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 een beperking of een belemmering van het vrij verrichten van diensten binnen de Europese Unie met zich meebrengt, noch in welk opzicht die bepaling een interne grens binnen de interne markt creëert. Hoe dan ook is artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 gerechtvaardigd door dwingende redenen van algemeen belang, aangezien het nagestreefde doel erin bestaat de valorisatie van het vergoedingsrecht van auteurs en uitvoerende kunstenaars te vergemakkelijken maar ook de betaling van de vergoeding door de betalingsplichtige partij te vergemakkelijken door te voorzien in een uniek aanspreekpunt. Volgens de Ministerraad zijn het recht op vergoeding en het collectieve beheer door beheersvennootschappen passende middelen om die doelstellingen te bereiken en gaan zij niet verder dan noodzakelijk is. Het toepassingsgebied van het vergoedingsrecht is overigens voldoende afgebakend, en overgangsmaatregelen zijn niet noodzakelijk.

A.162.3. Volgens de Ministerraad is het ten slotte niet noodzakelijk om de door de verzoekende partijen geformuleerde prejudiciële vraag te stellen, aangezien de correcte toepassing van het Unierecht zo vanzelfsprekend is dat daarover geen twijfel bestaat.

A.163.1. De Ministerraad onderzoekt vervolgens de middelen die betrekking hebben op de artikelen 60, 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022. In eerste instantie is het derde middel in zaak nr. 7927 niet-ontvankelijk, aangezien artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 geen deel uitmaakt van de referentiebepalingen waarvan het Hof de inachtneming controleert en omdat de verzoekende partijen minstens niet in concreto aantonen in welk opzicht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zouden zijn.

A.163.2. In ondergeschikte orde voert de Ministerraad aan dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 de lidstaten uitdrukkelijk toestaat om verschillende mechanismen te gebruiken, met inbegrip van mechanismen van collectief beheer of collectieve onderhandeling. In dat

kader waarborgen de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 de auteurs en de uitvoerende kunstenaars een vergoeding voor de exploitatie van hun werken en prestaties op de streamingplatformen, die aanzienlijke en duurzame inkomsten genereren. De wetgever heeft immers geoordeeld dat het vergoedingsrecht ook betrekking moest hebben op die platformen, aangezien het dominante bedrijfsmodel online juist streaming is. De noodzaak om in een passende en evenredige vergoeding voor auteurs en uitvoerende kunstenaars te voorzien in de context van streaming, blijkt overigens uit meerdere studies die aantonen dat de vergoeding van die rechthebbenden onevenredig is. De Ministerraad wijst eveneens erop dat Spanje reeds een vergelijkbaar systeem heeft ingevoerd in zijn interne recht. Hij voegt eraan toe dat de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 een billijke vergoeding voor auteurs en uitvoerende kunstenaars mogelijk maken, maar ook de visie van het Europees Parlement weergeven in een resolutie van 20 oktober 2021, waarbij die instelling het gebruik van het mechanisme van collectief beheer van de rechten aanmoedigt in het kader van de omzetting van richtlijn (EU) 2019/790. De Europese Commissie heeft een vergelijkbaar standpunt ingenomen.

De Ministerraad onderstreept verder nog dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 van toepassing is op zowel de onlineplatformen voor het delen van content als de streamingplatformen, en dat die bepaling niet verbiedt dat de in de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 bedoelde maatregelen worden aangenomen. Hij onderstreept overigens dat de wetgever van de Europese Unie het mechanisme van de richtlijn heeft willen gebruiken en niet dat van de verordening, zodat aan de lidstaten een beleidsruimte wordt gelaten in het kader van het doel om een passende en evenredige vergoeding te waarborgen. Volgens de Ministerraad bestaat dat systeem overigens reeds verscheidene jaren in het Belgische recht en in het Europese recht. Hij onderstreept ook dat in het Unierecht het auteursrecht functioneert op basis van het subsidiariteitsbeginsel zodat, zolang er op dat gebied geen Europese verordening bestaat, de bescherming van dat recht een kwestie van nationaal recht blijft. Overeenkomstig dat subsidiariteitsbeginsel zijn de lidstaten vrij om een mechanisme voor een billijk vergoedingsrecht toe te passen waarvan niet mag worden afgezien, mechanisme dat reeds is vastgelegd in bepaalde Europeesrechtelijke instrumenten die ter zake van toepassing zijn.

A.163.3. Volgens de Ministerraad leidt het feit dat een vergoeding, krachtens de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022, enkel verschuldigd is bij een overdracht van rechten en niet in geval van een licentie, niet tot discriminatie omdat, in geval van een licentie, de houder steeds controle heeft over zijn exclusieve recht en geen recht heeft op een vergoeding, aangezien hij steeds recurrente inkomsten kan halen uit de exploitatie van zijn werk. De Ministerraad voegt eraan toe dat de voormelde bepalingen van de wet van 19 juni 2022 de contractuele vrijheid niet schenden, aangezien de verschillende hypothesen waarop de verzoekende partijen de aandacht hebben gevestigd, niet gegrond zijn.

A.163.4. De Ministerraad oordeelt ten slotte dat het niet noodzakelijk is om de door de verzoekende partijen geformuleerde prejudiciële vraag te stellen, aangezien de correcte toepassing van het Unierecht zo vanzelfsprekend is dat daarover geen twijfel bestaat.

A.164.1. Wat vervolgens het vierde middel in zaak nr. 7927 betreft, voert de Ministerraad in hoofdorde aan dat het niet-ontvankelijk is in zoverre de verzoekende partijen niet aantonen in welk opzicht de artikelen II.3 en II.4 van het Wetboek van economisch recht, artikel 6 VWEU en artikel 16 van het Handvest geschonden zouden zijn en in zoverre noch die bepalingen, noch artikel 56 VWEU deel uitmaken van de referentienormen waarvan het Hof

de inachtneming controleert. Hoe dan ook zetten de verzoekende partijen volgens de Ministerraad niet *in concreto* uiteen hoe de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 geschonden zouden zijn.

A.164.2. In ondergeschikte orde betoogt de Ministerraad dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de bestreden bepalingen een discriminatie creëren in het nadeel van de dienstverleners die gevestigd zijn in een andere lidstaat, noch in welk opzicht artikel 56 VWEU geschonden zou zijn. In ieder geval betoogt de Ministerraad dat een beperking van het vrije verkeer van diensten verantwoord zou zijn door dwingende redenen van algemeen belang. Hij onderstreept dat de bestreden bepalingen tot doel hebben het recht op vergoeding van auteurs en uitvoerende kunstenaars te valoriseren, maar ook de betaling van de vergoeding door de betalingsplichtige partij te vergemakkelijken door te voorzien in een uniek aanspreekpunt. Het recht op een vergoeding en het collectieve beheer zijn passende middelen om die doelstellingen te bereiken en gaan evenmin verder dan noodzakelijk is, aangezien het toepassingsgebied van die maatregelen voldoende is afgebakend door de wetgever.

A.164.3. Voor het overige stelt de Ministerraad dat het niet noodzakelijk is om de door de verzoekende partijen geformuleerde prejudiciële vraag te stellen, aangezien de correcte toepassing van het Unierecht zo vanzelfsprekend is dat daarover geen twijfel bestaat.

A.165.1. Wat het eerste middel in zaak nr. 7924 betreft, voert de Ministerraad in hoofdorde aan dat het niet-ontvankelijk is doordat artikel 16 van het Handvest en artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 geen referentienormen zijn waarvan het Hof de inachtneming controleert. Het staat evenmin aan het Hof de inachtneming van artikel 2, § 1, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, noch van artikel 5, lid 1, van richtlijn (EU) 2015/1535, te controleren.

A.165.2. In ondergeschikte orde voert de Ministerraad allereerst aan dat de artikelen 60, 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 de vrijheid van ondernemen en de contractuele vrijheid niet schenden. Hij merkt eerst op dat de wetgever tot doel had voor auteurs en uitvoerende kunstenaars van geluids- of audiovisuele werken, een waarborg in te voeren tot het verkrijgen van een passende vergoeding voor de exploitatie van hun werken en prestaties door de streamingplatformen. Op die manier wenste hij een evenwicht te herstellen tussen de onlineplatformen voor het delen van content en de streamingplatformen, enerzijds, en de auteurs alsook de uitvoerende kunstenaars, anderzijds. Door te bepalen dat het beheer van het vergoedingsrecht is voorbehouden aan de beheersvennootschappen, had de wetgever tot doel het vergoedingsrecht van auteurs en uitvoerende kunstenaars te valoriseren, maar ook de betaling van de vergoeding door de betalingsplichtige partij te vergemakkelijken door te voorzien in een uniek aanspreekpunt. De Ministerraad preciseert evenwel dat, wanneer een collectieve overeenkomst wordt gesloten, het mechanisme van verplicht collectief beheer niet van toepassing is. Over de waarde van het vergoedingsrecht van auteurs en uitvoerende kunstenaars wordt overigens door de verschillende partijen onderhandeld. De bestreden maatregelen zijn ook gunstig voor de streamingplatformen in zoverre laatstgenoemden zich niet tot elke auteur en tot elke uitvoerende kunstenaar moeten richten, hetgeen veel grotere kosten met zich zou meebrengen. De wetgever heeft bijgevolg een evenwicht gevonden wat betreft de bescherming van de belangen van de auteurs en de uitvoerende kunstenaars, enerzijds, en van die van de streamingplatformen, anderzijds. Voor het overige tonen de verzoekende partijen volgens de Ministerraad geenszins aan dat de wetgever op onredelijke wijze afbreuk zou hebben gedaan aan de vrijheid van ondernemen.

A.165.3. De Ministerraad voegt eraan toe dat de artikelen 60, 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790, dat aan de lidstaten de vrijheid laat om verschillende mechanismen te gebruiken teneinde auteurs en uitvoerende kunstenaars een passende en evenredige vergoeding te bieden, niet schenden. Hij herinnert eraan dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 bedoeld is om op de streamingplatformen te worden toegepast, dat die bepaling niet de rechtstreekse contractuele relaties beoogt, dat Europese wetgever op dat gebied geen gebruik heeft willen maken van een verordening, dat het doel van de Belgische wetgever erin bestaat een evenwicht tussen de marktpelers te herstellen en dat uit streaming aanzienlijke en regelmatige inkomsten voortvloeiën.

De Ministerraad voegt eraan toe dat een voorafgaande kennisgeving aan de Europese Commissie niet noodzakelijk was, aangezien de bestreden bepalingen slechts incidenteel de diensten van de informatiemaatschappij beogen, omdat de kunstenaars en hun rechten de eerste belanghebbenden zijn, enerzijds, en omdat de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 geen technisch voorschrift vormen in de zin van artikel 1, lid 1, onder *f*), van richtlijn (EU) 2015/1535, anderzijds. De Ministerraad stelt overigens dat de aanneming van de bestreden bepalingen op verschillende pertinente studies berust en dat zij de bezorgdheden van het Europees Parlement, uitgedrukt in zijn resolutie van 20 oktober 2021, alsook die van de Europese Commissie weerspiegelt.

A.165.4. De Ministerraad betoogt vervolgens dat de artikelen 60, 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schenden. Volgens hem zijn de door de verzoekende partijen beoogde categorieën van personen niet voldoende vergelijkbaar, aangezien een van de categorieën niet voldoende wordt omschreven en geïdentificeerd en omdat de verzoekende partijen geen rekening houden met de specifieke kenmerken van de betrokken sector. Hoe dan ook dient te worden geoordeeld dat het verschil in behandeling niet onredelijk is. Het doel van de bestreden bepalingen is immers een passende vergoeding te waarborgen aan auteurs en uitvoerende kunstenaars, ongeacht of hun werken aan het publiek worden meegedeeld of ervoor beschikbaar worden gesteld. Door het toepassingsgebied van die bepalingen te beperken tot de diensten van de informatiemaatschappij bedoeld in artikel 61 van de wet van 19 juni 2022, heeft de wetgever een pertinent criterium gekozen om dat doel te bereiken. Bovendien heeft de wetgever enkel de streamingdiensten willen beogen, die bepaalde specifieke kenmerken hebben.

A.165.5. Tot slot oordeelt de Ministerraad dat het niet noodzakelijk is om de vier prejudiciële vragen te stellen die door de verzoekende partijen zijn geformuleerd, aangezien de correcte toepassing van het Unierecht zo vanzelfsprekend is dat daarover geen twijfel bestaat.

A.166.1. Wat het tweede middel in zaak nr. 7924 betreft, is de Ministerraad van mening dat het niet-ontvankelijk is doordat het Hof niet bevoegd is om de inachtneming van artikel 56 VWEU te controleren.

A.166.2. In ondergeschikte orde stelt de Ministerraad dat de verzoekende partijen niet duidelijk en ondubbelzinnig aantonen in welk opzicht artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 een discriminatie creëert in het nadeel van een dienstverlener die in een andere lidstaat gevestigd is, zodat dit middel op dat punt niet-ontvankelijk is. Met betrekking tot de vermeende schending van het beginsel van vrij verkeer van diensten oordeelt de Ministerraad dat zij evenmin concreet wordt onderbouwd, maar dat de eventuele beperking van dat beginsel hoe dan ook verantwoord is door dwingende redenen van algemeen belang, gelet op het doel dat door de wetgever wordt nagestreefd met de aanneming van de

artikelen 60, 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022, maar ook op de beperkte draagwijdte van de bestreden bepalingen. De Ministerraad brengt overigens in herinnering dat andere instrumenten van afgeleid Unierecht reeds in een verplicht collectief beheer voorzien.

A.166.3. Tot slot is het volgens de Ministerraad niet noodzakelijk om de door de verzoekende partijen geformuleerde prejudiciële vraag te stellen, aangezien de correcte toepassing van het Unierecht zo vanzelfsprekend is dat daarover geen twijfel bestaat.

Zaak nr. 7926

A.167.1. Wat het eerste middel betreft, voert de Ministerraad aan dat het niet-ontvankelijk is in zoverre artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 geen deel uitmaakt van de referentienormen van het Hof en doordat de verzoekende partij althans niet aantoont in welk opzicht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in concreto zouden worden geschonden door de artikelen 60, 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022.

A.167.2. In ondergeschikte orde voert de Ministerraad aan, wat het eerste onderdeel van het eerste middel betreft, dat de passende en evenredige vergoeding bedoeld in artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 niet beperkt is tot de relaties tussen de rechthebbende auteurs en uitvoerende kunstenaars en hun rechtstreekse medecontractant. Artikel 18, lid 2, van die richtlijn geeft de lidstaten daarentegen de vrijheid om verschillende mechanismen te gebruiken met het oog op een passende en evenredige vergoeding. De richtlijn preciseert overigens niet dat mechanismen van collectief beheer uitgesloten zouden zijn. Het standpunt van de Europese Commissie bevestigt die interpretatie. Het doel van artikel 18 is te komen tot een billijke verdeling tussen de verschillende spelers uit de sector. Het beoogt de onevenwichtige verdeling ten nadele van auteurs en uitvoerende kunstenaars in de relatie met hun medecontractanten, zoals producenten en in het bijzonder distributieplatformen voor muziek of audiovisuele werken en onlinedeelplatformen, te compenseren. Artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 heeft overigens, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij stelt, niet enkel betrekking op de labels, de producenten en de uitgevers die de rechten van de rechthebbende auteurs en uitvoerende kunstenaars exploiteren, maar de algemene formulering ervan biedt de lidstaten de mogelijkheid om het ruimer te interpreteren en om de verplichting van een evenredige vergoeding ook toe te passen op de streamingplatformen.

Volgens de Ministerraad kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in zoverre zij stelt dat de invoering van de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 niet nodig is gelet op het bestaan van de artikelen XI.167/1, XI.167/5, XI.205/1 en XI.205/5 van het Wetboek van economisch recht, aangezien artikel 18, lid 2, van richtlijn (EU) 2019/790 de lidstaten toestaat om verschillende mechanismen te gebruiken. Het standpunt van de verzoekende partij wordt hoe dan ook niet onderbouwd door de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022. De verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd in zoverre zij betoogt dat artikel 18 van de richtlijn enkel de contractuele relaties regelt. Uit de formulering van de richtlijn zelf blijkt volgens de Ministerraad immers dat artikel 18 een algemeen beginsel vastlegt, dat zich uitstrekt tot de toepassing van buitencontractuele mechanismen.

A.167.3. Met betrekking tot het tweede onderdeel van het eerste middel voert de Ministerraad aan dat het de lidstaten toekomt om de mechanismen te bepalen waarmee een passende en evenredige vergoeding in de zin van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 wordt gewaarborgd, aangezien het niet om een uniform begrip van het Unierecht gaat. In dat verband merkt de Ministerraad op dat Spanje in een soortgelijk systeem als dat van de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 heeft voorzien.

De Ministerraad voegt eraan toe dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij aanvoert, de bestreden bepalingen geen dubbele vergoeding met zich meebrengen en dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 niet gericht is op maximale harmonisatie.

A.167.4. Wat vervolgens het derde onderdeel van het eerste middel betreft, voert de Ministerraad aan dat de bestreden bepalingen niet leiden tot een dubbele betaling. Het gaat om één enkele passende en evenredige vergoeding, die niet inhoudt dat het streamingplatform tweemaal hetzelfde betaalt. De platformen betalen de producent voor de licentie en ontvangen ook een aparte vergoeding voor de auteurs en de uitvoerende kunstenaars die eerder hun rechten hebben overgedragen. In dat verband onderstreept de Ministerraad dat de streamingplatformen steeds kunnen beslissen om de werken niet met het publiek te delen indien het geheel van de rechten voor hen niet economisch rendabel is. Bovendien vergemakkelijkt het systeem van de Belgische wet ook het beheer voor de producenten, aangezien dat beheer wordt verzekerd door beheersvennootschappen, die trouwens onder overheidstoezicht staan. De Ministerraad brengt in herinnering dat de auteurs en de uitvoerende kunstenaars zich in een zwakke contractuele positie bevinden ten opzichte van de streamingplatformen en de producenten. De contractuele vrijheid speelt dus in hun nadeel. Het doel van het Belgische mechanisme, dat in overeenstemming is met het doel van richtlijn (EU) 2019/790, bestaat erin de positie van de auteur en de uitvoerende kunstenaar te versterken en het evenwicht te herstellen dankzij een onoverdraagbaar vergoedingsrecht en een verplicht collectief beheer.

A.167.5. Met betrekking tot het vierde onderdeel van het eerste middel merkt de Ministerraad op dat de streamingplatformen de bedragen kennen die momenteel worden betaald ter vergoeding van de exploitatie van werken die door auteursrechten en naburige rechten beschermd zijn. Die vergoeding zal voortaan worden opgesplitst in een betaling voor de exclusieve rechten, enerzijds, en een betaling voor het niet-overdraagbare vergoedingsrecht van auteurs en uitvoerende kunstenaars, anderzijds. In dat kader behoudt het streamingplatform de mogelijkheid om te onderhandelen, maar voortaan wordt er onderhandeld met een collectieve beheersvennootschap. De Ministerraad preciseert vervolgens dat het vergoedingsrecht waarin artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 voorziet, enkel van toepassing is wanneer de auteur of de uitvoerende kunstenaar zijn exclusieve recht niet meer volledig beheert, zodat er geen enkele contractuele verplichting ten nadele van het streamingplatform bestaat. Wat overigens het door de verzoekende partij aangeklaagde gebrek aan verantwoording van de maatregel betreft, wijst de Ministerraad erop dat de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022 aantoonde dat over de invoering van artikel 61 van die wet debatten werden gevoerd en analyses gemaakt, met name op basis van studies. In ieder geval herinnert de Ministerraad eraan dat de contractuele vrijheid niet absoluut is en kan worden beperkt om een billijk evenwicht van de aanwezige rechten en belangen te verzekeren.

A.167.6. Met betrekking tot het vijfde onderdeel van het eerste middel stelt de Ministerraad dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 ruim is geformuleerd en geen onderscheid maakt tussen de verschillende platformen, te weten de onlinedeelplatformen en de streamingplatformen, zodat laatstgenoemde platformen ook kunnen worden beoogd, hoewel zij niet uitdrukkelijk in de richtlijn zijn vermeld. In dat verband onderstreept de Ministerraad dat de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 niet alleen overeenstemmen met het doel van de Europese wetgever om voor auteurs en uitvoerende kunstenaars tot een passende en evenredige vergoeding te komen en met de grote beleidsruimte van de lidstaten op dat

gebied, maar ook de visie van het Europees Parlement, uitgedrukt in zijn resolutie van 20 oktober 2021, en die van de Europese Commissie weerspiegelen.

A.168.1. Wat het tweede middel betreft, voert de Ministerraad aan dat het niet-ontvankelijk is, aangezien artikel 3 van richtlijn 2000/31/EG, artikel 4 van richtlijn 2010/13/EU en artikel 56 VWEU niet onder de bevoegdheid van het Hof vallen en omdat de verzoekende partij op zijn minst niet concreet aantoonde in welk opzicht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zouden zijn.

A.168.2. In ondergeschikte orde betoogt de Ministerraad dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is. Hij brengt allereerst in herinnering dat het doel van richtlijn 2000/31/EG erin bestaat de belemmeringen voor de grensoverschrijdende onlinediensten binnen de Europese Unie op te heffen en rechtszekerheid te bieden aan de ondernemingen en de consumenten. De vergoedingsregeling waarin de bestreden bepalingen voorzien, doet geen afbreuk aan dat doel. De Ministerraad onderstreept dat de vergoedingsregeling van artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 geen enkele beperking met zich meebrengt voor de buitenlandse streamingplatformen. Die kunnen immers nog steeds op dezelfde manier als vóór de invoering van de wet van 19 juni 2022 hun content aanbieden aan de Belgische eindgebruiker, ook al onderging het betalingssysteem een wijziging via de collectieve beheersvennootschappen. Het betalingssysteem staat evenwel volkomen los van de mogelijkheid om al dan niet streamingdiensten aan te bieden. De Ministerraad voegt eraan toe dat de vergoedingsregeling niet valt onder artikel 2, onder h), van richtlijn 2000/31/EG, aangezien die regeling niet de activiteit van een streamingplatform betreft. Bovendien wijst de Ministerraad erop dat richtlijn (EU) 2019/790 de regeling van artikel 14, lid 1, van richtlijn 2000/31/EG uitdrukkelijk uitsluit. Hij merkt verder nog op dat richtlijn 2000/31/EG de lidstaten toestaat om de recente ontwikkelingen van de informatiemaatschappij in aanmerking te nemen, waaronder streaming, dat een aanzienlijk onevenwicht teweegbrengt tussen de winst van de streamingplatformen en die van de auteurs en de uitvoerende kunstenaars.

A.168.3. Met betrekking tot het tweede onderdeel van het tweede middel voert de Ministerraad in eerste instantie aan dat het niet-ontvankelijk is wegens een gebrek aan belang, aangezien de grieven van de verzoekende partij de situatie aanklagen van een streamingaanbieder die is gevestigd in een andere lidstaat van de Europese Unie, terwijl zijzelf in België is gevestigd. In de veronderstelling dat dit onderdeel ontvankelijk is, betoogt de Ministerraad dat de verzoekende partij niet duidelijk en ondubbelzinnig aantoonde in welk opzicht een dienstverlener van een andere nationaliteit of die in een andere lidstaat is gevestigd verschillend zou worden behandeld ten opzichte van een dienstverlener van Belgische nationaliteit of die op het Belgische grondgebied is gevestigd, noch in welk opzicht het vergoedingsrecht van artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 het vrij verrichten van diensten zou belemmeren. Wat de beweerde discriminatie op grond van nationaliteit betreft, wijst de Ministerraad erop dat de wetgever niet specifiek de streamingplatformen die in andere lidstaten van de Europese Unie gevestigd zijn, heeft beoogd. De wetgever heeft daarentegen willen beletten dat elke streamingdienst binnen het toepassingsgebied van het vergoedingsstelsel zou vallen, door in artikel 61 van de wet van 19 juni 2022 de streamingdiensten te bepalen die onder de regeling van artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 vallen.

De Ministerraad voert in ieder geval aan dat een eventuele beperking van het vrije verkeer van diensten verantwoord zou zijn door dwingende redenen van algemeen belang. De bestreden bepalingen hebben immers tot doel de auteurs en de uitvoerende kunstenaars te

beschermen door hun een recht op een passende en evenredige vergoeding te waarborgen voor de exploitatie van hun geluids- en audiovisuele werken en van hun prestaties door de streamingplatformen, en aldus het evenwicht te herstellen tussen de streamingplatformen, enerzijds, en de individuele auteurs en uitvoerende kunstenaars, anderzijds. Volgens de Ministerraad zijn het vergoedingsrecht en het collectieve beheer ervan door beheersvennootschappen passende middelen om die doelstellingen te bereiken en gaan zij niet verder dan noodzakelijk is, aangezien de wetgever het toepassingsgebied van het vergoedingsrecht strikt heeft afgebakend.

A.169.1. Wat het derde middel betreft, voert de Ministerraad aan dat het niet-ontvankelijk is, aangezien noch artikel 17 van het Handvest, noch artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens een referentienorm is waarvan het Hof de inachtneming controleert, en dat de verzoekende partij op zijn minst niet concreet uiteenzet in welk opzicht de artikelen 60, 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 de artikelen 10, 11 en 16 van de Grondwet zouden schenden.

A.169.2. In ondergeschikte orde herinnert de Ministerraad allereerst eraan dat artikel 61 van de wet van 19 juni 2022 niet tot een dubbele betaling leidt. Hij voegt eraan toe dat de verzoekende partij niet aantoont in welk opzicht de bestreden bepalingen afbreuk doen aan het eigendomsrecht van de streamingplatformen. In werkelijkheid voeren die bepalingen enkel een vergoedingsrecht voor auteurs en uitvoerende kunstenaars in, zonder enige mogelijke weerslag op het ongestoorde genot van de eigendomsrechten als zodanig. De Ministerraad is overigens van oordeel dat het niet juist is, zoals de verzoekende partij stelt, dat een recht op vergoeding enkel kan worden ingevoerd ter compensatie van daadwerkelijke schade, zoals overigens in de overwegingen van richtlijn (EU) 2019/790 wordt onderstreept.

A.170.1. Wat het vierde middel betreft, voert de Ministerraad aan dat het eerste onderdeel ervan niet-ontvankelijk is doordat het niet uiteenzet in welk opzicht de bestreden bepalingen artikel 4, 1° en 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 zouden schenden.

A.170.2. In ondergeschikte orde oordeelt de Ministerraad, met betrekking tot het eerste onderdeel, dat de artikelen 60, 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 wel degelijk behoren tot de aangelegenheid van de industriële en intellectuele eigendom, waarvoor de federale overheid bevoegd is krachtens artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 7°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, is het vergoedingsrecht waarin de bestreden bepalingen voorzien geen financiële steunmaatregel die onder de culturele bevoegdheid van de gemeenschappen valt. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022 blijkt immers dat de bestreden maatregel ertoe strekt te waarborgen dat auteurs en uitvoerende kunstenaars van geluids- of audiovisuele werken een passende vergoeding krijgen voor de exploitatie van hun werken en prestaties door streamingplatformen. Het is niet de bedoeling om de creatie van nieuwe geluids- en audiovisuele werken te bevorderen. In het onwaarschijnlijke geval dat het Hof zou oordelen dat het voormelde vergoedingsrecht staatssteun zou vormen ter bevordering van een dergelijke creatie, zou moeten worden geoordeeld dat die steun onder het burgerlijk recht of onder het sociaal statuut van de kunstenaar valt, waarvoor uitsluitend de federale overheid bevoegd is.

A.170.3. Met betrekking tot het tweede onderdeel van het vierde middel stelt de Ministerraad dat de verzoekende partij niet aantoont in welk opzicht de artikelen 60, 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 de uitoefening van de gemeenschapsbevoegdheden

onmogelijk of buitensporig moeilijk zouden maken. In de veronderstelling dat de bestreden bepalingen zulke gevolgen zouden hebben, zou daaruit overigens geen schending van het beginsel van federale loyaliteit kunnen worden afgeleid, aangezien dit de autonomie van de federale overheid op dat gebied zou uithollen. Het is immers inherent aan een federale structuur dat verschillende wetgevers binnen hun eigen bevoegdheidssfeer maatregelen kunnen nemen waarmee de andere wetgevers vervolgens rekening moeten houden. Het komt uitsluitend de bevoegde wetgever toe om gestalte te geven aan het beleid inzake intellectuele eigendom en auteursrechten, zonder dat het Hof die opportuniteitskeuze opnieuw ter discussie mag stellen.

A.171.1. Wat het vijfde middel betreft, voert de Ministerraad aan dat het niet-ontvankelijk is doordat de verzoekende partij niet aantoot in welk opzicht artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de artikelen 20, 21 en 22 van het Handvest geschonden zouden zijn. Die bepalingen maken overigens geen deel uit van de referentienormen waarvan het Hof de inachtneming controleert.

A.171.2. In ondergeschikte orde stelt de Ministerraad allereerst dat de wetgever geen fout heeft begaan door te veronderstellen dat de auteurs en de uitvoerende kunstenaars onderhandelen met de streamingplatformen. Hij herinnert in dat verband eraan dat, indien auteurs en uitvoerende kunstenaars hun exclusieve rechten aan een producent of een uitgever overdragen of in licentie geven, zij het recht op een vergoeding behouden. De streamingdiensten exploiteren de werken en prestaties van de auteurs en uitvoerende kunstenaars, waarvoor zij inkomsten genereren. De auteurs en de uitvoerende kunstenaars kunnen vervolgens een deel van die inkomsten eisen. Wat betreft de kritiek van de verzoekende partij dat de wetgever zou zijn voorbijgegaan aan het feit dat er ook lokale streamingplatformen zijn en dat de economische positie op de markt van de lokale streamingplatformen niet in aanmerking is genomen, preciseert de Ministerraad dat de wetgever het toepassingsgebied van de artikelen 60, 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 heel duidelijk heeft omschreven, zodat niet elke streamingdienst wordt beoogd. Volgens de Ministerraad kan men redelijkerwijs niet van de wetgever verwachten dat hij binnen de groep van de streamingdiensten die aan de strikt bepaalde voorwaarden beantwoorden een bijkomende differentiatie doorvoert, bijvoorbeeld op basis van hun economisch overwicht, noch dat hij op die manier een specifieke en individuele regeling uitwerkt voor elke denkbare categorie van aanbieders van streamingdiensten. De Ministerraad brengt tot slot in herinnering dat de bestreden bepalingen geen recht op een dubbele vergoeding invoeren.

- B -

Ten aanzien van de bestreden bepalingen en de context waarin zij zijn aangenomen

B.1.1. De beroepen tot vernietiging hebben betrekking op verschillende bepalingen van de wet van 19 juni 2022 „tot omzetting van richtlijn (EU) 2019/790 van het Europees Parlement en de Raad van 17 april 2019 inzake auteursrechten en naburige rechten in de digitale eengemaakte markt en tot wijziging van richtlijnen 96/9/EG en 2001/29/EG” (hierna: wet van 19 juni 2022).

B.1.2. Zoals het opschrift ervan aangeeft, heeft de wet van 19 juni 2022 hoofdzakelijk de omzetting tot doel van richtlijn (EU) 2019/790 van het Europees Parlement en de Raad van 17 april 2019 „inzake auteursrechten en naburige rechten in de digitale eengemaakte markt en tot wijziging van richtlijnen 96/9/EG en 2001/29/EG” (hierna: richtlijn (EU) 2019/790) (*Parl. St.*, Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/001, p. 4; DOC 55-2608/003, pp. 3-4).

B.1.3. Richtlijn (EU) 2019/790 heeft tot doel het recht van de Europese Unie inzake het auteursrecht en naburige rechten ten aanzien van de technologische ontwikkeling aan te passen en aan te vullen, en tegelijk een hoge mate van bescherming te behouden. In dat verband „voorziet [de richtlijn] in regels voor de aanpassing van bepaalde uitzonderingen en beperkingen op auteursrechten en naburige rechten aan de digitale en grensoverschrijdende omgeving, alsook in maatregelen om bepaalde licentiepraktijken te bevorderen” (overweging 3).

B.2. De verzoekende partijen vorderen de vernietiging van de artikelen 38 (zaak nr. 7925), 39 (zaken nrs. 7922 en 7925), 54 (zaken nrs. 7922 en 7927), 60 (zaken nrs. 7924 en 7927), 61 (zaken nrs. 7924, 7926 en 7927) en 62 (zaken nrs. 7924, 7926 en 7927) van de wet van 19 juni 2022.

B.3.1. De artikelen 38 en 39 van de wet van 19 juni 2022 hebben tot doel een nieuw naburig recht voor persuitgevers te creëren naar aanleiding van het onlinegebruik van hun perspublicaties door dienstverleners van de informatiemaatschappij (*Parl. St.*, Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/001, pp. 72-73).

B.3.2.1. Bij artikel 38 van de wet van 19 juni 2022 wordt een artikel XI.216/1 ingevoegd in het Wetboek van economisch recht, dat bepaalt:

„§ 1. Voor de toepassing van deze afdeling wordt onder ‚perspublicatie’ verstaan een verzameling die voornamelijk bestaat uit literaire werken van journalistieke aard, maar die ook andere werken of prestaties kan omvatten, en die:

- a) een afzonderlijk element onder één titel vormt in een periodiek uitgegeven of regelmatig bijgewerkte publicatie, zoals een krant of een tijdschrift met een algemene of specifieke inhoud;
- b) als doel heeft het algemene publiek informatie te verstrekken over nieuws of andere onderwerpen; en
- c) via een of ander medium wordt gepubliceerd op initiatief van en onder redactionele verantwoordelijkheid en controle van een dienstverlener.

Periodieke publicaties die voor wetenschappelijke of academische doeleinden worden uitgegeven, zoals wetenschappelijke bladen, worden niet beschouwd als perspublicaties.

§ 2. Voor de toepassing van deze afdeling wordt onder ‚dienst van de informatiemaatschappij’ een dienst in de zin van artikel I.18, 1°, verstaan”.

B.3.2.2. In de memorie van toelichting bij de wet van 19 juni 2022 wordt gepreciseerd dat artikel XI.216/1 van het Wetboek van economisch recht ertoe strekt artikel 2 van richtlijn (EU) 2019/790 om te zetten (*Parl. St.*, Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/001, p. 72), dat bepaalt:

„Definities

Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. ‚onderzoeksorganisatie’: een universiteit, inclusief de bibliotheken ervan, een onderzoeksinstelling of een andere entiteit die hoofdzakelijk tot doel heeft wetenschappelijk onderzoek te verrichten of onderwijsactiviteiten te verrichten die ook de verrichting van wetenschappelijk onderzoek omvatten:

a) zonder winstoogmerk of door herinvestering van alle winst in haar wetenschappelijk onderzoek, of

b) op grond van een door een lidstaat erkende taak van algemeen belang;

op zodanige wijze dat de toegang tot de door zulk wetenschappelijk onderzoek voortgebrachte resultaten niet op preferentiële basis kan worden aangewend door een onderneming die een beslissende invloed heeft op dit soort organisatie;

2. ‚tekst- en datamining’: een geautomatiseerde analysetechniek die gericht is op de ontleding van tekst en gegevens in digitale vorm om informatie te genereren zoals, maar niet uitsluitend, patronen, trends en onderlinge verbanden;

3. ‚instelling voor cultureel erfgoed’: een voor het publiek toegankelijke bibliotheek of een voor het publiek toegankelijk museum, een archief of een instelling voor cinematografisch of audio(visueel) erfgoed;

4. ‚perspublicatie’: een verzameling die voornamelijk bestaat uit literaire werken van journalistieke aard maar ook andere werken of andere materialen kan omvatten, en die:

a) een afzonderlijk element onder één titel vormt in een periodiek uitgegeven of regelmatig bijgewerkte publicatie, zoals een krant of een tijdschrift met een algemene of specifieke inhoud;

b) als doel heeft het algemene publiek informatie te verstrekken over nieuws of andere onderwerpen, en

c) via een of ander medium wordt gepubliceerd op initiatief van en onder redactionele verantwoordelijkheid en controle van een dienstverlener.

Periodieke publicaties die voor wetenschappelijke of academische doeleinden worden uitgegeven, zoals wetenschappelijke bladen, worden voor de toepassing van deze richtlijn niet beschouwd als perspublicaties;

5. ‚dienst van de informatiemaatschappij’: een dienst in de zin van artikel 1, lid 1, onder b), van richtlijn (EU) 2015/1535;

6. ‚aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content’: een aanbieder van een dienst van de informatiemaatschappij die als belangrijkste of een van de belangrijkste doelstellingen heeft een grote hoeveelheid door de gebruikers van de dienst geüploade auteursrechtelijk beschermde werken of andere beschermde materialen op te slaan en toegankelijk te maken voor het publiek, waarbij hij deze werken en materialen ordent en promoot met een winstoogmerk.

Aanbieders van diensten als online-encyclopedieën zonder winstoogmerk, onderwijs- of wetenschappelijke gegevensbanken zonder winstoogmerk, platforms voor het ontwikkelen en delen van opensourcesoftware, aanbieders van

elektronischecommunicatiediensten als gedefinieerd in richtlijn (EU) 2018/1972, onlinemarktplaatsen en business-to-business clouddiensten en clouddiensten waarmee gebruikers content kunnen uploaden voor eigen gebruik, zijn geen ‚aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content’ in de zin van deze richtlijn”.

B.3.3.1. Bij artikel 39 van de wet van 19 juni 2022 wordt een artikel XI.216/2 ingevoegd in het Wetboek van economisch recht, dat bepaalt:

„§ 1. Onverminderd de rechten van de auteur, de uitvoerende kunstenaar, de producent van fonogrammen of van eerste vastleggingen van films en van de omroeporganisatie heeft alleen een in een lidstaat van de Europese Unie gevestigde persuitgever het recht om:

1° zijn perspublicatie op welke wijze of in welke vorm ook, direct of indirect, tijdelijk of duurzaam, volledig of gedeeltelijk te reproduceren of te laten reproduceren voor het onlinegebruik ervan door een dienstverlener van de informatiemaatschappij;

2° zijn perspublicatie op welke wijze dan ook voor het publiek beschikbaar te stellen voor het onlinegebruik ervan door een dienstverlener van de informatiemaatschappij op zodanige wijze dat de perspublicatie voor leden van het publiek op een door hen individueel gekozen plaats en tijd toegankelijk is.

§ 2. De persuitgever en de dienstverlener van de informatiemaatschappij dienen te goeder trouw te onderhandelen met betrekking tot de in paragraaf 1 bedoelde exploitaties en de vergoeding die hiervoor verschuldigd is, voor zover en in de mate dat de persuitgever bereid is om voormelde exploitaties toe te staan.

Bij het uitblijven van een akkoord kan de meest gerede partij een beroep doen op de geschillenbeslechtsprocedure voor het Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie bedoeld in artikel 4 van de wet van 17 januari 2003 betreffende de rechtsmiddelen en de geschillenbehandeling naar aanleiding van de wet van 17 januari 2003 met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector, waarin kan geoordeeld worden over de vergoeding die voor de in paragraaf 1 bedoelde exploitaties verschuldigd is en waarbij een voor de betrokken partijen bindende administratieve beslissing zoals bedoeld in voornoemd artikel 4 kan worden genomen.

§ 3. De dienstverlener van de informatiemaatschappij verstrekt op schriftelijk verzoek van de persuitgever actuele, relevante en volledige informatie betreffende de exploitatie van perspublicaties opdat de persuitgever de waarde van het in paragraaf 1 bedoelde recht kan inschatten. De dienstverlener van de informatiemaatschappij verstrekt met name informatie betreffende het aantal raadplegingen van de perspublicaties en de inkomsten die de dienstverlener van de informatiemaatschappij genereert door de exploitatie van de perspublicaties.

De informatie wordt binnen één maand vanaf de dag volgend op de kennisgeving van het schriftelijk verzoek van de persuitgever verstrekt.

De verstrekte informatie wordt in geen enkel geval gebruikt voor andere doeleinden dan de evaluatie van het in paragraaf 1 bedoelde recht en de toekenning van een passend deel van deze vergoeding zoals bedoeld in paragraaf 6. De verstrekte informatie wordt strikt vertrouwelijk behandeld.

- § 4. De krachtens paragraaf 1 verleende bescherming is niet van toepassing op:
- 1° handelingen op het gebied van hyperlinking;
 - 2° het gebruik van losse woorden of zeer korte fragmenten van een perspublicatie;
 - 3° het gebruik van werken of prestaties waarvan de bescherming verstreken is.
- § 5. Wordt beschouwd als persuitgever, tenzij het tegendeel wordt bewezen, eenieder die als dusdanig in de perspublicatie, in een reproductie van de perspublicatie of in verband met een mededeling ervan aan het publiek voorkomt door vermelding van zijn naam of letterwoord waarmee hij te identificeren is.
- § 6. Auteurs van werken die in een perspublicatie zijn opgenomen, hebben recht op een passend deel van de vergoeding die persuitgevers ontvangen van dienstverleners van de informatiemaatschappij voor het gebruik van hun perspublicaties.

Het deel van de vergoeding, bedoeld in het eerste lid, waarop de auteurs recht hebben, is onoverdraagbaar.

Het deel van de vergoeding bedoeld in het eerste lid wordt bepaald overeenkomstig een collectieve overeenkomst tussen de persuitgevers enerzijds en de auteurs, bedoeld in het eerste lid, anderzijds.

Het beheer van het recht op een passend deel van de vergoeding bedoeld in het eerste lid kan uitsluitend door beheersvennootschappen en/of collectieve beheerorganisaties die in België een bijkantoor hebben, worden uitgeoefend.

Overeenkomstig de voorwaarden die Hij bepaalt, kan de Koning een beheersvennootschap die representatief is voor alle beheersvennootschappen en collectieve beheerorganisaties die in België het recht op vergoeding, bedoeld in het eerste lid, beheren, belasten met het sluiten van de collectieve overeenkomst, bedoeld in het derde lid, en de inning en verdeling van die vergoeding.

- § 7. De persuitgever verstrekt op schriftelijk verzoek van de beheersvennootschappen of collectieve beheerorganisaties bedoeld in paragraaf 6 actuele, relevante en volledige informatie in verband met de vergoeding die de persuitgever ontvangt van de dienstverlener van de informatiemaatschappij.

De informatie wordt binnen één maand vanaf de dag volgend op de kennisgeving van het schriftelijk verzoek van de beheersvennootschap of collectieve beheerorganisatie verstrekt.

De verstrekte informatie wordt in geen enkel geval gebruikt voor andere doeleinden dan voor de evaluatie van het in paragraaf 6 bedoelde passend deel. De verstrekte informatie wordt strikt vertrouwelijk behandeld.

- § 8. Bij het uitblijven van een akkoord omtrent het passend deel zoals bedoeld in paragraaf 6, kunnen de partijen beroep doen op een commissie. Deze commissie wordt voorgezeten door een vertegenwoordiger van de minister en is samengesteld uit vertegenwoordigers van de persuitgevers en vertegenwoordigers van de rechthebbenden. De commissie legt het passend deel van de vergoeding bedoeld in

paragraaf 6 vast. De Koning bepaalt de verdere uitvoeringsmodaliteiten van deze bepaling. De Koning kan de vergoeding voor de leden van deze commissie vastleggen.

De commissie bedoeld in het eerste lid kan enkel worden gevat indien kan worden aangetoond dat de partijen minstens een poging tot bemiddeling bedoeld in de artikelen 1724 tot 1737 van het Gerechtelijk Wetboek hebben ondernomen”.

B.3.3.2. In de memorie van toelichting bij de wet van 19 juni 2022 wordt gepreciseerd dat artikel XI.216/2 van het Wetboek van economisch recht ertoe strekt artikel 15, leden 1, 2 en 5, van richtlijn (EU) 2019/790 om te zetten (*Parl. St., Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/001, p. 73*), dat bepaalt:

„Bescherming van perspublicaties met betrekking tot onlinegebruik

1. De lidstaten verlenen in een lidstaat gevestigde uitgevers van perspublicaties de in artikel 2 en artikel 3, lid 2, van Richtlijn 2001/29/EG bedoelde rechten voor het onlinegebruik van hun perspublicaties door aanbieders van diensten van de informatiemaatschappij.

De in de eerste alinea bedoelde rechten gelden niet voor particulier of niet-commercieel gebruik van perspublicaties door individuele gebruikers.

De krachtens de eerste alinea verleende bescherming geldt niet voor handelingen op het gebied van hyperlinking.

De in de eerste alinea bedoelde rechten gelden niet voor het gebruik van losse woorden of zeer korte fragmenten van een perspublicatie.

2. De in lid 1 bedoelde rechten doen geen afbreuk aan en zijn op generlei wijze van invloed op rechten waarin het Unierecht voorziet voor auteurs en andere rechthebbenden ten aanzien van werken en andere materialen die in een perspublicatie zijn opgenomen. De in lid 1 bedoelde rechten worden niet ingeroepen tegen die auteurs en andere rechthebbenden en ontnemen hun in het bijzonder niet het recht om hun werken en andere materialen te exploiteren onafhankelijk van de perspublicatie waarin zij zijn opgenomen.

[...]

5. De lidstaten voorzien erin dat de auteurs van werken die verwerkt zijn in een perspublicatie, een passend aandeel krijgen van de inkomsten die uitgevers van perspublicaties ontvangen voor het gebruik van hun perspublicaties door aanbieders van diensten van de informatiemaatschappij”.

B.4.1. Bij artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 wordt een recht op een vergoeding ingevoerd voor de auteur en uitvoerende kunstenaar in het geval waarin het recht op mededeling aan het publiek, met inbegrip van het recht op beschikbaarstelling, is overgedragen aan een verlener van een onlinedienst voor het delen van content (*Parl. St., Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/001, p. 90*).

B.4.2.1. Bij artikel 54 van de wet van 19 juni 2022 wordt een artikel XI.228/4 ingevoegd in het Wetboek van economisch recht, dat bepaalt:

- „§ 1. Wanneer een auteur of een uitvoerend kunstenaar zijn recht om de mededeling aan het publiek door een verlener van een onlinedienst voor het delen van content, zoals bedoeld in artikel XI.228/3, § 1, toe te staan of te verbieden, heeft overgedragen, behoudt hij het recht op een vergoeding voor de mededeling aan het publiek door een verlener van een onlinedienst voor het delen van content.
- § 2. Het recht op een vergoeding bedoeld in paragraaf 1, is onoverdraagbaar en niet vatbaar voor afstand door de auteurs of uitvoerende kunstenaars.
- § 3. Het beheer van het recht op een vergoeding van de auteurs bedoeld in paragraaf 1, kan uitsluitend worden uitgeoefend door beheersvennootschappen en/of collectieve beheerorganisaties die auteurs vertegenwoordigen.

Het beheer van het recht op een vergoeding van de uitvoerende kunstenaars bedoeld in paragraaf 1 kan uitsluitend worden uitgeoefend door beheersvennootschappen en/of collectieve beheerorganisaties die uitvoerende kunstenaars vertegenwoordigen.

- § 4. De bepalingen van de paragrafen 1 tot 3 zijn van dwingend recht”.

B.4.2.2. In de memorie van toelichting bij de wet van 19 juni 2022 wordt artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht niet uitdrukkelijk in die zin voorgesteld dat het ertoe strekt een bijzondere bepaling van de richtlijn (EU) 2019/790 om te zetten (*Parl. St.*, Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/001, pp. 90, 91, 305 en 310).

B.4.2.3. Artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht is vervat in het nieuwe hoofdstuk 4/1 van titel 5 van boek XI van het Wetboek van economisch recht. Dat hoofdstuk, met als opschrift „Gebruik van werken en prestaties door verlener van een onlinedienst voor het delen van content”, is ingevoegd bij artikel 51 van de wet van 19 juni 2022, dat niet wordt bestreden. In de parlementaire voorbereiding van die bepaling wordt gepreciseerd dat het voormelde hoofdstuk 4/1 van het Wetboek van economisch recht ertoe strekt artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 om te zetten (*ibid.*, pp. 84-85), dat bepaalt:

„Gebruik van beschermde content door aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content

1. De lidstaten voorzien erin dat een aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content, voor de toepassing van deze richtlijn een handeling verricht van mededeling aan het publiek of een handeling van beschikbaarstelling voor het publiek, wanneer hij het publiek toegang verleent tot auteursrechtelijk beschermde werken of andere beschermde materialen die door de gebruikers ervan zijn geüpload.

Een aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content moet daarom toestemming krijgen van de in artikel 3, leden 1 en 2, van richtlijn 2001/29/EG bedoelde rechthebbenden, bijvoorbeeld door het sluiten van een licentieovereenkomst, teneinde werken of andere materialen mee te delen of beschikbaar te stellen voor het publiek.

2. De lidstaten voorzien erin dat, indien een aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content toestemming krijgt, bijvoorbeeld door het sluiten van een licentieovereenkomst, die toestemming ook betrekking heeft op handelingen die worden verricht door gebruikers van de onder artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG

vallende diensten wanneer zij niet op commerciële basis handelen of indien hun activiteit geen significante inkomsten genereert.

3. Wanneer een aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content een handeling van mededeling aan het publiek of een handeling van beschikbaarstelling voor het publiek verricht, onder de in deze richtlijn vastgestelde voorwaarden, is de in artikel 14, lid 1, van richtlijn 2000/31/EG vastgestelde beperking van de aansprakelijkheid niet van toepassing op situaties die onder dit artikel vallen.

De eerste alinea van dit lid laat de mogelijke toepassing onverlet van artikel 14, lid 1, van Richtlijn 2000/31/EG op die dienstverleners voor doeleinden die buiten het toepassingsgebied van deze richtlijn vallen.

4. Als geen toestemming wordt verleend, zijn aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content aansprakelijk voor niet-toegestane handelingen van mededeling aan het publiek, met inbegrip van het beschikbaar stellen voor het publiek, van auteursrechtelijk beschermde werken en andere materialen, tenzij de dienstverleners aantonen dat zij:
 - a) alles in het werk hebben gesteld om toestemming te krijgen, en
 - b) overeenkomstig strenge sectorale normen op het gebied van professionele toewijding, alles in het werk hebben gesteld om ervoor te zorgen dat bepaalde werken en andere materialen waarvoor de rechthebbenden hun de nodige toepasselijke informatie hebben verstrekt, niet beschikbaar zijn, en in ieder geval
 - c) na ontvangst van een voldoende onderbouwde melding van de rechthebbenden, prompt zijn opgetreden om de toegang tot de werken en andere materialen in kwestie te deactiveren of deze van hun websites te verwijderen, en alles in het werk hebben gesteld om toekomstige uploads ervan overeenkomstig punt b) te voorkomen.

5. Bij het bepalen of de dienstverlener zijn verplichtingen uit hoofde van lid 4 is nagekomen en in het licht van het evenredigheidsbeginsel wordt onder meer rekening gehouden met de volgende elementen:
 - a) het type, het publiek en de omvang van de diensten en het soort werken of andere materialen die door de gebruikers van de dienst zijn geüpload, en
 - b) de beschikbaarheid van passende en doeltreffende middelen en de kosten daarvan voor dienstverleners.

6. De lidstaten voorzien erin, met betrekking tot nieuwe aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content waarvan de diensten gedurende minder dan drie jaar beschikbaar waren voor het publiek in de Unie en die een jaaromzet hebben van minder dan 10 miljoen EUR, berekend overeenkomstig Aanbeveling 2003/361/EG van de Commissie, dat de voorwaarden uit hoofde van de aansprakelijkheidsregeling van lid 4 beperkt zijn tot de naleving van lid 4, onder a), en tot prompt optreden, na ontvangst van een voldoende onderbouwde melding, om de toegang tot de gemelde werken of andere materialen te deactiveren of die werken of andere materialen van hun websites te verwijderen.

Wanneer het gemiddelde aantal maandelijks unieke bezoekers van deze dienstverleners meer dan 5 miljoen bedraagt, berekend op basis van het voorgaande kalenderjaar, moeten zij ook aantonen dat zij alles in het werk hebben gesteld om verdere uploads van de werken en andere materialen in kwestie waarvoor de rechthebbenden de nodige toepasselijke informatie hebben verstrekt, te voorkomen.

7. De samenwerking tussen de aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content en de rechthebbenden leidt niet tot het voorkomen van de beschikbaarheid van door gebruikers geüploade werken of andere materialen die geen inbreuk maken op het auteursrecht en naburige rechten, ook niet wanneer deze werken of andere materialen vallen onder een uitzondering of beperking.

De lidstaten zorgen ervoor dat gebruikers in elke lidstaat kunnen gebruikmaken van elk van de volgende bestaande uitzonderingen of beperkingen wanneer zij door gebruikers van onlinediensten voor het delen van content gegenereerde content uploaden en beschikbaar maken:

- a) citaat, kritiek, recensie;
- b) gebruik voor een karikatuur, parodie of pastiche.

8. De toepassing van dit artikel leidt niet tot een algemene toezichtsverplichting.

De lidstaten bepalen dat aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content rechthebbenden op hun verzoek passende informatie verstrekken over de werking van hun praktijken met betrekking tot de in lid 4 bedoelde samenwerking en, indien licentieovereenkomsten worden gesloten tussen dienstverleners en rechthebbenden, informatie over het gebruik van content die onder de overeenkomsten valt.

9. De lidstaten voorzien erin dat aanbieders van onlinediensten voor het delen van content een doeltreffend en snel klachten- en beroepsmechanisme invoeren dat beschikbaar is voor de gebruikers van hun diensten in geval van geschillen over het deactiveren van de toegang tot of het verwijderen van door hen geüploade werken of andere materialen.

Wanneer rechthebbenden verzoeken om de toegang tot hun specifieke werken of andere materialen te deactiveren of om die specifieke werken of andere materialen te verwijderen, motiveren zij de redenen voor hun verzoek naar behoren. Klachten die in het kader van het in de eerste alinea bedoelde mechanisme worden ingediend, worden onverwijld behandeld en besluiten om geüploade content ontoegankelijk te maken of te verwijderen, worden onderworpen aan menselijke toetsing. De lidstaten voorzien er ook in dat er voor geschillen mechanismen voor buitengerechtelijke geschillenbeslechting beschikbaar zijn. Deze mechanismen maken het mogelijk dat geschillen onpartijdig worden beslecht en ontnemen de gebruiker niet de door het nationale recht geboden rechtsbescherming, onverminderd de rechten van gebruikers om een beroep te doen op efficiënte rechtsmiddelen. Met name zorgen de lidstaten ervoor dat de gebruikers toegang hebben tot een rechtbank of een andere bevoegde rechterlijke instantie om het gebruik van een uitzondering of beperking op het auteursrecht en naburige rechten te laten gelden.

Deze richtlijn heeft geen gevolgen voor rechtmatig gebruik, zoals op grond van uitzonderingen of beperkingen waarin het Unierecht voorziet, en leidt niet tot de identificatie van individuele gebruikers, noch tot de verwerking van persoonsgegevens, tenzij overeenkomstig richtlijn 2002/58/EG en verordening (EU) 2016/679.

Aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content delen hun gebruikers in hun voorwaarden mee dat zij werken en andere materialen kunnen gebruiken op grond van uitzonderingen of beperkingen op het auteursrecht en naburige rechten waarin het Unierecht voorziet.

10. Vanaf 6 juni 2019 organiseert de Commissie in samenwerking met de lidstaten dialogen met belanghebbenden om beste praktijken te bespreken voor de samenwerking tussen aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content en rechthebbenden. De Commissie verstrekt, in overleg met aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content, rechthebbenden, gebruikersorganisaties en andere relevante belanghebbenden, en rekening houdend met de resultaten van de dialogen met belanghebbenden, richtsnoeren voor de toepassing van dit artikel, met name betreffende de in lid 4 bedoelde samenwerking. Bij het bespreken van beste praktijken wordt in het bijzonder rekening gehouden met het feit dat een evenwicht moet worden gevonden tussen grondrechten en het gebruik van uitzonderingen en beperkingen. Voor deze dialoog met belanghebbenden hebben de gebruikersorganisaties toegang tot adequate informatie van de aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content over de werking van hun praktijken met betrekking tot lid 4”.

B.4.2.4. In de commissie is gesuggereerd dat het aannemen van artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht wordt toegestaan bij artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 (*Parl. St.*, Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/003, p. 28). In zijn proceduregeschriften voert de Ministerraad eveneens aan dat artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht ertoe strekt die bepaling om te zetten.

Artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 bepaalt:

„Beginsel van passende en evenredige vergoeding

1. De lidstaten zorgen ervoor dat, wanneer auteurs en uitvoerende kunstenaars hun uitsluitende rechten voor de exploitatie van hun werken of andere materialen in licentie geven of overdragen, zij gerechtigd zijn een passende en evenredige vergoeding te ontvangen.
2. Bij de omzetting van het in lid 1 bedoelde beginsel in het nationale recht zijn de lidstaten vrij om verschillende mechanismen te gebruiken en houden zij rekening met het beginsel van contractuele vrijheid en een billijk evenwicht tussen rechten en belangen”.

B.5.1. De artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 strekken ertoe een passende vergoeding te waarborgen voor de auteur en de uitvoerende kunstenaar van audiovisuele of geluidswerken voor de exploitatie van hun werken en prestaties door streamingplatformen (*Parl. St.*, Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/005, p. 5).

B.5.2.1. Bij artikel 60 van de wet van 19 juni 2022 wordt een hoofdstuk 4/2 ingevoegd in titel 5 van boek XI van het Wetboek van economisch recht. Dat hoofdstuk heeft als opschrift: „Gebruik van geluids- en/of audiovisuele werken door bepaalde dienstverleners van de informatiemaatschappij”.

In dat hoofdstuk wordt bij artikel 61 van de wet van 19 juni 2022 een artikel XI.228/10 ingevoegd, dat bepaalt:

„Dit hoofdstuk is van toepassing op dienstverleners van de informatiemaatschappij die als belangrijkste of een van de belangrijkste doelstellingen hebben het aanbieden van een grote hoeveelheid door het auteursrecht of de naburige rechten beschermde geluids- en/of audiovisuele werken met een winst oogmerk, en waarbij:

- 1° gebruikers tegen een wederkerende betaling in geld of zonder een dergelijke betaling, het recht hebben op toegang tot de aangeboden geluids- en/of audiovisuele werken;
- 2° gebruikers geen permanente reproductie van het geraadpleegde werk kunnen verwerven;
- 3° gebruikers op een door hen individueel gekozen plaats en tijd toegang hebben tot de aangeboden geluids- en/of audiovisuele werken; en
- 4° de dienstverlener de redactionele verantwoordelijkheid heeft voor het aanbod en de organisatie van die dienst, waaronder de ordening, rangschikking en promotie van de geluids- en/of audiovisuele werken”.

In hetzelfde hoofdstuk wordt bij artikel 62 een artikel XI.228/11 ingevoegd, dat bepaalt:

„§ 1. Wanneer een auteur of een uitvoerende kunstenaar van een geluids- of audiovisueel werk zijn recht om de mededeling aan het publiek, met inbegrip van de beschikbaarstelling aan het publiek, door een dienstverlener van de informatiemaatschappij bedoeld in artikel XI.228/10, toe te staan of te verbieden, heeft overgedragen aan een producent, behoudt hij het recht op een vergoeding voor de mededeling aan het publiek door een dienstverlener van de informatiemaatschappij bedoeld in artikel XI.228/10.

§ 2. Het recht op een vergoeding zoals bedoeld in paragraaf 1, is onoverdraagbaar en niet vatbaar voor afstand door de auteurs of uitvoerende kunstenaars.

§ 3. Bij gebrek aan [een] toepasselijke collectieve overeenkomst, zoals bepaald in artikel XI.167/5, kan het beheer van het recht op een vergoeding van de auteurs van een geluids- of audiovisueel werk, bedoeld in paragraaf 1, uitsluitend worden uitgeoefend door beheersvennootschappen en/of collectieve beheerorganisaties die auteurs vertegenwoordigen.

Bij gebrek aan [een] toepasselijke collectieve overeenkomst, zoals bepaald in artikel XI.205/5, kan het beheer van het recht op een vergoeding, bedoeld in paragraaf 1, van de uitvoerende kunstenaars van een geluids- of audiovisueel werk, uitsluitend worden uitgeoefend door beheersvennootschappen en/of collectieve beheerorganisaties die uitvoerende kunstenaars vertegenwoordigen.

§ 4. De bepalingen van paragrafen 1 tot 3 zijn van dwingend recht”.

B.5.2.2. De artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022, die voortvloeien uit een amendement, worden niet uitdrukkelijk in die zin voorgesteld dat zij ertoe strekken een bijzondere bepaling van richtlijn (EU) 2019/790 om te zetten.

B.5.2.3. In het voormelde amendement wordt evenwel verwezen naar de resolutie van het Europees Parlement van 20 oktober 2021 „over de situatie van kunstenaars en het cultureel herstel in de EU (2020/2261(INI))” (hierna: resolutie 2020/2261), die betrekking heeft op de wijze waarop richtlijn (EU) 2019/790 zou moeten worden omgezet (*Parl. St.*, Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/005, p. 5).

B.5.2.4. In de commissie heeft de Vice-Eerste Minister en minister van Economie en Werk gepreciseerd dat de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 ertoe strekken dezelfde regeling met betrekking tot *streaming* in te voeren als die welke is bedoeld in artikel 54 van die wet (*Parl. St.*, Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/006, p. 10).

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

B.6.1. Verschillende tussenkomende partijen en de Ministerraad werpen excepties van niet-ontvankelijkheid op.

B.6.2.1. De cv „PlayRight”, de vzw „De Acteursgilde”, de vzw „Fédération des auteurs, compositeurs et interprètes”, de vzw „De Muziekgilde” en de stichting van openbaar nut „Fondation de l’Union des Artistes du Spectacle”, alsook verschillende natuurlijke personen, die meerdere van de tussenkomende partijen in zaken nrs. 7922, 7924, 7925, 7926 en 7927 zijn, voeren aan dat de beroepen in zaken nrs. 7922, 7924 en 7926 niet-ontvankelijk zijn, aangezien de verzoekende partijen in die zaken, die rechtspersonen zijn, de beslissing van het bevoegde orgaan om de beroepen in te stellen niet voorleggen.

B.6.2.2. De cv „Multimedia Maatschappij van de Auteurs van de Visuele Kunsten”, die een van de tussenkomende partijen in zaken nrs. 7922, 7924, 7925, 7926 en 7927 is, werpt verschillende excepties van niet-ontvankelijkheid op met betrekking tot de beroepen tot vernietiging.

Wat zaak nr. 7922 betreft, beweert de voornoemde tussenkomende partij dat de verzoekende partijen, met name de vennootschap naar Amerikaans recht „Google LLC” die wordt geregeld door het recht van de Staat Delaware in de Verenigde Staten van Amerika en de vennootschap naar Iers recht „Google Ireland Ltd.”, geen kopie van hun statuten voorleggen en niet aantonen dat de beslissing om het beroep in te stellen werd genomen door het bevoegde orgaan, in tegenstelling tot hetgeen artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: bijzondere wet van 6 januari 1989) vereist. De tussenkomende partij voert bovendien aan dat het beroep eveneens niet-ontvankelijk is met toepassing van artikel 2:148, tweede lid, van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen en betwist de geldigheid van de vertegenwoordigingsbevoegdheid van de leden die optreden namens de verzoekende partijen.

Wat zaak nr. 7924 betreft, voert de tussenkomende partij aan dat de verzoekende partijen, met name de nv „Spotify Belgium” (hierna: Spotify Belgium) en de vennootschap naar Zweeds recht „Spotify AB” (hierna: Spotify AB), geen kopie van hun statuten voorleggen en niet aantonen dat de beslissing om het beroep in te stellen werd genomen door de bevoegde organen, in tegenstelling tot hetgeen artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari

1989 vereist. Bovendien tonen de verzoekende partijen volgens de tussenkomenende partij niet aan in welk opzicht hun maatschappelijk doel zou worden geraakt door de wet van 19 juni 2022. De tussenkomenende partij voegt eraan toe dat het beroep van Spotify AB niet-ontvankelijk is met toepassing van artikel 2:148, tweede lid, van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen en betwist de geldigheid van de vertegenwoordigingsbevoegdheid van de leden die optreden namens de verzoekende partij.

Wat zaak nr. 7925 betreft, beweert de tussenkomenende partij dat de verzoekende partij, met name de vennootschap naar Iers recht „Meta Platforms Ireland Ltd.‟, geen kopie van haar statuten voorlegt en niet aantoont dat de beslissing om het beroep in te stellen werd genomen door de bevoegde organen, in tegenstelling tot hetgeen artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 vereist. Bovendien voert de tussenkomenende partij aan dat het beroep niet-ontvankelijk is op grond van artikel 2:148, tweede lid, van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen en betwist zij de geldigheid van de vertegenwoordigingsbevoegdheid van de leden die optreden namens de verzoekende partij.

Wat zaak nr. 7926 betreft, voert de tussenkomenende partij aan dat de verzoekende partij, met name de bv „Streamz‟, geen beslissing om in rechte te treden voorlegt, in tegenstelling tot hetgeen artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 vereist, en betwist zij de geldigheid van de vertegenwoordigingsbevoegdheid van een van de leden die optreden namens de verzoekende partij. Bovendien voert de tussenkomenende partij aan dat het vierde en het vijfde middel niet-ontvankelijk zijn, wegens gebrek aan belang.

B.6.2.3. De cv „Multimedia Maatschappij van de Auteurs van de Visuele Kunsten‟ werpt bovendien verschillende excepties van niet-ontvankelijkheid op met betrekking tot de tussenkomensten.

Wat de tussenkomenst van de vzw's „Flemish Games Association‟, „Wallonia Games Association‟, „Games.brussels‟, „Video Games Federation Belgium‟, de ivzw „Video Games Europe‟ en de vzw naar Zweeds recht „European Games Developer Federation Ekonomisk Förening‟ in zaken nrs. 7922, 7924, 7926 en 7927 betreft, voert de voormelde tussenkomenende partij aan dat die niet aantonen dat de beslissing om tussen te komen werd genomen door de bevoegde organen. Bovendien betwist de voornoemde tussenkomenende partij de geldigheid van de vertegenwoordigingsbevoegdheid van de leden die optreden namens die vzw's.

Wat de tussenkomenst van de vennootschap naar Frans recht „Deezer‟ (hierna: Deezer) in zaak nr. 7927 betreft, voert de tussenkomenende partij aan dat die geen kopie van haar statuten neerlegt en de identiteit van haar vertegenwoordigers niet preciseert. Bovendien betwist zij de geldigheid van de vertegenwoordigingsbevoegdheid van de leden die optreden namens Deezer. Bovendien toont Deezer volgens de voormelde tussenkomenende partij niet aan in welk opzicht haar maatschappelijk doel wordt geraakt door de wet van 19 juni 2022. Om dezelfde redenen voert de tussenkomenende partij aan dat de tussenkomensten van Deezer in de zaken nrs. 7924 en 7926 niet-ontvankelijk zijn. Voor het overige voert de voormelde tussenkomenende partij aan dat de tussenkomensten van Deezer in zaken nrs. 7924, 7926 en 7927 niet-ontvankelijk zijn in zoverre zij de draagwijdte van de oorspronkelijke verzoekschriften in die zaken wijzigen.

Wat de tussenkomenst van Spotify Belgium en van Spotify AB in zaak nr. 7926 betreft, voert de voormelde tussenkomenende partij aan dat die niet-ontvankelijk is om dezelfde redenen als die welke leiden tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoekschrift in zaak nr. 7924, waarin

Spotify Belgium en Spotify AB de verzoekende partijen zijn, en in zoverre Spotify Belgium en Spotify AB, via hun tussenkomst, de draagwijdte van het oorspronkelijke verzoekschrift in de zaak nr. 7926 proberen te wijzigen.

Wat betreft de tussenkomst van de nv's „Sony Music Entertainment Belgium”, „Universal Music” en „Warner Music Benelux”, van de bv „Play It Again, Sam”, van de nv's „North East West South” en „CNR Records” en van de vzw „Belgian Recorded Music Association” in zaken nrs. 7922, 7924 en 7926, voert de voornoemde tussenkomende partij aan dat die niet-ontvankelijk is in zoverre zij ertoe strekt de draagwijdte van de oorspronkelijke verzoekschriften in die zaken te wijzigen.

B.6.2.4. De Ministerraad betwist het belang van de verzoekende partijen in zaak nr. 7924 in zoverre het rechtstreekse en werkelijke doel van hun beroep erin zou bestaan een rechtstreeks beroep bij het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) in te stellen en niet erin zou bestaan de vernietiging van de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 te vorderen.

Bovendien voert de Ministerraad aan dat de verzoekende partij in zaak nr. 7926 niet doet blijken van een belang met betrekking tot het tweede onderdeel van haar tweede middel.

B.6.2.5. Daarenboven wordt de ontvankelijkheid van de meeste middelen in zaken nrs. 7922, 7924, 7925, 7926 en 7927 betwist door de Ministerraad en door verschillende tussenkomende partijen, aangezien die middelen niet voldoende zouden zijn uiteengezet en aangezien het Hof niet bevoegd zou zijn om rechtstreeks te toetsen aan bepalingen van het internationaal verdragsrecht, het afgeleide recht van de Europese Unie, bepaalde grondwetsartikelen en wetbepalingen.

B.7. Het Hof onderzoekt eerst de excepties van niet-ontvankelijkheid met betrekking tot de inachtneming van artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989, vervolgens die met betrekking tot het belang in de zin van artikel 2, eerste lid, 2°, en 87, § 2, van dezelfde bijzondere wet en, ten slotte, de andere excepties van niet-ontvankelijkheid.

Wat betreft artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989

B.8.1. Artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 bepaalt:

„Indien een rechtspersoon het beroep instelt of in het geding tussenkomt, legt deze partij, op het eerste verzoek, het bewijs voor van de beslissing om het beroep in te stellen of voort te zetten of om tussen te komen en, wanneer haar statuten moeten worden bekendgemaakt in de bijlagen bij het *Belgisch Staatsblad*, een kopie van die bekendmaking”.

B.8.2. De regels inzake de ontvankelijkheid van een verzoekschrift zijn gericht op een goede rechtsbedeling en het weren van de risico's van rechtsonzekerheid. Het Hof dient evenwel erover te waken dat het die regels niet op een overdreven formalistische wijze toepast.

B.9. Het Hof onderzoekt eerst de inachtneming van de vereisten met betrekking tot de kopie van de bekendmaking van de statuten en vervolgens die betreffende de beslissing om het beroep in te stellen of voort te zetten of om tussen te komen.

B.10.1. Bij brief van 23 januari 2024 levert Spotify Belgium, een van de verzoekende partijen in zaak nr. 7924, het bewijs van de neerlegging van zijn statuten in het *Belgisch Staatsblad*.

B.10.2.1. De vennootschap naar Amerikaans recht „Google LLC” en de vennootschap naar Iers recht „Google Ireland Ltd.”, de verzoekende partijen in zaak nr. 7922, Spotify AB, de andere verzoekende partij in zaak nr. 7924, de vennootschap naar Iers recht „Meta Platforms Ireland Ltd.”, de verzoekende partij in zaak nr. 7925 en Deezer, een van de tussenkomende partijen in zaken nrs. 7924, 7926 en 7927, zijn, als rechtspersonen die hun statutaire zetel in het buitenland hebben, onderworpen aan artikel 2:148 van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen, dat bepaalt:

„De rechtspersonen die hun statutaire zetel in het buitenland hebben, kunnen in België hun werkzaamheden verrichten en in rechte optreden, en er een bijkantoor oprichten.

De rechtsvorderingen ingesteld door buitenlandse rechtspersonen die in België een bijkantoor hebben, zijn evenwel niet ontvankelijk indien zij hun oprichtingsakte niet hebben neergelegd overeenkomstig de artikelen 2:24, 2:25 of 2:26”.

B.10.2.2. In artikel 2:27 van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen wordt gepreciseerd dat, overeenkomstig artikel 2:13 van dat Wetboek, „het onderwerp van de stukken bedoeld in de artikelen 2:24, 2:25, § 2, en 2:26, [wordt] bekendgemaakt in de vorm van een mededeling in de Bijlagen bij het *Belgisch Staatsblad*”.

B.10.2.3. Daaruit volgt dat, met toepassing van artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989, de kopie van de bekendmaking van de statuten in de bijlagen bij het *Belgisch Staatsblad* enkel door de verzoekende of tussenkomende partij die een rechtspersoon is die zijn statutaire zetel in het buitenland heeft, moet worden voorgelegd wanneer die over een bijkantoor in België beschikt.

Uit de stukken die in het kader van de thans onderzochte zaken ter kennis van het Hof zijn gebracht, blijkt niet dat zulks het geval is voor de in B.10.2.1 aangehaalde partijen. De cv „Multimedia Maatschappij van de Auteurs van de Visuele Kunsten” draagt hoe dan ook geen concrete elementen aan die kunnen aantonen dat die partijen over een bijkantoor in België beschikken.

B.10.3. De excepties van niet-ontvankelijkheid met betrekking tot de kopie van de bekendmaking van de statuten worden verworpen.

B.11.1. Artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 voorziet erin dat het bewijs van de beslissing om het beroep in te stellen of om tussen te komen „op het eerste verzoek” moet worden voorgelegd. Die formulering laat het Hof toe om af te zien van een dergelijk verzoek, met name wanneer de rechtspersoon door een advocaat wordt vertegenwoordigd, zoals te dezen het geval is.

Die interpretatie belet niet dat een partij aanvoert dat de beslissing om het beroep in te stellen niet is genomen door de bevoegde organen van de rechtspersoon, op voorwaarde dat zij haar bewering aannemelijk maakt, wat zij kan doen met alle middelen van recht. Zulks is te dezen niet het geval.

B.11.2. Wanneer het bewijs van de beslissing om in rechte te treden wordt voorgelegd, vervalt echter het vermoeden dat het bevoegde orgaan van de rechtspersoon tijdig en rechtsgeldig heeft beslist om in rechte te treden.

B.11.3. Bovendien, wanneer een vennootschap die rechtspersoonlijkheid heeft in rechte optreedt, wordt de proceshandeling die het vertegenwoordigingsbevoegde orgaan binnen haar vertegenwoordigingsbevoegdheid verricht, geacht de vennootschap te verbinden zoals een beslissing van het procesbevoegde orgaan.

Een partij mag evenwel betwisten dat de betrokken proceshandeling door het vertegenwoordigingsbevoegde orgaan is verricht.

B.12.1. De in B.6.2.1 tot B.6.2.3 aangehaalde verzoekende en tussenkomende partijen, tegen wie een exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt opgeworpen, worden vertegenwoordigd door een advocaat. Daaruit volgt dat het in B.11.1 aangehaalde weerlegbare vermoeden geldt te hunnen aanzien, maar vervalt indien de beslissing om in rechte te treden wordt voorgelegd.

B.12.2. De vennootschap naar Iers recht „Meta Platforms Ireland Ltd.”, verzoekende partij in zaak nr. 7925, de bv „Streamz”, verzoekende partij in zaak nr. 7926, de vzw’s „Flemish Games Association”, „Wallonia Games Association”, „Games.brussels”, „Video Games Federation Belgium”, de ivzw „Video Games Europe” en de vzw naar Zweeds recht „European Games Developer Federation Ekonomisk Förening”, tussenkomende partijen in zaken nrs. 7922, 7924, 7926 en 7927, en Deezer, tussenkomende partij in zaken nrs. 7924, 7926 en 7927, genieten het voormelde weerlegbare vermoeden.

Ten aanzien van de voormelde partijen formuleert de cv „Multimedia Maatschappij van de Auteurs van de Visuele Kunsten” enkel algemene beweringen en voert zij geen concrete en precieze elementen aan waaruit zou blijken dat de geldigheid van de beslissingen om het beroep in te stellen of om tussen te komen en de vertegenwoordigingsbevoegdheid van de organen in twijfel moeten worden getrokken.

B.12.3.1. De vennootschap naar Amerikaans recht „Google LLC” en de vennootschap naar Iers recht „Google Ireland Ltd.”, verzoekende partijen in zaak nr. 7922, en Spotify Belgium en Spotify AB, verzoekende partijen in zaak nr. 7924, leggen de beslissingen om het beroep in te stellen voor, alsook verschillende stukken die bestemd zijn om de geldigheid van de vertegenwoordigingsbevoegdheid van hun organen aan te tonen.

B.12.3.2. Uit de elementen die ter kennis van het Hof zijn gebracht, blijkt dat, wat de voornoemde verzoekende partijen betreft, de beslissingen om het beroep in te stellen of om tussen te komen geldig zijn en dat de vertegenwoordigingsbevoegdheid van de organen vaststaat ten aanzien van de toepasselijke wettelijke vereisten.

B.12.3.3. Derhalve is voldaan aan het doel van artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari, dat ertoe strekt de deelnemers aan het rechtsverkeer de zekerheid te bieden dat de vordering op rechtsgeldige wijze is ingesteld.

B.13. De excepties van niet-ontvankelijkheid met betrekking tot de geldigheid van de beslissing om in rechte te treden en de vertegenwoordigingsbevoegdheid van de organen worden verworpen.

Wat betreft het belang

B.14.1. De Grondwet en de bijzondere wet van 6 januari 1989 vereisen dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die een beroep tot vernietiging instelt, doet blijken van een belang.

B.14.2. Van het vereiste belang doen slechts blijken de personen wier situatie door de bestreden norm rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt; bijgevolg is de *actio popularis* niet toelaatbaar. Bovendien, om na te gaan of een natuurlijke persoon of rechtspersoon doet blijken van een belang om tussen te komen in een beroep tot vernietiging, dient rekening te worden gehouden met artikel 87, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989, dat bepaalt:

„Wanneer het [...] Hof uitspraak doet op beroepen tot vernietiging als bedoeld in artikel 1, kan ieder die van een belang doet blijken, zijn opmerkingen in een memorie aan het Hof richten binnen dertig dagen na de bekendmaking voorgeschreven in artikel 74. Hij wordt daardoor geacht partij in het geding te zijn”.

Van een belang in de zin van artikel 87, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 doet blijken de persoon die aantoont dat zijn situatie rechtstreeks kan worden geraakt door het arrest dat het Hof in verband met het beroep tot vernietiging dient te wijzen.

B.15.1. Uit de statuten van de verzoekende partijen in zaak nr. 7924 blijkt dat Spotify Belgium met name „het op de markt brengen, verkopen en ter beschikking stellen van een digitaal platform voor het verspreiden van mediadiensten, en in verband daarmee het op de markt brengen en de verkoop van advertentieruimte voor de diensten” tot doel heeft, in België of in het buitenland, en dat Spotify AB met name tot doel heeft internetgerelateerde diensten aan te bieden op digitale dragers zoals muziek, games en televisie.

De verzoekende partijen zijn van mening dat zij doen blijken van een belang om de vernietiging van de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022 te vorderen als dienstverleners van de informatiemaatschappij die de in die bepalingen bedoelde vergoeding verschuldigd zijn, zodat die bepalingen hun contractuele vrijheid, hun handelsactiviteiten en hun vermogen om diensten in België aan te bieden zouden raken.

B.15.2. Volgens de statuten van de bv „Streamz”, verzoekende partij in zaak nr. 7926, heeft die met name „de ontwikkeling, realisatie, exploitatie en commercialisering van abonnement-gebaseerde video op aanvraag (zogenaamde *subscription-based video on demand*) producten en diensten” en „het ontwikkelen, uitbaten, kopen en verkopen, in licentie nemen en handel drijven in patenten, octrooien, intellectuele rechten en copyright licenties en aanverwante duurzame immateriële activa” tot doel.

De verzoekende partij meent dat zij doet blijken van een belang om de vernietiging van de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022 te vorderen in zoverre zij een streamingplatform aanbiedt via hetwelk Belgische en internationale audiovisuele content wordt aangeboden aan de consument, zodat de bestreden bepalingen haar aan een vergoedingsplicht onderwerpen die een zware financiële last uitmaakt en die haar concurrentiepositie op de streamingmarkt verzwakt.

B.15.3. In de statuten van Deezer, tussenkomen partij in zaken nrs. 7924, 7926 en 7927, wordt met name gepreciseerd dat het doel van die partij, zowel in Frankrijk als in het buitenland, bestaat in „het ontwerpen, de creatie, de ontwikkeling, het editen en de exploitatie van alle websites, informatica- of mobiele toepassingen”, „de ontwikkeling van software, patenten en octrooien, intellectueel of industrieel eigendomsrecht of elke andere technologische oplossing” en „de productie, de realisatie, het editen, de verspreiding, de distributie, de promotie, de exploitatie en het op de markt brengen van alle audiovisuele content, met inbegrip van onder meer alle audiocontent, ongeacht de wijze van verspreiding

ervan, het formaat ervan en het desbetreffende domein, via alle middelen en op alle dragers die op heden al dan niet bekend zijn”.

De tussenkomen partij is van mening dat zij doet blijken van een belang om tussen te komen in de voormelde zaken als een van de belangrijkste aanbieders van muziekstreamingdiensten, aangezien zij de in de bestreden bepalingen bedoelde vergoeding verschuldigd is, zodat die bepalingen haar contractuele vrijheid, haar handelsactiviteiten en haar vermogen om diensten in België aan te bieden zouden raken.

B.16.1. Uit het voorgaande blijkt dat de voormelde partijen voldoende aantonen dat hun situatie rechtstreeks en ongunstig wordt geraakt door de bestreden bepalingen en dus doen blijken van het vereiste belang, respectievelijk, in de zin van artikel 2, eerste lid, 2°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 en in de zin van artikel 87, § 2, van dezelfde bijzondere wet.

B.16.2. Wanneer een verzoekende partij doet blijken van het vereiste belang om de vernietiging van de bestreden bepalingen te vorderen, moet zij daarbovenop niet doen blijken van een belang bij de middelen die zij aanvoert.

B.17. De excepties van niet-ontvankelijkheid met betrekking tot het gebrek aan belang worden verworpen.

Wat betreft de andere excepties van niet-ontvankelijkheid

B.18.1. Het Hof is bevoegd om wettelijke normen te toetsen aan de regels die de bevoegdheden verdelen tussen de federale Staat, de gemeenschappen en de gewesten, alsook aan de artikelen van titel II („De Belgen en hun rechten”) en de artikelen 143, § 1, 170, 172 en 191 van de Grondwet.

B.18.2. Alle middelen zijn afgeleid uit de schending van een of meer van die regels waarvan het Hof de naleving waarborgt. In zoverre de verzoekende partijen daarnaast bepalingen van het internationaal verdragsrecht of van het afgeleide recht van de Europese Unie en andere grondwetsartikelen en algemene beginselen vermelden, zal het Hof die enkel in aanmerking nemen in zoverre een schending wordt aangevoerd van de voormelde regels, in samenhang gelezen met de bedoelde bepalingen en beginselen. In die mate zijn de middelen ontvankelijk.

B.18.3. In zoverre een aantal verzoekende partijen de niet-raadpleging van de afdeling wetgeving van de Raad van State aanklagen, raadpleging die zou worden opgelegd bij de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, dient te worden vastgesteld dat het Hof niet bevoegd is om wettelijke normen aan andere wettelijke normen te toetsen.

B.19.1. Wat betreft de door de Ministerraad opgeworpen exceptie volgens welke het werkelijke doel van zaak nr. 7924 erin zou bestaan een rechtstreeks beroep bij het Hof van Justitie in te stellen, dient te worden opgemerkt dat de verschillende middelen in essentie zijn afgeleid uit de schending van bepalingen die onder de toetsing van het Hof vallen, met name in samenhang gelezen met verschillende bepalingen van primair en afgeleid recht van de Europese Unie, overeenkomstig de beginselen die in B.18.2 in herinnering zijn gebracht. In dat kader vragen de verzoekende partijen, met toepassing van artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), om verschillende prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie te stellen.

B.19.2. De omstandigheden die voorafgaan, kunnen geenszins leiden tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoekschrift, maar vormen een gewone toepassing van de beginselen die de respectieve bevoegdheden van het Hof en van het Hof van Justitie regelen.

B.20.1. De cv „Multimedia Maatschappij van de Auteurs van de Visuele Kunsten” voert eveneens aan dat verschillende tussenkomende partijen nieuwe middelen opwerpen of, op zijn minst, de draagwijdte van de verzoekschriften tot vernietiging uitbreiden.

B.20.2. Een tussenkomende partij vermag het oorspronkelijke beroep niet te wijzigen of uit te breiden. Artikel 87, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 staat immers niet toe, in tegenstelling tot artikel 85, dat in een memorie van tussenkomst nieuwe middelen worden geformuleerd. Bijgevolg neemt het Hof de door de tussenkomende partijen aangevoerde grieven slechts in aanmerking in zoverre zij aansluiten bij de in de verzoekschriften geformuleerde middelen.

B.21.1. Ten slotte hebben verschillende excepties van niet-ontvankelijkheid betrekking op de onduidelijkheid van de middelen.

B.21.2. Om te voldoen aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, moeten de middelen van het verzoekschrift te kennen geven welke van de regels waarvan het Hof de naleving waarborgt, zouden zijn geschonden, alsook welke de bepalingen zijn die deze regels zouden schenden, en uiteenzetten in welk opzicht die regels door de bedoelde bepalingen zouden zijn geschonden.

Die vereiste is niet louter formeel. Zij strekt ertoe aan het Hof alsook aan de instellingen en personen die aan het Hof een memorie kunnen richten een duidelijke en ondubbelzinnige uiteenzetting van de middelen te geven.

B.21.3. Uit de memories van de Ministerraad en van de verschillende tussenkomende partijen blijkt dat zij op adequate wijze hebben kunnen antwoorden op de grieven van de verzoekende partijen in zaken nrs. 7922, 7924, 7925, 7926 en 7927.

B.22. De excepties van niet-ontvankelijkheid worden verworpen.

Ten gronde

B.23.1. Het onderzoek van de overeenstemming van een wettelijke bepaling met de bevoegdheidverdelende regels moet in de regel dat van de verenigbaarheid ervan met de bepalingen van titel II en met de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet voorafgaan.

B.23.2. De omstandigheid dat de wet van 19 juni 2022 ertoe strekt, zoals het opschrift ervan aangeeft, richtlijn (EU) 2019/790 om te zetten in de Belgische rechtsorde, neemt immers niet weg dat de wetgever die de richtlijnbevestigingen omzet, de bevoegdheidverdelende regels dient na te leven.

B.23.3. Het Hof onderzoekt dus eerst het middel dat is afgeleid uit de schending van de bevoegdheidverdelende regels, en vervolgens de middelen die zijn afgeleid uit de schending van verschillende grondrechten.

Wat betreft de bevoegdheidverdelende regels

B.24.1. Het vierde middel in zaak nr. 7926 is afgeleid uit de schending, door de artikelen 61 en 62 van de wet van 19 juni 2022, van de artikelen 38, 127, § 1, eerste lid, 1°, en 143, § 1, van de Grondwet, van artikel 4, 1°, 3°, 5° en 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (hierna: bijzondere wet van 8 augustus 1980) en van het evenredigheidsbeginsel.

B.24.2. De verzoekende partij voert aan dat de bestreden bepalingen onder de bevoegdheid van de gemeenschappen inzake cultuur en mediadiensten vallen en niet onder de bevoegdheid van de federale overheid inzake industriële en intellectuele eigendom, waarvan sprake is in artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 7°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, aangezien zij in werkelijkheid een steunmaatregel vormen ten aanzien van de auteurs en uitvoerende kunstenaars (eerste onderdeel).

In ondergeschikte orde beweert zij dat de bestreden bepalingen het beginsel van federale loyaliteit en het evenredigheidsbeginsel schenden, aangezien zij afbreuk doen aan de ontwikkeling van lokale culturele producties en aangezien de betrokken aangelegenheid het voorwerp van een samenwerkingsakkoord had moeten uitmaken (tweede onderdeel).

B.25.1. Artikel 38 van de Grondwet bepaalt:

„Elke gemeenschap heeft de bevoegdheden welke haar door de Grondwet of door de wetten aangenomen krachtens deze laatste, worden toegekend”.

B.25.2. Artikel 127, § 1, van de Grondwet bepaalt:

„De Parlementen van de Vlaamse en de Franse Gemeenschap regelen, elk voor zich, bij decreet:

1° de culturele aangelegenheden;

[...]

Een wet aangenomen met de in artikel 4, laatste lid, bepaalde meerderheid, stelt de in 1° vermelde culturele aangelegenheden [...] vast”.

B.25.3. Artikel 4, 1°, 3°, 5° en 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaalt:

„De culturele aangelegenheden bedoeld in artikel 127, § 1, 1°, van de Grondwet zijn:

1° De bescherming en de luister van de taal;

[...]

3° De schone kunsten;

[...]

5° De bibliotheken, discotheken en soortgelijke diensten;

6° de inhoudelijke en technische aspecten van de audiovisuele en de auditieve mediadiensten met uitzondering van het uitzenden van mededelingen van de federale regering;

[...]”.

B.25.4. Artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 7°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd bij de bijzondere wet van 8 augustus 1988, bepaalt:

„[...]

Bovendien is alleen de federale overheid bevoegd voor:

[...]

7° de industriële en intellectuele eigendom;

[...]”.

B.26. Zoals de Ministerraad en bepaalde tussenkomende partijen opmerken, draagt de verzoekende partij geen concrete elementen aan die kunnen aantonen in welk opzicht de bestreden bepalingen onder de culturele bevoegdheden van de gemeenschappen inzake, enerzijds, bescherming en luister van de taal en, anderzijds, bibliotheken, discotheken en soortgelijke diensten, bedoeld in artikel 4, 1° en 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zouden vallen.

B.27.1. Volgens artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 7°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd bij de bijzondere wet van 8 augustus 1988, is alleen de federale overheid bevoegd voor de industriële en intellectuele eigendom.

B.27.2. Die bevoegdheid heeft met name betrekking op de aangelegenheid van de auteursrechten en naburige rechten, die onder de intellectuele eigendom vallen, met inbegrip van de inkomsten die schrijvers en kunstenaars op legitieme wijze kunnen hopen te halen uit de verspreiding van hun werken (RvSt, advies nr. 68.213/3 van 16 december 2020, p. 13; advies nr. 35.027/VR van 11 maart 2003, pp. 4 en 12; advies nr. 32.617/2 van 21 januari 2002, pp. 2 en 5; advies nr. 20.126/9 van 20 februari 1991, p. 2).

B.28.1. Op algemene wijze wordt in de parlementaire voorbereiding van de bestreden bepalingen, die voortvloeien uit een amendement, gepreciseerd:

„Dit amendement voorziet in een garantie voor de auteurs en uitvoerende kunstenaars van geluids- of audiovisuele werken om een passende vergoeding te bekomen voor de exploitatie van hun werken en prestaties door streamingplatformen, zoals bijvoorbeeld Spotify, Deezer, Netflix, of Disney+, in de wetsbepaling omschreven als ‚bepaalde dienstverleners van de informatiemaatschappij’.

Op deze wijze wordt er een parallel gemaakt met de vergoeding die moet betaald worden door de verleners van een onlinedienst voor het delen van content, zoals bijvoorbeeld youtube, enz., geregeld in hoofdstuk 4/1 van het wetsontwerp.

Bij beide dienstverleners is de bedoeling immers om de balans tussen enerzijds de online deel- en streamingplatformen en anderzijds de individuele auteurs en artiesten te herstellen” (*Parl. St.*, Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/005, p. 5).

Wat in het bijzonder het in artikel 62 van de wet van 19 juni 2022 bedoelde recht op een vergoeding betreft, wordt in die parlementaire voorbereiding gepreciseerd:

„Dit artikel bepaalt dat wanneer een auteur of een uitvoerend kunstenaar van een geluids- of audiovisueel werk zijn recht om de mededeling aan het publiek, met inbegrip van de beschikbaarstelling aan het publiek, door een dienstverlener van de informatiemaatschappij toe te staan of te verbieden, heeft overgedragen aan een producent, hij het recht op een vergoeding behoudt.

Verduidelijkt dient te worden dat hiermee geen nieuw exclusief recht wordt gecreëerd, noch een nieuwe categorie van het bestaande recht op mededeling aan het publiek van artikel XI.165 WER in het leven wordt geroepen.

Verder wordt het vergoedingsrecht beperkt tot bepaalde categorieën van werken: namelijk muziekwerken en audiovisuele werken.

Dit nieuwe vergoedingsrecht zal dus verschuldigd zijn door platformen die muziek aanbieden, zoals Spotify en Deezer en platformen die series en films aanbieden zoals Netflix en Disney+” (*ibid.*, p 8).

B.28.2. Daaruit volgt dat de bestreden bepalingen bestemd zijn om de gevolgen te regelen van de overdracht van het recht op mededeling aan het publiek van een auteur of uitvoerende kunstenaar van een geluids- of audiovisueel werk, wanneer dat werk wordt meegedeeld aan het publiek via een streamingdienst, en zulks teneinde de auteur of uitvoerende kunstenaar te beschermen.

B.28.3. De bestreden bepalingen voorzien derhalve in de nadere regels voor de uitoefening van een naburig recht en vallen onder de bevoegdheid van de federale overheid inzake industriële en intellectuele eigendom, bedoeld in artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 7°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

B.29.1. Hoewel de bescherming van de intellectuele eigendom banden vertoont met de schone kunsten, bedoeld in artikel 4, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, die onder de bevoegdheid van de gemeenschappen vallen, neemt zulks niet weg dat die aangelegenheden, in beginsel, onderscheiden doelstellingen omvatten: terwijl de auteursrechten en naburige rechten toekomen aan de auteur, de uitvoerende kunstenaar of de producent die reeds een werk heeft gecreëerd, strekt de aangelegenheid van de schone kunsten, in zoverre zij de aanmoediging van de schepping van werken beoogt, ertoe auteurs, kunstenaars en producenten te subsidiëren opdat zij werken creëren (RvSt, advies nr. 35.027/VR van 11 maart 2003, pp. 6 en 14).

B.29.2. De bestreden bepalingen kunnen niet worden beschouwd als subsidies die onder de bevoegdheid van de gemeenschappen inzake schone kunsten vallen.

B.29.3. Wat betreft de grief van de verzoekende partij volgens welke de bestreden bepalingen afbreuk zouden doen aan de bevoegdheid van de gemeenschappen met betrekking tot de inhoudelijke en technische aspecten van de audiovisuele en de auditieve mediadiensten, bedoeld in artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, dient te worden opgemerkt, enerzijds, dat de bestreden bepalingen van toepassing zijn op de in artikel XI.228/10 van het Wetboek van economisch recht bedoelde streamingdiensten, die het voormelde begrip „audiovisuele en auditieve mediadiensten” op zich niet omvatten, en, anderzijds, dat die bepalingen niet bestemd zijn om betrekking te hebben op inhoudelijke of technische aspecten, maar wel om een vergoeding te waarborgen voor de auteurs, kunstenaars en producenten van audiovisuele en geluidswerken.

B.30. Het eerste onderdeel van het vierde middel in de zaak nr. 7926 is niet gegrond.

B.31.1. Artikel 143, § 1, van de Grondwet bepaalt:

„Met het oog op het vermijden van de belangenconflicten nemen de federale Staat, de gemeenschappen, de gewesten en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, in de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden, de federale loyauteit in acht”.

De inachtneming van de federale loyauteit veronderstelt dat, wanneer zij hun bevoegdheden uitoefenen, de federale overheid en de deelentiteiten het evenwicht van de federale constructie in haar geheel niet verstoren. De federale loyauteit betreft meer dan de loutere uitoefening van bevoegdheden: zij geeft aan in welke geest dat moet geschieden.

Het beginsel van de federale loyauteit verplicht elke wetgever erover te waken dat de uitoefening van zijn eigen bevoegdheid de uitoefening, door de andere wetgevers, van hun bevoegdheden niet onmogelijk of overdreven moeilijk maakt.

B.31.2. Te dezen voegt de inaanmerkingneming van het evenredigheidsbeginsel niets toe aan het beginsel van de federale loyauteit.

B.32.1. Het blijkt niet in welk opzicht de bestreden bepalingen de uitoefening van de bevoegdheid van de gemeenschappen inzake culturele aangelegenheden, in het bijzonder met betrekking tot de schone kunsten en de mediadiensten, op zodanige wijze onmogelijk of overdreven moeilijk zouden maken dat zij afbreuk zouden doen aan de ontwikkeling van lokale audiovisuele producties.

B.32.2. Bovendien toont de verzoekende partij evenmin aan dat, enerzijds, de aangelegenheid van de industriële en intellectuele eigendom en, anderzijds, de voormelde culturele aangelegenheden te dezen dermate met elkaar verweven zouden zijn dat het sluiten van een samenwerkingsakkoord krachtens artikel 92*bis* van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 onontbeerlijk zou blijken te zijn.

B.33. Het tweede onderdeel van het vierde middel in de zaak nr. 7926 is niet gegrond.

Wat betreft de grondrechten

B.34.1. In het merendeel van hun middelen met betrekking tot de schending van de grondrechten formuleren de verzoekende partijen in zaken nrs. 7922, 7924, 7925, 7926 en 7927 verzoeken om prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie te stellen.

B.34.2. Wanneer een vraag die betrekking heeft op de uitlegging van het Unierecht wordt opgeworpen in een zaak aanhangig bij een nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, is die instantie, overeenkomstig artikel 267, derde alinea, VWEU, gehouden die vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

Die verwijzing is evenwel niet nodig wanneer die rechterlijke instantie heeft vastgesteld dat de opgeworpen vraag niet relevant is, dat de betrokken bepaling van het Unierecht reeds door het Hof is uitgelegd, of dat de juiste uitlegging van het Unierecht zo evident is, dat redelijkerwijze geen ruimte voor twijfel kan bestaan (HvJ, 6 oktober 1982, C-283/81, CILFIT, ECLI:EU:C:1982:335, punt 21; grote kamer, 6 oktober 2021, C-561/19, Consorzio Italian Management en Catania Multiservizi SpA, ECLI:EU:C:2021:799, punt 33). Die

redenen moeten, in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), afdoende blijken uit de motivering van het arrest waarbij de rechterlijke instantie weigert de prejudiciële vraag te stellen (HvJ, grote kamer, 6 oktober 2021, C-561/19, voormeld, punt 51).

De uitzondering van het gebrek aan relevantie houdt in dat de nationale rechterlijke instantie van de verwijsplicht is ontheven wanneer „die vraag niet ter zake dienend is, dat wil zeggen wanneer het antwoord erop, hoe het ook luidt, geen invloed kan hebben op de oplossing van het geschil” (HvJ, 15 maart 2017, C-3/16, Aquino, ECLI:EU:C:2017:209, punt 43; grote kamer, 6 oktober 2021, C-561/19, voormeld, punt 34).

De uitzondering dat de juiste uitlegging van het Unierecht evident is, houdt in dat de nationale rechterlijke instantie ervan overtuigd moet zijn dat de gehanteerde oplossing even evident zou zijn voor de rechterlijke instanties van de andere lidstaten die in laatste aanleg uitspraak doen, alsook voor het Hof van Justitie. Zij dient in dat verband rekening te houden met de specifieke kenmerken van het Unierecht, met de bijzondere moeilijkheden bij de uitlegging ervan en met het gevaar voor uiteenlopende rechtspraak binnen de Unie. Tevens dient zij acht te slaan op de verschillen tussen de taalversies van de betrokken bepaling waarvan zij op de hoogte is, met name wanneer die verschillen door de partijen naar voren zijn gebracht en onderbouwd zijn. Tot slot dient zij aandacht te hebben voor de eigen terminologie en autonome begrippen die het Unierecht bezigt, alsook voor de context van de toepasselijke bepaling in het licht van het Unierecht in zijn geheel, zijn doelstellingen en zijn ontwikkelingsstand op het ogenblik waarop de betrokken bepaling moet worden toegepast (HvJ, grote kamer, 6 oktober 2021, C-561/19, voormeld, punten 40 tot 46).

Voorts kan de in laatste aanleg rechtsprekende nationale rechterlijke instantie ervan afzien om het Hof een prejudiciële vraag te stellen „om redenen van niet-ontvankelijkheid die eigen zijn aan de procedure bij die rechterlijke instantie, mits het gelijkwaardigheids- en het doeltreffendheidsbeginsel in acht worden genomen” (HvJ, 14 december 1995, C-430/93 en C-431/93, Van Schijndel en Van Veen, ECLI:EU:C:1995:441, punt 17; 15 maart 2017, C-3/16, voormeld, punt 56; grote kamer, 6 oktober 2021, C-561/19, voormeld, punt 61).

Artikelen XI.216/1 en XI.216/2 van het Wetboek van economisch recht (artikelen 38 en 39 van de wet van 19 juni 2022)

B.35.1. Zoals in B.3.1 is vermeld, wordt bij de artikelen XI.216/1 en XI.216/2 van het Wetboek van economisch recht, ingevoegd bij de artikelen 38 en 39 van de wet van 19 juni 2022, een nieuw naburig recht gecreëerd voor de persuitgevers, wanneer hun perspublicatie online wordt gebruikt door de dienstverleners van de informatiemaatschappij.

B.35.2.1. In artikel XI.216/1 van het Wetboek van economisch recht wordt de „perspublicatie” omschreven als een verzameling die voornamelijk uit literaire werken van journalistieke aard bestaat, maar die ook andere werken of prestaties kan omvatten, en die een afzonderlijk element onder één titel vormt in een periodiek uitgegeven of regelmatig bijgewerkte publicatie, die als doel heeft het algemene publiek informatie te verstrekken over nieuws of andere onderwerpen en die via een of ander medium wordt gepubliceerd op initiatief van en onder redactionele verantwoordelijkheid en controle van een dienstverlener, met dien verstande dat periodieke publicaties die voor wetenschappelijke of academische doeleinden worden uitgegeven, niet als perspublicaties worden beschouwd.

Bovendien wordt in artikel XI.216/1 van het Wetboek van economisch recht gepreciseerd dat het begrip „dienst van de informatiemaatschappij”, in het kader van het voormelde naburige recht, verwijst naar een dienst in de zin van artikel I.18, 1°, van het Wetboek van economisch recht, namelijk „elke dienst die gewoonlijk tegen vergoeding, langs elektronische weg op afstand en op individueel verzoek van een afnemer van de dienst verricht wordt”.

B.35.2.2. De parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022 vermeldt:

„In de eerste paragraaf van het artikel XI.216/1 wordt aldus een definitie van het begrip ‚perspublicaties’ opgenomen om het toepassingsgebied van het nieuwe naburige recht af te bakenen. Deze definitie is quasi een letterlijke overname van artikel 2, lid 6[,] van de richtlijn. De enige verschilpunten zijn dat de term ‚prestaties’ (Belgische terminologie) in plaats van ‚andere materialen’ (Europese terminologie) wordt gebruikt, en dat in de Franse tekst, eveneens volgens de Belgische terminologie, de woorden ‚prestataire de service’ in plaats van ‚fournisseur de service’ worden gebruikt.

Overeenkomstig overweging (56) van de richtlijn: ‚(...) dient het begrip „perspublicatie” aldus te worden gedefinieerd dat het alleen betrekking heeft op journalistieke publicaties, uitgegeven in welke media dan ook, met inbegrip van papieren media, in het kader van een economische activiteit die krachtens het Unierecht een dienstverlening vormt. De perspublicaties die hieronder moeten worden begrepen, zijn bijvoorbeeld dag-, week- of maandbladen met een algemene of specifieke inhoud, met inbegrip van abonnementsgebaseerde bladen, en websites voor nieuws. Perspublicaties bevatten meestal literaire werken maar steeds vaker ook andere soorten werken en andere materialen, met name foto’s en video’s. (...)’. In deze overweging (56) wordt vervolgens gespecificeerd dat daarentegen periodieke publicaties, gepubliceerd voor wetenschappelijke of academische doeleinden, zoals wetenschappelijke bladen, alsmede websites, zoals blogs, die informatie verstrekken in het kader van een activiteit die niet wordt uitgevoerd op initiatief van of onder redactionele verantwoordelijkheid en controle van een persuitgever, zijn uitgesloten.

In de tweede paragraaf van artikel XI.216/1 wordt gepreciseerd wat onder ‚dienst van de informatiemaatschappij’ wordt verstaan. Aangezien dit begrip reeds in het artikel I.18 van het WER is voorzien, wordt verwezen naar de bestaande definitie, met het oog op de toepassing ervan op de nieuwe afdeling 6/1 die bij artikel 37 van dit wetsontwerp wordt ingevoerd. Aangezien het begrip ‚dienst van de informatiemaatschappij’ voortkomt uit de wet van 11 maart 2003 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, wordt verwezen naar de parlementaire voorbereiding van deze wet, die alle relevante details over dit begrip [bevat] (wetsontwerp betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, Gedr. St., DOC 50[-]2100/001, 2002-2003, 13-16)” (Parl. St., Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/001, pp. 72-73).

B.35.3.1. Artikel XI.216/2 van het Wetboek van economisch recht bepaalt dat enkel de in een lidstaat van de Europese Unie gevestigde persuitgever het recht geniet om zijn perspublicatie te reproduceren of te laten reproduceren voor het onlinegebruik ervan door een dienstverlener van de informatiemaatschappij, alsook het recht om zijn perspublicatie voor het publiek beschikbaar te stellen voor het onlinegebruik ervan door een dienstverlener van de informatiemaatschappij, evenwel onverminderd de rechten van de auteur, van de uitvoerende kunstenaar, van de producent van fonogrammen of van eerste vastleggingen van films en van de omroeporganisatie (artikel XI.216/2, § 1, 1° en 2°). De door het naburige

recht geboden bescherming is evenwel niet van toepassing op handelingen op het gebied van hyperlinking, op het gebruik van losse woorden of zeer korte fragmenten van een perspublicatie en op het gebruik van werken of prestaties waarvan de bescherming verstreken is (artikel XI.216/2, § 4).

Bovendien hebben auteurs van werken die in een perspublicatie zijn opgenomen, recht op een passend deel van de vergoeding die wordt ontvangen door de persuitgevers. Dat deel van de vergoeding is onoverdraagbaar en wordt bepaald overeenkomstig een collectieve overeenkomst tussen de persuitgevers en de auteurs. Het beheer van het recht op een passend deel van de vergoeding kan uitsluitend worden uitgeoefend door een beheersvennootschap of een collectieve beheerorganisatie die in België een bijkantoor heeft (artikel XI.216/2, § 6).

B.35.3.2. De persuitgever en de dienstverlener van de informatiemaatschappij dienen te goeder trouw te onderhandelen over de exploitaties en de vergoeding die hiervoor verschuldigd is. Bij het uitblijven van een akkoord kan een van beide partijen de geschillenbeslechtsprocedure instellen voor het Belgisch Instituut voor postdiensten en telecommunicatie (hierna: BIPT), bedoeld in artikel 4 van de wet van 17 januari 2003 „betreffende de rechtsmiddelen en de geschillenbehandeling naar aanleiding van de wet van 17 januari 2003 met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector”, teneinde te beslissen over de voormelde vergoeding, in voorkomend geval via een bindende administratieve beslissing (artikel XI.216/2, § 2).

Bovendien kan de zaak, bij het uitblijven van een akkoord omtrent het passende deel van de vergoeding dat verschuldigd is aan de auteurs en nadat de partijen een poging tot bemiddeling, bedoeld in de artikelen 1724 tot 1737 van het Gerechtelijk Wetboek, hebben ondernomen, aanhangig worden gemaakt bij een commissie die wordt voorgezeten door een vertegenwoordiger van de bevoegde minister en die is samengesteld uit vertegenwoordigers van de persuitgevers en vertegenwoordigers van de rechthebbenden, teneinde het verschuldigde bedrag vast te stellen (artikel XI.216/2, § 8).

B.35.3.3. Teneinde de waarde van het desbetreffende naburige recht in te schatten, verstrekt de dienstverlener van de informatiemaatschappij op schriftelijk verzoek van de persuitgever actuele, relevante en volledige informatie betreffende de exploitatie van perspublicaties, inzonderheid het aantal raadplegingen van de perspublicaties en de inkomsten die de dienstverlener van de informatiemaatschappij genereert door de exploitatie van de perspublicaties. Die informatie moet worden verstrekt binnen een termijn van één maand vanaf het verzoek van de persuitgever, wordt strikt vertrouwelijk behandeld en mag in geen enkel geval worden gebruikt voor andere doeleinden dan de evaluatie van het naburige recht en de toekenning van een passend deel van de vergoeding (artikel XI.216/2, § 3).

Bovendien verstrekt de persuitgever op schriftelijk verzoek van de voormelde beheersvennootschap of collectieve beheerorganisatie actuele, relevante en volledige informatie in verband met de vergoeding die de persuitgever ontvangt van de dienstverlener van de informatiemaatschappij. Die informatie wordt strikt vertrouwelijk behandeld, wordt verstrekt binnen een termijn van één maand en mag niet worden gebruikt voor andere doeleinden dan de evaluatie van het passende deel van de vergoeding dat de auteurs genieten (artikel XI.216/2, § 7).

B.35.3.4. Over de regeling die voorafgaat, wordt in de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022 gepreciseerd:

„De eerste paragraaf van het artikel XI.216/2 heeft tot doel een nieuw naburig recht voor persuitgevers te creëren voor het onlinegebruik van hun perspublicaties door dienstverleners van de informatiemaatschappij. Dit nieuwe naburige recht biedt specifieke bescherming aan in de Europese Unie gevestigde persuitgevers voor de reproductie en beschikbaarstelling voor het publiek van hun perspublicaties, met betrekking tot het onlinegebruik ervan door deze dienstverleners. [...]

Verduidelijkt dient te worden dat het begrip ‚prestataire de services’ in de Franse versie van dit wetsontwerp gebruikt werd om het begrip van ‚fournisseur de services’, zoals bepaald in de richtlijn, om te zetten. Dit verschil in terminologie wordt verklaard door de wil om te zorgen voor coherentie binnen het WER, dat reeds dit eerste begrip hanteert om richtlijn 2000/31/EG in Belgisch recht om te zetten. Om dezelfde reden wordt in de Nederlandse versie van het wetsontwerp de term ‚verlener’ gebruikt in plaats van de term ‚aanbieder’ uit de richtlijn. Uit het gebruik van de term ‚provider’ in de Engelse versies van zowel richtlijn 2000/31/EG als richtlijn 2019/790/EU kan worden afgeleid dat de termen ‚verlener’ en ‚aanbieder’ naar dezelfde realiteit verwijzen.

Artikel 15, lid 2, eerste alinea, van de richtlijn bepaalt ook dat dit nieuwe naburige recht geen afbreuk doet aan en op generlei wijze van invloed is op rechten waarin het Unierecht voorziet voor auteurs en andere houders van naburige rechten ten aanzien van werken en prestaties die in een perspublicatie zijn opgenomen. Daarna wordt gepreciseerd dat het nieuwe naburige recht niet kan ingeroepen worden tegen de auteurs en andere houders van naburige rechten en hun in het bijzonder niet het recht ontnemt om hun werken en prestaties te exploiteren onafhankelijk van de perspublicatie waarin zij zijn opgenomen.

Het WER bevat reeds een artikel XI.203, dat het volgende bepaalt: ‚De bepalingen van dit hoofdstuk doen geen afbreuk aan het auteursrecht. Geen van deze bepalingen mag op zodanige wijze worden uitgelegd dat zij de uitoefening van het auteursrecht beperkt.

De in dit hoofdstuk erkende naburige rechten zijn roerende rechten die overgaan bij erfopvolging en vatbaar zijn voor gehele of gedeeltelijke overdracht, overeenkomstig de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek. Ze kunnen onder meer worden vervreemd of in een gewone of exclusieve licentie worden ondergebracht.’

Hoewel in artikel XI.203, eerste lid, van het WER reeds is bepaald dat naburige rechten geen inbreuk maken op het auteursrecht, wordt voor meer duidelijkheid, leesbaarheid en volledigheid van de bepaling voorgesteld om in de tekst van artikel XI.216/2 rechtstreeks een verwijzing naar de auteurs en de (andere) houders van naburige rechten op te nemen, naar het voorbeeld van wat in artikel XI.209 WER is bepaald voor de producenten van fonogrammen. Het artikel XI.216/2, § 1, bepaalt dus uitdrukkelijk dat er geen inbreuk wordt gemaakt op de rechten van de auteur, van de uitvoerende kunstenaar, van de producent van fonogrammen of van eerste vastleggingen van films en van de omroeporganisatie.

Wat het recht van de auteurs en andere houders van naburige rechten betreft om hun werken en prestaties te exploiteren, onafhankelijk van de perspublicatie waarin zij zijn opgenomen, kan vermeld worden dat dit reeds voortvloeit uit artikel XI.203 WER. Artikel XI.203, eerste lid[,] verbiedt immers elke inbreuk op de rechten van de auteurs en preciseert dat geen enkele bepaling van hoofdstuk 3 – gewijd aan de naburige rechten – mag worden geïnterpreteerd als een beperking van de rechten van de auteurs, en het tweede lid preciseert dat naburige rechten het voorwerp kunnen uitmaken van een gewone of exclusieve licentie. Derhalve wordt voorgesteld om dit deel van de richtlijn niet letterlijk in de bepaling op te

nemen. Bijgevolg is het gemeen recht van artikel XI.203 WER van toepassing. Dit betekent ook dat wanneer een werk of prestatie in een perspublicatie wordt verwerkt op basis van een niet-exclusieve licentie, het nieuwe naburige recht niet mag ingeroepen worden om het gebruik door andere gemachtigde gebruikers te verbieden.

Paragraaf 2 bepaalt dat de persuitgevers enerzijds en de platformen anderzijds te goeder trouw dienen te onderhandelen. Zoals hoger reeds aangehaald voorziet de richtlijn in een nieuw exclusief recht in hoofde van de persuitgevers. Dit betekent dus dat een platform toestemming van de rechthebbende (in dit geval de persuitgever) moet verkrijgen indien het een perspublicatie wil reproduceren of meedelen aan het publiek, tenzij een uitzondering van toepassing zou zijn. Dit betekent ook dat het platform waarschijnlijk een vergoeding aan de persuitgever verschuldigd zal zijn.

Dit kan, overeenkomstig de contractsvrijheid, via een licentieovereenkomst tussen enerzijds de uitgever en anderzijds het platform. Indien de partijen niet tot een akkoord komen, kan er in principe geen gebruik worden gemaakt van de perspublicatie, aangezien deze wordt beschermd door het exclusief recht. De wet verduidelijkt alleen dat de onderhandelingen te goeder trouw moeten gebeuren. Dit betekent ook dat indien één van de twee partijen aanbiedt te onderhandelen, de andere partij de onderhandeling te goeder trouw moet aangaan.

Het tweede lid van paragraaf 2 voorziet dat indien een akkoord uitblijft tussen de partijen een beroep kan worden gedaan op de geschillenbeslechtsprocedure zoals bedoeld in artikel 4 van de wet van 17 januari 2003 betreffende de rechtsmiddelen en de geschillenbehandeling naar aanleiding van de wet van 17 januari 2003 met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector. Deze procedure vindt plaats in de schoot van het Belgisch Instituut voor postdiensten en telecommunicatie. Het Instituut neemt een bindende beslissing omtrent de verschuldigde vergoeding voor de exploitatie van de perspublicaties. In dit verband kan nog worden meegegeven dat overeenkomstig artikel 4 van voornoemde wet, er enkel sprake is van een geschil in de zin van deze bepaling indien de partijen geen onderhandelde oplossing bereiken binnen de vier maanden na een gemotiveerd verzoek om de onderhandelingen te openen. Een beroep tegen de beslissing wordt, overeenkomstig artikel 2 van voornoemde wet, gebracht voor het Marktenhof.

De procedure die dient te worden gevolgd, wordt vastgelegd in het koninklijk besluit van 26 januari 2018 tot vastlegging van de procedure voor geschillenbeslechting vermeld in artikel 4 van de wet van 17 januari 2003 betreffende de rechtsmiddelen en de geschillenbehandeling naar aanleiding van de wet met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector.

Opdat de onderhandelingen tussen beide partijen vlot kunnen verlopen voorziet de derde paragraaf in een informatieplicht in hoofde van de dienstverlener van de informatiemaatschappij. Er wordt bepaald dat de dienstverlener van de informatiemaatschappij op schriftelijk verzoek van de persuitgever alle actuele, relevante en volledige informatie moet verstrekken met betrekking tot de exploitatie door het platform van de perspublicaties. Het spreekt voor zich dat het platform enkel gehouden is de informatie te verstrekken die rechtstreeks betrekking heeft op de perspublicaties waarvan de onderhandelingspartij houder is. Meer specifiek dient het platform informatie te verstrekken met betrekking tot het aantal raadplegingen van de perspublicaties, eveneens dient de dienstverlener informatie te verstrekken met betrekking tot de inkomsten die de exploitatie

van de perspublicaties genereert. Deze twee voorbeelden zijn niet exhaustief. De regel is dat alle nuttige, actuele en relevante informatie moet worden verstrekt, opdat de persuitgever een inschatting kan maken van de waarde van zijn perspublicaties.

De dienstverlener van de informatiemaatschappij is ertoe gehouden de informatie te verstrekken binnen één maand te rekenen vanaf de dag volgend op de kennisgeving van het schriftelijk verzoek van de persuitgever. In dat opzicht kan een e-mail voldoende zijn.

Het derde lid van paragraaf 3 bepaalt dat de informatie die wordt verstrekt enkel en alleen kan worden gebruikt met het oog op de evaluatie van het nieuw exclusieve recht voor de uitgevers van perspublicaties enerzijds en de evaluatie van het passend deel voor de auteurs wiens werken worden gebruikt in de perspublicatie anderzijds. De informatie moet strikt vertrouwelijk blijven. Hierbij kan eraan worden herinnerd dat de persuitgevers passende maatregelen dienen te nemen om de vertrouwelijkheid te waarborgen. Het kan bijvoorbeeld gaan om interne organisatorische maatregelen (zodat bijvoorbeeld slechts bepaalde personen toegang hebben tot de informatie) of een geheimhoudingsovereenkomst die wordt afgesloten tussen de persuitgever enerzijds en de dienstverlener van de informatiemaatschappij anderzijds. Deze opsomming is niet exhaustief.

De vierde paragraaf geeft enige verduidelijking over de reikwijdte van het nieuwe naburige recht dat door paragraaf 1 wordt ingevoerd. Zo wordt gepreciseerd dat dit nieuwe naburige recht niet van toepassing is op handelingen op het gebied van hyperlinking, op het gebruik van losse woorden of zeer korte fragmenten van een perspublicatie, noch op het gebruik van werken of prestaties waarvan de bescherming verstreken is.

Wat het begrip ‘zeer korte fragmenten’ betreft, kan eraan herinnerd worden dat het nieuwe recht voor persuitgevers tot doel heeft de investeringen van persuitgevers te beschermen. De vraag of dit fragment op zich economische waarde heeft, zal een belangrijk element van interpretatie zijn bij het bepalen of dit fragment al dan niet een ‘zeer kort fragment’ is. In de volgende overwegingen van de richtlijn zijn ook enkele elementen opgenomen die deze interpretatie kunnen staven: ‘(55) De organisatorische en financiële bijdrage die uitgevers leveren in de aanmaak van perspublicaties dient te worden erkend en verder te worden aangemoedigd om de duurzaamheid van het uitgeversbedrijf te garanderen en zo de beschikbaarheid van betrouwbare informatie te bevorderen. (...).

(58) Het gebruik van perspublicaties door aanbieders van diensten van de informatiemaatschappij kan bestaan in het gebruik van volledige publicaties of artikelen, maar ook van delen van perspublicaties. Dergelijk gebruik van delen van perspublicaties heeft ook aan economische relevantie gewonnen. Tegelijkertijd is het mogelijk dat het gebruik van afzonderlijke woorden of zeer korte fragmenten van perspublicaties door aanbieders van diensten van de informatiemaatschappij de investeringen van uitgevers van perspublicaties in de productie van content niet ondermijnt. Daarom is het passend te bepalen dat het gebruik van afzonderlijke woorden of zeer korte fragmenten van perspublicaties niet onder het toepassingsgebied van de rechten van deze richtlijn dient te vallen. Aangezien aanbieders van diensten van de informatiemaatschappij massaal perspublicaties aggregeren en gebruiken, is het belangrijk dat de uitsluiting van zeer korte fragmenten zodanig wordt geïnterpreteerd dat de doeltreffendheid van de in deze richtlijn bepaalde rechten niet wordt aangetast.’

In het licht van het voorgaande kan gesteld worden dat bijvoorbeeld een fragment van een zeker aantal karakters, (bijvoorbeeld 200 karakters, ongeacht of dit de titel of de tekst van de

perspublicatie betreft), of werken van grafische en beeldende kunst die specifiek kaderen in een perspublicatie, zoals bijvoorbeeld persfoto's of cartoons, wellicht in de meeste gevallen niet als een 'zeer kort fragment' kunnen beschouwd worden. Hierbij moet er echter wel worden op gewezen dat dit begrip een Europees begrip is, en dat de uiteindelijke interpretatie en invulling van dit begrip onder de bevoegdheid valt van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In dit verband merkt de Raad van State in zijn advies op dat het de rechtszekerheid ten goede zou komen indien de vraag of een foto, die bij een perspublicatie hoort, kan worden beschouwd als een 'zeer kort fragment', zou worden beantwoord in het dispositief. In antwoord hierop kan worden aangegeven dat de interpretatie van het begrip 'zeer kort fragment' afhangt van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Om die reden is het niet wenselijk een definitie van het begrip 'zeer kort fragment' op te nemen in de Belgische omzetting van de richtlijn.

Artikel 15, lid 1, eerste alinea, van de richtlijn bepaalt dat het particuliere of niet-commerciële gebruik van perspublicaties door individuele gebruikers ook van het toepassingsgebied van het nieuwe naburige recht is uitgesloten. Dit vloeit voort uit de formulering van het naburige recht, waarin uitdrukkelijk wordt verwezen naar het gebruik 'door een aanbieder van diensten van de informatiemaatschappij' ('verlener' in de zin van de Belgische wetgeving), alsook uit overweging (55) van de richtlijn, waarin het volgende wordt gesteld: '(...) Daarom moet op het niveau van de Unie een geharmoniseerde rechtsbescherming worden ingesteld voor perspublicaties met betrekking tot onlinegebruik door aanbieders van diensten van de informatiemaatschappij, waarbij de huidige regels inzake auteursrecht in het Unierecht die van toepassing zijn op het particuliere en niet-commerciële gebruik van perspublicaties door individuele gebruikers onverlet worden gelaten, ook wanneer die gebruikers perspublicaties online delen. (...)'. Gelet op het voorafgaande leek het niet nodig om rechtstreeks in het artikel XI.216/2 te preciseren wat voortvloeit uit de definitie zelf van het recht van persuitgevers, met name dat het recht niet van toepassing is op het particulier of niet-commercieel gebruik van perspublicaties door individuele gebruikers.

Overweging (57) van de richtlijn preciseert bovendien dat de aan de persuitgevers verleende rechten '(...) zich niet [mogen] uitstrekken tot de zuivere feiten waarover in de perspublicaties wordt bericht. (...)'

In overeenstemming met wat voor andere houders van naburige rechten is bepaald in de artikelen XI.205, § 2, XI.209, § 2[,] en XI.215, § 2[,] WER, wordt in de vijfde paragraaf een vermoeden ingevoerd met betrekking tot de identiteit van de persuitgever. De persoon die als zodanig op de perspublicatie verschijnt, bijvoorbeeld door het vermelden van zijn naam, een letterwoord of een domeinnaam waarmee hij kan worden geïdentificeerd, wordt dus geacht de uitgever ervan te zijn.

De zesde paragraaf voert in het eerste lid en overeenkomstig artikel 15, lid 5, van de richtlijn, de verplichting in om de vergoeding die persuitgevers uit hoofde van dit nieuwe naburige recht ontvangen van dienstverleners van de informatiemaatschappij voor het gebruik van hun perspublicaties, te delen met de auteurs van werken die in de perspublicaties zijn verwerkt. In dit verband kan worden gepreciseerd dat bijvoorbeeld journalisten, cartoonisten en persfotografen kunnen worden beschouwd als auteurs van werken die in perspublicaties zijn verwerkt.

Het tweede lid preciseert dat de auteurs het deel van de vergoeding waarop zij recht hebben op grond van dit artikel, niet kunnen overdragen bij overeenkomst.

In het derde lid van de zesde paragraaf wordt bepaald dat het deel van de vergoeding dat de persuitgevers verschuldigd zijn aan de auteurs van in perspublicaties opgenomen werken, vastgesteld wordt overeenkomstig een collectieve overeenkomst die tussen hen werd gesloten. Het spreekt voor zich dat de partijen in dit verband te goeder trouw moeten onderhandelen.

In het vierde lid van de zesde paragraaf wordt bepaald dat het recht op een passend deel van de vergoeding verschuldigd aan de auteurs van werken die zijn opgenomen in perspublicaties, enkel via verplicht collectief beheer kan worden uitgeoefend, met andere woorden uitsluitend via beheersvennootschappen en/of collectieve beheersorganisaties met een bijkantoor in België.

De Koning kan bovendien een beheersvennootschap aanduiden om deze opdracht te volbrengen volgens de voorwaarden die Hij bepaalt. De aangewezen beheersvennootschap moet in dat geval representatief zijn voor de beheersvennootschappen en collectieve beheersorganisaties die in België het recht op vergoeding van de voornoemde auteurs beheren. Die representatieve beheersvennootschap kan aldus samen met de persuitgevers onderhandelen over de collectieve overeenkomst vermeld in het derde lid van de zesde paragraaf, en vervolgens de overeengekomen vergoeding innen en verdelen. Die mogelijkheid voor de Koning om te interveniëren past in het streefdoel om een uniek loket op te richten waar persuitgevers terecht kunnen in verband met het vergoedingsdeel dat ze verschuldigd zijn aan de auteurs van werken die in hun publicaties opgenomen zijn. Op die manier wordt het hele proces voor alle partijen eenvoudiger.

Paragraaf 7 voorziet in een informatieplicht in hoofde van de persuitgevers ten aanzien van de beheersvennootschappen of collectieve beheersorganisaties die het recht beheren op een passend deel van de vergoeding voor de auteurs wiens werken zijn opgenomen in een perspublicatie. Persuitgevers dienen actuele, relevante en volledige informatie te verstrekken in verband met de vergoeding die zij ontvangen van de dienstverlener van de informatiemaatschappij, aangezien auteurs recht hebben op een passend deel van die vergoeding. Op die manier kunnen de betrokken auteurs, vertegenwoordigd door de eerder genoemde collectieve beheersvennootschap, informatie krijgen over de exploitatie van hun werken, met name wat betreft de exploitatiewijzen, de gegenereerde inkomsten en de verschuldigde vergoeding. Alleen op die manier kunnen de voornoemde auteurs beoordelen of het deel van de vergoeding waar ze krachtens het eerste lid van de zesde paragraaf recht op hebben, passend is.

De informatie moet worden verschaft binnen één maand te rekenen vanaf de dag volgend op de kennisgeving van het schriftelijk verzoek van de beheersvennootschap of collectieve beheersorganisatie. In dat opzicht kan een e-mail voldoende zijn. Deze informatie dient vertrouwelijk te worden behandeld en kan alleen worden gebruikt voor de evaluatie van het passend aandeel.

Indien de partijen niet tot een overeenkomst komen wat betreft het passend deel, kunnen zij zich desgevallend wenden tot bemiddeling. De bemiddelaar of bemiddelaars kunnen de onderhandeling tussen de partijen faciliteren om alsnog tot een akkoord te komen. De bemiddeling verloopt volgens de regels van het gemeen recht (de artikelen 1724 tot 1737

van het Gerechtelijk Wetboek). Idealiter duiden beide onderhandelingspartijen in onderling akkoord één of meer bemiddelaars aan.

Paragraaf 8 bepaalt dat wanneer de impasse tussen de partijen blijft aanhouden, er een beroep kan worden gedaan op een Commissie. Deze Commissie zal worden voorgezeten door een vertegenwoordiger van de minister en worden samengesteld door vertegenwoordigers van de persuitgevers enerzijds en vertegenwoordigers van de auteurs anderzijds. Deze Commissie heeft in de eerste plaats een faciliterende rol om de partijen tot een akkoord te brengen. Indien een akkoord uitblijft kan de Commissie een finale beslissing nemen, en het passend deel van de vergoeding voor de auteurs vastleggen. De Raad van State merkt in zijn advies op dat de tekst van de wet duidelijk moet maken dat deze Commissie niet kan weigeren om het passend deel van de vergoeding vast te leggen. Indien de Commissie zou kunnen weigeren uitspraak te doen, wordt er afbreuk gedaan aan het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel. De tekst van de wetsbepaling werd daarom in die zin aangepast.

Hierbij moet worden verduidelijkt dat, alvorens de partijen deze Commissie kunnen vatten, zij moeten kunnen aantonen dat zij ten minste een poging tot bemiddeling hebben ondernomen. De bemiddelaar of bemiddelaars kunnen de onderhandeling tussen de partijen ondersteunen om alsnog tot een akkoord te komen.

De Koning stelt de nadere uitvoeringsmodaliteiten van deze bepaling vast. Hij kan onder andere termijnen bepalen en de leden van de Commissie aanduiden. Hij kan ook de vergoedingen vastleggen die eventueel kunnen worden uitbetaald aan de leden van de Commissie” (*Parl. St.*, Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/001, pp. 73 tot 80).

B.36.1. In hun eerste middel, dat is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 56 VWEU en met de artikelen 16, 20, 21 en 52, lid 1, van het Handvest, voeren de verzoekende partijen in zaak nr. 7922 aan dat artikel XI.216/2 van het Wetboek van economisch recht, ingevoegd bij artikel 39 van de wet van 19 juni 2022, op onevenredige wijze afbreuk doet, enerzijds, aan de vrijheid van ondernemen, door een dwingende procedure tot vaststelling van de tarieven voor het BIPT in te voeren (eerste onderdeel) en, anderzijds, aan de contractuele vrijheid, door te voorzien in een uitgebreide en eenzijdige verplichting tot het delen van gegevens voor de dienstverleners van de informatiemaatschappij (tweede onderdeel).

B.36.2. In hun tweede middel, dat is afgeleid uit de schending van de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 33, 40 en 144 van de Grondwet, voeren dezelfde verzoekende partijen aan dat artikel XI.216/2 van het Wetboek van economisch recht betrekking heeft op burgerlijke subjectieve rechten, zodat het niet toelaatbaar is dat het BIPT op dat vlak bindende beslissingen kan nemen (eerste onderdeel). In ondergeschikte orde voeren de verzoekende partijen aan dat de voorwaarden om een gespecialiseerd orgaan op te richten voor het behandelen, in eerste aanleg, van geschillen met betrekking tot de voormelde subjectieve rechten, te dezen niet zijn vervuld (tweede onderdeel).

B.36.3. In hun derde middel, dat is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 en met de artikelen 2 en 3 van richtlijn 2001/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 „betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij” (hierna: richtlijn 2001/29/EG), stellen

diezelfde verzoekende partijen dat de voormelde bepalingen van afgeleid recht van de Europese Unie de procedure tot vaststelling van de tarieven voor het BIPT niet toestaan (eerste onderdeel), noch de verplichting tot het delen van informatie, zoals zij worden opgelegd aan de dienstverleners van de informatiemaatschappij (tweede onderdeel) en zijn vastgelegd bij artikel XI.216/2 van het Wetboek van economisch recht.

B.37.1. De verzoekende partij in zaak nr. 7925 leidt een eerste middel, dat in hoofdorde wordt uiteengezet, af uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 56 VWEU, met de artikelen 16, 20, 21 en 52, lid 1, van het Handvest, met de artikelen II.3 en II.4 van het Wetboek van economisch recht en met artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790. Zij betoogt in wezen dat de artikelen XI.216/1 en XI.216/2 van het Wetboek van economisch recht, ingevoegd bij de artikelen 38 en 39 van de wet van 19 juni 2022, artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 schenden doordat zij een verplicht systeem voor onderhandeling invoeren, waarmee het BIPT bindende individuele beslissingen kan nemen over het bedrag van de vergoeding voor het onlinegebruik van perspublicaties, doordat zij alle perspublicaties beogen, onder meer die welke louter feiten weergeven, doordat zij van toepassing zijn op het privé- of niet-commercieel gebruik van perspublicaties door individuele gebruikers en, tot slot, doordat zij de dienstverleners van de informatiemaatschappij verplichten om aan de persuitgevers relevante, actuele en volledige informatie te verstrekken over het aantal raadplegingen en de inkomsten uit de exploitatie van hun perspublicaties.

Bovendien vraagt de verzoekende partij dat vier prejudiciële vragen worden gesteld aan het Hof van Justitie, om te bepalen welke interpretatie artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 moet krijgen.

B.37.2. In ondergeschikte orde zet dezelfde verzoekende partij drie andere middelen uiteen.

B.37.3.1. In een tweede middel, dat is afgeleid uit de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 56 VWEU, met de artikelen 16, 20, 21 en 52, lid 1, van het Handvest, met artikel 15 van richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 „betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt” (hierna: richtlijn 2000/31/EG) en met de artikelen II.3 en II.4 van het Wetboek van economisch recht, betoogt de verzoekende partij dat artikel XI.216/2 van het Wetboek van economisch recht op onevenredige wijze afbreuk doet aan de vrijheid van handel en nijverheid doordat het een vergoedingsplicht in het leven roept los van het feit of de uitgevers zelf het initiatief hebben genomen voor het uploaden (eerste onderdeel), doordat het alle perspublicaties beoogt, zonder onderscheid naar type of inhoud (tweede onderdeel) en doordat het onrechtstreeks een uitgebreide toezichtverplichting oplegt aan de dienstverleners van de informatiemaatschappij (derde onderdeel).

Bovendien vraagt de verzoekende partij dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie, om te bepalen welke interpretatie artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 moet krijgen.

B.37.3.2. In een derde middel, dat is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 56 VWEU, met de

artikelen 16, 20, 21 en 52, lid 1, van het Handvest en met de artikelen II.3 en II.4 van het Wetboek van economisch recht, voert de verzoekende partij aan dat de informatieverplichtingen vastgelegd bij artikel XI.216/2 van het Wetboek van economisch recht op onevenredige wijze afbreuk doen aan de vrijheid van handel en nijverheid, aangezien de beoogde vertrouwelijke gegevens potentieel zeer gevoelige commerciële informatie kunnen bevatten en omdat die informatieverplichtingen aanzienlijke investeringen met zich meebrengen.

Bovendien vraagt de verzoekende partij dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie, om te bepalen welke interpretatie artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 moet krijgen.

B.37.3.3. In een vierde middel, dat is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 33 en 37 van de Grondwet, stelt de verzoekende partij dat artikel XI.216/2 van het Wetboek van economisch recht afbreuk doet aan het beginsel van eenheid van de uitvoerende macht in zoverre het aan een onafhankelijke administratieve overheid de bevoegdheid verleent om bindende individuele beslissingen te nemen over de vergoeding die de dienstverleners van de informatiemaatschappij aan de persuitgevers verschuldigd zijn.

B.38. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij in zaak nr. 7925 aanvoert, is artikel XI.216/2 van het Wetboek van economisch recht niet bedoeld om toegepast te worden op het privé- of niet-commercieel gebruik van perspublicaties door individuele gebruikers, noch op loutere feiten waarover in perspublicaties wordt bericht, zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel XI.216/1 en uit de in B.35.2.2 en in B.35.3.4 aangehaalde parlementaire voorbereiding. Omtrent die punten berust het eerste middel in zaak nr. 7925 op een verkeerde premisse en is het niet noodzakelijk om de prejudiciële vragen waarom de verzoekende partij in dat verband verzoekt, te stellen.

B.39.1. Zoals blijkt uit de in B.3.3.2 en in B.35.2.2 geciteerde parlementaire voorbereiding, beoogt het naburig recht waarin de bestreden bepalingen voorzien voor de persuitgevers en bijgevolg voor de auteurs van perspublicaties, artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 om te zetten in Belgisch recht.

B.39.2. Op de datum van de uitspraak van het voorliggende arrest is het Hof van Justitie nog niet ertoe gebracht om uitspraak te doen over de interpretatie van artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790.

In dat verband merkt de verzoekende partij in zaak nr. 7925 op dat er thans verschillende prejudiciële vragen tot uitlegging van die bepaling hangende zijn voor het Hof van Justitie en dat die vragen verschillen van die welke zij heeft geformuleerd.

B.39.3. De partijen voor het Hof verschillen van mening over de interpretatie die moet worden gegeven aan artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790, dat het Hof in zijn toetsing van de bestreden bepalingen dient te betrekken.

B.39.4. Die meningsverschillen gaan over verschillende punten.

B.39.5.1. In de eerste plaats betreffen zij de vraag of artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 zich verzet tegen een nationale wetgeving die voorziet in een afgebakende onderhandelingsprocedure, waarop wordt toegezien door een administratieve overheid waarvan de beslissingen vatbaar zijn voor beroep voor een rechtsinstantie, en die kan leiden tot een verplichting om de persuitgevers te vergoeden voor het onlinegebruik van hun perspublicaties, los van het feit of die publicaties door de persuitgevers zelf online zijn geplaatst.

B.39.5.2. Vervolgens zijn de partijen het niet eens over de vraag of artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790, in samenhang gelezen met de artikelen 16, 20 en 21 van het Handvest, zich verzet tegen een nationale wetgeving die de aanbieder van diensten van de informatiemaatschappij een eenzijdige en niet-wederkerige informatieplicht oplegt jegens de persuitgevers, wat met name aan de persuitgevers te verstrekken vertrouwelijke informatie over de exploitatie van de perspublicaties betreft, en dat zelfs wanneer de persuitgevers zelf de perspublicaties online hebben geplaatst en zonder rekening te houden met de winst die door de persuitgevers wordt gegenereerd, noch met de mate waarin zij hun investering hebben gerecupereerd door het onlinegebruik van hun perspublicaties op de door de voormelde aanbieder ter beschikking gestelde platformen, zonder te waarborgen dat de informatie vertrouwelijk zal blijven overeenkomstig de door de voormelde aanbieder opgelegde voorwaarden.

B.39.5.3. Tot slot verschillen de standpunten van de partijen over de vraag of artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790, in samenhang gelezen met de artikelen 16, 20 en 21 van het Handvest en met artikel 15 van richtlijn 2000/31/EG, zich verzet tegen een nationale wetgeving die voorwaarden oplegt waaronder met elke persuitgever overeenkomsten moeten worden gesloten voor het onlinegebruik van zijn perspublicaties, met inbegrip van de verplichting om een vergoeding te betalen voor het onlinegebruik van de perspublicaties, los van het feit of de persuitgevers zelf het onlinegebruik van de betrokken publicaties hebben toegepast, verplichting die voor alle perspublicaties zou gelden zonder een onderscheid te maken naargelang de inhoud al dan niet beschermd is door het auteursrecht of naargelang de gebruikers toegang kunnen krijgen tot de integrale publicaties in kwestie of enkel tot uittreksels ervan, en die zou leiden tot een verplicht nauwlettend toezicht op de content die door de gebruikers op het platform wordt geplaatst.

B.40.1. Artikel 16 van het Handvest bepaalt:

„De vrijheid van ondernemerschap

De vrijheid van ondernemerschap wordt erkend overeenkomstig het recht van de Unie en de nationale wetgevingen en praktijken”.

B.40.2. Artikel 20 van het Handvest bepaalt:

„Gelijkheid voor de wet

Eenieder is gelijk voor de wet”.

B.40.3. Artikel 21 van het Handvest bepaalt:

„Non-discriminatie

1. Iedere discriminatie, met name op grond van geslacht, ras, kleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, een handicap, leeftijd of seksuele gerichtheid, is verboden.
2. Binnen de werkingssfeer van de Verdragen en onverminderd de bijzondere bepalingen ervan, is iedere discriminatie op grond van nationaliteit verboden”.

B.40.4. Artikel 15 van richtlijn 2000/31/EG bepaalt:

„Geen algemene toezichtverplichting

1. Met betrekking tot de levering van de in de artikelen 12, 13 en 14 bedoelde diensten leggen de lidstaten de dienstverleners geen algemene verplichting op om toe te zien op de informatie die zij doorgeven of opslaan, noch om actief te zoeken naar feiten of omstandigheden die op onwettige activiteiten duiden.
2. De lidstaten kunnen voorschrijven dat dienstverleners de bevoegde autoriteiten onverwijld in kennis dienen te stellen van vermeende onwettige activiteiten of informatie door afnemers van hun dienst, alsook dat zij de bevoegde autoriteiten op hun verzoek informatie dienen te verstrekken waarmee de afnemers van hun dienst met wie zij opslagovereenkomsten hebben gesloten, kunnen worden geïdentificeerd”.

B.41. Aangezien het beroep tot vernietiging in zaak nr. 7925 twijfel doet ontstaan over de interpretatie van de artikelen 16, 20 en 21 van het Handvest, van artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 en van artikel 15 van richtlijn 2000/31/EG, dienen aan het Hof van Justitie de in het dictum geformuleerde eerste drie prejudiciële vragen te worden gesteld.

Artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht (artikel 54 van de wet van 19 juni 2022)

B.42.1. Zoals in B.4.1 is vermeld, wordt bij artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht, ingevoegd bij artikel 54 van de wet van 19 juni 2022, een vergoedingsrecht ten gunste van de auteur of de uitvoerende kunstenaar ingevoerd wanneer het recht op mededeling aan het publiek, met inbegrip van het recht op

beschikbaarstelling, is overgedragen aan een verlener van een onlinedienst voor het delen van content, en dat voor de mededeling aan het publiek door die dienstverlener (artikel XI.228/4, § 1). Dat vergoedingsrecht is onoverdraagbaar en niet vatbaar voor afstand (artikel XI.228/4, § 2). Bovendien kan het beheer van dat recht, wat de auteurs betreft, uitsluitend worden uitgeoefend door beheersvennootschappen of collectieve beheerorganisaties die auteurs vertegenwoordigen en, wat de uitvoerende kunstenaars betreft, uitsluitend door beheersvennootschappen of collectieve beheerorganisaties die uitvoerende kunstenaars vertegenwoordigen (artikel XI.228/4, § 3). Dat hele systeem is van dwingend recht (artikel XI.228/4, § 4), zodat niet per overeenkomst ervan kan worden afgeweken (*Parl. St.*, Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/001, p. 91).

B.42.2. De parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022 verduidelijkt:

„Artikel 54 voert een nieuw artikel XI.228/4 in. Paragraaf 1 voorziet een vergoedingsrecht in het geval een auteur of uitvoerende kunstenaar zijn recht op mededeling aan het publiek door een verlener van een onlinedienst voor het delen van content heeft overgedragen. Hierbij is het van belang te verduidelijken dat dit vergoedingsrecht enkel betrekking heeft op de mededeling aan het publiek door een verlener van een onlinedienst voor het delen van content, met in begrip van het recht op beschikbaarstelling. Artikel XI.228/3 WER voorziet immers dat een verlener van een onlinedienst voor het delen van content een handeling van mededeling aan het publiek, met inbegrip van de beschikbaarstelling voor het publiek van werken en/of prestaties, verricht. Het vergoedingsrecht geldt daarenboven niet voor andere categorieën van rechthebbenden dan voor auteurs en uitvoerende kunstenaars.

Paragraaf 2 voorziet dat het recht op vergoeding niet overdraagbaar is en niet vatbaar is voor afstand.

[...]

Paragraaf 4 bepaalt dat het recht op vergoeding enkel kan worden uitgeoefend, naargelang het geval, door beheersvennootschappen en/of collectieve beheerorganisaties die auteurs of uitvoerende kunstenaars vertegenwoordigen. Er wordt met andere woorden een verplicht collectief beheer ingevoerd. Dit heeft enerzijds tot doel de valorisatie van het recht op vergoeding door de auteurs en uitvoerende kunstenaars te vergemakkelijken en anderzijds om de betaling van de vergoeding voor de betalingsplichtige partij te vergemakkelijken door te voorzien in een uniek aanspreekpunt, zijnde de collectieve beheersvennootschappen of organisaties voor collectief beheer” (*ibid.*, pp. 90-91).

B.42.3. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022 blijkt ook dat een amendement tot schrapping van artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht werd verworpen (*Parl. St.*, Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/003, p. 34). Dat amendement werd als volgt verantwoord:

„De minister van Economie [...], heeft ter voorbereiding van dit wetsontwerp het advies van de Europese Commissie tweemaal gevraagd omtrent het invoegen van een artikel 54 (onvervreemdbaar vergoedingsrecht voor uitvoerende kunstenaars en auteurs via verplicht collectief beheer).

Uit het eerste antwoord van de Europees Commissaris [op 6 oktober 2021] gericht aan de minister van Economie [...], blijkt dat artikel 54 (het ontworpen artikel XI.228/4 WER) in strijd is met de DSM-richtlijn, en dus niet verenigbaar is met artikel 17 van de DSM-richtlijn:

„[...] de diensten van de Commissie zijn tot het besluit gekomen dat artikel 17 van de DSM-richtlijn de lidstaten niet toestaat een vergoedingsrecht in te voeren van het type dat momenteel in België wordt besproken.

Dat recht zou een specifieke verplichting invoeren voor aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content, waarin artikel 17 niet voorziet.’

„Wij zijn van mening dat artikel 17 de relaties tussen de aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content en de rechthebbenden met betrekking tot de content die door de gebruikers van die onlinedienst wordt geüpload, volledig harmoniseert en dat het de lidstaten dus niet toestaat om bijkomende regels inzake auteursrecht in te voeren binnen het geharmoniseerde gebied.’

In het tweede antwoord op 20 december 2021 benadrukt en herhaalt de Europees Commissaris zijn standpunt nogmaals: een dergelijk vergoedingsrecht is onverenigbaar met artikel 17 van de DSM-richtlijn en kan ook niet worden gerechtvaardigd op grond van artikel 18 van de DSM-richtlijn. De Europees Commissaris verwijst in zijn antwoord naar de Europese resolutie die werd aangenomen en de Duitse wetgeving:

„Mijn diensten hebben, in onze brief van 6 oktober 2021 (zie bijlagen) uitvoerig toegelicht waarom wij denken dat zulk een vergoedingsrecht, zoals omschreven in het ontwerp dat u met ons heeft gedeeld, niet verenigbaar zou zijn met de richtlijn.

In uw brief verwijst u ook naar de resolutie over de situatie van de kunstenaars en het cultureel herstel in de EU, die op 20 oktober 2021 werd aangenomen door het Europees Parlement. Die resolutie onderstreept het belang van een snelle uitvoering van de DSM-richtlijn, en in het bijzonder van het beginsel van een passende en evenredige vergoeding voor de auteurs en de uitvoerende kunstenaars, dat vastligt bij artikel 18 ervan. De Commissie zal haar reactie op die resolutie aan het Parlement bezorgen, zowel afzonderlijk als via de passende institutionele kanalen. Wat het auteursrecht betreft, kan ik u verzekeren dat de Commissie volledig achter het doel staat om de positie van de auteurs en de uitvoerende kunstenaars te versterken door een snelle uitvoering van de DSM-richtlijn. Het is evenwel van essentieel belang dat die richtlijn correct wordt uitgevoerd. Wat artikel 18 betreft, staat het de lidstaten vrij om verschillende mechanismen te gebruiken voor de omzetting van het beginsel van een passende en evenredige vergoeding. Zoals echter specifiek wordt aangegeven in

overweging nr. 73 van de richtlijn, wordt die vrijheid beperkt door de noodzaak, voor de lidstaten, om op te treden in overeenstemming met het Unierecht. Zoals toegelicht in onze brief van 6 oktober 2021, en om de redenen die zijn uiteengezet bij al onze voorgaande contacten, zijn wij van mening dat dit niet het geval zou zijn wanneer het in behandeling zijnde vergoedingsrecht zou worden ingevoerd.’

„U vermeldt ook de wet die onlangs door Duitsland werd aangenomen ter uitvoering van artikel 17 van de DSM-richtlijn, en die volgens u een vergoedingsmechanisme lijkt in te voeren dat vergelijkbaar is met het mechanisme dat in België wordt overwogen. In dat verband wil ik beklemtonen dat wij niet in staat zijn om ons in dit stadium uit te spreken over de conformiteit van de Duitse omzettingwet, aangezien wij de pertinente conformiteitsbeoordeling nog niet hebben voltooid.’

Een verkeerde omzetting van de DSM-richtlijn zou de Belgische Staat blootstellen aan schadeclaims van de platformen (onlinediensten voor het delen van content). Het is wenselijk om artikel 54 van het wetsontwerp te schrappen” (De paragrafen tussen enkele aanhalingstekens zijn vrij vertaald uit het Engels) (*Parl. St.*, Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/002, pp. 4-5).

B.42.4. Over het voorgaande wordt in het verslag van de eerste lezing aangegeven:

„De vice-eersteminister erkent dat de diensten van de Europese Commissie twijfels hebben geuit bij de voluntaristische keuze van de regering en de conformiteit ervan met de richtlijn. Volgens hem brengt die keuze de kunstenaars in een sterke onderhandelingspositie, terwijl de huidige rechtstreekse onderhandeling een dergelijke positie niet kan waarborgen. Dit blijkt ook uit de situatie in het veld” (*Parl. St.*, Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/003, p. 32).

B.43.1. De verzoekende partijen in zaak nr. 7922 leiden een vierde middel af uit de schending, door artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 5 van richtlijn (EU) 2015/1535 van het Europees Parlement en de Raad van 9 september 2015 „betreffende een informatieprocedure op het gebied van technische voorschriften en regels betreffende de diensten van de informatiemaatschappij (codificatie)” [hierna: richtlijn (EU) 2015/1535]. Zij voeren aan dat artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht een „technisch voorschrift” vormt in de zin van artikel 1, lid 1, onder *f*), van richtlijn (EU) 2015/1535, dat bijgevolg ervan moest worden kennisgegeven aan de Europese Commissie vóór de inwerkingtreding ervan krachtens artikel 5 van die richtlijn, en dat de uitzondering op de kennisgevingsplicht waarin artikel 7, lid 1, onder *a*), van dezelfde richtlijn voorziet, niet van toepassing is.

De verzoekende partijen vragen bovendien dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie om te bepalen welke interpretatie artikel 1, lid 1, onder *f*), van richtlijn (EU) 2015/1535 moet krijgen.

B.43.2. Dezelfde verzoekende partijen leiden een vijfde middel af uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 17, lid 1, van richtlijn (EU) 2019/790 en met de artikelen 3 en 5 van richtlijn 2001/29/EG. Zij voeren aan dat het vergoedingsrecht waarin artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht voorziet, afbreuk doet aan de rechten die zijn gewaarborgd bij artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790, dat gericht is op maximale harmonisatie, dat artikel 18 van die richtlijn enkel betrekking heeft op contractuele relaties en dus niet kan dienen als grondslag voor de bestreden bepaling en, in ondergeschikte orde, dat die bepaling niet verenigbaar is met de door richtlijn 2001/29/EG beschermde exclusieve rechten van de auteurs en uitvoerende kunstenaars (eerste onderdeel). Daarnaast stellen de verzoekende partijen dat de bestreden bepaling op onredelijke wijze afbreuk doet aan de voormelde exclusieve rechten, die worden beschermd bij artikel 17, lid 1, van richtlijn (EU) 2019/790 en bij artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG (tweede onderdeel).

Daarnaast vragen de verzoekende partijen dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie teneinde te bepalen hoe artikel 17, lid 1, van richtlijn (EU) 2019/790, in samenhang gelezen met artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG, moet worden uitgelegd.

B.43.3. In hun zesde middel, dat is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 17, lid 4, van richtlijn (EU) 2019/790, voeren dezelfde verzoekende partijen aan dat artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht de voorwaarden wijzigt krachtens welke een verlener van een onlinedienst voor het delen van content kan worden vrijgesteld van zijn aansprakelijkheid, terwijl die voorwaarden limitatief zijn opgesomd in het voormelde artikel 17, lid 4.

Daarnaast vragen de verzoekende partijen dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie teneinde te bepalen hoe artikel 17, lid 4, van richtlijn (EU) 2019/790 moet worden uitgelegd.

B.43.4. Diezelfde verzoekende partijen leiden een zevende middel af uit de schending, door artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790. Zij voeren aan, enerzijds, dat de beleidsruimte waarover de lidstaten met toepassing van die laatste bepaling beschikken, in elk geval het beginsel van contractuele vrijheid en het toepasselijke Unierecht, met name artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG, in acht moet nemen, wat te dezen niet het geval is, en, anderzijds, dat de aanneming van artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht niet noodzakelijk is omdat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 reeds is omgezet bij de artikelen XI.167/1 en XI.205/1 van het Wetboek van economisch recht, ingevoegd bij de artikelen 5 en 30 van de wet van 19 juni 2022.

Daarnaast vragen de verzoekende partijen dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie teneinde te bepalen hoe artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 moet worden uitgelegd.

B.43.5. In hun achtste middel, dat is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 56 VWEU en met de artikelen 16, 20, 21 en 52, lid 1, van het Handvest, stellen dezelfde verzoekende partijen dat het onvervreemdbare recht op een vergoeding dat is gewaarborgd bij artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht, raakt aan de wezenlijke aspecten van de vrijheid van ondernemen en, in ondergeschikte orde, dat dit recht minstens een onevenredige beperking van die vrijheid is.

Daarnaast vragen de verzoekende partijen dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie teneinde te bepalen hoe artikel 16 van het Handvest, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 20 en 21 van dat Handvest, moet worden uitgelegd.

B.43.6. Dezelfde verzoekende partijen leiden ten slotte een negende middel af uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 56 VWEU en met de artikelen 16, 20, 21 en 52, lid 1, van het Handvest, in zoverre het onvervreemdbare recht op een vergoeding dat is gewaarborgd bij artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht de huidige praktijken inzake toekenning van licenties complex maakt en een voor België specifieke regeling creëert die verschilt van de regelingen in andere lidstaten, zodat die bepaling een onverantwoorde beperking van het vrije verkeer van diensten vormt.

Daarnaast vragen de verzoekende partijen dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie om te bepalen hoe artikel 56 VWEU moet worden uitgelegd.

B.44.1. De verzoekende partijen in zaak nr. 7927 leiden een eerste middel af uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790, in zoverre het vergoedingsrecht dat is gewaarborgd bij artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht de draagwijdte wijzigt van de rechten waarin is voorzien bij artikel 17 van de voormelde richtlijn, dat gericht is op maximale harmonisatie, doordat meer bepaald in een extra vergoeding voor auteurs en uitvoerende kunstenaars wordt voorzien, alsook in een mechanisme van verplicht collectief beheer.

Daarnaast vragen de verzoekende partijen dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie teneinde te bepalen hoe artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 moet worden uitgelegd.

B.44.2. In hun tweede middel, dat is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: VEU), met artikel 56 VWEU, met

artikel 16 van het Handvest, met artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en met de artikelen II.3 en II.4 van het Wetboek van economisch recht, stellen diezelfde verzoekende partijen dat het vergoedingsrecht dat is gewaarborgd bij artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht, een onverantwoorde inbreuk vormt op het vrij verrichten van diensten.

Daarnaast vragen de verzoekende partijen dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie om te bepalen hoe artikel 56 VWEU moet worden uitgelegd.

B.45.1. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen in zaak nr. 7922 aanvoeren, heeft artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht geen betrekking op de aansprakelijkheid van de verleners van een onlinedienst voor het delen van content voor niet-toegestane handelingen van mededeling aan het publiek, aansprakelijkheid die wordt beoogd in artikel 17, lid 4, van richtlijn (EU) 2019/790.

B.45.2. Uit de bewoordingen van de bestreden bepaling en uit de in B.42.2 geciteerde parlementaire voorbereiding blijkt dat die bepaling bedoeld is om, onder de erin vastgestelde voorwaarden, een recht op vergoeding te waarborgen ten gunste van auteurs en uitvoerende kunstenaars voor de handeling van mededeling aan het publiek als zodanig, en dat los van de kwestie van de eventuele aansprakelijkheid van de voormelde verlener voor een niet-toegestane handeling van mededeling aan het publiek. In dat verband dient te worden opgemerkt dat artikel 17, lid 4, van richtlijn (EU) 2019/790 is omgezet bij artikel XI.228/5, § 1, van het Wetboek van economisch recht, ingevoegd bij artikel 55 van de wet van 19 juni 2022, dat niet wordt bestreden (*Parl. St.*, Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/001, pp 91-92).

B.45.3. Het zesde middel in zaak nr. 7922 berust op een verkeerde premisse, en het is niet noodzakelijk om de prejudiciële vraag te stellen waarom de verzoekende partijen hebben verzocht en die betrekking heeft op de uitlegging die aan artikel 17, lid 4, van richtlijn (EU) 2019/790 moet worden gegeven.

B.46.1. Zowel uit de bewoordingen van artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht als uit hetgeen in B.4.2.3 en B.4.2.4 is vermeld blijkt dat de wetgever met die bepaling bepaalde gevolgen wilde regelen van een handeling van mededeling aan het publiek in de zin van artikel 17, lid 1, van richtlijn (EU) 2019/790, dat werd omgezet bij hoofdstuk 4/1 van titel 5 van boek XI van het Wetboek van economisch recht, door een vergoedingsmechanisme voor auteurs en uitvoerende kunstenaars te waarborgen wanneer zij het recht om de mededeling aan het publiek door een verlener van een onlinedienst voor het delen van content toe te staan of te verbieden hebben overgedragen, op grond van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790.

B.46.2. Artikel XI.228/4 kan bijgevolg zowel onder het toepassingsgebied van artikel 17 als dat van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 vallen.

B.46.3. Op de datum van de uitspraak van dit arrest is het Hof van Justitie nog niet ertoe gebracht om uitspraak te doen over de interpretatie van de artikelen 17 en 18 van richtlijn (EU) 2019/790.

B.46.4. Overigens dient erop te worden gewezen dat, bij zijn brieven van 6 oktober 2021 en 20 december 2021 waarvan sprake is in de in B.42.3 geciteerde parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022, de Europees commissaris voor de Interne Markt heeft geoordeeld dat het systeem waarin artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht voorziet, niet verenigbaar is met de artikelen 17 en 18 van richtlijn (EU) 2019/790.

B.46.5. Hoewel brieven van de Commissie België niet binden, dient evenwel rekening te worden gehouden, in het kader van de voorliggende zaken, met de voormelde brieven van 6 oktober 2021 en 20 december 2021, aangezien zij uitdrukkelijk worden vermeld in de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022, zodat de wetgever ermee rekening heeft gehouden, en omdat zij rechtstreeks betrekking hebben op het systeem waarin artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht voorziet.

B.46.6. De partijen voor het Hof verschillen van mening over de interpretatie die moet worden gegeven aan meerdere bepalingen van het Unierecht, die het Hof in zijn toetsing van de bestreden bepaling dient te betrekken.

B.46.7. Die meningsverschillen gaan over verschillende punten.

B.46.8.1. In de eerste plaats zijn de partijen het niet eens over de vraag of artikel 1, lid 1, onder *f*), van richtlijn (EU) 2015/1535 in die zin moet worden geïnterpreteerd dat een nationale bepaling waarbij een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars wanneer zij hun recht om de mededeling aan het publiek van hun werken of andere beschermde materialen door een aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content toe te staan of te weigeren hebben overgedragen, vergoedingsrecht dat enkel kan worden uitgeoefend via een verplicht collectief beheer van de rechten, een „technisch voorschrift” vormt, waarvan het ontwerp vooraf moet worden aangemeld bij de Commissie overeenkomstig artikel 5, lid 1, eerste alinea, van richtlijn (EU) 2015/1535, en, in voorkomend geval, of de uitzondering op de kennisgevingsplicht waarin artikel 7, lid 1, onder *a*), van dezelfde richtlijn voorziet, van toepassing is.

In dat verband betwist de Ministerraad niet dat van de bestreden bepaling vooraf niet is kennisgegeven aan de Europese Commissie.

B.46.8.2. Vervolgens hebben de meningsverschillen betrekking op de vraag of artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790, in samenhang gelezen met artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG, zich verzet tegen een nationale wetgeving waarbij een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars wanneer zij hun recht om de mededeling aan het publiek door een aanbieder van een onlinedienst voor het delen van

content toe te staan of te verbieden hebben overgedragen, en die bepaalt dat dit vergoedingsrecht enkel kan worden uitgeoefend via een mechanisme van verplicht collectief beheer van de rechten, in het bijzonder wanneer het recht van beschikbaarstelling voor het publiek reeds aan de voormelde aanbieder in licentie is gegeven.

B.46.8.3. De partijen verschillen overigens van mening over de vraag of artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 zich verzet tegen een nationale wetgeving waarbij een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars wanneer zij hun recht om de mededeling aan het publiek door een aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content toe te staan of te verbieden hebben overgedragen, en die bepaalt dat dit vergoedingsrecht enkel kan worden uitgeoefend via een mechanisme van verplicht collectief beheer van de rechten.

B.46.8.4. Bovendien zijn de partijen het niet eens over de vraag of artikel 56 VWEU zich verzet tegen een nationale wetgeving die, zonder overgangperiode, voorziet in een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht voor auteurs en uitvoerende kunstenaars wanneer zij hun recht om de mededeling aan het publiek door een aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content toe te staan of te verbieden hebben overgedragen, en die bepaalt dat dit vergoedingsrecht enkel kan worden uitgeoefend via een mechanisme van verplicht collectief beheer van de rechten, in het bijzonder wanneer het recht van beschikbaarstelling voor het publiek reeds aan de voormelde aanbieder in licentie is gegeven.

B.46.8.5. Tot slot lopen de standpunten van de partijen uiteen over de vraag of artikel 16 van het Handvest, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 20 en 21 van dat Handvest, zich verzet tegen een nationale wetgeving die voorziet in een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht voor auteurs en uitvoerende kunstenaars wanneer zij hun recht om de mededeling aan het publiek door een aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content toe te staan of te verbieden hebben overgedragen, en die bepaalt dat dit vergoedingsrecht enkel kan worden uitgeoefend via een mechanisme van verplicht collectief beheer van de rechten.

B.47.1. Artikel 56 VWEU bepaalt:

„In het kader van de volgende bepalingen zijn de beperkingen op het vrij verrichten van diensten binnen de Unie verboden ten aanzien van de onderdanen der lidstaten die in een andere lidstaat zijn gevestigd dan die, waarin degene is gevestigd te wiens behoeve de dienst wordt verricht.

Het Europees Parlement en de Raad kunnen, volgens de gewone wetgevingsprocedure, de bepalingen van dit hoofdstuk van toepassing verklaren ten gunste van de onderdanen van een derde staat die diensten verrichten en binnen de Unie zijn gevestigd”.

B.47.2. Artikel 1, lid 1, van richtlijn (EU) 2015/1535 bepaalt:

„In de zin van deze richtlijn wordt verstaan onder:

[...]

f) ‚technisch voorschrift’: een technische specificatie of andere eis of een regel betreffende diensten, met inbegrip van de erop toepasselijke bestuursrechtelijke bepalingen die *de jure* of *de facto* moeten worden nageleefd voor de verhandeling, de dienstverrichting, de vestiging van een verrichter van diensten of het gebruik in een lidstaat of in een groot deel van een lidstaat, alsmede de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen, behoudens die bedoeld in artikel 7, van de lidstaten waarbij de vervaardiging, de invoer, de verhandeling of het gebruik van een product dan wel de verrichting of het gebruik van een dienst of de vestiging als dienstverlener wordt verboden.

De facto technische voorschriften zijn met name:

- i) wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen van een lidstaat die hetzij verwijzen naar technische specificaties, andere eisen of regels betreffende diensten, hetzij naar beroepscode of codes voor goede praktijken die zelf verwijzen naar technische specificaties, andere eisen of regels betreffende diensten waarvan de naleving een vermoeden geeft met de voorschriften welke bij deze wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen zijn vastgesteld, in overeenstemming te zijn,
- ii) vrijwillige overeenkomsten waarbij de overheid partij is en die in het algemeen belang gericht zijn op de naleving van technische specificaties, andere eisen of regels betreffende diensten, met uitsluiting van bestekken voor overheidsopdrachten,
- iii) technische specificaties of andere eisen of regels betreffende diensten die verbonden zijn met fiscale of financiële maatregelen die het verbruik van producten of het gebruik van diensten beïnvloeden, doordat zij de naleving van die technische specificaties, andere eisen of regels betreffende diensten aanmoedigen; hieronder vallen niet de technische specificaties, andere eisen of regels betreffende diensten die samenhangen met de nationale stelsels van sociale zekerheid.

Hieronder vallen de technische voorschriften die worden vastgesteld door de door de lidstaten aangewezen instanties die zijn opgenomen in de lijst welke door de Commissie wordt opgesteld en in voorkomend geval bijgewerkt in het kader van het in artikel 2 bedoelde comité.

Wijziging van die lijst geschiedt volgens dezelfde procedure;

- g) „ontwerp voor een technisch voorschrift’: de tekst van een technische specificatie, een andere eis of een regel betreffende diensten, met inbegrip van bestuursrechtelijke bepalingen, die is uitgewerkt met de bedoeling deze als technisch voorschrift vast te stellen of uiteindelijk te doen vaststellen, en die zich in een stadium van voorbereiding bevindt waarin het nog mogelijk is daarin ingrijpende wijzigingen aan te brengen”.

B.47.3. Artikel 5, lid 1, eerste alinea, van richtlijn (EU) 2015/1535 bepaalt:

„Onverminderd artikel 7 delen de lidstaten de Commissie onverwijld ieder ontwerp voor een technisch voorschrift mee, tenzij het een integrale omzetting van een internationale of Europese norm betreft, in welk geval louter met een mededeling van de betrokken norm kan worden volstaan. Zij geven de Commissie tevens kennis van de redenen waarom de vaststelling van dit technisch voorschrift nodig is, tenzij die redenen reeds uit het ontwerp zelf blijken”.

B.47.4. Artikel 7, lid 1, van richtlijn (EU) 2015/1535 bepaalt:

„De artikelen 5 en 6 zijn niet van toepassing op de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten of op de vrijwillige overeenkomsten waarbij de lidstaten:

- a) zich voegen naar bindende handelingen van de Unie die de aanneming van technische voorschriften of regels betreffende diensten tot gevolg hebben;

[...]”.

B.47.5. Artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG bepaalt:

„Recht van mededeling van werken aan het publiek en recht van beschikbaarstelling van ander materiaal voor het publiek

1. De lidstaten voorzien ten behoeve van auteurs in het uitsluitende recht, de mededeling van hun werken aan het publiek, per draad of draadloos, met inbegrip van de beschikbaarstelling van hun werken voor het publiek op zodanige wijze dat deze voor leden van het publiek op een door hen individueel gekozen plaats en tijd toegankelijk zijn, toe te staan of te verbieden.
2. De lidstaten voorzien ten behoeve van:
 - a) uitvoerend kunstenaars, met betrekking tot de vastleggingen van hun uitvoeringen,
 - b) producenten van fonogrammen, met betrekking tot hun fonogrammen,
 - c) producenten van de eerste vastleggingen van films, met betrekking tot het origineel en de kopieën van hun films, en

d) omroeporganisaties, met betrekking tot de vastleggingen van hun uitzendingen, ongeacht of deze uitzendingen via de ether of per draad plaatsvinden, uitzendingen per kabel of satelliet daaronder begrepen,

in het uitsluitende recht, de beschikbaarstelling voor het publiek, per draad of draadloos, op zodanige wijze dat de leden van het publiek op een door hen individueel gekozen plaats en tijd er toegang toe hebben, toe te staan of te verbieden.

3. De in de leden 1 en 2 bedoelde rechten worden niet uitgeput door enige handeling, bestaande in een mededeling aan het publiek of beschikbaarstelling aan het publiek overeenkomstig dit artikel”.

B.48. Aangezien, zoals blijkt uit de standpunten van de partijen voor het Hof maar ook uit de voormelde brieven van de Europese Commissie, de beroepen tot vernietiging in zaken nrs. 7922 en 7927 twijfels doen rijzen over de uitlegging van artikel 56 VWEU, van de artikelen 16, 20 en 21 van het Handvest, van de artikelen 17 en 18 van richtlijn (EU) 2019/790, van de artikelen 1, lid 1, onder *f*), 5, lid 1, eerste alinea, en 7, lid 1, onder *a*), van richtlijn (EU) 2015/1535 en van artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG, dienen aan het Hof van Justitie de in het dictum geformuleerde vierde tot achtste prejudiciële vragen te worden gesteld.

Artikelen XI.228/10 en XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht (artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022)

B.49.1. Zoals in B.5.1 is vermeld, hebben de artikelen XI.228/10 en XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht, die hoofdstuk 4/2 van titel 5 van boek XI van dat Wetboek, ingevoegd bij de artikelen 60 tot 62 van de wet van 19 juni 2022, vormen, tot doel een passende vergoeding te waarborgen voor een auteur of uitvoerend kunstenaar van geluids- of audiovisuele werken, voor de exploitatie van hun werken en prestaties door streamingplatformen.

B.49.2. Bij artikel XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht wordt in het bijzonder een vergoedingsrecht ingevoerd ten gunste van de auteur of uitvoerend kunstenaar wanneer het recht van mededeling aan het publiek, met inbegrip van het recht van beschikbaarstelling, is overgedragen aan een dienstverlener van de informatiemaatschappij bedoeld in artikel XI.228/10 van het Wetboek van economisch recht, en dat voor de mededeling aan het publiek door die dienstverlener (artikel XI.228/11, § 1). Dat recht op een vergoeding is onoverdraagbaar en niet vatbaar voor afstand (artikel XI.228/11, § 2). Bovendien kan, bij ontstentenis van een toepasselijke collectieve overeenkomst, het beheer van dat recht, wat de auteurs betreft, uitsluitend worden uitgeoefend door beheersvennootschappen of collectieve beheerorganisaties die auteurs vertegenwoordigen en, wat de uitvoerende kunstenaars betreft, uitsluitend door beheersvennootschappen of collectieve beheerorganisaties die uitvoerende kunstenaars vertegenwoordigen (artikel XI.228/11, § 3). Het gehele systeem is van dwingend recht (artikel XI.228/11, § 4).

B.49.3. Luidens artikel XI.228/10 van het Wetboek van economisch recht dient de vergoeding waarin artikel XI.228/11, § 1, van het Wetboek van economisch recht voorziet, te worden betaald door de dienstverlener van de informatiemaatschappij voor wie minstens één van de belangrijkste doelstellingen erin bestaat een groot aantal door het auteursrecht of de naburige rechten beschermde geluids- of audiovisuele werken aan te bieden met een winst oogmerk, met dien verstande dat de gebruikers van die diensten recht moeten hebben op toegang tot de aangeboden geluids- of audiovisuele werken op een door henzelf gekozen plaats en tijdstip, dat die gebruikers geen permanente reproductie van het geraadpleegde werk kunnen verwerven en dat de dienstverlener de redactionele verantwoordelijkheid heeft voor het aanbod en de organisatie van de dienst, waaronder de ordening, rangschikking en promotie van de betrokken werken.

B.50.1. De artikelen XI.228/10 en XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht zijn voortgekomen uit een amendement dat, in het algemeen, het volgende verduidelijkt:

„Dit amendement voorziet in een garantie voor de auteurs en uitvoerende kunstenaars van geluids- of audiovisuele werken om een passende vergoeding te bekomen voor de exploitatie van hun werken en prestaties door streamingplatformen, zoals bijvoorbeeld Spotify, Deezer, Netflix, of Disney+, in de wetsbepaling omschreven als ‚bepaalde dienstverleners van de informatiemaatschappij’.

Op deze wijze wordt er een parallel gemaakt met de vergoeding die moet betaald worden door de verleners van een onlinedienst voor het delen van content, zoals bijvoorbeeld youtube, enz., geregeld in hoofdstuk 4/1 van het wetsontwerp.

Bij beide dienstverleners is de bedoeling immers om de balans tussen enerzijds de online deel- en streamingplatformen en anderzijds de individuele auteurs en artiesten te herstellen.

In een resolutie van 20 oktober 2021 over de situatie van kunstenaars en het cultureel herstel in de EU moedigt het Europees Parlement de lidstaten en de Commissie aan om meer gebruik te maken van het mechanisme van collectief beheer bij de omzetting van de DSM- richtlijn, evenals bij toekomstige initiatieven om een eerlijke vergoeding te garanderen (punt 16). Het Europees Parlement verzoekt de lidstaten om de DSM-richtlijn om te zetten teneinde een billijke, passende en evenredige vergoeding voor auteurs en uitvoerende kunstenaars te garanderen (punt 13). Het Parlement benadrukt het belang van een vergoeding voor auteurs en uitvoerende kunstenaars, zowel online als offline (punt 41)” (*Parl. St.*, Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/005, p. 5).

B.50.2. Wat artikel XI.228/10 van het Wetboek van economisch recht betreft, preciseert het amendement:

„Er dient aan te worden herinnerd dat het begrip ‚streaming’ een techniek beschrijft, en geen juridisch fenomeen. Vereenvoudigd gesteld komt de techniek

van ‘streaming’ erop neer dat de content niet vooraf hoeft te worden gedownload of geüpload alvorens die kan worden geraadpleegd. Het gaat om een doorlopende ‘datastroom’ van een server naar een apparaat, die de gebruiker toestaat de content te raadplegen zonder dat die eerst volledig moet worden gedownload. Een internetverbinding is echter wel noodzakelijk.

In juridische termen gaat het om diensten van de informatiemaatschappij, zoals bedoeld in artikel I.16 van het WER, die als hoofddoel of een van de hoofddoelen hebben het online aanbieden van een grote hoeveelheid door het auteursrecht of de naburige rechten beschermde audiovisuele content of muzikale content, en dit doen met een winst oogmerk. Indien het aanbieden van content via streaming bijkomstig is aan de hoofdactiviteit van een bepaalde speler, dan is het vergoedingsrecht niet van toepassing.

Het begrip ‘Dienst van de informatiemaatschappij’ wordt als volgt gedefinieerd in het WER: ‘elke dienst die gewoonlijk tegen vergoeding, langs elektronische weg op afstand en op individueel verzoek van een afnemer van de dienst verricht wordt’. Om het toepassingsgebied van dit nieuwe hoofdstuk af te bakenen wordt echter in een aantal specifieke voorwaarden voorzien.

Ten eerste wordt voorzien dat het moet gaan om diensten waarbij de gebruiker tegen betaling in geld of zonder een dergelijke betaling, toegang heeft tot de aangeboden content. Hoewel dit element van ‘betaling’ reeds vervat zit in de definitie van ‘dienst van de informatiemaatschappij’, wordt het noodzakelijk geacht dit criterium te herhalen en verder te omkaderen. Het streaminglandschap is immers zeer divers. De streamingplatformen worden zo o.a. gefinancierd door reclameinkomsten, abonnementsgelden en/of gebruik van de (voorkeur)gegevens van de gebruiker. Van belang is erop te wijzen dat, indien een geldelijke vergoeding wordt betaald door de gebruiker, dit een wederkerende vergoeding is. De zogenaamde video on demand of muziek op aanvraag van één werk is dus niet gedekt. Dit kan maandelijks zijn, maar bijvoorbeeld ook jaarlijks. In ruil hiervoor krijgt de gebruiker dan toegang tot het geheel of een deel van de catalogus van het platform, zonder dat de gebruiker een individuele vergoeding per raadpleging van de content dient te betalen, zoals het geval is bij video on demand of muziek op aanvraag van één werk. Met andere woorden de gebruiker betaalt een ‘flat fee’. Anderzijds dekt dit amendement ook het model dat geheel of gedeeltelijk gebaseerd is op advertenties. De gebruiker betaalt geen geldelijke vergoeding, maar krijgt wel advertenties te zien. Uiteraard is het mogelijk dat een streamingdienst een combinatie van beide modellen hanteert, met een ‘gratis’ versie en een ‘betalende’ versie. Deze platformen gebruiken ook de (voorkeur)data van de gebruikers, o.a. om de gebruiker gerichte advertenties die overeenstemmen met zijn profiel, te sturen. Dit doet geen afbreuk aan de toepasselijkheid van het vergoedingsrecht, aangezien al deze modellen worden gedekt.

Ten tweede is vereist dat het platform niet de mogelijkheid biedt aan gebruikers om een permanente reproductie te maken van een werk. De aankoop van een

individueel digitaal werk, zoals men voorheen een CD of DVD kocht, valt dus niet onder de beschrijving van het beoogde platform.

Deze twee criteria hebben als resultaat dat zogenaamde ‘transactionele diensten’ (in tegenstelling tot abonnementsgebaseerde diensten en op advertenties gebaseerde diensten) niet vallen onder dit vergoedingsrecht. Bij een dergelijke ‘transactionele dienst’ betaalt de gebruiker per raadpleging van een individueel werk. Hier kan worden gedacht aan het betalen van een vergoeding voor een film, waarbij de gebruiker het recht verwerft om de film te bekijken gedurende een bepaalde periode (bijvoorbeeld 48 uur), of een permanent digitaal exemplaar verwerft. Het feit dat de streamingplatformen die vallen onder dit hoofdstuk de mogelijkheid aanbieden aan hun gebruikers om content te downloaden (om op die manier offline raadpleging mogelijk te maken) doet echter geen afbreuk aan de kwalificatie. Deze ‘download optie’ is vaak immers een bijkomstige mogelijkheid die aan gebruikers wordt aangeboden, en niet het doel op zich van deze streamingdiensten.

Ten derde wordt voorzien dat het platform moet toelaten dat de gebruiker op de door hem gekozen plaats (bijvoorbeeld binnen België) en tijd steeds toegang heeft tot de dienst en hiervan gebruik kan maken. Dit is een belangrijk onderscheid met de aanbieders van content waarvan de plaats en het moment van raadpleegbaarheid afhankelijk is van een eenzijdige beslissing van de aanbieder van de content, zoals de live-uitzending. Dit betekent dus dat diensten die content op lineaire wijze aanbieden, ongeacht de gebruikte techniek, niet vallen onder dit vergoedingsrecht.

Ten vierde moet de dienstverlener de redactionele verantwoordelijkheid hebben over het aanbod van de dienst. De onlinediensten die worden bedoeld in dit artikel dienen immers zelf de content te voorzien, dit kan door middel van eigen producties door de dienstverlener, maar ook door het aankopen van producties, of door het sluiten van licentieovereenkomsten. Diensten die toelaten dat individuele gebruikers rechtstreeks content op het platform plaatsen, vallen dus niet onder het toepassingsgebied van dit nieuw hoofdstuk. Voor dergelijke diensten kan worden verwezen naar de artikelen 51 tot 59 en volgende van het ontwerp. Verder is vereist dat de dienstverlener de content ordent, promoot of rangschikt (dit kan met geautomatiseerde middelen). De dienstverleners die worden beoogd in dit amendement zullen immers vaak op basis van de voorkeuren van hun gebruikers bepaalde content aanraden of via de user-interface de aandacht van de gebruiker hierop vestigen. Dit kan door tussenkomst van een persoon of via algoritmen” (*ibid.*, pp. 5 tot 8).

B.50.3. Wat artikel XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht betreft, verduidelijkt het amendement:

„Dit artikel bepaalt dat wanneer een auteur of een uitvoerend kunstenaar van een geluids- of audiovisueel werk zijn recht om de mededeling aan het publiek, met inbegrip van de beschikbaarstelling aan het publiek, door een dienstverlener van de

informatiemaatschappij toe te staan of te verbieden, heeft overgedragen aan een producent, hij het recht op een vergoeding behoudt.

Verduidelijkt dient te worden dat hiermee geen nieuw exclusief recht wordt gecreëerd, noch een nieuwe categorie van het bestaande recht op mededeling aan het publiek van artikel XI.165 WER in het leven wordt geroepen.

Verder wordt het vergoedingsrecht beperkt tot bepaalde categorieën van werken: namelijk muziekwerken en audiovisuele werken.

Dit nieuwe vergoedingsrecht zal dus verschuldigd zijn door platformen die muziek aanbieden, zoals Spotify en Deezer en platformen die series en films, aanbieden zoals Netflix en Disney+.

Dit vergoedingsrecht is onoverdraagbaar en niet vatbaar voor afstand. Aangezien deze bepalingen van dwingend recht zijn, zal het niet mogelijk zijn om er contractueel van af te wijken en zal de vergoeding in ieder geval altijd verschuldigd zijn.

Het beheer van dit vergoedingsrecht kan alleen worden uitgeoefend door beheersvennootschappen. Dit heeft enerzijds tot doel de valorisatie van het recht op vergoeding door de auteurs en uitvoerende kunstenaars te vergemakkelijken en anderzijds om de betaling van de vergoeding voor de betalingsplichtige partij te vergemakkelijken door te voorzien in een uniek aanspreekpunt, zijnde de collectieve beheersvennootschappen of organisaties voor collectief beheer.

Indien een collectieve overeenkomst wordt gesloten, is het mechanisme van verplicht collectief beheer niet van toepassing, daar de overeenkomst, waarbij alle partijen paritair vertegenwoordigd waren en een billijk evenwicht tussen de rechten en belangen van elk van de partijen wordt nagestreefd, de garantie biedt aan de auteurs en uitvoerende kunstenaars op een passende vergoeding ” (*ibid.*, pp. 8-9).

B.50.4. Zoals in B.5.2.4 is vermeld, preciseerde de Vice-Eerste minister en minister van Economie en Werk in de commissie dat de artikelen XI.228/10 en XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht tot doel hebben, wat streaming betreft, hetzelfde systeem in te voeren als het systeem waarin artikel XI.228/4 van dat Wetboek voorziet (*Parl. St.*, Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/006, p. 10). In de plenaire vergadering werd een amendement tot weglating van de artikelen XI.228/10 en XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht verworpen (*Parl. St.*, Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/009, p. 2). Dat amendement werd op dezelfde manier verantwoord als het in B.42.3 vermelde amendement dat strekte tot weglating van artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht (*Parl. St.*, Kamer, 2021-2022, DOC 55-2608/008, p. 7).

B.51.1. De verzoekende partijen in zaak nr. 7924 leiden een eerste middel af uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 18 en 20 van richtlijn (EU) 2019/790 en met de artikelen 16 en 52,

lid 1, van het Handvest. In de uiteenzetting van het middel worden daarnaast artikel 56 VWEU alsook de artikelen 3 en 5, lid 3, van richtlijn 2001/29/EG beoogd. In hun middel voeren de verzoekende partijen aan dat het vergoedingsrecht dat is gewaarborgd bij de artikelen XI.228/10 en XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht, een onverantwoorde beperking van het beginsel van contractuele vrijheid vormt, buiten het kader van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 valt, afbreuk doet aan het recht van beschikbaarstelling voor het publiek dat is gewaarborgd bij artikel 3, lid 2, onder *a*), van richtlijn 2001/29/EG, en een discriminatie creëert tussen ondernemers die diensten aanbieden in de Europese Unie.

Bovendien vragen dezelfde verzoekende partijen dat vier prejudiciële vragen worden gesteld aan het Hof van Justitie om te bepalen hoe artikel 56 VWEU, de artikelen 16 en 52, lid 1, van het Handvest, de artikelen 18 en 20 van richtlijn (EU) 2019/790 en de artikelen 3 en 5, lid 3, van richtlijn 2001/29/EG moeten worden uitgelegd.

B.51.2. In hun tweede middel, dat is afgeleid uit de schending van artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 56 VWEU en met artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790, stellen diezelfde verzoekende partijen dat het vergoedingsrecht bedoeld in artikel XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht op onevenredige wijze afbreuk doet aan het vrij verrichten van diensten in zoverre die vergoeding buiten het kader van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 valt en de mogelijkheid van de dienstverleners om grensoverschrijdende overeenkomsten te sluiten, beperkt. Zij stellen overigens vast dat, van het ontwerp dat ten grondslag ligt aan artikel XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht, geen kennisgeving is gedaan aan de Europese Commissie, zoals richtlijn (EU) 2015/1535 nochtans vereist.

Bovendien vragen diezelfde verzoekende partijen dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie, om te bepalen hoe artikel 1, lid 1, onder *f*), van richtlijn (EU) 2015/1535 moet worden uitgelegd.

B.52.1. De verzoekende partij in zaak nr. 7926 leidt een eerste middel af uit de schending, door de artikelen XI.228/10 en XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790. In hoofdorde voert zij aan dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 enkel de contractuele relaties tussen de rechthebbende en diens rechtstreekse medecontractant regelt en niet toestaat dat het vergoedingsrecht waarin de bestreden bepalingen voorzien, wordt aangenomen (eerste onderdeel). In ondergeschikte orde betoogt zij dat artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 noodzaakt tot een uniforme regeling binnen de Europese Unie (tweede onderdeel), dat die bepaling zich verzet tegen een regeling die leidt tot een dubbele betaling of een extra vergoeding voor de auteur of de uitvoerende kunstenaar (derde onderdeel), dat het bij de bestreden bepalingen gewaarborgde vergoedingsrecht een onevenredige beperking van de contractuele vrijheid vormt (vierde onderdeel) en dat de mogelijkheid van een dergelijke

vergoeding werd verworpen bij de aanneming van richtlijn (EU) 2019/790 (vijfde onderdeel).

B.52.2. Dezelfde verzoekende partij leidt een tweede middel af uit de schending, door de artikelen XI.228/10 en XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het vrije verkeer van diensten. In hoofdorde voert zij aan dat de bestreden bepalingen de vrijheid om diensten van de informatiemaatschappij aan te bieden, die is gewaarborgd bij artikel 3, lid 2, van richtlijn 2000/31/EG en bij artikel 4, lid 7, van richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 „betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten”, beperken (eerste onderdeel). In ondergeschikte orde voert de verzoekende partij aan dat de bestreden bepalingen het vrije verkeer van diensten dat is gewaarborgd bij artikel 56 VWEU, belemmeren en een discriminatie creëren op grond van nationaliteit (tweede onderdeel).

B.52.3. In haar derde middel, dat is afgeleid uit de schending van de artikelen 10, 11 en 16 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 17 van het Handvest en met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, is dezelfde verzoekende partij van mening dat het vergoedingsrecht dat wordt gewaarborgd bij de artikelen XI.228/10 en XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht niet tot doel heeft schade te compenseren, zodat dit systeem niet verenigbaar is met het eigendomsrecht.

B.52.4. Het vijfde middel in zaak nr. 7926 is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met de artikelen 20 tot 22 van het Handvest, in zoverre de artikelen XI.228/10 en XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht een onverantwoorde identieke behandeling creëren van de internationale en de lokale streamingplatformen, terwijl die twee categorieën zich in een wezenlijk verschillende situatie bevinden wat hun omzet en hun onderhandelingspositie betreft.

B.53.1. De verzoekende partijen in zaak nr. 7927 leiden een derde middel af uit de schending, door de artikelen XI.228/10 en XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790. Zij voeren aan dat het vergoedingsrecht waarin de bestreden bepalingen voorzien, buiten het kader van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 valt in zoverre het interfereert met de contractuele vrijheid en afbreuk doet aan het exclusieve karakter van het auteursrecht.

Bovendien vragen de verzoekende partijen dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie om te bepalen hoe artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 moet worden uitgelegd.

B.53.2. In hun vierde middel betogen dezelfde verzoekende partijen dat de artikelen XI.228/10 et XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht een schending inhouden van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6 VEU, met artikel 56 VWEU, met artikel 16 van het Handvest, met artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en met de artikelen II.3 en II.4 van het Wetboek van economisch recht. Volgens hen doet het bestreden vergoedingsrecht op onverantwoorde wijze afbreuk aan het vrije verkeer van diensten, aangezien de artikelen XI.228/10 en XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht de streamingdiensten beletten om de nodige rechten voor het hele grondgebied van de Europese Unie te verkrijgen via multiterritoriale licentieovereenkomsten met de labels.

Bovendien vragen de verzoekende partijen dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie om te bepalen welke interpretatie artikel 56 VWEU moet krijgen.

B.54.1. Zoals in B.5.2.4 is vermeld, was het de bedoeling van de wetgever om, wat de verleners van streamingdiensten betreft, met de artikelen XI.228/10 en XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht te voorzien in een soortgelijk systeem als dat van artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht met betrekking tot de verleners van een onlinedienst voor het delen van content.

Bijgevolg kunnen de artikelen XI.228/10 et XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht binnen het toepassingsgebied van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790 vallen. Artikel 17 van richtlijn (EU) 2019/790 is daarentegen, in zoverre het uitdrukkelijk de „aanbieders van een onlinedienst voor het delen van content” beoogt, niet bedoeld om te worden toegepast op de streamingdiensten in de zin van artikel XI.228/10 van het Wetboek van economisch recht, zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 17 van de richtlijn en uit de in B.50.2 geciteerde parlementaire voorbereiding.

B.54.2. Zoals in B.46.3 is vermeld, is het Hof van Justitie op de datum van de uitspraak van dit arrest, nog niet ertoe gebracht om uitspraak te doen over de interpretatie van artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790.

B.54.3. Overigens dient eraan te worden herinnerd dat, bij zijn brieven van 6 oktober 2021 en 20 december 2021, de Europees commissaris voor de Interne Markt heeft geoordeeld dat het systeem waarin artikel XI.228/4 van het Wetboek van economisch recht voorziet en dat de bestreden bepalingen toepasselijk maken op de streamingplatformen, niet verenigbaar is met artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790.

B.54.4. Bovendien verwijst de parlementaire voorbereiding van de artikelen XI.228/10 en XI.228/11 uitdrukkelijk naar resolutie 2020/2261, waarbij het Europees Parlement „de lidstaten [verzoekt] richtlijn (EU) 2019/790 inzake auteursrechten in de digitale eengemaakte markt om te zetten, waarbij sterk de nadruk ligt op de bescherming van culturele en creatieve werken en de actoren die

verantwoordelijk zijn voor het creatieve proces, en met name auteurs en uitvoerende kunstenaars een billijke, gepaste en evenredige vergoeding te garanderen” (punt 13) en „de Commissie [verzoekt] in het kader van de uitvoering van de recentelijk vastgestelde richtlijnen inzake auteursrechten het collectief beheer van rechten te bevorderen, alsook in het kader van op komst zijnde initiatieven van de Commissie, teneinde scheppende kunstenaars van een billijke vergoeding te voorzien en het publiek ruim toegang te bieden tot culturele en creatieve werken” (punt 16). In diezelfde resolutie onderstreept het Europees Parlement overigens „het belang van een vergoeding voor auteurs en uitvoerend kunstenaars, zowel online als offline, met name door de bevordering van collectieve onderhandelingen” (punt 41).

B.54.5. Hoewel brieven van de Commissie en resoluties van het Europees Parlement België niet binden, dient evenwel in het kader van de voorliggende zaken rekening te worden gehouden met de voormelde brieven van 6 oktober 2021 en 20 december 2021 alsook met resolutie 2020/2261, aangezien zij uitdrukkelijk worden vermeld in de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 juni 2022, zodat de wetgever ermee rekening heeft gehouden, en omdat zij in wezen betrekking hebben op het systeem waarin de artikelen XI.228/10 en XI.228/11 van het Wetboek van economisch recht voorzien.

B.54.6. De partijen voor het Hof verschillen van mening over de interpretatie die moet worden gegeven aan verschillende bepalingen van het Unierecht, die het Hof in zijn toetsing van de bestreden bepaling dient te betrekken.

B.54.7. Die meningsverschillen gaan over meerdere punten.

B.54.8.1. In de eerste plaats zijn de partijen het niet eens over de vraag of artikel 1, lid 1, onder *f*), van richtlijn (EU) 2015/1535 moet worden geïnterpreteerd in die zin dat een bepaling van nationaal recht waarbij een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars, dat enkel kan worden uitgeoefend via een verplicht collectief beheer van de rechten, indien zij hun recht om de mededeling aan het publiek van hun werken of andere beschermde materialen door een aanbieder van streamingdiensten toe te staan of te weigeren hebben overgedragen, een „technisch voorschrift” vormt, namelijk een „regel betreffende diensten”, in de zin van die bepaling, waarvan het ontwerp vooraf moet worden meegedeeld aan de Europese Commissie krachtens artikel 5, lid 1, eerste alinea, van die richtlijn, en, in voorkomend geval, of de uitzondering op de kennisgevingsplicht waarin artikel 7, lid 1, onder *a*), van dezelfde richtlijn voorziet, van toepassing is.

In dat verband betwist de Ministerraad niet dat van de bestreden bepalingen vooraf niet is kennisgegeven aan de Europese Commissie.

B.54.8.2. Vervolgens hebben de meningsverschillen betrekking op de vraag of artikel 18 van richtlijn (EU) 2019/790, in samenhang gelezen met artikel 20 van richtlijn (EU) 2019/790, zich verzet tegen een bepaling van nationaal recht

waarbij een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars dat enkel kan worden uitgeoefend via een verplicht collectief beheer van de rechten, indien zij hun recht om de mededeling aan het publiek van hun werken of andere beschermde materialen door een aanbieder van streamingdiensten toe te staan of te weigeren hebben overgedragen, in het bijzonder wanneer het recht van beschikbaarstelling voor het publiek reeds aan de voormelde aanbieder in licentie is gegeven.

B.54.8.3. De partijen zijn het overigens niet eens over de vraag of artikel 56 VWEU, artikel 16 van het Handvest of de artikelen 3 en 5, lid 3, van richtlijn 2001/29/EG zich verzetten tegen een nationaalrechtelijke bepaling zoals die welke in B.54.8.2 is omschreven.

B.55.1. Artikel 20 van richtlijn (EU) 2019/790 bepaalt:

„Mechanisme voor aanpassing van contracten

1. Bij gebrek aan een toepasselijke collectieve overeenkomst die voorziet in een mechanisme dat vergelijkbaar is met het in dit artikel vastgestelde mechanisme, zorgen de lidstaten ervoor dat auteurs en uitvoerende kunstenaars of hun vertegenwoordigers het recht hebben van de partij met wie zij een contract voor de exploitatie van hun rechten hebben gesloten of van de rechtsopvolger van een dergelijke partij, een aanvullende, passende en billijke vergoeding te vorderen wanneer de oorspronkelijk overeengekomen vergoeding onevenredig laag blijkt te zijn in vergelijking met alle relevante daaropvolgende inkomsten die voortvloeien uit de exploitatie van de werken of uitvoeringen.
2. Lid 1 van dit artikel is niet van toepassing op overeenkomsten die worden gesloten door entiteiten in de zin van artikel 3, onder *a)* en *b)*, van richtlijn 2014/26/EU of andere entiteiten waarop de nationale voorschriften tot uitvoering van die richtlijn reeds van toepassing zijn”.

B.55.2. Artikel 5, lid 3, van richtlijn 2001/29/EG bepaalt:

„Beperkingen en restricties

[...]

3. De lidstaten kunnen beperkingen of restricties op de in de artikelen 2 en 3 bedoelde rechten stellen ten aanzien van:
 - a)* het gebruik uitsluitend als toelichting bij het onderwijs of ten behoeve van het wetenschappelijk onderzoek, [op voorwaarde dat] de bron, waaronder de naam van de auteur, wordt vermeld, tenzij dit niet mogelijk blijkt, en voorzover het gebruik door het beoogde, niet- commerciële doel wordt gerechtvaardigd;

- b)* het gebruik ten behoeve van mensen met een handicap, dat direct met de handicap verband houdt en van niet-commerciële aard is en voorzover het wegens de betrokken handicap noodzakelijk is;
- c)* weergave in de pers, mededeling aan het publiek of beschikbaarstelling van gepubliceerde artikelen over actuele economische, politieke of religieuze onderwerpen of uitzendingen of ander materiaal van dezelfde aard, in gevallen waarin dat gebruik niet uitdrukkelijk is voorbehouden, en voorzover de bron, waaronder de naam van de auteur, wordt vermeld, of het gebruik van werken of ander materiaal in verband met de verslaggeving over actuele gebeurtenissen, voorzover dit uit een oogpunt van voorlichting gerechtvaardigd is en voor zover de bron - waaronder de naam van de auteur - wordt vermeld, tenzij dit niet mogelijk blijkt;
- d)* het citeren ten behoeve van kritieken en recensies en voor soortgelijke doeleinden, mits het een werk of ander materiaal betreft dat reeds op geoorloofde wijze voor het publiek beschikbaar is gesteld, indien de bron - waaronder de naam van de auteur - wordt vermeld, tenzij dit niet mogelijk blijkt en het citeren naar billijkheid geschiedt en door het bijzondere doel wordt gerechtvaardigd;
- e)* het gebruik ten behoeve van de openbare veiligheid of om het goede verloop van een administratieve, parlementaire of gerechtelijke procedure of de berichtgeving daarover te waarborgen;
- f)* het gebruik van politieke toespraken en aanhalingen uit openbare lezingen of soortgelijke werken of ander materiaal, voorzover dit uit een oogpunt van voorlichting gerechtvaardigd is en mits de bron, - waaronder de naam van de auteur - wordt vermeld, tenzij dit niet mogelijk blijkt;
- g)* het gebruik tijdens religieuze bijeenkomsten of door de overheid georganiseerde officiële bijeenkomsten;
- h)* het gebruik van werken, zoals werken van architectuur of beeldhouwwerken, gemaakt om permanent in openbare plaatsen te worden ondergebracht;
- i)* het incidentele verwerken van een werk of materiaal in ander materiaal;
- j)* het gebruik voor reclamedoeleinden, voor openbare tentoonstellingen of openbare verkopen van artistieke werken, voorzover dat noodzakelijk is voor de promotie van die gebeurtenissen, met uitsluiting van enig ander commercieel gebruik;
- k)* het gebruik voor karikaturen, parodieën of pastiches;
- l)* het gebruik met het oog op demonstratie of herstel van apparatuur;

m) het gebruik van een artistiek werk in de vorm van een gebouw of een tekening of plan van een gebouw met het oog op de wederopbouw van het gebouw;

n) het gebruik van niet te koop aangeboden of aan licentievoorwaarden onderworpen werken of ander materiaal dat onderdeel uitmaakt van de verzamelingen van de in lid 2, onder *c)*, bedoelde instellingen, hierin bestaande dat het werk of materiaal, via speciale terminals in de gebouwen van die instellingen, voor onderzoek of privéstudie meegedeeld wordt aan of beschikbaar gesteld wordt voor individuele leden van het publiek;

o) het gebruik in andere, minder belangrijke gevallen, wanneer reeds beperkingen of restricties bestaan in het nationale recht mits het alleen analoog gebruik betreft en het vrije verkeer van goederen en diensten in de Gemeenschap niet wordt belemmerd, onverminderd de in dit artikel vervatte beperkingen en restricties ”.

B.56. Aangezien, zoals blijkt uit de standpunten van de partijen voor het Hof maar ook uit de voormelde brieven van de Europese Commissie en de resolutie 2020/2261, de beroepen tot vernietiging in zaken nrs. 7924 en 7927 twijfels doen rijzen over de uitlegging van artikel 56 VWEU, van artikel 16 van het Handvest, van de artikelen 18 en 20 van richtlijn (EU) 2019/790, van de artikelen 1, lid 1, onder *f)*, 5, lid 1, eerste alinea, en 7, lid 1, onder *a)*, van richtlijn (EU) 2015/1535 en van de artikelen 3 en 5, lid 3, van richtlijn 2001/29/EG, dienen aan het Hof van Justitie de in het dictum geformuleerde negende tot dertiende prejudiciële vragen te worden gesteld.

Om die redenen,

het Hof

- verwerpt het beroep in zaak nr. 7926 in zoverre het betrekking heeft op de in B.24.2 vermelde grieven;
- alvorens uitspraak te doen over de andere grieven in zaken nrs. 7922, 7924, 7925, 7926 en 7927, stelt de volgende prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:
 1. Dient artikel 15 van richtlijn (EU) 2019/790 van het Europees Parlement en de Raad van 17 april 2019 „inzake auteursrechten en naburige rechten in de digitale eengemaakte markt en tot wijziging van richtlijnen 96/9/EG en 2001/29/EG” in die zin te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale wetgeving die voorziet in een afgebakende onderhandelingsprocedure, waarop wordt toegezien door een administratieve overheid waarvan de beslissingen vatbaar zijn voor beroep voor een rechtsinstantie, en die kan leiden tot een verplichting om de persuitgevers te vergoeden voor het onlinegebruik van hun perspublicaties,

- los van het feit dat die publicaties door de persuitgevers zelf online zijn geplaatst?
2. Dient artikel 15 van voormelde richtlijn (EU) 2019/790, in samenhang gelezen met de artikelen 16, 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, in die zin te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale wetgeving die de aanbieder van diensten van de informatiemaatschappij een eenzijdige en niet-wederkerige informatieplicht oplegt naar de persuitgevers toe, wat met name aan de persuitgevers te verstrekken vertrouwelijke informatie over de exploitatie van de perspublicaties betreft, en dat zelfs wanneer de persuitgevers zelf de perspublicaties online hebben geplaatst, en zonder rekening te houden met de winst die door de persuitgevers wordt gegenereerd, noch met de mate waarin zij hun investering hebben gec recupereerd door het onlinegebruik van hun perspublicaties op de door de voormelde aanbieder ter beschikking gestelde platformen, zonder te waarborgen dat de informatie vertrouwelijk zal blijven overeenkomstig de door die aanbieder opgelegde voorwaarden?
 3. Dient artikel 15 van voormelde richtlijn (EU) 2019/790, in samenhang gelezen met de artikelen 16, 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en met artikel 15 van richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 „betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt”, in die zin te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale wetgeving die voorwaarden oplegt waaronder met elke persuitgever overeenkomsten moeten worden gesloten voor het onlinegebruik van zijn perspublicaties, met inbegrip van de verplichting om een vergoeding te betalen voor het onlinegebruik van de perspublicaties, los van het feit of de persuitgevers zelf de betrokken publicaties online hebben geplaatst, verplichting die voor alle perspublicaties zou gelden zonder een onderscheid te maken naargelang de inhoud al dan niet beschermd is door auteursrechten of naargelang de gebruikers toegang kunnen krijgen tot de integrale publicaties of enkel tot uittreksels ervan, en die zou leiden tot een verplicht nauwlettend toezicht op de content die door de gebruikers op het platform wordt geplaatst?
 4. Dient artikel 1, lid 1, onder *f*), van richtlijn (EU) 2015/1535 van het Europees Parlement en de Raad van 9 september 2015 „betreffende een informatieprocedure op het gebied van technische voorschriften en regels betreffende de diensten van de informatiemaatschappij (codificatie)” in die zin te worden uitgelegd dat een nationale bepaling waarbij een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars indien zij hun recht om de mededeling aan het publiek van hun werken of andere beschermde materialen door een aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content toe te staan of te weigeren hebben overgedragen, vergoedingsrecht dat enkel kan worden uitgeoefend via een verplicht collectief beheer van de

- rechten, een „technisch voorschrift” vormt, waarvan het ontwerp vooraf moet worden meegedeeld aan de Commissie overeenkomstig artikel 5, lid 1, eerste alinea, van richtlijn (EU) 2015/1535? Is in voorkomend geval de uitzondering op de kennisgevingsplicht waarin artikel 7, lid 1, onder *a*), van dezelfde richtlijn voorziet, van toepassing?
5. Dient artikel 17 van voormelde richtlijn (EU) 2019/790, in samenhang gelezen met artikel 3 van richtlijn 2001/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 „betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij”, aldus te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale wetgeving waarbij een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars indien zij hun recht om de mededeling aan het publiek door een aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content toe te staan of te verbieden hebben overgedragen, en waarbij wordt bepaald dat dit vergoedingsrecht enkel kan worden uitgeoefend via een mechanisme van verplicht collectief beheer van de rechten, in het bijzonder wanneer het recht van beschikbaarstelling voor het publiek reeds aan de voormelde aanbieder in licentie is gegeven?
 6. Dient artikel 18 van voormelde richtlijn (EU) 2019/790 aldus te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale wetgeving waarbij een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars indien zij hun recht om de mededeling aan het publiek door een aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content toe te staan of te verbieden hebben overgedragen, en waarbij wordt bepaald dat dit vergoedingsrecht enkel kan worden uitgeoefend via een mechanisme van verplicht collectief beheer van de rechten?
 7. Dient artikel 56 VWEU aldus te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale wetgeving die, zonder overgangperiode, voorziet in een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht voor auteurs en uitvoerende kunstenaars indien zij hun recht om de mededeling aan het publiek door een aanbieder van een onlinedienst voor het delen van content toe te staan of te verbieden hebben overgedragen, en waarbij wordt bepaald dat dit vergoedingsrecht enkel kan worden uitgeoefend via een mechanisme van verplicht collectief beheer van de rechten, in het bijzonder wanneer het recht van beschikbaarstelling voor het publiek reeds aan de voormelde aanbieder in licentie is gegeven?
 8. Dient artikel 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 20 en 21 van dat Handvest, aldus te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale wetgeving die voorziet in een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht voor auteurs en uitvoerende kunstenaars indien zij hun recht om de mededeling aan het publiek door een aanbieder

van een onlinedienst voor het delen van content toe te staan of te verbieden hebben overgedragen, en waarbij wordt bepaald dat dit vergoedingsrecht enkel kan worden uitgeoefend via een mechanisme van verplicht collectief beheer van de rechten?

9. Dient artikel 1, lid 1, onder *f*), van voormelde richtlijn (EU) 2015/1535 aldus te worden uitgelegd dat een bepaling van nationaal recht waarbij een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars van een geluids- of audiovisueel werk, dat enkel kan worden uitgeoefend via een verplicht collectief beheer van de rechten indien zij hun recht om de mededeling aan het publiek van hun werken of andere beschermde materialen door een aanbieder van streamingdiensten toe te staan of te weigeren hebben overgedragen, een „technisch voorschrift” vormt, namelijk een „regel betreffende diensten” in de zin van die bepaling, waarvan het ontwerp vooraf moet worden meegedeeld aan de Europese Commissie krachtens artikel 5, lid 1, eerste alinea, van die richtlijn, en is, in voorkomend geval, de uitzondering op de kennisgevingsplicht waarin artikel 7, lid 1, onder *a*), van dezelfde richtlijn voorziet, van toepassing?

In het kader van die vraag dient onder „aanbieder van een streamingdienst” te worden verstaan een aanbieder van diensten van de informatiemaatschappij van wie minstens één van de belangrijkste doelstellingen het aanbieden is van een grote hoeveelheid door het auteursrecht of de naburige rechten beschermde geluids- of audiovisuele werken met een winstoogmerk, van wie de gebruikers over een recht op toegang tot de voormelde werken beschikken op een door henzelf gekozen plaats en tijdstip, met dien verstande dat die gebruikers geen permanente reproductie van het geraadpleegde werk kunnen verwerven en dat de aanbieder de redactionele verantwoordelijkheid heeft voor het aanbod en de organisatie van de dienst, waaronder de ordening, rangschikking en promotie van de betrokken werken.

10. Dient artikel 18 van voormelde richtlijn (EU) 2019/790, in samenhang gelezen met artikel 20 van die richtlijn, aldus te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een bepaling van nationaal recht waarbij een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars van een geluids- of audiovisueel werk dat enkel kan worden uitgeoefend via een verplicht collectief beheer van de rechten indien zij hun recht om de mededeling aan het publiek van hun werken of andere beschermde materialen door een aanbieder van streamingdiensten in de voornoemde betekenis toe te staan of te weigeren hebben overgedragen, in het bijzonder wanneer het recht van beschikbaarstelling voor het publiek reeds aan de voormelde aanbieder in licentie is gegeven?

11. Dient artikel 56 VWEU aldus te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een bepaling van nationaal recht waarbij een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars van een geluids- of audiovisueel werk dat enkel kan worden uitgeoefend via een verplicht collectief beheer van de rechten indien zij hun recht om de mededeling aan het publiek van hun werken of andere beschermde materialen door een aanbieder van streamingdiensten in de voornoemde betekenis toe te staan of te weigeren hebben overgedragen, in het bijzonder wanneer het recht van beschikbaarstelling voor het publiek reeds aan die aanbieder in licentie is gegeven?
12. Dient artikel 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een bepaling van nationaal recht waarbij een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars van een geluids- of audiovisueel werk dat enkel kan worden uitgeoefend via een verplicht collectief beheer van de rechten indien zij hun recht om de mededeling aan het publiek van hun werken of andere beschermde materialen door een aanbieder van streamingdiensten in de voornoemde betekenis toe te staan of te weigeren hebben overgedragen, in het bijzonder wanneer het recht van beschikbaarstelling voor het publiek reeds aan die aanbieder in licentie is gegeven?
13. Dienen de artikelen 3 en 5, lid 3, van voormelde richtlijn 2001/29/EG aldus te worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een bepaling van nationaal recht waarbij een verplicht, onvervreemdbaar en onoverdraagbaar vergoedingsrecht wordt ingevoerd voor auteurs en uitvoerende kunstenaars van een geluids- of audiovisueel werk dat enkel kan worden uitgeoefend via een verplicht collectief beheer van de rechten indien zij hun recht om de mededeling aan het publiek van hun werken of andere beschermde materialen door een aanbieder van streamingdiensten in de voornoemde betekenis toe te staan of te weigeren hebben overgedragen, in het bijzonder wanneer het recht van beschikbaarstelling voor het publiek reeds aan die aanbieder in licentie is gegeven?

Aldus gewezen in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 26 september 2024.

De griffier,

██████████

De voorzitter,

██████████